

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TESSA BAILEY

TOO HARD TO FORGET

— A ROMANCING THE CLARKSONS NOVEL —

TOO HARD TO FORGET

TESSA BAILEY

FOREVER

NEW YORK BOSTON

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak	
Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İthafı	
Teşekkür Unutmak	
Çok Zor Önsöz	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm	
Onbirinci Bölüm	
Oniki Bölüm	
Onüçüncü Bölüm	
Ondördüncü	
Bölüm Onbeşinci	
Bölüm Onaltı	
Bölüm Onyedinci	
Bölüm Onsekizinci	
Bölüm	
Ondokuzuncu	
Bölüm Yirmi	
Bölüm Yirmi Bir	Bölüm
Yirmi İki	Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört	Bölüm
Yirmi Beş	

[Bölüm Yirmi Altı](#)
[Bölüm Yirmi Yedi](#)
[Bölüm Yirmi Sekiz](#)
[Bölüm Yirmi Dokuz](#)
[Bölüm Otuz Bölüm](#)
[Otuz Bir](#)
[Sonsöz](#)
[Kırılmayacak Kadar Güzel'in](#)
[önizlemesi Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca yazar: Tessa](#) .
[Bailey Praise](#)
[Forever Romance Appendix ile Aşık](#)
[Olun](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2017 Tessa Bailey

Kırılamayacak Kadar Güzel kitabından alıntıdır telif hakkı © 2017 Tessa Bailey'e aittir

Kapak tasarımı Elizabeth Turner'a aittir. Kapak illüstrasyonu Kris Keller tarafından yapılmıştır. Kapak telif hakkı © 2017 Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104

forever-romance.com

twitter.com/foreverromance

İlk Baskı: Nisan 2017

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır. Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya arayın
(866) 376-6591.

ISBN'ler: 978-1-4555-9418-4 (mass market), 978-1-4555-9419-1

(ebook) E3-20170113-DA-NF

OceanofPDF.com

Kartal için

OceanofPDF.com

Teşekkür

En çok karakterleri tanımak istemem delilik mi? Onlar buranın yıldızları ve ben sadece onların dünyasında yaşıyorum. Neden hikâyelerinin kulağıma fısıldanmasına layık olduğuma karar verdiler bilmiyorum ama bu Clarkson'ları o kadar çok seviyorum ki, bu delilik. Yolculuklarının üçüncü ayağının çoktan bittiğine inanamıyorum, bir tane daha kaldı. Her kitapta, aileyle birlikte kendimin de bir parçasının iyileştiğini hissettim, ama en başta hangi parçamın zarar gördüğünü (özellikle) size söyleyemem bile. Sadece onlara ve bu yolculuğa *ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim*. Dışarıda çok fazla aile çatlağı, çok fazla inatçı teyze, kuzen ve ne düşündüğünü söyleyemeyen baba var. Kızları da öyle. Ben de onlardan biriyim. Belki de kardeşlerimle barışıyorum.

Bu kitabı -ve her kitabı- yazmak için birkaç harika ve sabırlı insandan yardım aldım. Her zaman olduğu gibi, ailem her şeyden önce gelir. Patrick ve Mackenzie, bunu mümkün kılan sizlersiniz. Sizi burada yazabileceğim her şeyden daha çok seviyorum. Benim olduğunuz için teşekkür ederim. Forever Romance'deki editörüm Madeleine Colavita, bu en başından beri bizim John Harbaugh kitabımızdı ve adama, efsaneye, efsaneye tam anlamıyla hakkını verdik! Tüm yıldız düzenlemeleriniz için teşekkür ederim. Gerçek hayattaki kardeşleri bu hikayelere ilham veren büyükannem Violet. Umarım Peggy de en az kız kardeşin Peggy kadar harikadır. Onları bir süreliğine bana verdiğin için teşekkür ederim. Aquila Editing'den Eagle (bu kitap ona ithaf edilmiştir), Peggy'yi en çok sevdiği ve muhteşem bir beta, uzun süredir okuyucu ve arkadaş olduğu için. Hepinize çok teşekkür ederim!

ÇOK ZOR UNUT

OceanofPDF.com

Önsöz

Miriam Clarkson, 13 Ocak

Peggy'nin çocuklarım arasında en karmaşık olanı olduğunu bilmek (her kimsen) seni şaşırtır mı? Dört nişanlısının yaptığı gibi kısa bir süreliğine yörüngenize girdiyse (ikinci adamı yeterince sevdim, ama diğerleri kendini beğenmiş aptallardı), onun hakkındaki izleniminiz şunları içerebilir: ailenin şımartılmış bebeği, hiçbir şeyi ciddiye almıyor, sığ, iyi vakit geçirmek için dışarıda.

Haklısın.

Ama bunun nedeni sadece üst katmanı görmenize izin verilmiş olması. Daha yakından bakın.

Peggy bir Rubik Küpü. Tam bir tarafını kırmızı bir blok haline getirdiğimi düşündüğümde, beyaz bir kare yerine oturuyor ve her şeyi altüst ediyor. Aaron, Rita ve Belmont'u çoğu zaman tahmin edebildiğim yerde, Peggy sırtına paraşüt bağlayıp uçaktan atlarken bana bir selfie gönderecek tipte biri.

Ancak üniversiteden sonra öngörülemez doğası değişti. Daha çılgınca bir hal aldı. Eğlenmekten çok... adrenalin patlamasıyla dikkatini bir şeylerden uzaklaştırmakla ilgiliydi. Hangi yüksekliğin peşinde olduğunu bulmak için yeterince çaba göstermedim ve sonra uygun pencere gittikçe küçüldü. Endişemi zorlama ya da daha kötüsü sahte bulabileceğinden endişelendim.

Hay sikeyim. Bu oldukça ağır olmaya başladı, değil mi?

Sonuç olarak: Annelikte berbattım. Neyse ki ebeveynlik konusunda vasat olmam Peggy'nin krem brulesinin karamelize üst tabakasının altını görmemi engellemedi. Birisi eline bir çatal almış ve Peggy'nin zaten bölünmüş kişilikleri arasında bir bölünme yaratarak ortasına doğru sürüklemişti. Eskiden tatlılık ön plandaydı, ama şimdi diğer bileşenlerin, acı ve kafa karışıklığının arasında görünürlük savaşı veriyor

ve kendinden şüphe duymak.

Bomba Peggy. Yalancı Peggy. Arabulucu Peggy. Kederli Peggy. Melek. Şeytan. Bebek. Yaşlı ruh.

*Ne alacağınızı asla bilemezsiniz. Özellikle
de şimdi.*

Ama daha yakından bakın. Beklediğin gibi biri değil.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Bir keresinde yatak odasına Audrey Hepburn'ün bir resmini asarken Peggy işaret parmağını çekiçe ezmiş ve tırnağının altında George Washington'ın çeyreklikteki silüetine benzeyen kalıcı siyah bir leke bırakmıştı. Bunu gizlemek için her gün bir kat oje sürerdi - genellikle kırmızı.

Daha bu sabah arabalı serviste yemek beklerken cila sürdüğü tırnaklarına şaşkınlıkla baktı. Şimdiden nasıl yontulmuş olabilirdi? Ağzındaki metalik tat cilayı çiğnediğini gösteriyordu ama bunu hatırlaması gerekirdi, değil mi? George'un karanlık silüeti yavaşça başını çevirdi ve ona göz kırptı, kurucu babalığının verdiği kendini beğenmişlikle. *Oh adamım, kaybediyorum.*

Onu etkileyen şey tabelaydı. *Ohio'ya hoş geldiniz.* Bir mil geriden geçmişlerdi ve o zamandan beri kusma dürtüsüyle savaşıyordu.

"Kenara çek, Bel." Peggy koltuğunda öne doğru fırladı ve kardeşinin kafalığının arkasına bir dizi vuruş yaptı. "Kenara çekebilir misin?"

Belmont'un gözleri dikiz aynasında ona sabitlenmişti, başını sallayıp Suburban'ı bir sonraki mola yerine çekmeden önce çok uzun bir avuç saniye boyunca onu izledi. Daha araç durmadan kapıyı açmaya çalıştı ama Belmont sanki onun hareketini tahmin etmiş gibi kilit düğmesine basarak sürücü koltuğuna sinirli bir tekme attı. Her zaman olduğu gibi, ağabeyi bir yer bulmak için acele etmedi, park edip kontağı kapatmadan önce üç kişilik bir ailenin geçmesine izin verdi.

Her zaman var olan motor gürültüsünün yokluğunda, üçüncü ve son yol arkadaşları Sage Alexander kıpırdandı, ağzı bir esnemeyle ardına kadar açıldı. Peggy, Belmont ve Sage'in "günaydın, ah, ağırlık merkezim" bakışlarını izledi ve dayanabildiği tek şey buydu.

Peggy Suburban'ın arka kapısını iterek açtı ve derin nefesler aldı.

Çimen ve asfalttan oluşan çöp yığınına geçip dinlenme tesisinin tuvaletine doğru ilerlerken burnundan soluyordu. Etrafındaki hava soğuk, nemli ve son yağan yağmurun kokusuyla doluydu. Arkasında, eyaletler arası trafiğin sesi o kadar yabancı geliyordu ki, bu yabancı yerde kendi bedeninde bir yabancı gibi hissediyordu. İnsanlar yıl boyunca burada yaşıyor, işlerine gidiyor, çocuklarını okula götürüyor, alışveriş merkezinde alışveriş yapıyordu ve onun buradan geçtiğini bile bilmiyorlardı. Bunda hem rahatlatıcı hem de korkutucu bir şey vardı.

Peggy bej renkli beton yapıya girmeden önce Suburban'a dönüp baktığında Belmont ve Peggy'nin hâlâ birbirlerine baktıklarını, ikisinin de ağzının kıpırdamadığını gördü. Korkunç ve istenmeyen bir şey göğsüne saplandı. O kişi olmak istemiyordu. Başkalarındaki herhangi bir mutluluk belirtisine sırtını dönen küskün kişi. Ama nasıl başka biri olabilirdi ki? Nasıl olabilirdi?

İki hafta içinde iki kardeşini, Rita ve Aaron'ı aşk yüzünden kaybetmişti. Ve eğer uyanır da Sage'in pastırmasının kokusunu alırsa, Belmont'ta bir üçüncüsünü de kaybedeceğinden emindi. Bu kadar çok sihirle çevrili olmak, gerçek bir şey için ikinci bir şansın mümkün olduğuna inanması için neredeyse yeterliydi.

O kadar da abartılı değildi, değil mi? Üniversite diploması vardı, harika saçları vardı ve çok iyi sohbet ediyordu. "Tebrikler, mükemmel bir ödül eşi olurdun." Bıyık altından güldü. Yine de aşk ya da aşk yanılması yakın zamanda gerçekleşmeyecekti. Cincinnati'deki görevini tamamlayana kadar olmazdı.

Bir kez daha tuvalete yönelen Peggy, kavisli tünelden geçtiğinde banyoyu boş buldu. Buğulu aynanın önünde durdu ve bakışları boynunda sallanan nişan yüzüklerine takıldı. Omuzlarını hafifçe salladığında, utancının sembolü olan pahalı takılar, sessiz banyoda ürkütücü bir sesle birbirine çarpıyor, damlayan suyun şıpırtısı ve trafiğin uzak vızıltısıyla karışıyordu.

Clarkson kardeşler -ve sonradan gelen Sage- anneleri Miriam'ın son dileği olan yılbaşı günü Atlantik Okyanusu'na atlama arzusunu yerine getirme sorumluluğuyla San Diego'dan New York'a doğru yola çıktıklarında, Peggy Cincinnati'ye bu kadar hızlı ulaşmayı beklemiyordu.

Kampüse bir mil daha kalmıştı ve oksijeni Elliott Brooks ile paylaşacaktı. Koç Elliott Brooks. Diğerleri için onu mahvetmesine izin verdiği adam.

Bu hafta sonu, Peggy iyiliğinin karşılığını verecekti.

İçinin derinliklerinde bir şeylerin onarılması gerekiyordu. Geri dönüşler işe yaramamıştı. Kalp acısıyla yüzleşmek onu daha da gerçek kılıyordu. Yarayı kendi başına sarmaya çalışarak çok fazla zaman kaybetmişti, bu yüzden Elliott'ın hayatını cehenneme çevirecekti. Bu doğru. Bu tavuk tünemek için eve gelmişti ve o ekstra çıtırdı. Bu hafta sonundan sonra, kanayan bir kalbin aksine üstünlük sağlayarak uzaklaşacaktı. Bu onun son seçeneğiydi. Hayatına devam etmek için son şansı. Koç'a kendi ilacını tattırmak, Peggy'nin artık onu yutmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Hafif ayak sesleri Peggy'nin en iyi arkadaşının yaklaştığını işaret ediyordu ve Peggy hızla belinden eğildi, sonra saçlarını geriye attı ve Sage'i aynada abartılı bir göz kırpmayla selamlamak için tam zamanında bir poz verdi. "Yolcu koltuğunda ne hayal ediyordun, ha? Seks mi? Kılıklı bir dağ adamının bekâretini çalmasını mı hayal ediyordun? Dökül bakalım, Alexander."

Beklendiği gibi, Sage kustu, parmakları boğazında düğümlendi. "Hayır! Ben bir dağ adamı mıyım? Neye benzediğini bile bilmiyorum-"

"Özür dilerim, senin rüyanla benimkini karıştırdım." Peggy sarı buklelerini dağınık bir topuz haline getirdi ve kaçan saçlarını bir parmağının etrafında döndürdü. "Ama kesinlikle inliyordun."

"Öyle miydin? Aman-" Aynada Sage'in omuzlarını dikleştirmesini izledi. "Sadece dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

Peggy yüzüne umursamaz bir gülümseme yerleştirdi. "Bunu neden yapayım ki?" "Keşke bilseydim."

Dışarıda Belmont Suburban'ın tanıdık kornasına dokundu ve ikisi de kapıya doğru sarsıldılar, ama ağabeyinin emirlerini yerine getirme içgüdüsüne uyamadan durdular. "Üniversitede mezunlar haftası, tamam mı? Hepsi bu kadar." Peggy lavaboya yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Sadece eski ekibimle karşılaşacağım için biraz gerginim. Düğün planlama işinin acımasız olduğunu mu düşünüyorsun? Bir de uzun zamandır kayıp bir prenses olduğunu öğrenmeyi bekleyen bir düzine amigo kızı etkilemeyi dene."

Sage kıkırdadı, yanaklarına bir çiçek yayıldı. "Ben de gergin olurdum. Eski sınıf arkadaşlarımı görmeye gidiyor olsaydım. Herkes başarılarını birbiriyle tartıyor." Komik bir ifade Sage'in endişeli görünmesine neden oldu, sanki kendi buluşmasının nasıl olacağını düşünüyordu. Ve hayal ettiği şey hoşuna gitmemişti. Birkaç adım attı,

kendini bir bölmeye kapattı. "Bana söylediğine sevindim."

Peggy boğazındaki suçluluk yumağını yuttu. "Evet."

* * *

Peggy onu tünele doğru çeken şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Futbol maçı sadece on beş dakika sonra başlayacaktı ve onun Bearcat amigo takımının ısınma hareketlerini yönetiyor olması gerekiyordu. Ama her zamanki gibi onun varlığının farkındaydı. Sahada, kenar çizgisinde volta atıyor, kulaklığına kısa ve öz talimatlar verirken, kartal gözleri takımın gerinmesini ve hazırlanmasını izliyordu. Ve onu yakınında hissetmekte asla başarısız olmadığı gibi, onun yokluğu şimdi tam tersi bir etki yaratıyordu. Midesini sıcak ve dolu hissetmek yerine soğuk ve boş hissediyordu.

Elinde ponponlar, Peggy futbol takımının soyunma odasına giden sessiz, havasız koridorda ayaklarının ucuna basarak yürüdü. Orada bulunma yetkisi yoktu ama içindeki çekimi görmezden gelemezdi. Onu orada bulacaktı. Onu bir an Vaat Edilmiş Topraklar, bir an sonra da cehennemdeymiş gibi izleyen adamı.

Elliott Brooks. Bearcats'in baş antrenörü. İki kez Yılın Koçu ödülünü aldı. Sadece takımından değil, kendisinden de mükemmellik talep etmesiyle tanınan tavizsiz sert adam. Dindar Katolik. Ona Kral Yaratan derlerdi, çünkü birçok oyuncusu NFL draftlarında ilk turda seçildi. O adam. Her gece yatağını ziyaret eden adam.

Şey. En azından rüyalarında. Gerçek hayatta tek bir kelime bile etmemişlerdi. Yine de uzun, gizemli bakışları başlı başına bir dildi. Ponpon kızlık ve futbol antrenmanları kesiştiğinde, yakıcı kömür gözleri bir çalı yangını gibi onun üzerinde geziniyordu.

Neye bakıyorsun? diye sorar gibiydi bakışları. Ama aynı bakışta, çelişkili alt metni de okuyabiliyordu. Bu alanda benden başka kimseye bakmaya cüret etme.

Bana iyi bir neden söyle, diye göz kırparak karşılık verirdi.

Ve yapardı da. Kırbaç şaklatma komutuyla sahaya hükmediyor, yırtıcı bir yaratık gibi saha kenarında geziniyor, her şeyi görüyor, sadece kesinlikle gerekli olduğunda yorum yapıyordu. Yine de o gözler gizlice ona geri dönerdi. Hiç şaşmadan. Mesajları şu olurdu: "Ben erkeklerin arasında bir erkeğim. İşte senin sebebin.

Ya da her şeyi hayal etmişti ve telepatik iletişim sadece onun kafasındaydı. Korkutucu bir olasılıktı... ve kendini buna inandıramıyordu. Sonunda öğrenmenin zamanı gelmiş miydi?

Kalabalığın heyecanı Peggy'yi uzun tünel boyunca takip etti ve soyunma odasına yaklaştıkça azaldı. İşte o zaman ağır, ölçülü nefesleri duydu. Bir adamın boğazının güçlü bir şekilde temizlendiğini.

Boğazını.

Akıl sağlığını sorgulamasına fırsat kalmadan Peggy sınırların dışındaki odaya adım attı, ponponlarını bıraktı ve onun ilgisinin ağırlığı altında duvara çarptı. Açık bir el gibi tenine çarptı. Tanrım, ani öfkesinde bile muhteşemdi. Sert vücutlu, güneşten altın rengine bürünmüş ve tam anlamıyla erkekti; sakallı, uzun boylu ve kudret doluydu. Karnındaki kaslar kalçalarıyla birlikte sıkıştı, sıkıştı, sıkıştı... Adam hışımla yaklaşıırken, sözleri ilk kez ona yönelmişti.

"Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Cesaretini kaybetme. Yıllardır. Yıllardır onu izliyordu. Üniversiteye birinci sınıf öğrencisi olarak girdiğinden beri. Onun zaferlerini uzaktan izlemişti. Ve korkunç trajediyi, hala çok yeni. Çok taze. "Sahada olmalısın."

Elliott'ın erkeksi kahkahasında mizah yoktu. "Ve sen de gelip beni almanın senin işin olduğunu mu sanıyordun, amigo kız?"

Çok küçümseyici. Ama onun kalçalarını ve karnını tırmıklayan bakışları da buna eşlik ediyordu... Elinde olmadan bundan tahrik oluyordu. Onun kendisine hitap etmesini seviyordu. Sonunda. "Evet. Yaptım. Diğer herkes muhtemelen senden çok korkuyor."

Koyu renk gözlerini kısarak bir adım daha yaklaştı. O kadar yakındı ki neredeyse inleyecekti, fantezileri o kadar derinlere işlemişti ki özlemi tetikteydi. "Yanılıyorsun. Bu senin işin değil. O yüzden o ışıltılı saçmalıklarını topla ve git."

"Onlara ponpon deniyor ve ben hazır olduğumda gideceğim." Elliott kuşkulu bir ifadeyle Peggy'ye hızlı çalışması gerektiğini söyleyerek uzaklaşmaya başladı. Hangi hedefe doğru? Buraya hiçbir plan yapmadan gelmişti. Hayatında bu adamla gerçekten konuşmayı hiç beklememişti. "Beni izlediğini gördüm."

Dondu kaldı, yanağında bir kas sıçradı. "Yanılmışsınız."

"Hayır. Değildim. Değilim." Dudaklarını ıslattı, adamın

Gözleri hareketi takip etti ve açlığı gördü. Aynı açlık, son birkaç ay boyunca, o bundan nefret etse bile, büyümesini izlemişti. Trajediden beri. "Bu konuda utanmana gerek yok. Şimdi değil."

Yumruklarını başının iki yanına indirerek dolapları salladı, sonra yüzü birkaç santim ötede durdu. "Sen utanç hakkında ne bilirsin ki?"

Elma ve nane kokusu dev bir metal kanca gibi boğazını kavrarken Peggy'nin kalçalarının arasından ıslaklık aktı. "Son altı ayın senin için korkunç geçtiğini biliyorum. Herkes için çok zor olurdu. Ama özellikle senin için, çünkü herkesi sırtında taşıyorsun. Bütün okul cumartesi günleri için yaşıyor. Kazanacak mısın, kaybedecek misin diye." Adamın kaşları çatıldı, bakışları o kadar yoğunlu ki, kız bacaklarının nasıl olup da tutmadığını merak etti. Farkında olmadan yaklaşmış olmalıydılar, çünkü Peggy'nin göğüslerinin uçları Elliott'ın göğsünü sıyırdı ve inledi. Sert, gırtlaktan gelen bu ses bir senfoni de olabilirdi, kulaklarına o kadar hoş gelmişti ki.

"Sen..." Boğazını sıktı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun Peggy."

Nabızı alt üst oldu. Sözsüz iletişim hayali değildi. O sert gözler gerçekten de onunla konuşuyordu. Peggy'yi söyleme şekliydi. Sanki onun adını dilinde milyonlarca kez test etmişti. "Adımı biliyorsun."

"Yapmamalıyım," diye homurdandı, daha da yaklaştı, böylece kadın onun belden aşağı etkilendiğini hissedebiliyordu. Hem de çok etkilendiğini. "Lanet olsun sana."

"Bunu sadece zamanın yarısında söylüyorsun. Ve senin hakkında bazı şeyler biliyorum. Her oyuncu için güçlü ve zayıf yönlerine göre farklı bir koçluk stilin var. Kampüsteki kafede kahve kapaklarını değiştirdiklerinde, sonunda kapaksız içmeye başlayana kadar ekstra küçük kapağı yırtmaya devam ettin. Çünkü gevşek ya da gereksiz her şeyden nefret ediyorsun, değil mi? Bazı günler beni nasıl izlediğinden ruh halini anlayabiliyorum, çünkü ben de seni izliyorum," diye fısıldadı. "Bazen beni lanetliyorsun. Geri kalan zamanlarda ise nasıl hissedeceğimi merak ediyorsun-"

"Dur."

"Ya da ben sana izin verseydim." Yavaş bir ritm geçti. "İzin verirdim. İzin veriyorum. Ama Kral Yaratan ya da başka saçma bir unvan olduğun için değil. Belki de sana hiç izin vermiyorumdur. Belki de bu benim yalvarışımdır." B kelimesi dizlerini sıvılaştırdı, sanki dizleri yere çarpmak ve ona ciddi bir şekilde yalvarmak istiyorlardı. "Sen o kadar

Güçlü ve ben bu gücü hissetmek istiyorum. Senin de benimkini hissetmeni istiyorum. Olanlar için tüm suçu üstleniyorsun ve-"

"Kapa çeneni." Alnı onun alnına değdi. "Kapa o güzel, olgun, küçük ağzını."

Arzu kanında yağ gibi yoğunlaşırken, Peggy dolabın üzerinde yumruk yaptığı ellerinden birini kaldırıp bacaklarının arasındaki boşluğa indirdi. Burun delikleri alevlendi, sıcak nefesler yüzünü yıkadı, göz kapakları kapanmak üzere çarptı. Ama onun devasa varlığının gözünü korkutmasına izin vermedi. Elliott'ın kıvrılmış parmaklarını teker teker açtı, sonra Elliott'ın elini kalçalarının birleştiği yerde kavradı ve amigo kız eteğinin gömme külotunun altındaki eti şekillendirmesi için kalçalarını kivrarak onu cesaretlendirdi.

"Buna ihtiyacın olması sorun değil."

"Hayır." İnkârı neredeyse bir kükreme gibiydi. "Öyle değil."

Daha kelimeler ağzından tam olarak çıkmadan Peggy ayak parmaklarının ucuna kalktı ve dudaklarını birleştirdi, midesinde krep hamuru katlanıp duruyordu. Ağzı sertti, yanakları traşlı olmasına rağmen pürüzlüydü. Ama elmanın ve nanenin tadı ve öpücüğün isteksiz, ölçülü geri dönüşü onu duramayacak kadar bağımlılık yapmıştı. İçindeki savaş, dilleri buluşana kadar sadece birkaç saniye sürdü ve sonra Peggy onun acımasızca formda vücudu ile dolaplar arasında sıkışıp kaldı, eli uyluklarının arasındaki özel yere saygısızlıktan başka bir şey yapmıyordu.

Adam ince, kırmızı kumaşı kenara çekip bir parmağını kızın ateşine soktuğunda, bir homurtu ve bir bükülmeyle parmağını derinlere ittiğinde, Peggy köprüünün üzerinden orgazma doğru uçtu, ayak parmaklarının ucunda orgazmı, karnında aşağı doğru çekilmeyi bekliyordu.

"Bunu yapamam," diye homurdandı Elliott, dillerin ve dişlerin bir başka amansız güreşinde ağzını almadan önce. "Yapamam. Sen çok gençsin - sen bir öğrencisin ve ben... Peggy, sağlıklı düşünemiyorum."

Tanrım, eğer durursa hayal kırıklığından ölecekti. Başı dönüyor, karnı sıkışıyor, ciğerleri kısa, çaresiz nefeslerle sıkışyordu. Ama tüm bunların arasında, adamın bariz acısı nüfuz etti ve onları birlikte fırtınanın gözüne çekti. "Bu yanlış değil. Beni istemek yanlış değil." Adamın özel dikim siyah pantolonunu çözüp fermuarını indirirken elleri vücutlarının arasında titriyordu. Cömert boyunu kavrayıp okşadığında ağzından çıkan inilti sonsuza dek onunla kalacaktı; aynı anda hem çok güçlü hem de rahatlamış ve mutsuzdu. "Olanları unut, sadece

Bir süreliğine. Burada sadece biz varız. Sadece sen ve ben." Sol bacağını kaldırdı, onun kalçasına doladı ve fısıldayarak, "Hap kullanıyorum," dedi.

Elliott keskin bir nefesle Peggy'nin diğer bacağını tutup beline doğru çekerken, Peggy de onun tahrikini kendi merkezine doğru yönlendirdi. Dolap kapısını ısırıcasına çarparak kızın içine girdi ve kulağına en iğrenç küfürleri savurdu. "Yüce Tanrım. Günah böyle bir şey işte," diye homurdandı. "Yanlış ve doğru, aynı anda. Yaşam ve ölüm. Sarışın, uzun bacaklı ve sıkı." Zaten kasılmakta olan etine ereksiyonunun şiddetli bir darbesi. "Kefaretimi şimdi ödemeye başlamalıyım, çünkü kafama soktuğun düşünceleri telafi etmek yıllar alabilir. Ve şimdi onlara göre hareket ediyorum."

Kalçaları daha hızlı hareket etti, Peggy'nin poposunu dolaba sabitledi, salladı... doruk noktası yükselen bir dalga gibi kırılana kadar gözlerini kafasının içinde geriye yuvarladı, kalçalarını titreşim iletkenlerine dönüştürdü. "Aman Tanrım... lütfen."

"Bana Tanrı'dan bahsetme." Adamın terleyen alnı kadının boynunun beşiğine gömüldü. "Onu terk etmemin sebebi sensin."

Peggy onun ağzına, yanaklarına öpücükler kondurarak, "Hayır," diye nefes aldı. "Hiç kimse mükemmel değildir. Her zaman değil. Sen bile." Soluk soluğa aldığı nefesler kaburgalarının ağrımalarına neden oluyordu, ama vücudunda hareket eden sertliği her türlü rahatsızlığı mutlulukla gölgede bırakıyordu. Çok fazla mutluluk. "Bana karşı... kusursuz olmak zorunda değilsin. Şu anda değil."

Sert gözlerini kaldırdı, onunkileri yakaladı. "Ne tarafa gitmem gerekiyor?"

Dehası ve kararlılığıyla Tanrı gibi bir adam olarak lanse edilen Elliott'taki bir anlık kırılma, Peggy'nin damarlarında uyuşturucu gibi dolaştı. Gerçekten de onun keşfedilmemiş zayıflığını ortaya çıkaran katalizör o muydu? "İnsan."

Sözcüğü söyler söylemez, onun yayıldığını hissetti, yarattığı etkiyi neredeyse duyabiliyordu. Şimdi ona farklı bakıyordu, sanki yeni keşfettiği ama tam olarak anlamadığı bir şeymiş gibi. "Mahvolmuş gibi hissediyorsun... ama duramıyorum. Duramıyorum." Kaba eller Peggy'nin kalçalarına tırmandı, vücudu ile dolap arasına sıkışarak arka tarafını kavradı. "Cennetteki babamız..." Hızını artırdıkça ıslak etin buluşma sesi duyulmaya başladı. "Adın kutsal olsun..."

İkinci Bölüm

Elliott Brooks pankartlardan nefret ederdi.

Çoğu zaman tünel görüşünü başarabiliyor, yeşil, bakımlı çimlerden, sarı antrenman formalarından, sahasındaki beyaz çizgilerden başka bir şey göremiyordu. Ama pankartlar o kadar renkliydi ki. Bilinçaltında onu yaşama geri çekmeye çalışan bir olta gibiydiler ve buna içerliyordu. Neredeyse ön tarafa serpiştirilmiş çocukça ifadeler kadar.

Bearcats prrrrowl'da. Lanet olsun. Dünden beri rüzgârda dalgalanan o lanet pankarta bakıyordu, oysa tüm dikkatini önündeki antrenmana vermesi gerekiyordu. Cumartesi günü Temple ile eşleşeceklerdi ve bu sezonun en zorlu maçı olacaktı. Ne yazık ki, en güçlü rakipleri mezuniyet haftasında şehre geliyordu.

Yılda bir kez, Cincinnati Üniversitesi mezunlarını geri davet ediyor, onların görkemli dönüşünü büyük bir prodüksiyon haline getiriyor ve sahasının etrafında oyuncularının dikkatini dağıtan her saçma faaliyeti merkeze alıyordu. Lanet olası Mezunlar Haftası. Kampüste geçirilen dört yıl yetmemiş miydi? Bazıları birkaç ay önce mezun olmuştu ve şimdiden özel olduklarını hatırlatmaya mı ihtiyaçları vardı? Baş belasından başka bir şey değildi. Bando bir başlayıp bir duruyor, talimatlar veriliyordu - *Pankartı* kaldırın! Dansçılar kurdeleleri döndürüyor, amigolar tezahürat yapıyor, gazete muhabirleri etrafta dolanıyor, her nasılsa mezunlar haftasının yüce ruhu nedeniyle normalden daha fazla tolere ediliyordu.

Elliott'ta o ruh yoktu. Herkesin defolup gitmesini istiyordu, böylece biraz futbol kazanmak için endişelenebilecekti. Herkesin ondan istediği bu değil miydi? Zaferler mi? Ön büro için bir kupa daha?

Tabii ki yaptılar. Otuz sekiz yaşında, Elliott'ın yapabileceği tek şey buydu.

başarılı bir şekilde yapmak için güvenilebilir. Oyun kazanmak.

Sahanın karşısında, tribünlerde Bearcats tişörtü giymiş ama öğrenci olamayacak kadar yaşlı oldukları belli olan, gülümseyen yeni bir grup insan belirdi. Kendi anılarını unutmaya çalışırken, anılarını yeniden canlandırmak isteyen daha fazla mezun.

Yine de Elliott kendine engel olamadı. Yüzlerini taradı, hiçbirini tanımadığında özellikle kimseye sarsak bir baş selamı verdi. *O burada olmayacak. Asla gelmez. Onu aramayı bırak.*

"Tatbikat bitti, Koç. Hücum etmek ister misin?"

Elliott boğazını çok yüksek sesle temizledi, hücum koordinatörünün araya girmesine şükretti. Kahretsin, ne zamandır dikkati saha dışındaydı? Her yıl. Her yıl bunu kendine yapıyordu. "Dar ucumuz rotalarını tamamlamak için kışını sürüklüyor. O uyanana kadar ona top kazandıracak her oyunu oynayalım."

"10-4."

Elliott, antrenmanı sonlandırmadan önce yapmaları gerekenleri zihinsel olarak gözden geçirdikten sonra panosuna bakmaya devam etti. Geçmişteki ve şimdiki amigo kızlardan gelen bir çığlık korusu konsantrasyonunu bozdu ve uzun süredir kayıp olan üyelerinden birinin daha göklerden geri döndüğünü düşünerek dişlerini sıktı. İyi niyetine rağmen, hiçbirinin o olmadığını çoktan kontrol etmişti. Tekrar bakmasına ve bir hayal kırıklığı daha yaşamasına gerek yoktu.

O sesi duyana kadar göğsünde kıyamet kopmadı.

"Pekâlâ. İyi bir ayak parmağı dokunuşu için buralarda kime üflemem gerekiyor?"

Elliott panoya öyle sıkı sarıldı ki ağır plastik çatladı. Başını kaldırmadan önce burnundan birkaç nefes aldı ve zihninden ona kadar saydı. Dışarıdan bakıldığında dikkati bisiklet hücumunda gibi görünüyordu ama bakışları Peggy Clarkson'dan başkası olmayan en az iki düzine kızın etrafını sardığı tarafa kaydı.

Tanrım, bakmamalıydı. Ama yine de gözlerini ondan hiç ayıramamıştı, değil mi? Peggy'den önce ya da sonra böyle bir sorunu olmamıştı. Elliott için hepsi öğrenciydi, kolayca bölümlere ayrılabilirlerdi. Bu kız hariç.

Artık bir kadındı ve iki kat daha inanılmaz değilse ne olaydı.

Göklerdeki babamız, adın kutsal kılınsın.

Dua zihninde bir atış gibi patladı, savunmaya geçti.

Kış güneşinin altında, bitiş çizgisinin ötesindeki alanda dururken sunduğu görüntü muhteşemdi. Siyah tayt giymişti... içini göremeyeceğiniz kalınlıkta olanlardan. Tayt denebileceğini düşündü. Deri botlar dizlerinin üzerinden yukarı tırmanarak bir zamanlar onun için açtığı kalçalarını sarıyordu. Hevesle. Bir keresinde, karanlıkta bir zayıflık anında, onun itişlerine dayanırken, herkesin içinde kapalı tutmasını istediği poposunun sert cazibesine yol açtılar. Ama uzun kollu beyaz gömleği ve tüylü siyah yelege ince belini kesiyor, herkesi bakmaya davet ediyordu.

Tıpkı onun gibi. Elliott artık yeni geleni incelediğini gizlemek için hiçbir çaba göstermiyordu. Bir yandan da cebindeki siyah tespihi parlatıyordu, sanki bedeninin zayıflıklarını kabul etmek onu kurban olmaktan kurtarabilirmiş gibi. Hücum koordinatörünün boğazını temizlemesi de ilgisinin fark edilmediğini gösteriyordu. "Bir şeye mi ihtiyacın var Wayne?" Elliott sordu.

Wayne öne doğru eğilerek iki elini dizlerinin üzerine koydu ve dikkatini tekrar antrenmana verdi. "Hey, burada yargılama yok." Diğer adam başını amigo kızlara doğru eğdi ve Elliott'a endişeli bir bakış fırlattı. "*Bunu* ben bile hatırlıyorum ve piyasadan o kadar uzağım ki neye benzediğini bile hatırlamıyorum."

Şuradaki. Peggy.

Tabii ki Wayne onu hatırladı. Onu unutmak imkânsızdı. Bu Elliott'ın denemeye devam etmeyeceği anlamına gelmiyordu.

İntikam için.

O evli bir kadın. Şansını tepmişti. Rüzgâra karşı fırlatıp atmıştı ve şimdi kararından yakınmak sadece anlamsız değil, mazoşistçe bir davranıştı.

İradesini toplayan Elliott, Peggy'nin bulunduğu yere sırtını döndü ve... hemen düzenini bozan birini buldu. Aslında beş kişi. Dikkatini dağıtan şeylerden bu yüzden nefret ediyordu. Hayatındaki tek iki değişmeze odaklanmasını engelliyorlardı: futbol ve din. Bir keresinde Tanrı ile spor arasındaki dengenin bozulmasına izin vermiş ve bunun sonucunda bir hayat kaybetmişti. Tanrı ona hayattaki yolunun değişmez olduğunu söylüyordu. Bu üniversiteye futbol maçlarını kazanması ve örnek olması, iyi insanlara daha iyi bir gelecek için rehberlik etmesi için gönderilmişti; bu sorumluluk aileleri tarafından ona emanet edilmişti.

Ve bu arada, kendisi de ebeveyn olma yolunda ilerliyordu. Elliott kendine başka bir şey için zaman tanımıyordu. O seçmişti

Karısı da dahil olmak üzere ailesinin üzerinde futbol. Spora olan hayranlığını hiçbir zaman anlamamış olan dindar anne babası da dahil. Ama üç yıl önce, onu sorumluluklarından uzaklaştırabilecek birini *-tek birini-* bulmuştu. Hak ettiği suçluluk duygusundan uzakta. Umut öylesine parlamıştı ki, kör olduğunu hissettiğini hâlâ hatırlayabiliyordu. Ama suçluluk duygusuyla yaşamayı seçmişti. Onun ışığından uzakta.

Sorgulamayı reddettiği bir seçim yoksa delirme riskiyle karşı karşıya kalacaktı.

Elliott yatağını hazırlamıştı, şimdi o yatakta yatacaktı. Eğer maçları kazanamazsa, eve zaferler getiremezse, hayatına girme talihsizliğini yaşamış olanları feda etmesi boşa gidecekti. Futbol onun bir aile kurma, saha dışında biriyle ilişki kurma girişimini engellemişti ve bu bir daha olmayacaktı. Bu hayatta olmaz.

* * *

Elliott antrenmanı bitirmek için düdüğü henüz çalmıştı ki Peggy'nin arkasından yaklaştığını hissetti. Daha doğrusu, oyuncular birbirlerini itip kakmaya, bir grup ahmak gibi çenelerini ona doğru fırlatmaya başladılar. Bu adamların içine hâlâ Tanrı korkusu yerleştirememiş miydi? Yarınki antrenman cehennem gibi olacaktı.

Ancak şu anki cehennem onu daha çok endişelendiriyordu. Birkaç saniye içinde tekrar onun huzurunda olacaktı. Onun. Peggy muhtemelen bir podyum mankeni gibi salınırken ekibinin ve koç arkadaşlarının ağızları açık bir şekilde ona bakmaları için iyi bir neden vardı. Sadece her an patlamaya hazır bir bomba gibi görünmekle kalmıyor, kimse ona yaklaşıyordu.

Görünüşe göre Peggy'nin böyle bir sorunu yoktu. Aslında Elliott daha arkasını dönmeden, onun umursamamaktan zevk aldığını hissetmiş ve panik bir deniz canavarı gibi kanına işlemişti. *Daha da cesurlaşmıştı.* Yolunu tekrar değiştirecek kadar cesur mu?

Hayır. Tuğlaları döşemek için yaptığı onca işten sonra olmaz.

Son sınıfta geçirdiği o çılgın aylar boyunca, geceleri ona gelirdi. Ya da tam tersi. Etrafta kimse yokken. Daha kapının sesi duyulmadan birbirlerine sarılırlardı. Kısıtlama olmadan. Sınırsız. Sıfır sabır.

Onun yakınında olmak, tüm hayatı kurallardan ibaret olan bir adam için çok büyük bir tehlikeydi. Onu sağa ya da sola bakmaktan alıkoyan kurallar. Sadece dümdüz ileriye.

Dahası, birisi onu tutacak kadar akıllıydı. Elliott'tan başka biri.

"*Duşlara gidin,*" diye yüksek sesle bağırdı, herkes aynı anda, tereddüt etmeden, onları şartlandığı gibi hareket ettiğinde sapıkça bir şekilde memnun oldu. "Yarın sabah erkenden burada olacağız. B takımına karşı antrenman yapacağız."

"Evet, Koç."

"Evet, Koç," diye arkasından eğlenen kadınsı bir yankı geldi. Peggy'nin gelişinden bu yana geçen bir saatin ona hazırlanmak için zaman kazandırdığını düşünmüştü ama yanılmıştı. Arkasını döndüğünde midesi yumruk gibi oldu. Hay sikeyim. Hâlâ hayatında gördüğü en güzel kadındı. Gerçi bu onun sarışın güzelliğinden daha fazlasıydı, değil mi? Her zaman öyleydi. O koyu altın gözlerde bir erkeğin kaybolmasına yetecek kadar keskin bir zekâ vardı. Tıpkı onun neredeyse yaptığı gibi. Ve bu zekâ, onun üzerine ılık bir yağ gibi yaydığı şefkatin sadece bir kapısıydı, onu kendini affetmeye ikna ediyordu. O *çok* fazlaydı. Çok fazla. "Peggy," diye homurdandı Elliott, el sıkışabilmeleri için elindeki panoyu kolunun kıvrımına koydu. Refleksif bir hareketti. Bu onun çalışma şekliydi. Tokalaşmak. Kucaklaşmak ve yanaklardan öpmek onun gününün bir parçası değildi. Ama kas hafızası bile bunu doğal hissettiremezdi. Onunla değil.

Onu.

Peggy'nin kaşlarından biri adamın uzattığı ele doğru kalktı ama kendini toparlayarak parmaklarını yavaşça birbirine geçirdi. Parazit sesiyle ağzının kenarı sanki bir sırrı paylaşmışlar gibi sıçradı ve Tanrı yardımcısı olsun, adamın siki kot pantolonunun içinde kalınlaştı. "Elliott," diye mırıldandı. "Tamamen aynı görünüyorsun."

Elini zorunluluktan geri çekti. "Üç yıl o kadar da uzun bir süre değil."

"Hayır, sanırım değil." Bir an için onun çapkın gülümsemesinin Zorla döndü, ama öyle bir parıltıyla geri geldi ki, bunun hayal gücü olduğunu anladı. "Girişe senin dev bir heykelini koymalarına yetecek kadar uzun bir süreydi." Dişleri alt dudağına gömüldü ve onu biraz delirtecek kadar sıkı. "Eminim bundan nefret ediyorsundur, değil mi?"

"Evet." Lanet olsun. Karşılıklı durduklarından beri bu kadar zaman geçmiş olması mümkün görünmüyordu. Hele de hâlâ ona

Kimsenin yapmadığı şekilde bir mil öteden saçmaladı. "Ben ölene ya da emekli olana kadar bekleyebilirlerdi."

"Konu sen olunca, bunların birbirini dışlayan şeyler olduğunu düşünmüyorum." Boğazında bir şeyler mırıldandı, bakışları adamın göğsünde geziniyordu. "Her neyse, zaten senin Tanrı olduğunu düşünüyorlar, bu yüzden ölümsüzlüğün makul bir varsayım." Kadın bir adım daha yaklaştığında, adam neredeyse panoyu bırakacaktı. Onu uzak tutmayı mı yoksa daha yakına çekmeyi mi tercih ediyordu? Hiçbir fikri yoktu. Ama kadın sadece bir parmağını kaldırdı ve pürüzsüz pedini dudaklarının kenarında gezdirdi. "Yine de heykeltıraş ağzını doğru yapamamış. Çok daha cömert, değil mi?" Elliott onun bileğini yakaladı ve gözleri meydan okumayla parladı. "Ya da belki heykeltıraş benim gibi deneyimlememiştir."

Şehvet ve öfke kanında güçlerini birleştirmiş, onu kaynatıyordu. "Burada ne halt ettiğini sanıyorsun Peggy?"

İfadesindeki baştan çıkarıcılık kayboldu. "Bu bana söylediğin ilk şey." Gözle görülür bir şekilde titreyerek elini adamın elinden çekti. "Mezunlar haftasonu için buradayım. Belli ki."

Hâlâ daha önce söylediği söze takılıp kalmış olan adamın toparlanması biraz zaman aldı. "Daha önce hiç gelmedin."

Kadının ağzından çıkan üç nefesi saydı. "Fark ettin, değil mi?"

Mola. Eğer bir oyunun ortasında olsalardı ve her iki taraf da çok ateşli ateş etseydi, momentumun öngörülemeyen sarmaşıklarında sallansalardı bir tane çağırırdı. Birçok yönden, bu karşılaşma şimdiye kadar bir oyundu. Birbirlerinin güçlerini test ediyorlardı. *Onun* sahasında duruyorlardı. Ve onun sahasında, sürprizlerle ve bilinmeyenlerle pek başa çıkamazdı. Boğazında asitin yükseldiğini hissetse de her şeyi açıkça ortaya koymanın zamanı gelmişti. "Kocanızla mı geldiniz?"

O kadar uzun süre dondu kaldı ki, adam ona cevap verip vermeyeceğini merak etti. "Hayır, o Kaliforniya'ya döndü." Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. "Emin değildim... Düğün davetiyesini alıp almadığınızı bilmiyordum. Ben Cincinnati'den ayrıldığımda siz ev taşıyordunuz ve-"

"Mektuplarım yönlendirilmiş," dedi Elliott, sesi alçaktı. "Ben aldım."

Peggy düzensiz bir baş hareketiyle geri çekildi. Aralarındaki akıntılar birdenbire değişmişti ama bunun nedenine bir türlü karar veremiyordu. Aralarına gerekli bir duvar örmek için kocasından bahsettiğini kabul ediyordu ama-

Elliott'ın telefonu çaldı.

Sövdü, arka cebinden cihazı çıkardı ve ekranda yanıp sönen kızının adına kaşlarını çatarak baktı. "Alice," dedi Peggy'ye, hiç düşünmeden. "Tiyatro provasında olması gerekiyordu."

Peggy hâlâ ondan uzaklaşırken, "Cevap vermelisin," dedi. Hem de çok hızlı bir şekilde. "Belki sonra görüşürüz-"

"Bekle." Onu bırakmalıydı. Tanrı biliyordu ki bırakmalıydı. Ama Elliott bir etkileşimden sonuç almadan çekip gidemezdi. "Sadece orada kal."

Başını öne eğdi. "Ben senin oyuncularından biri değilim." "Lütfen," diye hırladı.

Peggy omuz silkip olduğu yerde kalınca, Elliott telefonu açtı, ergenlik öfkesi tam bir stereo halinde kulağına geliyordu. "Baba, okulumu değiştirmek zorundayım. Lanet olası hayatım bitti. Anlamıyorsun-"

"Konuşmana dikkat et. Ve bana anlama şansı vermedin."

Ağzı kapalı bir çığlık hattı tırmaladı. Çok iyi tanıdığı bir çığlıktı. "Kim Steinberg bu hafta sonu kayak yaparken bacağını kırdı ve ben onun *The Music Man*'deki karakterinin yedeğiyim ve replikleri ezberlemedim. Numara yaptım çünkü o hiç bir gün okula gitmedi. Hem de hiç. Böyle görünürken neden evde kalmak istesin ki?" Kâğıtların hışırdama sesleri sıranın içinden geliyordu. "Aman Tanrım, aman Tanrım. Tiyatro provasıyla yüzleşmek zorunda kalmamak için otobüse binip eve erken geldim. Lanet olası performans beş gün sonra ve ben bunu sana neden anlattığımı bile bilmiyorum. Hayatım umurunda bile değil."

Elliott Peggy'nin yüz ifadesinin yumuşak bir sempatiye dönüşmesini izledi, kendisi için mi yoksa Alice için mi, bilmiyordu ama bu ona sırrını açtığı zamanları hatırlatıyordu. En hafif deyiimiyle bu onun için nadir görülen bir şeydi ve kaçırmaya hakkı yoktu. "Replikleri ezberlemek için beş gün fazlasıyla yeterli görünüyor." Elinin topuğunu göz çukuruna bastırdı. "Burada maç filmi izlemek için birkaç saatim daha var, ama eve döndüğümde-"

"Senden hiçbir şey istemiyorum baba." Son kelimedede nefesi kesildi. "Sadece bu konuda yardıma ihtiyacım var. Lütfen yardım et. Anlamıyorsun."

Suçluluk duygusu, ne pahasına olursa olsun kazanmaya yönelik bitmek bilmeyen baskıya karşı savaştı. "Alice," dedi sıkıca. "Cumartesi günü Temple'la oynuyoruz-"

Peggy onun koluna bir el koydu. "Ben gidebilirim," diye fısıldadı, bu teklifi yaptığı için kendine biraz şaşırmış görünüyordu. Böylece iki kişi olmuşlardı.

"Bir saniye bekle, Alice." Elliott eliyle telefonu kapattı. Belli etmemeye çalışarak Peggy'nin şeker gibi tatlı kokusunu içine çekti. İkinci kez yaklaştığında kokuyu öne doğru savurmuştu ve bu, başını yastığa yasladığı, ağzıyla boynuna güldüğü anılarını canlandırdı. "Buna hiç gerek yok."

"Kulağa oldukça gerekli geliyor." Kadın dokunuşunu geri aldı, parmakları avucunun içinde kıvrıldı ve Elliott parmaklarını ellerinin arasında düzeltme dürtüsünü reddetti. "Belki de ona sadece okuldan olduğumu söyleyin... öğretim üyesi arkadaşınız olduğumu."

Elliott şüpheciliğini gizleyemedi. "Hâlâ daha çok bir öğrenciye benziyorsun."

Ağır çekimde dudaklarını ıslattı. "Fark ettin, değil mi?" Alçak, baştan çıkarıcı kahkahası boxer külotunu iki beden küçük hissettirdi. "Atandığım mezunlar komitesiyle yarın sabaha kadar görüşmeyeceğim. Akşamım boş." Artık onun gözlerine bakmadan omuz silkti. "Ve hazır olmadan anneni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, bu yüzden Alice ile ortak bir noktamız var. Muhtemelen kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacı olduğunun farkında bile değildir."

Bu doğru muydu? Karısının ölümünden önce, Alice ile anne babasıyla olan ilişkisine benzer bir ilişkileri vardı. İşlevsel. Sorumluluk sahibiydi, gerektiğinde okul etkinliklerine ve öğretmen toplantılarına katılıyordu ama diğer baba ve kızların sahip olduğu o anlaşılması zor yakınlığı asla yakalayamamıştı. Judith'in ölümünden hemen sonra Peggy ile birlikte olduğunda, bazı ilerlemeler kaydetmişti. Peggy onu gözlerini açmaya ve Alice'in babasına ihtiyacı olduğunu görmeye zorlamıştı. Bu yokuş yukarı tırmanışı sürdürmeye çalışmıştı ama zamanla eski hallerine geri dönmüşlerdi. İşleyen. Eğer Alice'in bir şeye, özellikle de bir kıza ihtiyacı olursa, muhtemelen bunu en son öğrenen o olacaktı.

"Özür dilerim. Annenden haberim yoktu." Elini uzatıp başparmağını elmacık kemiğinin kıvrımında gezdirmek istedi. "Teklifin için minnettarım ama sanırım ikimiz de birbirimizle her türlü ilişkinin kötü bir fikir olduğunu biliyoruz."

"*Dahil olmak* oldukça güçlü bir kelime." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ama gözlerine ulaşmadı. "Boşuna endişeleniyorsun."

"Seninle asla bir şey olmaz."

Arkasını dönmeden önce uzun bir süre bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Bana adresini mesaj at, Elliott. Numaram değişmedi."

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Peggy üç yıl boyunca perakende sektöründe kişisel alışveriş elemanı olarak çalışmıştı, bu nedenle üç kategoriye ayırdığı çok sayıda davranışla karşılaşmıştı.

Bir numara: Turist. Harcayacak tek kuruşları olmadan gelen ama onun zamanını boşa harcadıkları için suçluluklarını gizleyemeyen kadınlar. Bu kadınlar, Peggy'yi kasayı asla öttürmeyecek tasarımcı markalarını almak için mağazaya koştururken baş aşağı gülümsüyor, omuzlarını büküyorlardı. Ama Peggy'ye komisyon konusunda yardımcı olmasalar da, ona eşit davrandıkları ve oğullarıyla arasını yapmaya çalıştıkları için Peggy'nin en sevdiği kişilerdi. Peggy bunu hiç kabul etmedi. O beş sefer hariç.

İki numara: profesyoneller. Bu kadınlar tam olarak ne istediklerini biliyorlardı ve bedenleri ve etiket tercihlerini sıralarken telefonlarından başlarını kaldırmaya zahmet etmiyorlardı. Bu randevular hiç de eğlenceli değildi ama açık ara en kolayıydı.

Ve bir de üç numara vardı: cehennem yaratıkları. Bir perakende çalışanının en kötü kâbusu olan bu kadınlar, başkalarının kışını yırtmaktan büyük zevk alıyordu. Ne istedikleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu ama bunun o çirkin şey olmadığını biliyorlardı. Peggy cehennem yaratıklarını yatıştırmak için saatlerini harcamış, üniversite diplomasını neden kadınlara partide herkesin keyfini kaçırarak kıyafetler dikerek harcadığını merak etmişti. Sebebini *tahmin* edebiliyordu -eğer psikolojik teşhislerle ilgilenseydi. Ki öyle değildi.

Özellikle de Elliott'ın verandasında durmuş, hâlâ onun son üç yılını evli olarak geçirdiği varsayımının etkisindeyken. Ve onu düzeltmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Sadece onu göndermemişti, aynı zamanda düğününü de yaşamıştı.

ikinci bir düşünce olmadan gün. Onunla ciddi bir şeyler yaşamayı gerçekten istememişti. Korkunç onay, onun Suburban'a geri dönmesi ve Ohio'yu toz içinde bırakması için yeterli olmalıydı, ama bunun yerine Elliott'ın hareketsizliği tam tersi bir etki yarattı. Kız bu kasabadan ayrılmadan önce, adam ilgisizliğini sorgulayacaktı. Pişman olacaktı. Bu yüzden oradaydı. Duygusal fare tuzaklarına yakalanmak yok.

Sakinleştirici bir nefes alarak gözlerini kapadı ve kapı zilini çalmak için uzandı. Tırnağının altından parlayan siyah noktayı fark edince, onu yumruğunun arasına sıkıştırıp kapıyı çaldı.

Alice Brooks, Elliott'ın yeni evinin kapısını açtığında Peggy'nin onu kategorize etmesi on saniyeden az sürmüştü. Ancak Alice hiçbir şekilde tipik ya da beklenen biri değildi; Plinko diski, ikisi de doğru gelmeyen iki seçenek arasında gidip geliyordu. Hah. Cehennem yarattığı kılığına girmiş bir turist. Peggy bunların varlığından bile haberdar değildi.

Alice Peggy'yi tepeden tırnağa süzdükten sonra vücudunun yarısını kapı çerçevesinin arkasına sakladı. Bu hareket utanç vericiydi, özellikle de elli vatlık bir bakışla birleştiğinde. "Kimsin sen?"

"Ben Peggy. Baban sana geleceğimi söylemedi mi?"

"Evet." Peggy'nin çizmelerine baktı. "Bir öğretmene benzemiyorsun."

Peggy saçlarını kabarttı. "Belki de öğrencilerimin şansı yaver gitmiştir."

Kızıl saçlı kız onu ikinci ve üçüncü kez incelerken, Peggy de aynı şeyi yaptığını belli etmemeye çalıştı. Son sınıfın kasırgası sırasında Elliott'ın evine sadece iki kez gitmişti. O iki seferde de Alice teyzesinde kalmıştı, bu yüzden Peggy genç kızı sadece fotoğraflarda görmüştü. Şömine şöminesinin üzerindeki fotoğraflara, Elliott banyodayken ya da mutfakta içeceklerini tazelerken göz atmayı başarmıştı.

Elliott'la ilişkisinin başlangıcında, Judith Brooks -Elliott'ın ölen karısı- konusu dikkatle açılmıştı. Zamanla, Peggy'nin yakın olmadıklarını anlaması için evlilikleri hakkında yeterince sır vermişti. Ancak Judith'in ölümüyle ilgili ayrıntılar olabildiğince halka açıldı. Kışın bir öğleden sonra, Elliott futbol antrenmanında koçluk yaparken, Judith araba yolundaki buzda kaymış, başını çarpmış ve derin bir komaya girmişti. Bu durum altı ay sürmüş, kadının sağlığı kötüye gitmiş ve Elliott acı verici bir karar vermek zorunda kalmıştı.

Onu yaşam destek ünitesinden çıkar.

Yolda Peggy ne ile karşılaşacağını bilememişti, sonunda eski sevgilisinin hayatının böylesine büyük bir parçasıyla yüz yüze gelmişti. Üniversite son sınıf öğrencisi olarak, başka bir kadından olan çocuğunu kıskanma ihtimalinden korkmuştu. Ama Peggy, son dört yılını annesiz geçiren bu genç kıza sempati duymaktan başka bir şey hissetmediği için çok rahatlamıştı. En azından Miriam öldüğünde Peggy, destek alabileceği kardeşleri olan (şaka yapıyorum), kendi kendine yeten bir yetişkindi (yani çoğunlukla).

Peggy yüzüne sıcak bir gülümseme yerleştirdi. "Beni içeri davet edecek misin, yoksa verandaya çıkıp konuşalım mı?"

Alice dudaklarını içe doğru kıvrırdı ve Peggy'nin içeri girmesine yetecek kadar yer açarak geri çekildi. Göğsüne dayadığı zımbalanmış bir kâğıt demetini tutuyordu, ön yüzünde kalın ve ağır bir yazı tipiyle *The Music Man* yazıyordu. "Bu oyun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Olumsuz, Kaptan." Peggy elindeki çantayı girişteki masanın üzerine bıraktı. "Ancak ben tam bir oyuncuyum."

"Öyle birine benziyorsun. Kim Steinberg'e benziyorsun," diye homurdandı Alice ve Peggy'ye onu takip etmekten başka çare bırakmayarak, yol boyunca durup aile fotoğraflarını incelememek için elinden geleni yaptı. Hayır, tıpkı Alice'e yaptığı gibi kategorize edildiğini fark etmekle meşguldü.

Peggy ev gibi oturma odasına baktı. Çok büyüktü ve mobilyalar da buna uygun büyüklükteydi. Alçak, kare bir sehpa, üzerine dökülmüş bir Jansport sırt çantasının içindekilerle kaplıydı. Muhtemelen biri üzerinde her yürüdüğünde aynı şekilde gıcırdayan eski ahşap zeminler. Eksik olan tek şey gerçek bir dekordu. Ivır zıvır yok. Dağınıklık yok. Evin erkeğini akla getirecek şekilde temiz ve düzenliydi. Bu düşünceleri bir kenara bırakan Peggy, ona gizli bakışlar göndermeye devam eden mahzun görünümlü kıza odaklandı. "Kim Steinberg kim?"

Alice koyu yeşil deri koltuğa yığıldı. "O bir kaltak," dedi bir çırpıda, sonra iki eliyle yüzünü kapattı. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Aslında çoğu zaman bana iyi davranıyor. Her şeyde bu kadar iyiymen ona iyi davranmak gerçekten zor."

"Bunun ne kadar can sıkıcı olabileceğini anlayabiliyorum."

"Hayır, yapamazsın," diye tükürdü Alice, bir an önceki yumuşak doğası dodoların yoluna gitmişti. "Babamın seni buraya gönderdiğine inanamıyorum. Sanki bir

Barbie bebek. Sanki kendimi kötü hissetmemi istiyor."

"Bak, ben-" Boyumdan büyük işlere kalkıştım. Ne düşünüyordu ki? Anneleri için alışveriş yaparken bekleme odasında oturup boyama yapan çocuklar dışında gençlerle hiçbir deneyimi yokken bir kahraman gibi devreye girmeyi teklif etmek. İlham almak umuduyla odayı tarayan Peggy, sırt çantasının içinde yarı yarıya kalmış olan *Seventeen* dergisine takıldı. Kapakta, tanımadığı aşırı bronzlaşmış bir genç kız sırtıyordu. Bingo. Peggy'nin bildiği bir şey varsa, o da erkeklerdi. Boynundaki dörtlü nişan yüzüğü daha da ağırlaşıyor gibiydi. "Pekâlâ, bu sürtük Kim başroldeki kadın. Erkek kim?"

Alice belli ki Peggy'nin *kaltak* kelimesini kullanması üzerine gülümsemesini gizlemeye çalışıyor ve başaramıyordu. "Hangi adam?"

"Hadi ama. Her zaman bir erkek vardır." Kanepenin koluna tünedi. "Repliklerini ezberlememişsin, bu yüzden -bağışla beni- oyunculuğa tutkun olduğundan şüpheliyim. "Yani. Bir erkek."

"Justice Frick. Diğer başrol oyuncusu, tam olarak öpmem gerekmiyor ama... ikinci perdede bir yakınlaşma var."

"Frick?" Peggy tamamen kanepeye kaydı. "Soyadı bu mu?"

"Evet." Alice başını salladı. "Slick Frick."

Peggy burnundan bir nefes çekti. "Aman Tanrım, bu korkunç."

"Biliyorum." Alice'in gülümsemesi isteksizdi, ama artık öyle görünmüyordu.

koltuk minderlerinin arasında kaybolmaya kararlıydı. Kız bir sonraki hamlesini düşünürken - seçenekleri Peggy'nin yardım etmesine izin vermek ya da kışına tekme basmak şeklinde daralmıştı - Peggy yeni gözlerle Elliott'ın kızını inceledi. Omuzları kamburlaşmıştı, sanki kendini saklamaya çalışıyordu, parmakları kot pantolonundaki deliği karıştırıyordu. Kız kardeşinin görüntüsü gözünün önüne geldiğinde boğazında bir sızı hissetti. Alice ve Rita arasındaki benzerlikler göz ardı edilemeyecek kadar fazlaydı ve kız kardeşini New Mexico'da bıraktığından beri ilk kez, kayıp Peggy'ye bir otobüs gibi çarpmamıştı.

"Ağlıyor musun yoksa?" Alice ciyak ciyak bağırarak ayağa fırladı.

"Hayır." Sesi titreyince Peggy dehşete kapıldı. "Belki biraz." "Neden?"

"Herkes beni terk ediyor. Anlıyor musun?" Kelimeler, beyzbol sopasıyla vurulmuş bir kovani terk eden arılar gibi patladı. "Rita, Aaron. Miriam." Elliott. "Duygularımı incitecek kadar zeki olduğumu düşünmüyorlar,

Çünkü onlar bir avuç pislik." Gözlerinden sızan rahatsız edici nemi elinin tersiyle sildi. "Onlar pislik değil. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum."

İkisi de sadece birkaç dakika arayla neredeyse aynı duyguları dile getirdikleri için gülümsediler. Alice kısa bir süreliğine odadan çıktı ve elinde bir kutu mendille geri dönerek Peggy'nin kalçasının yanına koydu, sonra da geri çekilip gergin ellerini kot pantolonunun kenarlarında gezdirdi. "Demek bir durumu nasıl kendinle ilgili hale getireceğini gerçekten biliyorsun, ha?"

Peggy'nin kahkaha patlaması göğüs kafesinin içinde patlayan bir balon gibi hissettirdi. "ok komiksin, Alice." Sehpanın üzerinde gelişigüzel duran senaryoyu işaret etti. "Bu replikleri öğrenecek miyiz, öğrenmeyecek miyiz? Saat işliyor."

Alice bileğini saran elastik sa bandını kopardı. "Umarım mucizevi bir işisindir."

"Mucize yaratan biri değilim." Peggy ayağa kalktı ve omuzlarını dikleştirdi. "Ama eğer Slick Frick tarafından kucaklanmak istiyorsan, seni oraya götürebiliriz."

Alice'in dudakları kıpırdadı. "Nereden geldin sen?"

Köprücük kemiğine asılı yüzükler yine ısınmış gibiydi.

Bazıları cennet der, bazıları cehennem.

Peggy'nin gülümsemesi, o gittiğinde Elliott'ın kesin olarak bir kampta olacağını hatırlayınca soldu.

* * *

Elliott kamyonetini rölantide çalıştırarak garajda durdu ve tavandan sarkan yeşil tenis topuna odaklanarak duvardan tam bir metre içeri girdi. Sürücü tarafından mutfak girişine kadar yürümek için yeterli boşluk vardı ama otomatik garaj kapısının kapanmayacağı kadar da değil.

Kontağı kapattıktan sonra, şoför mahallinden çıkmadan önce kendini beklemeye zorladı. Belki eve girmekte tereddüt ederse, sonunda kendini eve gitmek için oyun filmlerini aceleye getirmediğine ikna edebilirdi. Ama  n tarafa park etmiş olan garip Suburban'ı gördüğünde içinde hissettiği beklenti yadsınamazdı. Aynı zamanda kontrol edilebilirdi. Her şey  yleydi.

Yolcu tarafındaki eski, köhne deri çantasını alan Elliott kamyonndan indi ve eve girdi.

bulabilirdi. Tanrı Alice'in çoğu durumda zor biri olduğunu biliyordu ama yardımcı koçlarla birlikte maç filmini izlerken, kusursuz ve kendine güvenen Peggy'yi göndermenin en akıllıca hareket olmayabileceğini kabul etmişti. Alice onun kızıydı ve nasıl görüldüğü umurunda bile değildi. Ona göre Alice çok güzeldi. Ancak Alice'in onunla aynı fikirde olmadığından şüpheleniyordu ve onu nasıl ikna edeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Oturma odasından gelen sesler Elliott'ı kapının hemen içinde durdurdu. Peggy Alice'i cesaretlendiriyordu. *Bir kez daha. Daha iyi. Bir kez daha. Peggy'nin bir şeyi kafasına koyduğunda* ne kadar ısrarcı olabileceğini herkes gibi o da biliyordu ve Peggy'nin eskiden onu ne kadar kolay yıpratıldığını hatırlayınca sertçe yutkundu. Hayatının beklenmedik bir şekilde değiştiği ve Peggy'nin onun tek sığınağı olduğu zamanları. Ama artık değildi. Onun sığınağı ya gerçek bir sığınak ya da tarlaydı. Sapma olmayacaktı. Rutin. Rutin.

Elliott boğazını temizledi ve kesilen sesleri dinledi.

"Baba?"

Çantasını yere bırakmaya başladı, her zamanki yerinde, tanıdık tuğla duvarla çevrili bir çantanın durduğunu fark edince durakladı. Midesine inen huzursuz bir tekmeye kendi çantasını da onun yanına bıraktı ve bir süre yan yana baktı. "Evet, benim."

Oturma odasına girer girmez Peggy yanından hızla geçip geldiği yöne döndü. "Ben de tam dışarı çıkıyordum." Koridorun ağzında döndü ve Alice'e içten bir gülümsemeye benzeyen bir şey gönderdi. "İlk sahneyi hallettin. Artık karaktere büründüğüne göre gerisi daha kolay olacak."

Alice'in omuzları sarsıntılı bir şekilde silkindi. "Teşekkürler. Geldiğin için."

"Tamam." Peggy rahatlamış görünüyordu. "Eğlenceliydi, değil mi? Evet, eğlenceliydi." Elliott'a kısa bir bakış attıktan sonra koridorda gözden kayboldu ve omzunun üzerinden "Hoşça kal," diye seslendi.

Bırak gitsin. Bırak onu. Bırak gitsin.

"Bir dakikaya geliyorum," dedi Elliott hızlı adımlarla, dönüp Peggy'nin peşinden yürürken, kızının kalkık kaşlarının görüntüsü kendisini on kat daha aptal hissetmesine neden oldu. Ön kapıyı iterek açtı. "Hey." Peggy verandanın merdivenlerinden inerken yarı yolda dönüp sendeledi ve Elliott onu sabitlemek için öne atıldı. "Lanet olsun. Neden bu kadar hızlı kaçırıyorsun?"

"Bahse girerim ilk kez çok *fazla* hızdan rahatsız oluyorsun, ha,

Koç mu?" Elliott'ın dudakları uzun zamandır hiç olmadığı kadar eğildi ve Peggy sarsılarak gözlerini kaçırdı. Elliott ellerini geri çekene kadar onun kollarını çevreleyen ellerine baktı. "Bak, yarın başka bir gün. Ama şu anda... Bunu bizim yüzümüzden yapmaya gönüllü olduğumu düşünmeni istemedim. Ya da bize olanlar yüzünden. Birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yok."

"Bunu hiç düşünmemiştim."

"Teşekkür ederim."

Elliott başını salladı ve bir yandan da kadının söylediklerini zihninden geçirdi. "Yarın farklı bir gün derken ne demek istedin?"

Peggy dikkatini, adamın yüksek merdivendeki konumu sayesinde görüş alanının sadece birkaç santim altında kalan kemer tokasına verdi. "Bu, her zaman bu kadar hızlı kaçmayacağım anlamına geliyor. Eğer sana beni yakalama fırsatı vermek istiyorsam, hayır."

Daha meydan okuma aralarına yerleşmeden tamamen erekte olmuştu ve bu da kızdığı bir şeyi yapmasını gerekli kılıyordu. Elini indirdi, sikini tuttu ve ağrıyan etini düzeltti. Herhangi birinin önünde olsa bu kabalık gibi gelirdi ama Peggy'nin önünde kendine dokunmanın verdiği heyecandan, hazdan nefret ediyordu. Karnını tırmalaması ve en temel içgüdüsüne ulaşması zaman geçse de değişmemişti. Tanrım, bu heyecanın yokluğu onu daha da güçlendirmiş olabilirdi.

"Seni kovalamayacağım Peggy," diye homurdandı. "Hiçbir şey değişmedi." "Her şey değişti." O kadar geniş gülümsedi ki, yüzünde bir gamze belirdi.

yanacağını. "Bu sefer sadece hafta sonuna kadar buradayım."

Bariz teklif karşısında şaşırdığını söylemek hafif kalırdı. Şaşırmış ve kuşkulanmıştı. Tanıdığı Peggy son derece sadık biriydi. Kocasını aldatacak kadar rahat bir insan değildi. Buna ek olarak, inancının onu başka bir adamın karısına göz dikmekten alıkoyacağını biliyordu. Buna göre hareket ediyordu.

Kasıklarındaki zonklama bu kadar acı verici olmasaydı Elliott gülebilirdi. Kadının davetini kabul ederse, arzulamak günahlarının en küçüğü olacaktı. Öpmek, dokunmak, almak gerçek ahlaksızlığın başlayacağı yerdi. Ve evet demeye ne kadar ihtiyacı olduğunu ve bunu ne kadar çok istediğini kendine bile itiraf edemiyordu.

Arkasındaki evde bir hareketlilik duyan Elliott, Peggy'ye Suburban'a doğru ilerlemesini işaret etti. Yürürlerken, Peggy'nin dirseğini tutma arzusuna karşı kendini çelikleştirdi, kaymayacağından emin olmak için

araba yolu. Caddeye ulaşana kadar nabızı kulaklarında bir saat gibi attı.

Yan komşusu, Peggy'nin karşıdan karşıya geçişini izlemek için merdivenin tepesinde oluk temizleme işine ara verdi. Buna şaşmamalı. Banliyödeki bölge kodunda, asfaltta yüksek deri pantolonuyla bir gökdelen kadar yersiz görünüyordu. Adam Elliott'a tereddütle el salladı ve karşılığında topu tam anlamıyla düşüren oyuncular için ayrılmış bir bakış aldı.

Tekrar Peggy'ye odaklandığında, Suburban'a ulaşmışlardı. Anahtarı kapıda çevirirken paslı bir protesto sesi çıkardı ve biraz irkildi ve Elliott'ın aklına hemen Suburban'ın neden özellikle yersiz görüldüğü geldi.

"Bu kiralık bir araba olamaz." Geri çekildi ve ezik tampona baktı. "Bu şeyi nereden aldın?"

Peggy parmaklarını yan panelin üzerinde gezdirdi. "Annemindi." Bunu içine sindirdi. "Kaliforniya'dan Cincinnati'ye arabayla gelmişsin."

"Evet." Gülümsemesi gizemli ve biraz da hüznüydü. "Yol boyunca birkaç ilginç sapakla birlikte."

Direksiyonun arkasındaki yalnız figürünü, açık pencereden giren havanın saçlarında uçuştüğünü düşününce midesi bulandı. "Tek başına mı Peggy?"

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Elliott'ın çenesi aniden oksijen gibi ihtiyaç duyduğu cevabı alamadığı için sıkıştı ama önemini belli etmek yerine başını salladı. "Düğün davetiyemi aldığında..." Altın sarısı kahverengi gözleri yana kaydı. "Tarih çoktan geçmiş miydi?"

Yalan söylemek bir günahı. Bir emirdi. Bunu çiğnemekte tereddüt etmemesi bile onun huzuru için kötü olduğunun kanıtıydı. Yoluna. Şimdiden dikkatini başka yöne çekmeye başlamıştı. "Hayır. Tarih henüz geçmemişti."

"Ah." Kadın kelimeyi soludu, zaten minyon olan vücudu adamın gözleri önünde sönmüş gibi görünüyordu ama Elliott'ın karnına inen darbeyi sindirme şansı yoktu. Şimşek gibi hareket etti, bir ayağını çelik raylara dayadı ve kendini sürücü koltuğuna attı. "Görüşürüz, Koç. Geç kaldım."

"Planım yok demiştin."

"Huh." Gülümsemesi aptalca ama mesafeliydi, sanki bu kadar hızlı kuyruk değiştirerek kendini şaşırtmış gibiydi. "Bunu ben söyledim."

Suburban'ı çalıştırdı, sonra iki parmağını buklelerinin arasından geçirdi, gömleğini kaldırdı ve karnının derisini ortaya çıkardı. Elliott onu arabaya uzanıp motoru kapatmaya iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama tam olarak bunu yaptı. O gün ikinci kez, karşılaşmalarından birinden sonuçtan memnun olmadan ayrılmak üzereydi. Düzensizlik ve kafa karışıklığı onun için bir seçenek değildi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Elliott'ın buna verecek bir cevabı yoktu, bu yüzden aklındaki ikinci en acil şeyi söyledi. "Alice ile işler iyi gidiyor gibi görünüyordu."

Peggy arabadan inmeden önce bir süre onu dikkatle izledi. "İlk başta değil, ama mutlu bir yer bulduk."

"Evet, öyle görünüyordu." Yer değiştirdi. "Nasıl buldun onu? Bu mutlu yeri."

Sırtını ve kalçalarını araca yasladı; bu pozisyon kalçalarına açı veriyor ve göğüslerini yukarı kaldırıyordu. Avuç içleri terlemeye başladı, parmakları o kabarıklıkların avuçlarının içinde nasıl hissettirdiğini hatırlayarak kendiliğinden gerildi ve geri çekildi. Elleri ve dizleri üzerinde günah işlediklerinde meme uçları avuçlarına batarken nasıl da titriyorlardı. Sadece dua etmek için ayrılması gereken bir pozisyon. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım mutlu bir yerde tökezledim," dedi sorusunu yanıtlarken. "Denesem bile muhtemelen bir daha bulamam. Gerçi bir keresinde biri bana çocuksu demişti, belki bu yardımcı olmuştur. Sadece bir çocukla kendi seviyesinde ilişki kuran çocuksu bir insan."

Elliott dişlerini birbirine geçirdi. "O zamanlar kastetmediğim pek çok şey söyledim Peggy. Kötü bir zamandı."

"Şaka yapıyordum. Her zaman çok ciddisin," dedi omuz silkerek, uzanıp omzunu okşadı, elinin oyalanmasına izin verdi, başparmağı kaslarının kıvrımını okşadı. "Her zaman. Özellikle de maçtan önce."

"Peggy." Adını gıcırdatarak söyledi. "Ne yaptığını biliyorum ve ikna olmayacağım. Eksikliklerimin beni tekrar yönetmesine izin vermeyeceğim."

Sanki yanmış gibi elini geri çekti, ama bir kez daha cipin sürücü tarafına tırmanırken yüzündeki ağlamaklı ifade kısa sürede şakacı bir ifadeye dönüştü. "Yarın farklı bir gün, değil mi?" Kapı kapanmadan önce durakladı, Elliott'ın bu kadar sert davrandığı için duyduğu suçluluk duygusuyla yaptığı gibi kendisiyle boğuşuyor gibiydi. "Alice müthiş biri. Sana kırıcı şeyler söylediğinde, sadece on iki yaşımda oluyor. Ben de onları

Anneme. Benim annem de kendi annesine söyledi." Bileğiyle bir hareket yaptı ve motor kükreyerek çalıştı. "O iyi olacak. Sen de iyi olacaksın."

Sivri uçları göğsüne saplandı. "Peggy-"

Çarpan kapı onu durdurdu. Elleri kalçalarında, başı öne eğik bir halde onun uzaklaşmasını izledi ve Tanrı'ya hayatının anında tekrar seçeneği olmadığına şükretti. Elliott eve doğru döndüğünde, Alice'in ön kapıdan meraklı bir yüzle onu izlediğini görünce durdu. Ama Alice onun görüş alanından çıkıp o kadar hızlı bir şekilde evin içinde kayboldu ki, Elliott bir adım bile atmaya fırsat bulamadı.

"Kahretsin."

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Aslında bu güneşin suçuydu. Elliott patikada Peggy'ye doğru koşarken parlak piç kurusu terli, çıplak göğsünden yansıyarak gözüne bir ışın göndermiş ve onu bir seks lazeri gibi kör etmişti. Tökezlemesinin ve dizindeki yedi kat deriyi sıyrarak bok yemesinin tek nedeni buydu. Havadayken bile aşağılanmanın etkisiyle inlemeye başlamıştı. Morarmış kibir yanaklarının sıcaktan kızarmasına neden oldu. Sonra da acı.

Yine de Peggy, Elliott'ın tüm bu fiyaskoyu kaçırmış olmasını umarak bir bankın arkasına kıvrılıp yuvarlandı. Büyük şans. Sabahın bu erken saatinde koşu yolunu kullanan tek kişi onlardı. Neden her zamanki gibi pistte dolaşmak yerine yeni bir rota seçmişti? Bu bir felaketti. Soyunma odasında Elliott'a gittiğinden beri tam bir hafta geçmişti ve Elliott ikinci kez dönmek için hiçbir hamle yapmamıştı. Şimdi bir sapık gibi görünüyordu, muhtemelen her gün aynı saatte Elliott'ın koşu parkurunda geziniyordu. Çünkü Koç Brooks böyle çalışırdı.

Dizi acıyla zonkluyordu ama kan görmenin durumu daha da kötüleştireceğini bildiği için bakmadı. Ve Elliott neredeyse çimlere yayılmış oturduğu yerle aynı hizadaydı. Belki gözlerini kapatıp tamamen hareketsiz kalırsa...

"Sizi görebiliyorum Bayan Clarkson."

Utanç, Peggy'nin ortasına şehvetin kıpırdayan parmağıyla birlikte mızrak gibi saplandı. Sabahki sesi cızırtılıydı. Nefes nefese kalışını da eklersek, onu yine dolaba doğru itiyor olabilirdi. Hatırlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı ve şehvet parmağı yumruğa dönüştü. Gömleksiz Koç Brooks. Da-hamn. Ter damlaları, siyah saçlar ve yuvarlak kaslardan oluşan büyük, heybetli bir karmaşa. Ayrıca kaşları çatıktı. "Sadece güneşin doğuşunu izliyordum."

Tabii ki şüpheci yüzü onu daha da ateşlendirdi. "Dizin

kanyor."

"Demek öyle." Kabul edildiği için daha çok acıdı. "Kampüste güneşin doğuşunu izlemek için en iyi noktanın burası olduğu bilinir. Yerimi kapmaya çalışan en az bir düzine öğrenciyle mücadele etmek zorunda kaldım.

-"

"Düştüğünü gördüm."

Ağzı seğirmiş miydi? Belki birazcık? Peggy gözündeki gevşek bir bukleyi üfledi. "Birlikte oynadığımız için teşekkürler," diye mırıldandı. "Sanırım doğaçlama pek sana göre değil, ha?" Bir elini banka dayayarak ayağa kalkmaya başladı. "Dördüncü duvarı yıkarken, 'Bayan Clarkson'ın biraz resmi olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Elliott onu yerden kaldırdığında sorusu bir gıcırtyla sona erdi. "Kanaman olduğunda hep saçmalar mısın?" Kaşlarını çatarak kızın dizine baktı. Gök gürültüsünün altında bir endişe sezdi. "Sert bir düşüştü. Oyuncularımın yarısı şimdiye kadar doktor için ağlıyor olurdu."

"İşe alınıyor muyum? Çünkü futbol pantolonu içinde delicesine seksi görünürdüm. Bum. Bilet satışları tavan yapar." Şakası nefes nefese ortaya çıktı, çünkü merhaba. Sabah sisinin içinde çıplak göğüslü bir efsane tarafından taşınıyordu. Ve evet, adamın yine neredeyse gülümseyeceğinden emindi, ki bu neredeyse geçen hafta amigo eteğiyle cennete giden orgazm trenine onun kondüktörlüğünde binmekten daha iyiydi. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Kamyonetimde bir ilk yardım çantası var." Kızın ezilmiş dizine tekrar bakarken gözlerinin arasında endişeli bir kırılganlık belirdi. "Göründüğünden daha dayanıklısın. Eğer..."

Zevk Peggy'yi tepeden tırnağa gıdıklıyordu. Erkekler ona her konuda düzenli olarak iltifat ediyorlardı ama Koç'un ona sert demesi Noel'de pembe bir Rolls-Royce almak gibiydi. "Eğer ne?"

Elliott sabırsızlandı. "Normal hızımda gidiyor olsaydım, seni yakalayabilirdim." Hiç çaba göstermeden bir tepeye tırmanarak onları otoparka getirdi. "İşte bu yüzden planlar ve uygulama çok önemlidir."

Ellerini çenesinin altına sıkıştırdı ve ona abartılı, yıldızlı gözlerle baktı. "Bana daha fazlasını anlat."

"Evet, eminim büyülenmişsinizdir." Ağzının kenarında gizemli bir sırçama daha oldu ama hemen ayıldı. "Belki de yolumdan saptığımda cezalandırılıyorumdur. Aslında, cezalandırıldığımı eminim."

"Yaralandığımı görmek ceza mı?"

Onu kamyonetinin tamponuna yatırmadan önce durakladı, yontulmuş yüz hatlarını şaşkınlık renklendiriyordu. "Evet. Öyle."

** * **

Ne halt ediyorum ben?

Elliott kendini Peggy ile temasını kesmeye ve torpido gözünden ilk yardım çantasını almaya zorladı. Onu taşımak bir hataydı ama yaralı dizinin üzerinde yürümesini izlemek onu öldürebilirdi. Tanrım, ne kadar yumuşaktı. Oturmak için kıvrılmıştı. Kaldırılmak ve yatırılmak için yaratılmıştı, onu nereye yerleştirmek isterse.

Hayır, o değil. Başka biri. Elliott onun erkek arkadaşı değildi. Birbirleri için bir hiçtiler ve olamazlardı. Soyunma odasında ne kadar karşı konulmaz olsa da cazibesine kapılmamalıydı ve şimdi de birlikte vakit geçirmemeliydiler. Birliktelikleri tehlikeliydi. İşine ve hatta kendine olan saygısına mal olabilirdi. Karısının mezarındaki toprak hâlâ tazeydi, yetiştirmesi gereken bir çocuğu, koçluk yapması gereken bir takımı vardı. Bu kadar çok sorumluluğu varken bir öğrenciyle arkadaşlık etmesi kabul edilemezdi. Ne kadar güzel olursa olsun. Onu ne kadar güldürürse güldürsün. Onu. Gülmek. Kulağa nasıl geldiğinden bile emin değildi.

Kiti öyle sıkı tutuyordu ki teneke parmağını ısırdı, Elliott boştaki eliyle cebine uzandı ve başparmağını tespih tanelerinin pürüzsüz çıkıntıları üzerinde gezdirdi. İnancına sadık kalması gerektiğini hatırlatan bir şeydi bu. Soyunma odasında birlikte yaptıkları gibi başka hatalar yapmamalıydı.

Elliott, gözünün önünden geçen anılar yüzünden hafifçe inleyerek Peggy'nin oturduğu yere döndü. En ufak bir acı belirtisi göstermeyi açıkça reddediyordu. Çok cesurdu. Ya da inatçı. Belki ikisi de. "Yan dön ve bacağına tamponun üzerine koy."

"Evet, Koç." Sırtışıyla birlikte, Peggy'den gelen bu unvan bile adamın sikine kan gitmesine neden oldu. Ve onun talimatlarına uyararak uzun bacağına uzatması, minik koşu şortunun malzemesini amının üzerinde sıkması durumuna yardımcı olmadı. "Böyle mi?"

Peggy onun üzerinde yarattığı etkiden habersiz görünmeseydi, acı sonunda çenesini sallamaya başlamıştı, Elliott park yerindeki fili ele alabilirdi. Onu becermişti. Bir öğrenciyi. Sert. Sert. İğrenç.

Sadece okulun kurallarına değil, kendi yazılı olmayan kurallarına da aykırı bir şey yapmışlardı. Odak noktası sapmayacak, değişmeyecekti. Tutarlı olması gerekiyordu.

Eğer şimdi tüm enerjisini futbola vermezse, boşu boşuna bir koca, evlat, baba olmuş olacaktı. Futbol için ailesini ihmal etmiş, sporu her şeye tercih etmiş ve amacını açıkça ortaya koymuştu. Artık değişemezdi.

Elliott lanet okuyarak diz çöktü, teneke kutuyu açarak pamuk topları ve hidrojen peroksit çıkardı, ikincisini birincisine uyguladı. Ancak gerekli malzemeler elindeyken, ıslatılmış pamuğu Peggy'nin kanayan sıyrığına indirecek gibi görünmüyordu.

"Sorun ne?" diye fısıldadı.

"Ben hiç..." Tanrım, elleri titriyor muydu? "Muhtemelen binlerce yarayı sarmışımıdır ama bir kadınınkini asla."

Peggy beklediği gibi gülmedi. "Aynı prosedür. En azından bacak açısından." Onun yutkunduğunu duydu. "Eğer göğsümde bir kırık olsaydı, şansımız olmazdı."

Kıkırdaması paslı ve beklenmedikti. Sonrasında ikisi de kıkırdamadı ve sessizlik daha da genişledi, derinleşti. Sabah sisi zamanın farkında olmadan geçip gitti. "Benim bir kızım var. Bir karım vardı. Bunu daha önce yapmalıydım." Peggy'nin parmakları onun saçlarına kayıyor, tırnakları kafa derisinde hafif daireler çiziyordu ve o sadece orada, başı onun kucağında uyumak istiyordu. "O kadar çok şey yapmalıydım ki."

Başparmağını onun şakağına doğru sürterek masaj yaptı. "Annemi dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Ona sürekli söylüyorum. Ve yarın ölse, yine de milyonlarca pişmanlık duyarım. Bu çok doğal, Elliott."

"Bu acıtacak," diye mırıldanarak ıslak pamuğu sıyrığına dokundurdu. Nefes nefese tısladı ve saçlarını parmaklarının arasına aldı - bir çekişle saç tellerini taciz etti. Tıpkı adamın ağzı kalçalarının arasında geziniyor olsaydı yapacağı gibi. Aleti bu görüntü karşısında sertleşti ve koşu pantolonunun önünü sıyırdı. Boğazından izinsiz bir hırıltı çıktı ve göz göze geldiler.

Suçluluk duygusu onu tuzığa düşürmüştü. Bir nefeste başarısızlıklarından, pişmanlıklarından bahsediyor; bir sonraki nefeste bu güzel, anlayışlı kızı tamponuna vurmak istiyordu. Onun kabullenişinde kaybolmak ve amının sıkıcılığını hissetmek istiyordu. Onu boşaltmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Zihni

onun içine son girdiğinden beri tehlikeli bir bölgeydi. Tanrım, o zihinsel huzuru yeniden hissetmek... Başka hiçbir yerde elde edemediği o ihtiyaç sarhoşu şehvet seviyesi.

Daha fazla suçluluk. Elleri Peggy'nin yarasını temizlemek için hızla çalışmaya başladı ama Peggy bir dokunuşla onu yavaşlattı ve dikkatini çekti. "Bana yaptığın iyi bir şey söyle."

Elliott dudaklarını inceltti.

"Haklısın. Bu senin yapacağın son şey." Eğildi ve parmaklarının arasına bir bandaj alıp dişleriyle yırtarak açtı. "Senin için yapacağım o zaman. Geçen hafta maçtan sonra diğer takımın golcüsünün elini sıkamak için elinden geleni yaptın. Ona ne söyledin?"

"Yeterince sıkı çalışırsa kendini affettirebileceğini. Kaçırıldığı şansı herkese unutturacak şansları olacaktı."

Gülümsemesi kalbini yerinden oynattı. Kampüsteki karşılaşmalarının hiçbirinde ona bu kadar parlak bir gülümseme vermemişti. Bu seferki saf bir onaydı ve kan dolaşımına uyuşturucu gibi etki etti. İnsanlar ona sık sık saygı dolu gülümsemeler verirdi ama bunlar... camın diğer tarafından gelirdi, Peggy ise tam orada, yakındaydı, onun tarafındaydı. "Seni görüyorum. Her gün olumlu farklılıklar yaratıyorsun, sadece kendine izin vermiyorsun." Bandajı uygulamak için başını eğdi. "Kendine izin ver, Elliott."

"Seninle tekrar birlikte olamam," diye homurdandı. "Bana her şeyi unutturuyor ve ben bunu hak etmiyorum."

"Ben de öyle diyorum." Peggy zorlukla yüzünü buruşturarak bacaklarını tampondan aşağı salladı ve ayağa kalktı. Elliott iki kolunu da onun beline dolamak, onu kalmaya zorlamak ve kendisini biraz daha insan gibi hissetmesini sağlamak isteğine karşı gözlerini kapadı. "İkna olmaya hazır olduğunda gel beni bul."

* * *

Peggy, kendisini koridorun hemen karşısında Sage, Belmont ile aynı odayı paylaştığı Embassy Suites'in üçüncü katına çıkaran asansörün metal duvarına alnını dayadı. İkisini de görmeden önce kendini kontrol altına alması gerekiyordu, ama yolculuk -yüzüne soğuk havanın çarpması için camlar açılmıştı- hiç de yardımcı olmamıştı. Metal yansımada bile şiş gözlerini ve gerginliğini görebiliyordu.

ağzının etrafında. Neyse ki içeride yaşanan kargaşa diğer otel müşterileri tarafından görülmüyordu, yoksa Holiday Inn'e toplu bir göç yaşanabilirdi.

Lanet olsun. Lanet olsun. İkinci raunt Elliott'a. Ona fiziksel olarak açıkça ilgi duymasaydı, en büyük korkusunu kabul etmek zorunda kalabilirdi: Zaman onu kendisine karşı kayıtsız bırakmıştı. Cincinnati'ye dönmekle aptallık mı etmişti? Yıllar ve mesafelerden sonra onunla yüz yüze görüşmek ve bir kapanış yapmak teoride mümkün görünüyordu. Ama üniversite son sınıftayken onun üzerinde bıraktığı etkinin yirmi beş yaşında da devam edeceğini hesaba katmamıştı. Onu düğümlere bağlamak ve peşinden sürüklenmesine izin vermek *ancak* sağlam bir şekilde uzaklaşırsa mümkündü.

Asansörün kapıları açıldı ve Peggy derin bir nefes alarak dışarı çıktı, ama odaya gitmek yerine asansörün hemen solundaki banka oturdu.

O biliyordu. Onun evleneceğini biliyordu ve bunu durdurmaya çalışmamıştı.

Şerefsiz bir blender bile göndermemişti.

Biraz histerik kahkahasını iki eliyle bastırdı. Geleceğe dair hayalleri olan dört nazık, terbiyeli adam ve onların hayatlarını hoyratça çiğnemişti. Kendini, teklifleri kabul etmenin Elliott'ı iyileştirmek için bir yol olduğuna ikna etmeye çalışmıştı; geçmişi bulanıklaştıracak ve kalbini onaracak bir tür penise daldırma terapisi gibi. Ama şimdiye kadar Elliott'ı gerçekten unutmak *istememişti, değil mi?* Hayır. Hayır, onu unutmak ağırlık merkezini kapatmak anlamına geliyordu. Başka birinin adını duyduğunda göğsündeki organın kontrolden çıktığını hiç hissetmemiş gibi davranmak. Böyle bir çılgınlığı kim unutmak isterdi ki?

Artık yoluna devam etmekten başka seçeneği yoktu. Tutsaklığının bu ileri aşamasında bu bir hayatta kalma meselesiydi.

Yine de bugün ruhunun radarına kalp ağrısından çok daha rahatsız edici bir şey takılmıştı. Elliott'ın evli olduğuna dair inancını düzeltmemişti ve sadece onun onaylamadığını düşünmek bile karnında sıcak ve tehlikeli bir şeyler hissetmesine neden oluyordu. "Bağlı" olmasına rağmen ona asıldığında onu kınaması. Farkında olmadığı bir yanı, onu sözleriyle ve elleriyle cezalandırabileceği düşüncesiyle heyecanlandı. Ondan düşüşü olarak bahsettiği tüm o zamanlar, vücudunun onun üzerinde hareket ettiği görüntülerle, zevk hisleriyle karıştı. Libidosu sadece

Kafam karıştı. Hepsi bu olmalı.

Hiç değilse bu kafa karışıklığı, Cincinnati'ye Elliott'a verdiği aşkı geri almak için geldiğini hatırlatan bir başka şeydi. Geçmiş gömmek ve temiz bir zihin ve kalple yoluna devam etmek için.

Omuzlarını sıkılaştıran bir kararlılıkla ayağa kalkan Peggy, çantasından otelin anahtar kartını çıkardı bile. Odaya girdiğinde Sage'i kitap okurken ya da ortak *Altın Kızlar* maratonunun bir bölümünü gizlice izlerken bulmayı umuyordu. Ama Belmont ve Sage'i öpüşmek üzereyken bulduğunda halının üzerinde kayarak durdu.

Evet, asansörlerin yanında bir dakika daha oyalansaydı çok daha farklı bir manzarayla karşılaşacaktı çünkü Belmont sevgili Sage'lerini yemeye hazır görünüyordu. Her ne kadar birbirlerine dokunmuyor olsalar da, Sage'in titreyen nefesleri bu yutmaya izin vermeye hazır olduğunu gösteriyordu. Peggy içeri girdiğinde Belmont kapıya doğru bakmadı bile, sadece iradesinin gücüyle Sage'in özünü bedeninden çekme girişimlerine devam etti. Ya da en azından öyle görünüyordu.

Vay be. Sadece *vay*.

Sage kendinden geçerek hızla geriye doğru sıçradı, ortak komodinlerinin üzerinde duran her şeyi dağıttı ve özellikle kimseye özürler mırıldandı. "Kendini iyi hissetmiyor," diye bağırdı Belmont, hâlâ Peggy'ye bakmadan.

Peggy çantasını en yakındaki yatağın üzerine bıraktı ve duruma bir rehine arabulucusunun dikkatiyle yaklaştı. "Tamam, koca adam." Arkadaşına hızlıca bir göz attı ve hayır, her zamanki kadar sağlıklı görünmediği sonucuna vardı. Her zamanki ışıltısı azalmış, cildi hafifçe küllenmişti. Aklına Belmont'un Sage'i bir öpücükle iyileştirmeyi planladığı geldi, ki bu henüz keşfedilemeyecek kadar kalp kırıcıydı. Belki de hiç. "İyi olacağına eminim, Bel. Değil mi, Sage?"

"Evet," diye fısıldadı Sage, ona en iyi arkadaşların birbirlerine attığı o bakışı atarak.

Bir *düşün* diyen. "Sadece bir karın ağrısı."

Peggy hızlı bir hesap yaptı ve geçen ay bu zamanlarda Sage'in regl olduğu için spor salonunun jakuzisine girmekten vazgeçtiğini hatırladı. Mütevazı Sage'i tanıyan biri olarak, bu bilginin Belmont'un önünde konuşulmasındansa ölmeyi tercih ederdi. Ya da nabızı atan herhangi birinin. "Uh, hey. Abi? Onu iyileştireceğim. Bir saat içinde kendine gelir.

En fazla bir saat."

"Ne oldu?" Adam Sage'e bir adım daha yaklaştı ve Sage gözle görülür bir şekilde kendini hazırladı.

Korkudan değil ama zorunluluktan, öyle görünüyordu. "Yardıma ihtiyacım var."

Sage Peggy'ye yalvaran bir bakış gönderdi. "Biraz Tylenol, Bel. Yardımı olur.

Belki otomattan bir şişe zencefilli gazoz."

"Kendimi kendim gibi hissetmediğimde," diye mırıldandı sadece Sage'in kulaklarına, ama Peggy yine de duydu, "sana sarılmam iyi geliyor. Belki senin için de işe yarayabilir."

Peggy'nin içi burkuldu ve gerçekten de hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istedi. Cenin pozisyonuna geçip insanlık için ağlamak istiyordu. Belmont'un yanındayken zamanının yüzde doksanında böyle hissediyordu çünkü içinde kopan duygu fırtınası artık saklı değildi. Bu yolculuk başladığından ve öz babasını aradığını açıkladığından beri, onun devasa varlığının iki adım yakınına her yaklaştığında içindeki kargaşayı hissedebiliyordu.

Peggy, Belmont'un en iyi arkadaşına uyguladığı lazer benzeri yoğunluğu engellemek niyetiyle ikiliye yaklaştı ama Sage daha hızlı hareket ederek kollarını Belmont'un beline doladı, başını onun göğsüne yasladı ve tuttu. Sıkıca. Belmont topukları üzerinde geriye doğru sallandı, göz kapakları Clarkson kardeşlerin geri kalanından çok farklı olan mavi gözlerini gizlemek için metal garajlar gibi düştü. Güçlü kollarını Sage'in etrafına sarmadan önce sadece mutlak, kırık bir mutluluk olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı.

"Lütfen daha iyi hisset," dedi Belmont sessizce. "Lütfen acı çekmeyi bırak."

"Yapacağım. Bu şimdiden yardımcı oluyor," diye fısıldadı Sage, Belmont onu yerden kaldırıp yüzünü boynuna gömdüğünde nefesi kesildi, derin nefeslerle sırtı genişledi.

Çok fazla. Her şey çok fazlaydı. Çantasını eline alan Peggy, daha ayrılmaya karar vermeden odadan çıktı. Koridorda asansöre doğru koşarken pelüş halıya biraz takıldı, hayatı boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Hayır, bu doğru değildi. Cincinnati'den Kaliforniya'ya paramparça bir kalple uçmak onun en dip noktasıydı. Ve o hayal kırıklığına uğramış yirmi iki yaşındaki kızla aynı başa çıkma mekanizmasını arzuladığı için kendinden nefret ediyordu. Erkekler. Ama kötü alışkanlıklar bir gecede kırılmazdı, değil mi?

Karşı cins, nadiren tam olarak katılsa bile, bir uyuşturucu gibiydi.

Sadece giyinik bir şekilde tatmak genellikle işe yarardı. Sadece bir flört.
Yeterli

Her şeyini ortaya koyduğu tek seferde eksik bulunduğunu unutturmak için. Yine de gece bitmeden önce, başka bir şey hissedecekti. Yarın geldiğinde, oyun tekrar başlayacaktı.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Elliott'ın akşam ayinine katılması alışılmadık bir durumdu, çünkü geceleri neredeyse her zaman ofisinde oyun kitabını gözden geçirerek ya da o günkü antrenman filmini izleyerek geçiriyordu. Ancak o öğleden sonra sarışın bir sirenin gelişiyle birlikte, kendisini rahatsız etmeye devam eden düşüncelerden kaçmak için televizyonunu oyunun ortasında bırakmak zorunda kalmıştı. Üretkenliğini bir kenara bırakmış olması, Elliott'ın kilisenin otoparkına park ederken çenesinin gerilmesine neden olmuştu.

Programlar. Bilinenler için yaşardı. Her takvim gününde belirli bir saatte ne olacağı konusunda kafa karışıklığı yaşamazdı. Onun evinde yemekler karmaşık değildi ama besleyiciydi. O pişirir, Alice bulaşık makinesini doldurur ve hiç tantana yapmadan kendi yollarına giderlerdi.

Evleri sıcak, sevgi dolu bir ortam değildi ve doğrusu Elliott'ın böyle bir yerin neye benzeyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Onun evliliği de aynı şekilde sona eren gergin ve sessiz bir ilişkiydi. Judith'le aralarındaki ilişki de anne babasının evliliğinin neredeyse tıpatıp aynısıydı. Saygılı ama romantik değil. Her ikisi de dindar Katolikler olduklarından, bu ilişki de sonsuza kadar böyle kalacaktı.

Judith'in garaj yolunda baygın halde bulunduğu ve hastaneye kaldırıldığı haberini aldığı telefonu hâlâ hatırlıyordu. Ahizeyi kulağına dayamış, Judith'le en son ne zaman konuştuklarını hatırlamaya çalışıyordu. Konuşamadığını fark edince dehşete düşmüştü. Tam bir hafta boyunca kapıdan çıkarken başını hızlıca sallamaktan başka bir şey yapmamış olabilirdi, futbol zihnine sızmaya başlamıştı bile. En başından beri böyleydi, ama iletişimsiz ilişkilerinin adaletsizliğini ancak konuşmak artık mümkün olmadığında kabul etmişti.

Berbat bir koca olmuştu. Hatta hiç olamamıştı.

Bunu takip eden aylar Judith'in komada yattığı hastanenin nöroloji bölümüne yapılan ziyaretler, takım toplantıları, doktorlarla yapılan görüşmeler, Alice için bebek bakıcılarıyla yapılan görüşmeler ve antrenman, antrenman, antrenmanla geçti. Bir öğleden sonra, sahada durmuştu, boynu o kadar gergindi ki, herhangi bir yöne doğru zar zor hareket ettirebiliyordu. Sonra gırtlaktan gelen ve aynı anda müzikal olan bu ses onu arkasını dönmeye zorladı ve Peggy geçerken dünyasındaki her şey canlı renklere büründü.

O günden sonra, başka bir kadından bir şey istemek onu sertifikalı bir piç yapsa da, değiş tokuş ettikleri tek bakışlar için yaşadı. Tek kurtuluşu, tek bir kelime bile etmemiş olmalarıydı. Judith'in kaçınılmaz gidişinden haftalar sonrasına kadar.

Şimdi kilise, başarısızlığa bir daha izin vermemesi için bir hatırlatma görevi görüyordu. Gerçekçi hedeflere odaklanmasını sağladı. Onun için bu hedefler arasında kadınlarla ilişkiler yoktu. Özellikle de bir kadınla. Ayinin yapısı, seremonisi, bir öğrencisi mezun olup da onun ısrarıyla kiliseyi terk ettiğinde kaybolan odağını bir şekilde korumasını sağlıyordu. Bu gece evli bir Peggy'nin kasabasında dolaştığı düşünülürse, konsantre bir rutine her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı, yoksa suçluluk ve pişmanlık bilincine sızacaktı.

Bu yüzden Elliott kendini kiliseye götürmüştü. Alice, Peggy gittiğinden beri odasına kapanmış, akşam yemeği için kapıyı açmayı reddediyordu, bu yüzden evde yalnızken, onunla karşılaşma ihtimali olmadan yemek yiyeceğini umuyordu.

Kilise kampüsün yakınında, öğrencilere yönelik birkaç restoran ve küçük dükkânın bulunduğu bir caddenin sonunda yer alıyordu. Elliott karanlıkta bile bir Bearcats hediyelik eşya dükkânının vitrininde kendisinin doldurulmuş bir benzerini seçebiliyor ve ürperiyordu. Kilise neden şehrin daha sakin bir yerinde olamazdı ki?

Bir restorandan çıkan bir grup insan gürültülü tavırlarıyla akşamı noktaladı, içlerinden biri onu işaret etti ve fotoğrafını çekmek için cep telefonunu kaldırdı. Elliott başını öne eğdi ve onlar kendisiyle ilgilenecek kadar cesur olamadan kilisenin merdivenlerine doğru yürüdü. Son üç yıldır insanlar ona giderek daha az yaklaşmaya başlamıştı. Bir zamanlar herkesi bu kadar korkutmamıştı. Korkutmuş muydu? Hayır, her gün el sıkıştığını ve özçekimlere katlandığını hatırlıyordu. Çak bir beşlik çocuklar. Artık tavırlarında onları rahatsız eden bir şeyler vardı. Bunu insanların yüzüne bakıp geri çekilmelerinden anlayabiliyordu, sanki bir

İsmi vermeyi reddettiği duygular oraya kazınmıştı. Yine de yalnızlık ona iyi *geliyordu*. Eğer başkalarıyla iletişim kurarsa, onların tepkileri sadece inanmaya karar verdiği şeyi doğrulayacaktı. Yalnız olması daha iyiydi.

Kot pantolonunun cebinden tespih tanelerini çıkarmaya başlamıştı ki, Elliott'a sokağın karşısından tanıdık bir kahkaha ulaştı.

Kısa bir süre durdu, bakışları Peggy'nin bir işyerinin tuğla duvarına yaslandığı yere odaklandı. Etrafı erkeklerle çevriliydi. Sadece... Elliott'ın boğazında bir kükreme yaratacak şekilde her taraftan kalabalıklardı. Görüşü, derinlik algısını bozacak şekilde uzaklaşıp yakınlaşıyor gibiydi, bu yüzden kilisenin kapısına odaklanmaya çalıştı ve caddenin karşısına geçip küçük cadalozu hayranlarından kurtarmak için duyduğu zorlayıcı içgüdüyü görmezden geldi.

Yapma bunu.

Cincinnati'de tanınmadan dolaşma lüksüne sahip değildi. Peggy ile olan bağlantısını merak edebilirlerdi ve bu da ilişkilerinin zaman çizelgesi de dahil olmak üzere rahatsız edici sorulara yol açabilirdi. Üstelik o akşam Peggy'yi kesin bir ret cevabıyla göndermişti. Eğer duruma şimdi yaklaşırsa, Peggy onun saçmaladığını anlayacaktı.

Elliott kilisenin merdivenlerini çıktı -bir tane daha, iki tane- ve bir kez daha durdu, cep telefonu flaşları çevresinde patlıyordu.

Gözlerini kapatarak sabır için dua etti. Bilgelik için. Ama tek görebildiği Peggy'nin bu gece başka biriyle birlikte olduğuydu. Elleri kalçalarında geziniyor, bir yabancıнын dudakları ağzını öpüyor, bir zamanlar ona ayırdığı göz temasını kuruyordu.

Hayır. Kahretsin.

Topuklarının üzerinde döndü ve sağduyusu devreye girmeden sokağa fırladı. Peggy onun geldiğini görüp de gülümsemesi kaybolunca memnuniyetten içi yandı. Ve evet, normalde Elliott onun gülünç, yerel efsane statüsünü umursamazdı ama etrafındaki adamlar geri çekilip onun yaklaştığını görünce yuhalamaya başlayınca daha da büyük bir memnuniyet duydu. Ellerini sıkmaktan başka çaresi olmayan Elliott -her ne kadar hepsini kırmayı çok istese de- dikkatini Peggy'ye vermeyi sürdürdü.

"Kiliseye geç kaldın," dedi boğuk bir sesle, konuşurken meme uçlarının nasıl sivrildiğini fark etti. "Ayin başlamak üzere."

Dumanlı kahkahası hayranlarının hepsinin başını kendisine doğru çevirdi. "Zaten bir gece için yeterince şarap içtim." O gamze

ortaya çıktı. "Bir rahip yerine bir barmen tarafından kutsanmış, ama seçici değilim. Özellikle de istediğim içkiyi bedavaya alabiliyorken."

Adamlar haremi gülüştü, içlerinden biri elini Peggy'nin başının üstündeki tuğlaya koyacak kadar cüretkârdı ve onları çok yakınlaştırdı. "Nerelerde saklanıyordun güzelim?" diye sorarak Elliott'ın azı dişlerini birbirine geçirdi.

Elliott, "Kaliforniya'da bir kocanın yanında saklanıyormuş," diyerek sahneyi ikiye böldü. "Gidelim Peggy. Dua etmen gereken çok şey var." Elliott bu sert sözlerden pişmanlık duymayı reddetti. Peggy'nin elinden tuttu ve onu şaşkın grubun arasından çekip çıkardı, insanlar durup bakarken caddeyi geçip kiliseye doğru ilerledi. Peggy onun yanında sakın adımlarla ilerliyor, yüzünde donmuş bir şok ifadesiyle onun adımlarına eşlik ediyordu yüz. "Vay canına. Sen kral pisliksin."

"Bu senin iyiliğin içindi." Merdivenleri teker teker çıktılar, içeriden org müziği gelmeye başlamıştı. Peggy'nin eli onunkinin içinde buz gibi soğuktu, ama o kendini sempatiye karşı çelikleştirdi. O taştan yapılmışken, Peggy bunu sağlamakta her zaman iyiydi. Taşı sadece Peggy parçalamayı başarabilmişti ama o gittiğinde daha sağlam bir şekilde yeniden inşa etmişti. "Her ne yapmayı planlıyorduksan, daha sonra pişman olacaktın. Eve döndüğünde. Sen bundan *daha iyisin*."

Büyük çift kapının önünde Peggy onun elinden çekiştirerek kurtuldu. "Neyden daha iyi? Kendilerini seven insanları inciten birinden mi?" Güldü. "Aslında bundan daha iyi değilim. Ben usta oldum."

Tanrım, kaybolmuş, muhteşem ve bitkin görünüyordu. Zihni kötü kısımlara karşı savunma yapmanın bir yolunu aradı ama hepsi ona dokunmayı içeriyordu ve yapamadı. *Yapamadı*. "Sen efendi değilsin. Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey." Kadın ikna olmuş görünmüyordu ve adam artık buna hakkı olmamasına rağmen ona ulaşabilme yeteneğinin yasını tuttu. Başka birinin vardı, lanet olsun. Bu gerçek midesini bulandırdı ama yine de devam etti çünkü kızın gözlerindeki canlılık eksikliğinden nefret ediyordu. "Benimle gel. Annen için bir mum yakalım."

Dudaklarından bir ses çıktı. Elini kaldırdı, gömleğinin yakasının altındaki bir şeye sürtündü. Kalbini mi? "Hiç milyonlarca kilometre uzakta olmayı dilediğin... ve bir saniye sonra, durduğun yerden başka bir yerde olma düşüncesine dayanamadığın oldu mu?"

Sayısız kez. Kendisine hiçbir zaman bu duyguyu ifade etme izni vermemişti.

Başka bir yerde olması gerektiğini. Yani Kaliforniya'da, Peggy'yi geri almak için savaşıyor olmalıydı. Bu düşünceyi uzun zaman önce bir kutuya koyup kapağını kapatmış ve yokmuş gibi davranmıştı. Yokmuş gibi davranarak hayatta kalmıştı.

Aralarındaki bağ, yıllar önce resmi olarak tanışmadan önce olduğu gibi koptu. Ona sarılma, dokunma, sırlarını kulağına fısıldama arzusu çok güçleniyordu. Bu yüzden eline zihinsel bir makas aldı ve bağlantıyı kesmeye çalıştı. "Saçma sapan konuşuyorsun Peggy ve bu da ayine geç kalmamıza neden oluyor."

Peggy'nin pençeleri dışarı çıktığında, gözleri öfkeyle parladığında rahatlama onu sardı. Aralarındaki azıcık mesafeyi ortadan kaldırarak yaklaştı ve bakışlarını kilitli tutmak için başını geriye eğdi. "Biliyor musun, bu gece olan hiçbir şeyden pişmanlık duymazdım. Azıcık bile. Çünkü en azından kendi cenazeme hazırlanmak yerine yaşıyor olurdum." Sözleri onu ok gibi yakalamıştı ama hiçbirisi onun bu kadar yakınında olmanın, tüm bu canlılığın bulaşıcı bir hastalık gibi kanında çatırdamasının yarattığı şehvetle kıyaslanamazdı. "On Babamız ve yedi Kutsal Meryem. Bu, bugün beni kaç kez becermeyi düşündüğünü telafi etmeli."

Kız bir anda gözünün önünden kayboldu, bukleleri rüzgârda yanaklarına çarparak onu kilisenin merdivenlerinde felçli bir halde bıraktı. Acı, öfke ve ihtiyaç boğazında yükselip genişledi ve nefes almasını zorlaştırdı. Bu haldeyken kiliseye giremezdi, asla yerinde duramazdı. Peggy'nin peşinden gitmesinin, onu kilisenin yan tarafında kaybolduğu yere kadar takip etmesinin nedeni de bu olmalıydı. Köşeyi döner dönmez onu taş patikada gördü, kollarını soğuktan korunmak istercesine vücuduna sarmıştı.

"Peggy."

Durmadan döndü, geriye doğru yürümeye devam ederek karanlığın içine doğru ilerledi. "Kaybol, Elliott."

Tanrı zaten öyle olduğunu biliyordu. Nabzının atışında, kasıklarında toplanan sıcaklıkta kaybolmuştu. Uzun zamandır ona tekrar dokunmayı hayal etmişti ve gecenin çöküşüyle birlikte, bunun sadece başka bir fantezi olduğuna inanmasına izin verdi. Zihni dışında hiçbir yerde gerçekleşmiyordu. Bu bahane, adımlarını kararlı bir şekilde hızlandırması, saniyeler içinde Peggy'ye ulaşması ve onu döndürerek bedenini soğuk kilise yapısına doğru itmesi için gereken tek şeydi.

Ohhhhh Tanrım. Yine de sıcaktı. O kadar sıcak ve uysaldı ki, kıvrımları kaslarıyla kenetleniyor, hafızasını on bin mil aşılıyor, tatlı, yasak kokusu duyularını ele geçiriyordu. Yine de vicdanı biraz mücadele etmiş olmalıydı, çünkü tam Peggy'nin ayrılmış dudaklarına saldıracağı sırada Elliott'ın zihnini dürttü. "Yapamam. Evde seni bekleyen biri varken yapamam."

"Seni durduran tek şey bu mu?"

Son kelimeyi inleyerek söyledi, bu ses adamın taşaklarının acıyla ağırlaşmasına neden oldu. "Şu anda öyle." Kadının bileklerini tutup duvara dayadı. "Aklım başıma geldiğinde, elli neden daha olacak. Ve bunun üzerine elli neden daha."

"Aklın başına geldi mi?" diye tekrarladı nefes nefese. "Çünkü ben senin için sadece bir hata mıyım? Kral Yaratan'ın gerçek bir zayıflığı olduğunu hatırlatan bir şey?"

"Evet." Kızın irkilmesi onu pişmanlıkla haşladı ama sözlerini geri alma ihtiyacıyla savaştı. "Sana asla yalan söylemedim."

Gözlerini bir süreliğine kapattı ve açtığında bir değişiklik olduğunu gördü. Planlar yapılmıştı... ve şüphesiz bu planlar arasında onun iradesini yok etmek de vardı. Peggy o tatlı beyaz dişlerini alt dudağına bastırarak sırtını dikleştirdi ve Elliott'ın dikkatini göğüslerine çekti. "Bir sırrı ne kadar iyi saklayabildiğimi ikimiz de biliyoruz, Elliott," diye fısıldadı. "Onlara dokunursan kimsenin haberi olmaz."

"Bileceğim." İnkârına rağmen Peggy'nin bileklerinden birini bıraktı, elinin omzuna doğru kaymasına izin verdi, açgözlü parmak uçları aşağıya doğru sürüklendi. "Tanrı bilecek."

"O zaman kiliseye bu kadar yakın olmamız iyi bir şey sanırım." Daha da yukarı itti ve sivri memelerini masum bir ifadeyle gösterdi. "Hemen ardından gidip dua edebilirsin."

Sertleşmiş sikinin başı kemerinin tokasına dayanmış, pantolonunun içinde acıyla geriliyordu. "İşler böyle yürümüyor," diye homurdandı. "Dua etmek günah işlemek için bir bahane değildir."

Peggy'nin dizi kalçasının yan tarafında aşağı yukarı hareket etti ve bacaklarının ayırık olduğunu, amının açıkta olduğunu bilmek bile kararlılığında bir delik daha açtı. "Kimse bilmeyecek. Dokun onlara. İstedğin kadar sert ol," diye nefes aldı. "Nelerden hoşlandığını hatırlıyorum. Vücuduma kızmayı ne kadar sevdiğini. Doğal bir şey istemene neden olduğu için ona kızgınsın."

"Yaptığımız şeyde doğal olan hiçbir şey yok." Dokunuşu aşağı doğru hareket etti, bir

göğsünden sadece bir santim uzakta, parmakları esniyor. "Bana bir canavar gibi davrandın. Seni götürdüğüm bazı yollar... bazı yerler..."

Kadın inledi ve bu onu kırdı. Anıların böylesine sert bir özlem sesine neden olduğunu bilmek, adamın elini göğsüne götürdü ve tişörtünün altına girmeden önce gergin tümseği bir kez yoğurdu. Şehvet onu raydan çıkarmıştı ve onun çıplak tenini hissetme ihtiyacıyla aklını kaçırmıştı. "Evet, Elliott. Daha fazla."

"Biraz daha dolgunlar. Eminim şimdi ağzımı doldururlar."

Hırıltısı yatışmadan önce, Peggy'nin gömleğinin eteğini sıyırmış, ay ışığında sütyensiz göğüslerini ortaya çıkarmış ve dudaklarının arasında bir tepe noktasını emmek için öne doğru dalmıştı bile. Çok kötüydü. Bu yanıltı. O başkasına aitti ama inkâr bu gerçeği bastırmaya devam ediyor, bunun yerine Elliott'ın daha önce orada olduğunu haykırıyordu. Onu kaç kez yatağa attıktan sonra nasıl bir başkasına ait olabilirdi ki?

Sahiplenici bir hırıltıyla Elliott ağzını kullanarak onu duvara bastırdı, kadın haykırana kadar emişinin gücünü artırdı ve çılgın parmaklarıyla saçlarını büktü. Kadın çatlak bir hıçkırıkla onu çekiştirdi ve sonra dudakları çok yakındı. Çok yakındı. Meyvelerin en cazip olanı. Ve adam sanki kıyamet üzerlerine kopacakmış gibi ayrılmış mükemmelliklerinin üzerine indi.

"Bunu bana nasıl yapıyorsun?" diye inledi onun ağzına karşı. "Seni düşünmedikçe sikim bile kalkmıyor. Eminim bunu bilmek hoşuna gidiyordur." Ardından gelen öpücük acımasızdı, dili derinlere iniyor ve hak iddia ediyordu. "Bugün arabada bana gösterdiğin o mide parçasının, kapısı kilitli ofisimde mastürbasyon yapmamı gerektirdiğini bilmek eminim hoşuna gidiyordur."

Ona cevap verme şansı tanımadan ağızlarını birbirine yapıştırdı, dilleri çiftleşme ritmine girerken Peggy'nin çıplak göğüsleri aralarına bastırıyordu. Sikişmek için. Dudakların ve dilin uzun, sıcak kaymaları sikini öylesine acınası bir duruma getirmişti ki, elinde olmadan öfkesini onun ağzından çıkarmış, onu duvara yaslamış ve kendisine daha iyi erişim sağlamak için başını eğmişti. Tanrı nasıl olur da bu kadar tatlı birini yaratır ve onun yenik düşmesini beklemezdi? Yumuşak. Çok yumuşak ama yine de doğru yerlerde keskin ve yuvarlak. Kıcı, kalçaları, Elliott'la duvarın arasında hareket ediyor, onu kışkırtıyor, onun horoz-alay bedenini kaldırmasına ve tohumunu bacaklarının arasına bırakmasına izin veriyordu.

"Sen gittiğinden beri hiç gelmemişim gibi geliyor," diye kulağına homurdandı. "Eskiden senin yaptığın gibi içimden çıkaramıyorum. Sikeyim. Senin yaptığın gibi"

Amını sıkıtiğında bana gülümserdin, sanki beni öldürmekten zevk alıyormuşsun gibi.

."

"Hemen şimdi yapabilirim. Beni yukarı kaydırırken küçük amigo kız gülümsememi takın. Beni aşağı kaydır. Nefes alamayana kadar sıkacağım." Sesi titriyor, sağ dizi bir davet gibi kalçasına asılıyor, bacaklarının arasındaki sıcaklık sert kasıklarını buluyor ve rahatlama vaadiyle onunla alay ediyordu. Sonunda. "Beni tokatladığın zamanı düşünmeden orgazm olamıyorum," dedi aceleyle fısıldayarak. "Kıvrılmış oyun kitabınla. Oyunculardan biriyle konuştuğum için bana kızmıştın. Hatırla-"

"Evet, çok iyi hatırlıyorum," diye homurdandı. "Güzel yanaklarının nasıl pembeleştiğini. Ondan sonra bir daha hiçbirleriyle konuşmadın, değil mi?"

"Hayır, asla," diye mırıldandı, bir öpücük daha almak için başını aşağı çekerek-

Üstlerinde kilise çanları çalmaya başladı. Utanç, Elliott'ın kafatasının tepesinden ayaklarına kadar yankılanıyordu, sanki doğrudan çanın içindeymiş gibi. Yine de ağzını Peggy'ninkinden ayırmak, okyanusun dibinde olmak ve oksijen kaynağını bir av bıçağıyla kesmek gibiydi. Ama başardı. Başardı, çünkü Peggy başka bir adamla evli olmasaydı bile -ki *öyleydi, lanet* olsun- hayatında ona yer yoktu. Zaten orada olandan başka bir şey için.

Elliott bedenlerini çözüp geri çekilirken göğsü kabardı ve kadının bozduğu dengeyi yeniden sağlamak için elinden geleni yaptı. Tanrım, ay ışığında nasıl görünüyordu, ağzı ıslaktı, gömleği çıplak göğüslerinin üzerinde sıkışmıştı, meme uçları sanki hakkı varmış gibi emdiği yerde parlıyordu. Birkaç saniye önce dili ağzında olmasaydı, onun gerçek olduğuna inanmazdı.

"Buraya hayatımı cehenneme çevirmek için mi geldin Peggy?" diye hırladı. "Bana dürüstçe cevap ver. Çünkü başarıyorsun."

"Beni her zaman cehennemle bir tuttun, değil mi?" dedi, neredeyse kendi kendine, sonra tekrar buraya ve şimdiye dönmüş gibiydi. "Kaliforniya'dan buraya sırf seni rahatsız etmek için geleceğimi sanıyorsan yanılıyorsun, Elliott."

Yakıcı merak, ihtiyacının içinden akıp gidiyordu. "Bana daha önce hiç cevap vermedin Peggy. Buraya yalnız mı geldin?"

Peggy sarsak bir hareketle kendini örttü ve onu o inanılmaz göğüslerden mahrum bıraktı. *Onları geri istiyordu.* "Hayır. Yalnız olmaz."

Elliott'ın ayaklarının altındaki zemin sarsılmaya başladı. "Kocan burada mı?" "Ben evli değilim," diye neredeyse bağıracaktı, göğsüne vurmak için öne çıktı. "Seni davet ettiğim düğün hiç *gerçekleşmedi*. Düğünü iptal ettim. bir gece önce."

Bir rahatlama vardı, bir de Elliott'ı sessizliğin kara boşluğuna sürükleyen, neredeyse güçten düşürücü bir sakinlik. Bu iki his arasında kıyaslama yapılamazdı. Zorlu bir maçı kazandıktan sonra da rahatlamıştı ama hafızasındaki hiçbir şey, karşısındaki kadının son üç yılını meçhul bir yabancıyla aynı yatağı paylaşarak geçirmediğini öğrenmesiyle kıyaslanamazdı. Kalp atışları kulaklarında gümbürdüyor, stresi omuzlarından sızıyordu. Sağ elinin kaskatı kesilmiş parmakları acıyla kasıldı.

Üç yıl önce, düğün davetiyesinin nikâh tarihinden iki hafta sonra postaneden gönderilmesinin yarattığı acı... ve bir tuğla duvarı yumruklamaya çalışırken elini kırmıştı.

Ve görebiliyordu... Peggy'nin onu izleyişinden, bu bilginin bir şeyleri değiştirmesini istediğini anlayabiliyordu. Onu değiştirmek için. Ama bekâr olduğunu öğrendiğinden beri içinde yaşadığı farklı dünyaya rağmen, hayatının asla onu içermeyeceği gerçeği değişmemişti. Asla başka birini içermeyecekti.

Aklının bir köşesinde telefonun çaldığını duydu. Diğer hatta kötü haberler vardı. Ona güvenen insanların ihtiyaç duyduğu kişi olamadığının kanıtı.

Peggy'nin bavulunu bekleyen taksiye doğru götürürken hıçkıra hıçkıra ağladığını gördü. Aralarındaki ilişkiyi bitirdikten sonra çağırdığı bir taksi. Bu kadar çok acı hissettiği için kendinden nefret ediyordu. Kendi karısının ölüm döşeginde hissettiğinden daha fazla.

Sorun da burada yatıyor, değil mi? Her zaman vardı. Peggy'ye baktığında çok fazla şey hissediyor, bu da onu hizmet etmeye yemin ettiği birine karşı ne kadar az şey hissettiğinin sürekli bir hatırlatıcısı haline getiriyordu. Tanrı'nın gözünde. Bunun için kendini asla affetmeyecekti.

"İkimiz için de en iyisi neyse onu yap ve git Peggy," dedi. "Kampüsümde tekrar yürüdüğün sürece bir an bile huzur bulamayacağım."

Onun bakışlarından kaçınarak omuz silkti. "Bununla başa çık. Senin için burada değilim. Ve henüz hiçbir yere gitmiyorum." Öne doğru eğildi ve tek bir parmağını adamın karnında gezdirerek kemerinin altındaki şişkinliği sanki

vücudundaki her hücreye hükmedecek kadar güç kullanıyordu. Belki de öyleydi. "Beni duvara yasladığında bekâr bir kadın olduğumu bilmiyordun. Buna imrenmek denir, değil mi?" İşkence eden parmağı aşağıya indi ve ereksiyonunun dış hatlarını aşağıdan yukarıya doğru çizdi. "İçeri girip günahlarını itiraf etsen iyi olur."

Peggy yolun yarısına gelmişti ki Elliott onu takip etti ve ana caddeden bir taksi çağırıp arka koltuğa tek başına binmesini izleyecek kadar uzun süre onun peşinden gitti. Yüzünü kiliseye döndü, niyeti devam etmekte olan ayine katılmaktı, ama bunun yerine kendini kamyonetine doğru yürürken ve eve giderken buldu. Kafasında Peggy varken Tanrı'ya eşlik etmeye uygun değildi.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Peggy otel odasına girdiğinde, Belmont ve Sage'i sarmaş dolaş, ölümsüz aşklarına söz verirken bulacağını umuyor ve aynı anda korkuyordu. Onun yerine, Sage'i yatağının başucunda oturmuş, hararetle albüm karalarken buldu. Sanki karalanacak son kitapmış gibi.

Sage her zaman aşırı başarılı bir A tipi olmuştu ama Iowa'dan Ohio'ya uzanan yolculukta ona ek bir gerginlik gelmişti. Depremi hisseden bir kedi gibi. En iyi arkadaşı bir kediye benzetilmekten zevk alabilir ve buna karşılık olarak mırılayabilirdi ama muhtemelen Sage'in alışılmadık ürkekliği konusunu açmanın en iyi yolu bu değildi.

"Hey," diye mırıldandı Peggy, yarı insan gibi görünmek için dua ederek. Kısa taksi yolculuğunda, Elliott için bir kez daha ağlamamaya yemin etmişti.

-Bunu çok fazla yapmış ve hiçbir şey başaramamıştı ama gözyaşı dökmemesi Sage'in bir şeylerin ters gittiğini anlamayacağı anlamına gelmiyordu.

Ve Elliott'ın sert sözlerinin kilisede kulaklarında çınlamasının ne kadar doğru bir his olduğunu anlatmaya yetmiyordu. *Ne kadar sinir bozucuydu.* Bu geceki doğaçlama savaşı kazanmıştı ve kutlama yapıyor olmalıydı, öfkeli öpüşme maçlarını tekrar oynamıyor olmalıydı. Ama hiç de kazanmış gibi hissetmiyordu, çünkü her nefes alışında meme uçları adamın onları emen ağzını hatırlayarak sertleşiyordu. Onları dillerken, o koca aleti kalçalarının arasına iterken, külotunu ıslak bir paçavraya çevirirken yüzünde beliren mest ifadesi.

Elbette, şimdi zafere odaklanmıştı.

Sage'in yanındaki yatağa çöktü ve minyon en iyi arkadaşının etrafına yığılmış kurdele, dergi kesikleri ve dantel parçalarını inceledi. Sage aşırı bir konsantrasyonla parmağını pembe bir mücevherin üzerine bastırdı, dudağını çiğnerken süslemeyi yerinde tuttu. Parmağını bırakana kadar bir saat geçmiş gibiydi,

Sonunda Peggy'ye tüm dikkatini vermişti. Yine de tıpkı yatağın üzerine serpiştirilmiş kurdeleler gibi, arkadaşının konsantrasyonunun bir kısmının başka bir yerde olduğunu hissedebiliyordu. Bu odadan çok uzakta. "Merhaba."

Peggy el salladı. "Orada neler oluyor?"

"Bu yeni bir düğün fikirleri kitabı." Sayfayı çevirdi ve elini boş alanın üzerinde gezdirdi. "Buradan kısa bir yürüyüş mesafesinde bir sanat malzemeleri dükkânı buldum. Birkaç gelinlik dergisi de aldım ve bir parti vermeye karar verdim."

Peggy en iyi arkadaşını seviyordu. Sage kadar sabırlı ve birlikte olan birini hak etmiyordu. Birlikte dört düğün planlamışlardı ve Sage hiçbirini iptal ettiği için onu yargılamamıştı. Bir kere bile. Sadece gerekli telefon görüşmelerini yapmış ve Peggy konuşmaya hazır olana kadar beklemişti. Ama Peggy hiçbir zaman kendini adama konusundaki yetersizliği hakkında konuşmaya hazır olmamıştı. Hâlâ da değil. Çünkü Elliott'a karşı hissettiği duyguları dile getirirse boğulabilirdi.

Tam da bu nedenle Peggy, Sage'e son zamanlarda kafasını bu kadar meşgul eden şeyin ne olduğunu sormaktan kaçınmıştı. Aralarında konuşulmayan bir "sorma" politikası vardı ve bu politika şu ana kadar çoğunlukla Peggy'nin işine yaramıştı. Peki ya Sage?

Iowa'ya döndüklerinde Sage, Cincinnati'den sonra geziden ayrılacağı bombasını patlatmış ama nedenini söylememişti. Peggy bunu konuşmak için zamanları olduğunu düşünse de, son tarih giderek yaklaşıyordu. En iyi arkadaşını kısa bir süre için bile olsa kaybetmek Peggy'yi endişelendiriyordu. Sadece Sage'i sevdiği için değil, onun ani yokluğunun Belmont'a neler yapabileceğini düşündüğü için de.

"Nerelerdeydin?" Sage başını eğerek sordu ve Peggy'ye biraz fazla dikkatle incelediğini belli etti.

"Dışarı." Peggy botlarının fermuarını açtı ve onları birbirini ardına halı kaplı zemine bıraktı. "Bel'le senin biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız var gibi görünüyor."

Her zaman olduğu gibi, Belmont konusu açıldığında Sage'in yanakları kızarıyor, parmakları yatak örtüsüyle oynuyordu. "Hiçbir şey olmadı, eğer sorduğun buysa. H-holding dışında hiçbir şey olmadı. Ben olsam... Yani, o senin kardeşin-"

"Sage." Sage'in Belmont söz konusu olduğunda nasıl da inkârcı davrandığı onu hiç şaşırtmamıştı. Eğer Sage ondan Pasifik Okyanusu'nu isteseydi, hayatını o lanet şeyi alacak kadar büyük bir şişe arayarak geçirirdi. "Cidden, Bel'le aranızda her ne oluyorsa benim tam onayım var."

Benim kutsamalarımın kutsamaları vardır."

"Hiçbir şey olmuyor," diye fısıldadı. "Devam edemez Peggy. Bana çok fazla güveniyor. Ben de ona çok güveniyorum. Rahatlık için ve..." Ela gözleri Peggy'ye doğru parladı. "Birbirimize bağlıyız ve bunun bizi nereye götürdüğünü gördüm. Bu hiç iyi değil."

Sessizlik Peggy'nin kulaklarında uğulduadı. Arkadaşı geçmiş hakkında nadiren konuşurdu ama az önce geçmişle ilgili bir şeylerin ideal olmadığına dair büyük bir ipucu vermişti. "Nereye gittiğini gördün mü?"

"Kristal küremde," dedi Sage ve göz kırptı. "Ayrıca geleceğimizde oda servisinden waffle kızartması olduğunu da söylüyor."

"Kurnazca bir kaçma tekniği. Belki de eski bir ajansın." Peggy hayal kırıklığını yuttu ve kollarını iki yana açarak yatakta geriye doğru düştü. "Nereye gittiğimi sormaman karşılığında bu saçmalıktan kurtulmana izin vereceğimi mi umuyorsun?"

"Kaçmak istememiştim Peggy. Buna kötü bir alışkanlık diyebilirsiniz." Odanın üzerine bir sessizlik çöktü. Sage duraksayarak, "Belmont'la aramızda anladığım kadarıyla hiçbir şey yok," dedi. "Bana çok hızlı geliyor, çok hızlı ve sonra ortadan kayboluyor. Sanki beni her seferinde sadece biraz alabiliyor. Ya da kendini -benim etrafımdaki halini- ancak dozlar halinde alabiliyor. Ama bu dozlar çok büyük ve ikimiz için de bağımlılık yapıyor. Bunu başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum."

Boğazındaki yumruyu yutan Peggy doğrulup Sage'in dizine uzandı ve bir elini oraya yerleştirdi. "O hepimiz için bir tür gizem, ama şu anda sana söyleyebilirim ki, sen onun sorununun tam tersisin."

"Çözüm ben olamam," diye fısıldadı Sage, ona ciddi bir bakış fırlatarak. "Cincinnati'den sonra da gideceğim Peggy." Dudaklarını içe doğru kıvrıdı. "Bunun Belmont'la bir ilgisi yok... ama yalnız gitmem gerekiyor. Bu konuda benimle tartışacak mısınız?"

"Fikrini değiştirmeni umacağım." Sage'in yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi.

"Değiştiremem."

Peggy titremelerini önlemek için ellerini kalçalarının altına soktu. Son birkaç hafta içinde çok fazla değişiklik olmuştu. Kardeşlerinden ikisi gitmiş, bir diğeri ise çoğu gün iblislerle savaşıyor gibi görünüyordu. Elliott geçici de olsa hayatına geri dönmüştü. Bir vuruş kafesinde durmak gibiydi, daha vuruşunu yapamadan hızlı toplar yanından geçip gidiyordu. "Bel'in haberi var mı?" Arkadaşının sessizliği Peggy'ye cevabını verdi. "Ailen hakkında hiç konuşmuyorsun. Bir şekilde onları da içeriyor mu?"

"Evet. Ama... başka zaman açıklamama izin ver, tamam mı? Sen ilk defa

her konuda konuşabilirim Peggy, ama henüz hazır değilim. Üzgünüm." Bir süre kalın bir sessizlik oldu. "Ve sen hatalıydın. Bu geceyi yanına bırakmayacağım. Nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Sage'in genellikle izin verdiği rahatlık alanı patladı. "Kiliseye gittim."

Sage başını eğdi. *Hadi ama.*

Elliott'ın derin sesi düşüncelerinin arasından süzüldü. *Cennetteki babamız...*

Ben bir suçluluk hatırlatıcısıyım. Dua edilecek bir şey. Kiliseye gitme fikri en yakın arkadaşı için bile gülünç müydü?

"Tamam, anladım." Sözcükler amaçladığından daha yüksek sesle çıkmıştı, bu yüzden sakinleştirici bir nefes aldı. "Anladım. Ben kutsallığın antiteziyim. Günlerin sonunu ateşleyeceğim. Dikkatli yaklaşın."

Sage'in kaşları birbirine çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?" Yatağın kenarına yaklaştı ve birkaç dantel parçasını yere düşürdü. "Peggy, Cincinnati'ye yaklaştıkça daha da sessizleşiyorsun. Sadece konuş benimle." Gülümsedi. "Birlikte geçirdiğimiz dört evlilikten sonra iskeletlerin hiçbir zaman dolaba girmedi."

Peggy, "Düğünleri neden sürekli iptal ettiğimi bilmiyorsun," dedi.

"Hayır. Haklısın. Bunu bilmiyorum." Sage'in başı öne eğildi ve açık kahverengi saçlarından bir perde ortaya çıktı. "Herkesin bir sorunu vardır, biliyor musun? O hassas nokta. Biri onu dürtüklediğinde, onu kovma ve saklanma dürtüsü duyarız. Benim hassas noktam ailem." Saçlarını geriye doğru itti. "Kaç kez sorarsan sor, henüz bu konuda konuşamasam bile sana bunu yapmayacağım."

Peggy kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. "Eğer benim hassas noktama dokunursan, ben de seni kovacak değilim, Sage, bu-"

Saçma demeye başladı, sonra fark etti ki... varsayım saçma değildi. Hem de hiç. Üniversiteden sonra San Diego'ya döndüğünde kolayca arkadaş edinmişti. Çalıştığı mağazalardaki iş arkadaşları; hatta bazı müşterileri bile takılma arkadaşı olmuştu. Bu arkadaşlar şimdi neredeydi? Fırsat bulamadan biten seri ilişkileri hakkında fazla meraklı oldukları için yavaş yavaş ortadan kayboldular. Kaçıyorlardı çünkü ciddi sorularına verdiği uçarı cevaplar onları küçümsenmiş ya da tatminsiz hissettiriyordu. Ya da aniden yalnız kalan arkadaşlarını erkek arkadaşlarının yanında istemedikleri için.

Peggy boğazını temizledi. "Evet, tamam, neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum."

Kuru dudaklarını ıslattı. "Bunu seninle asla yapamam, Sage. Bana sor ve kanıtlayayım."

"Kim o?"

Sage'in zekâsı Peggy'yi şaşırtmamıştı. Hem de hiç. Ama yüce "o "nun kabul edilmesi, sonunda Elliott hakkında yüksek sesle konuştuğu anlamına geliyordu ve bu konuda üç yıllık sessizlikten sonra, paylaşmadan önce kendini desteklemesi gerekiyordu. Ayağa kalkıp odanın içinde bir tur attı ve Sage'in *Altın Kızlar'ın bir* bölümünü Blanche'ın -Peggy'nin favorisi- odaya girdiği sahnede durdurduğunu görünce içi boş bir kahkaha attı. Kesinlikle tesadüf değildi. Sage o kadar düşünceliydi ki Peggy'nin Blanche sahnesini kaçırmasına izin vermezdi. Peggy bu sadakati olması gerektiği gibi ödüllendirmemişti.

"Adı Elliott Brooks. O-" "Kral Yaratan mı?"

Peggy kaşlarını kaldırarak döndü. "Um. Evet?"

Sage omuzlarını dikleştirdi ve iç çekti, belli ki bu beklenmedik çıkışından pişmanlık duyuyordu. "Daha önce lobideydim ve hediyeelik eşya dükkanında hatıra eşyalarına ayrılmış bir bölüm vardı. Üzerinde 'Elliott Brooks Beni Kral Yaptı' yazan küçük taçlar satıyorlardı."

"Evet." Peggy bir bariyer oluşturamadan gurur bombardımanına tutuldu. "Buralarda önemli biri sayılır."

Sage bir süre sessizce Peggy'yi izledi. "Kral Arthur'a taç giydirmiş olması umurumda değil, en iyi arkadaşımı inciten kişi o ise benim için ölmüştür."

Peggy'nin ağzının kenarı bir kez seğirdi, sonra da gülümsemeye başladı. "Biraz kana susamışsın, değil mi Sage?" Parmaklarını elbise dolabının üzerinde gezdirdi. "Her zaman sessiz olanlardır."

Sage sırtını dikleştirdi ve bacak bacak üstüne atarak, patlamasını yalanlarcasına, ilkel ve düzgün görünmesini sağladı. "Burada ne işimiz var Peggy? Dört düğünü iptal edecek kadar canını yaktıysa..." Sage gözle görülür bir şekilde kendini topladı. "Belki de senin bir dakikanı daha hak etmiyordur."

"Evet, şey. Uzak durmayı söylemek yapmaktan daha kolay." Boğazına masaj yaptı. "Her yıl mezunlar hafta sonu için bu e-postaları alıyorum ve her zaman onları geri çeviriyorum. Ama işte buradayım." Bir nefes verdi. "Onu kafamdan atmam gerekiyor, çünkü zaman yardımcı olmuyor. Zaman her şeyi daha da kötüleştirdi."

"Tanrım, Peggy." Sage başını salladı. "Özür dilerim."

En iyi arkadaşından yayılan üzüntüden nefret eden Peggy, yüzüne bir başka parlak gülümseme yerleştirdi. "Asıl üzülmen gereken kişi o. Eğer her şey şeytani planlarıma göre giderse, benim ve meçhul bir prens için düzenleyeceğin bir sonraki düğün yapışıp kalacak. Artık kalbimi kırma gücüne sahip olmadığını bilerek koridorda başım dik yürüyeceğim. Sadece gücü geri almam gerekiyor. Dengeyi yeniden kurmak için." Sage konuşmadan onu izlemeye devam edince, güzel yüzünde sempati belirince, Peggy şansını denedi. "Biz de senin aileniz, Sage Alexander. Belmont ve ben. Bizi her ne için terk ediyorsan, bununla yüzleşmene yardımcı olabiliriz. Bizi dışlama."

Peggy gözlerini kırpmış olsaydı, Sage'in yüz ifadesine sızan ve sonra tekrar dışarı süzülen tekinsiz niteliği kaçırabilirdi. "*Altın Kızlar'ın yarışma* programı için Hollywood'a gittikleri bölüme ne dersiniz?"

Peggy hayal kırıklığı yumrusunu yuttu ve kendine sabırlı olması gerektiğini hatırlattı. Tanrı biliyordu ki Sage ona karşı Rahibe Teresa gibi davranıyordu. "Peki," diye mırıldandı Peggy. "Ama Sophia olma sırası bende."

* * *

Kahretsin. Sanki Marty McFly'ın DeLorean'ına atlamış ve üniversiteye geri dönmüş gibiydi. Orada oturmuş, amigo takımının soyunma odasının zemininde bacak bacak üstüne atmış, Elliott'la ilgili düşünceleri diğer her şeyin önüne geçmişti. Son sınıf deja vu'su. Etrafında, geçmişinden gelen yüzler sanki yeniden bir araya gelme şansını bekliyorlarmış gibi mutlu bir şekilde sohbet ediyorlardı. Sanki bunun için yaşıyorlardı. O ne için yaşıyordu?

O odada kalbi kırılan ilk kişinin kendisi olduğunu düşünecek kadar bencil değildi. Muhtemelen bir kediye salları ve bir erkek tarafından incitilmiş en az beş kadına vurabilirdi.

Rita, annelerinin restoranını yaktığı günün ertesi sabahı hazırlıksız bir yolculuğa çıkmayı teklif edene kadar Peggy, Cincinnati'ye yapılacak bu yolculuğun her zaman ne kadar kaçınılmaz olduğunu fark etmemişti. İçten içe, geri dönme ihtiyacını barındırıyordu. Elliott'ı unutmuş gibi davranmak, sonra da başka bir adama aşkını ilan etmekten vazgeçmek, durdurmak istediği döngüsel bir modeldi. Artık Elliott'ın, evliliğinden bu kadar kısa bir süre sonra başka biriyle ciddi bir ilişki kurmaktan korkmuş olma ihtimali yüzünden sözünden dönmek yoktu.

karısının kazası. Ve kendine geleceğini. Üniversite son sınıf öğrencisi için bir yıl süren ilişkileri bin yıl gibi gelmişti ama aslında bir erkeğin bu kadar korkunç bir şeyi atlatması için kısa bir süreydi, değil mi?

Artık biliyordu. Zamanın onu göndermesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Gerçekten de hayatında ona yer yoktu ya da onu istemiyordu. Yine de vücudu uyanmış ve dün gece onun duyarsız sözlerine karşılık vermişti, kanı Kaliforniya'ya döndüğünden beri hiç olmadığı kadar alevlenmişti. Bu onu meraklandırırdı. Gerçekten de Ohio'ya Elliott'ın hayatını cehenneme çevirmek için mi dönmüştü? Yoksa kendi hayatını mı?

Güzel Cincinnati'de içinizdeki mazoşisti keşfedin.

Bu gerçekten bir kartpostalda olmalı.

Son sınıfta yardımcı kaptan olan ve şimdi pratisyen hemşire olarak çalışan Jacinda, tahta sıralardan birine zıpladı ve ellerini iki kez çırttı. "Pekâlâ hanımlar. Bazı haberlerim var." Etkili olması için durakladı ve bileziğindeki tılsımlarla oynadı. "Normalde Cumartesi maçının devre arasında mevcut takımla birlikte bir mezunlar tezahüratı yaparız. Ve bu performansı hâlâ bir araya getirebiliriz. Ama..." Bir başka gülümseyen duraklama. "Bazı kızlarımız konuşuyor ve neden geleneği bozup bir son dakika bağış kampanyası düzenlemeyelim diye düşünüyoruz."

Odanın içinde bir mırıltı dolaşıyordu.

"Cumartesi akşamı maçtan sonra mezunlar haftasının kapanışını simgeleyen bir ziyafet var ama son üç yıldır katılanlar bunun sıkıcı olduğunu bilir." Peggy de dahil olmak üzere herkes güldü. "Futbol takımının buralarda kraliyet ailesi olduğunu hepimiz biliyoruz, bu yüzden onları katılmaya ikna edebilirsek başarı şansımız çok daha yüksek olur. Amigo kızlar her türlü hava koşulunda onları desteklemek için dışarıdalar, bu yüzden iyi tarafımızda kalmak istiyorlarsa, evlerimizi onlarınki kadar rahat tutmak için biraz para toplamamıza yardımcı olacaklar."

"Belirli bir fikriniz var mı?" diye sordu biri. "Bekarlığa veda müzayedesine gibi mi?"

Yuhalama ve ıslık seslerine rağmen Jacinda başını salladı. "İnanın bana, bizim de ilk fikrimiz buydu ama asla gerçekleşmeyecek. Koç Brooks oyuncularının her zaman profesyonel bir imaja sahip olmalarını ister."

Onun adını duymak Peggy'nin omurgasında bir dizi küçük bomba patlamasına yol açtı ve kafa derisinde son buldu. Solundaki kadın, "Bana mı öyle geliyor yoksa Brooks yaşlandıkça daha mı lezzetli oluyor?" dediğinde patlamalar daha da arttı.

Yaklaşık sekiz kişi "Sadece sen değilsin" diye bağırdı.

Bir diğeri titreyerek, "Tüm o sıkı tasma kontrolü," dedi. "O sıkı topuzlardan bahsetmiyorum bile, haksız mıyım? Gümüş bir dolar bile zıplatabilirsin
."

"Bir uzlaşmaya ne dersiniz?" Peggy yüksek sesle araya girerek ayağa kalktı. Dişleri şahdamarına batmış olan yeşil gözlü canavarı dizginlemeye çalışırken odadaki tüm kafalar ona doğru döndü. "Belki bir defile... oyuncuların imzalı formaları modellik yaptığı ve seyircilerin onlara teklif verdiği bir defile. Formalar yani." Kafalar sallanmaya başladığında ve Jacinda devam etmesi için başıyla onay verdiğinde, Peggy kendi sırasına tırmandı ve daha fazla kahkaha atan bir podyum sonu pozu verdi. "Ve tüh be. Forma satıldıktan sonra oyuncuların giysiyi çıkarmaktan başka çaresi kalmayacak." Masum bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bunu yanlışlıkla, masumca koça söylemeyi unutabiliriz. Hay aksi?"

Sorusu bir alkış tufanı ile karşılandı ve Peggy, Jacinda'nın elini kaldırmasıyla son bulan bir selam verdi. "Tamam, bunların hepsi teoride harika ama asıl mucize Koç Brooks'un kabul etmesini sağlamak olacak."

Peggy'nin damarlarında bir heyecan dalgası dolaşüyor, karnında bir beklenti çiçek açıyordu. "Sadece kabul etmekle kalmayacak, mezunlar yemeğinde bir konuşma da yapacak."

Ve evet, bu, özellikle de odanın karşısındaki eski yardımcı kaptanı tarafından şüpheyile karşılandı. "Brooks konuşma yapmaz."

Peggy seyircilerine göz kırptı. "Onu bana bırakın."

Yedinci Bölüm

Elliott'ın midesindeki portakal suyu aside dönüştü. Zaten berbat bir sabah geçiriyordu, şimdi bir de bu çıkmıştı. Yıldız alıcısı Kyler Tate karşısında oturmuş, hayal bile edilemeyecek bir şey söylüyordu. *Cumartesi günü maçta oynayamayacağım.*

Bu sözler Elliott'ın aklına yatmamıştı. Bir kez işe alındıktan ve tam burs verildikten sonra, bir oyuncu olarak görevlerinizden kaçmanız için Kıyamet'in gerçekleşiyor olması gerekirdi. Tüm koçluk kariyeri boyunca, adamlarından hiçbiri ona bu altı korkunç kelimeyi söylememişti. Suçluluk duygusuyla ve güzel, uzun bacaklı, *bekâr* bir sarışına karşı ereksiyon halinde geçirdiği uykusuz bir gecenin ardından cevap gelmedi. Elliott ofisindeki masanın üzerinden, Indiana'nın bir çiftlik kasabasında işe aldığı Tate'e baktı ve dünyasının kaosa sürüklenmesinin suçunu doğrudan Peggy'ye yükledi.

Başka bir açıklaması yoktu. Gayet iyiydi, bir programa bağlıydı. Uyan, yemek ye, Alice'i okula götür, futbol, futbol, futbol, eve git. Şimdi ise bu. Şimdi de bilinmeyen. Kızı gizemli bir nedenden dolayı onunla konuşmuyordu. Tartışmaları yüzeysel konulardan öteye gitmiyordu - çoğunlukla okul işleri- ama bu sabah arabanın kapısını çarpmadan önce ona bir hoşça kal bile dememişti.

Şimdi de bu. Çekingen bir birinci sınıftan umut vaat eden bir Heisman adayına dönüştürdüğü alıcı, Cumartesi günü Temple'ı havaya uçurmaya hazırlanıyordu. Ne için? Elliott henüz sormamıştı, çünkü cevabın bir önemi yoktu. Yeterince iyi değildi.

O da Kyler'ı terletmeyi umursamadan bir heykel gibi kıpırdamadan oturdu ve mezunlar haftasını şeytana lanetledi. Peggy bu yüzden Cincinnati'deydi ve evreni kendi kendini düzenlemeye karar vermişti.

"Az önce bana ne dedin sen?"

Kyler, Elliott'ın gürleyen sorusuyla irkildi ve bir elini başındaki kum rengi saçların arasında gezdirdi. "Dedim ki Koç, Cumartesi günkü maç için takıma katılmayacağım. Bu gerçekten talihsiz bir şey-"

"Talihsizlik." Elliott öne doğru eğildi ve parmağını masaya vurdu. "Bu yüzden bursunu kaybetmeye gerçekten hazır mısın, Tate?"

"Evet, efendim."

Elliott sandalyesinde geriye yaslandı, karşısındaki adama bir böceği mikroskop altında inceler gibi baktığının farkındaydı ve bunu umursamıyordu. Dışarıda, bekleme odasında, kapının açılıp kapandığını duydu ama sekreterin ziyaretçinin kimliğini bildiren vızıltısını duymazdan geldi.

"Bana nedenini sormayacak mısın, Koç?"

"Bu sizin işiniz. Gelmek ilk şarttır. O yüzden hayır, sormayacağım. Bu, ekibinizi hayal kırıklığına uğratmak için yeterli bir neden olmayacak."

Tate başını salladı, yüzünde nadir görülen bir öfke ifadesi belirmişti. "Beni işe aldınız çünkü geri adım atmayı reddediyorum, öyle değil mi? Beni buraya taşaklı olduğum için getirdiniz. Bunlar senin sözlerindi. Bu yüzden sana yine de söyleyeceğim."

Elliott bir gurur parlaması yaşadı, ama bu kızgınlığı ortadan kaldırmadı. Hem de hiç. Tate'in yokluğunda bir hücum planlaması gerekiyorsa, bu konuda lanet bir çay partisi vermek yerine işe koyulmayı tercih ederdi. Ama kahretsin, bu çocuğu sevmişti. Ona inanmıştı. "Peki."

Tate, Elliott'ın yumuşamasına şaşırmış görünüyordu ama bunu sorgulamakla vakit kaybetmeyecek kadar da akıllıydı. "Sorun ailem, anlıyorsunuz ya. Daha bu sabah çiftliklerine el konulduğuna dair bir tebligat aldılar." Boğazına bir şeyler düğümlendi. "Sahip oldukları tek şey o arazi ve plan benim profesyonel olmamdı. Övünmek gibi olmasın efendim ama fikir buydu. O zaman boş yere endişelenmelerine gerek kalmayacaktı." Omuz silktilti. "Ama zaman işbirliği yapmadı, bu yüzden eve gitmeli ve en azından bir şekilde düzeltmeye çalışmalıyım. Çabuk. Ekibi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ama ailem daha önemli."

Aileye böylesine duygusal bir bağlılık Elliott'ın asla anlayamadığı bir şeydi. Görünüşe göre oyuncular sürekli annelerinden bahsediyordu ve Elliott onları dinlememeyi başaramadığı zamanlarda, yabancı bir dili çözmeye çalışan bir adamın şaşkınlığıyla dinliyordu. Elliott'ın kendi annesi hâlâ hayattaydı ve Massachusetts'te yaşıyordu, ancak babası birkaç yıl önce felç geçirdikten sonra vefat etmişti. Elliott'ı büyütmüş, hiç tantana yapmadan üniversiteye göndermiş ve yılda bir kez

Noel'de, anlamak için hiç çaba sarf etmediği spordan uzakta, ayrı bir hayat sürmekten memnundu. Bir kez bile iletişimi özlememiş ya da güzel anıları yad etmemişti, çünkü hatırlanacak kadar iyi olan birkaç anı o kadar kağıt inceliğindeydi ki, içleri görülebiliyordu. Önemli değillerdi. Kesinlikle geçmiş hakkında konuşmanın oyuncularına yaptığı gibi onu boğacak bir şey değildi.

"Koç?" Tate sordu.

Elliott masasının üzerindeki stres topunu aldı ve ayağa kalktı, sahaya bakan pencereden dışarı bakmaya giderken nesneyi avucunun içinde ezdi. Peggy için yeşil alanı taradığını fark ettiğinde, içinden bir küfür savurarak arkasını döndü. "Bir rehber öğretmenle konuştun mu?"

"Bana bazı protokollerin okunması pek umurumda değil." Tate kulağının arkasını kaşıdı. "Biraz danışmanlık yapabileceğinizi umuyordum, Koç."

Elliott şaka yapıyor olması için dua ederek genç adama baktı. Diğer herkesin koruduğu rahat bir mesafe vardı ve bu çocuk onu aşmaya kararlı görünüyordu. Tanıdığı başka birine çok benziyordu. Peggy'yi hatırlatması Elliott'a Kyler'a yardım etmesi için kesin bir baskı hissettirmişti. Çünkü *o da* bunu bekliyordu. Bir zamanlar onu iyi işler yapmaya, daha çok çabalamaya teşvik ederdi. O zamandan beri işler değişmişti, değil mi? Başkalarını hayal kırıklığına uğratmak için kendini hazırlamayı bırakmıştı. Onun gözünde daha iyi olmaya çalışmayı bıraktı, çünkü artık o küçük zaferleri onunla birlikte kutlamak için orada değildi.

Boğazındaki rahatsızlığı gidermek için öksürdü ve oyuncusuna yeniden odaklandı. *Bunun için yeterli değilsin.* Aile, çiftlik ve toprak hakkında ne biliyordu ki? Futbolu biliyordu. Kiliseyi. Hepsi bu kadardı. "Oyuncuları seçmelere gönderiyorum, Tate. Benim işim bu. Tek yaptığım bu. Elini tutup sana yarın her şeyin daha parlak ve ışıltılı görüneceğini söylemiyorum. Sana gidip protokolü dinlemeni öneririm, çünkü benim tecrübelerime göre protokolün bir sebebi var."

Tate'in gözleri bariz bir hayal kırıklığıyla doldu ve Elliott bir kişiyi daha hayal kırıklığına uğrattığı için göğsündeki bıçaklanma hissini inkâr edemedi. Sonunda genç oyuncu ayağa kalktı, tokalaşmak için elini uzattı ve Elliott kendi eliyle sıkana kadar bırakmayı reddetti. "Futbol herkesin yaptığı tek şey değil," dedi Tate. "Harçtır ama tuğla değildir."

Elliott, "Bütün bu lanet şeyi ayakta tutan harçtır," dedi

sertçe, geri adım atarak ve pişmanlık yumruğunu görmezden gelerek. "Sana iyi şanslar, Tate." Oyuncunun ofis kapısına doğru ilerleyişini izlerken, onu geri çağırma isteği duydu ama bundan kaçındı. Bir geleceği şekillendirmenin tek bir yolunu biliyordu. Bu yöntemden sapmak, boyundan büyük işlere kalkışmak başarısızlık anlamına gelebilirdi. Ve Tanrı biliyordu ki bir tür baba figürü ya da akıl hocası olmak onun çalışma tarzının bir parçası değildi. Kendi çocuğuna bile zar zor ebeveynlik yapabiliyordu.

Elliott'ın zihinsel sıçrama hareketleri, Tate'in Peggy tarafından çıkışı engellenen kapı aralığında duraklamasıyla çığlık atarak durdu. Genç adam Elliott'a doğru bakmıyordu ama kibar bir mesafeyi korumak için geri adım atmış olsa da iki adım attığı belliydi.

"Affedersiniz hanımefendi," dedi Tate hızla. "Ya da... Peggy, değil mi?" Şaşkın bir zevkle dudakları kıpırdadı. "Elbette öyle."

Kyler ensesini kaşıdı. "Beni hatırlamazsın. Senin mezun olduğun yıl ben birinci sınıftaydım. Ama seni unutmak o kadar kolay değil." Kulaklarının ucu kızarmıştı ama devam etti. "Bir keresinde tünelden çıkarken köşe oyuncumuza takılmıştım çünkü sen onu gülümseyerek durdurmuştun."

Peggy gülümsedi. "Pekala. Eğer biri tarafından ezileceksen, bu iltifatlarla donatılmış yakışıklı bir adam da olabilir." Bir iniltiyle alt dudağını ısırdı ve buklelerini salladı. "Oh, vay canına. Bunun için özür dilerim. O kadar çok *Altın Kızlar* izliyorum ki istemsizce Blanche'a kanallı olmaya başladım."

Tate kıkırdarak iki elini de ceplerine soktu. "Ben de bir Rose adamıyım."

"Sadece birkaç kelime söyledin ve bir şekilde bunu zaten biliyordum." Peggy bir kaşını kaldırdı. "En sevdiğin bölüm?"

"Oh, bana seçim yaptıracaksın, öyle mi?" Tate tavana baktı. "Şu mücevher hırsızları yan odaya taşındığında ve -"

"Bölmek istemezdim." Elliott onun sesindeki tehlike notasını duydu ve bunu gizlemek için hiçbir şey yapamadı. Peggy'nin başka bir adamla flört ettiğini görmekten, canlı ağız ameliyatı izlemek kadar hoşlanıyordu. "Bazılarımızın bir oyun için hazırlanması gerekiyor."

Tate Elliott'a baktı, gördüğü şey Peggy'den büyük bir adım geri atmasına neden oldu. "Özür dilerim, Koç. Ben... ben sadece arkadaşça davranıyordum. Bilmiyordum-"

"Neyi bilmiyordum?"

Genç adam çenesini Peggy'ye doğru eğdi. "Bir kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum." Peggy ve Elliott arasında eğlenen bir bakış paylaştı. "Sanırım okuldaki hiç kimse bilmiyordur."

Peggy, "Ben onun kız arkadaşı değilim," diye nefes alarak elini Tate'in koluna koydu ve Elliott'ın ensesinin sanki biri sürgüyü çevirmiş gibi gerilmesine neden oldu. "Biz sadece eski dostuz."

Peggy'nin gülümseyerek müsait olduğunu söylemesi üzerine Elliott'ın midesi isyan etti. Hâlâ bu gerçeği aklına yerleştirememişti, bu yüzden de herkesin bunu bilmesine hazır olmadığı kesindi. "Senin yakalaman gereken bir tren yok mu, Tate?"

"Gerçekten de öyle." Boğazını temizledi ve Elliott'a, eğer böyle şeylere açık olsaydı anlamlı olabilecek bir bakış attı. "Benim için yapmaya çalıştığınız her şey için teşekkür ederim efendim. Bunu unutmayacağım."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Peggy muhteşem sporcunun Elliott'ın ayaklarına kapanarak içini döktükten sonra hızla ofisten çıkışını izledi. Dışarıdan bakıldığında, masasının arkasında duran sert adamın hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi görünüyordu, ama Peggy daha iyi biliyordu. Koçun derinliklerinde yardımsever bir ruh gizleniyordu. Ona ne olmuştu?

"O da neydi?" Peggy bir elini göğsüne bastırdı ve kapı aralığından içeri süzüldü. "Oyuncularınızdan biri, değil mi? Nereye gidiyor?"

Elliott'ın çenesi büküldü, bu kesin bir kızgınlık belirtisiydi ama Peggy onun bu sabahki ruh halini umursayacak gücü kendinde bulamıyordu. Hele dün geceki öpüşmelerinden sonra kendini bu kadar ham hissederken. "Eve," diye cevap verdi Elliott hızlıca. "Eve gidiyor." Nedenini sormaya başladı ama Elliott ondan uzaklaşıp elindeki topu son sürat fırlatıp masasının arkasındaki duvardan sektirince kelimeler boğazında düğümlendi. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı Peggy?"

"Bunu halledeceğim," diye mırıldandı, Elliott'ın ender görülen duygu gösterisi sayesinde ayakları olduğu yerde kalmıştı. En azından saha dışında. Üç yıl önce, karanlıkta yalnız kaldıklarında ya da aydınlıkta anlar çaldıklarında, Elliott engellerinin düşmesine izin vermişti. Bu bakışlar onun tutkusunu daha fazlasına dönüştürmüştü. Çok daha fazlasına. Ama onun bu sade halini bir daha görmeyi hiç beklemiyordu. Ve şimdi ona doğru yönelmişti. Bir zamanlar tanınmasına izin verdiği soğukkanlı dış görünüşünün altındaki adama.

Ne yazık ki Peggy yaklaşırken Elliott'ın omuzları sertleşti. "Kötü bir zamanlama Peggy."

"Benimle bu konuda konuş. Eskiden yaptığın gibi." Bir elini masanın köşesine dayadı, fazla yaklaşmamak için ahashabı kavradı, muhtemelen onun daha da kapanmasına neden olacaktı. "Neden gidiyor?"

"Aile çiftliği..." Elliott üzerinde duran beyzbol şapkasını çıkardı.

Başını masanın üzerine fırlattı ve saçlarını alışılmadık bir dağınıklık içinde bıraktı. "El konuluyor."

Peggy bir hıçkırığı boğazına hapsetti, keşke pekmez aksanlı tatlı adama bir ayı gibi sarılabilseydim diye düşündü. "Bu korkunç bir şey. Ve... gidip onu kurtaracak mı?"

"Bilmiyorum Peggy." Ona doğru döndü ve masaya geri dönmeye zorlanana kadar yaklaştı. "Bu sabah takımımnda bir All-American vardı ama şimdi yok. Tek bildiğim bu." Parmağıyla pencereyi işaret etti. "Ben sahadaki sorunları çözerim. İnsanları kurtarmak benim işim değil."

İnsanları kurtarmak. Tanrım, bu iki kelimedede öyle büyük bir pişmanlık ve acı vardı ki. Ama ne o bunları duyabiliyordu ne de Elliott bunları dile getirebiliyordu. Onun dış görünüşünün ardındaki acıyı gördüğünü bilmesine izin vermek, Elliott'ı kendini kapatmaya zorlayabilirdi. "Kendini her zaman sınırlamadın. Bunu neden şimdi yapıyorsun?"

"Değiştirilemeyecek şeyleri kabul etmek bir sınırlama değildir. Gerçekçidir." "Ama denemeden bir şeyin değiştirilemeyeceğini nasıl bileceksin?" "Bazı şeyler söz konusu olduğunda, Peggy, denemek kaybetmeye yol açar." O

Diş macununun nanesi dudaklarının üzerinde kayarken tanıdık ve davetkâr geliyordu. "Ve ben kaybetmem."

Bu adama ondan başka kimse karşı çıkmamıştı ve şimdi de korkmayacaktı. "Hayır mı? Alıcı yok." Kendini onun masasının üzerine attı. "Ben buna kayıp derim."

Kalçalarının her iki yanındaki mobilyaları kavradı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun, küçük kız? Ofisime gelip bana neyi yanlış yaptığımı mı söylüyorsun?" Gözlerindeki kızgınlık, savaşmak için çok uğraştığı çekicilikle parlıyordu. "Bu cesareti nereden buluyorsun?"

"Bende en çok sevdiğin şey cesaretimdi," diye nefes aldı, sıcaklık aşağıya, kalçalarına doğru V şeklinde cızırdıyordu. "Öyle değil mi?"

"Hayır. Bu cesaret neredeyse çöküşüme neden oluyordu." Elleri kızın poposunu buldu ve onu masanın kenarına doğru çekti. "Buna içerledim. Hâlâ da ediyorum."

"Yalancı," diye fısıldadı Peggy, kalçalarını daha geniş açarak. "Başka bir düşüşe geçmek için bahane arıyorsun." Bacaklarını açabildiği kadar açtığında, Elliott'ın kulağına doğru eğildi ve nefesini serbest bıraktı. "Tek bir hamle."

Elliott'ın sağ eli bir anda havaya kalktı ve kalçaları Peggy'nin bacaklarının çentiğine sıkışırken ağzını kapadı. Hızlı bir hareketle

Elliott'ın ereksiyonu kalçalarının tepe noktasını buldu ve iç çamaşırına doğru agresif bir pompa yaparak Peggy'nin boğazından bir çığlık yükselmesine neden oldu, ancak eli tarafından hapsedildi. Duygu yoğunluğu karşısında refleks olarak dizleri titreyen Peggy'nin orgasmı neredeyse -neredeyse- yüzeyi aşarak sularının her tarafa yayılmasına neden oldu. Bacakları Elliott'ın beline sarılmak, sesi bir kez daha, bir kez daha, bir kez daha diye yalvarmak istiyordu ama Elliott başını sallayarak onu reddetti, bakışları sıcak olsa da sert erkeksi ağzından alçak bir inilti çıkıyordu.

Eğildi ve kızın kulak memesini ısırdı. "Bir dahaki sefere iki tane iste."
"Tanrım, tam bir pislik olabiliyorsun," diyerek titreyen bacaklarını indirdi.

Elliott uzaklaşırken. "Sanırım bu, Kral Yaratan'a sadakat yemini etmeden ofisinize girmeye cüret etmenin intikamıydı."

Elliott'ın elleri kalçalarında, alnında boncuk boncuk ter vardı ve Peggy'ye etkilenen tek kişinin kendisi olmadığı konusunda biraz teselli veriyordu. "Hayır mı? Bunu yaptığına yemin edebilirdim." Bakışları kızın kıvrılmış eteğinin üzerinde gezindi. "Eğer değilse, bana gerçekten neden burada olduğunu söyle."

Peggy ofisten çıkıp Elliott'ın erkekliğine dil uzatmaktan ve hayali bir kalabalığa tişört topu fırlatmaktan başka bir şey istemiyordu ama bu çok kolay olurdu. Elliott'ın istediği sonuca ulaşması sadece onun pislik davranışını haklı çıkaracaktı ve hiçbir şey bundan daha az kabul edilemez olamazdı.

Ama Kyler'la buluşmasından duyduğu pişmanlık hissediliyordu, yorgunluğu gözlerinin kenarlarından okunuyordu. Alıcı ile tanışmamış olsaydı, belki de Elliott'ın mücadelesini aklının bir köşesine atabilir ve kendi kapanış planlarına devam edebilirdi. Yine de zamanlama her şeydi ve o genç adamın Elliott'a bakışını, daha fazlası için yalvarışını unutamıyordu.

"Cumartesi gecesi mezunlar yemeğinde oyuncularınızı iyi bir amaç için ödünç verip veremeyeceğinizi sormak üzere kurbanlık koyun olarak seçildim."

"Hayır."

"Bu kolay oldu." Peggy masadan kalktı ve omzunun üzerinden gülümseyerek kapıya yöneldi. "Gidip şu genç, yeni basketbol koçuna soracağım. Arkadaş canlısı birine benziyor."

"Bekle." Döndüğünde Elliott'ın kalkık kaşlarının altından kendisine baktığını gördü. "Pazar gecesi oyuncularım ya bir mağlubiyeti düşünüyor ya da bir sonraki galibiyete hazırlanıyor olacaklar. Başka hiçbir şeye yer

yok." O seçti

masasının üzerindeki bir dosyayı kaldırdı ve geri attı. "Basketbol koçu tam bir soytarı."

Ofisten geri geri çıkmaya devam etti. "Kendim doğrulamam gerekecek."

"Peggy. Lanet olsun." Gömleğinin yakasını silkti. "Biz burada bitti."

"Bir de bana sor," diye mırıldandı, adamın stadyumu aydınlatacak kadar cinsel hayal kırıklığı yaşattığı masaya dikkatle bakarak. "Dün gece bitmedi. Bu sabah da yok. Bitirmemek sende belirgin bir tema."

Elliott'ın yanağında bir kas sıçradı. "Eğer oyuncularımı açık artırmayla satmak istersen

."

"Sadece formaları. İmzalandı." Peggy klasik müzik istasyonunda mırıldanan yaşlı resepsiyon görevlisine baktı, sonra da Elliott'ın gözlerini kisan bir hareketle kapıyı gizlice kapattı. Baştan çıkarmak değerli bir silahtı ve bunu asla göz ardı etmezdi ama mahremiyet ihtiyacının farklı bir nedeni vardı. Peggy'nin bir fikri vardı ve kimsenin duymasını istemiyordu, çünkü... insanlar onu ciddiye almıyordu. *Güzel olduğu için şanslıydı.* Bunu kaç kez duymuştu?

Ama Kyler'ın kederini aklından çıkaramıyordu... ya da Elliott'ın meşru bir fark yaratabileceğine dair şüphesini. Belki bu sefer, bu sefer, bir durumun yapıştırıcısı olabilirdi. "Aslında, Elliott..." Masaya doğru birkaç adım attı, parmakları kolyesinin örtülü hatlarını düzeltiyordu. "Kyler'a yardım etmek için bir fikrim var. Zamanımız var mı, ailesinin borcu ne kadar ya da işe yarar mı bilmiyorum ama-"

"Peggy, bu senin kavgan değil."

"Belki de öyledir. Doğru zamanda doğru yerde olmaya inanmıyor musun? Belki de bu toplantıya girmem gerekiyordu." Elliott onun sadece şüpheciliğini görmesine izin verince Peggy omuzlarını dikleştirdi ve devam etti. "Bu forma müzayedesinden elde edilen gelir Bearcats amigo takımının yararına olacaktı ama Kyler ve aile çiftliğini bilselerdi yardım etmek isteyeceklerini biliyorum."

"Bildiğimiz kadarıyla araziye altı haneli bir borçları var. Birkaç forma o kadar para getirmez."

"Hayır, ama sen yapabilirsin." Ellerini masasına dayadı ve öne doğru eğildi. "NFL'e gönderdiğin tüm o oyuncular imzalı hatıra eşyalarını bağışlamaktan mutluluk duyacaktır, özellikle de profesyonel olma şansını yakalayamayan kendi aralarından biri için." Parmağıyla masasına vurdu, bu hareketi daha önceden de biliyordu.

deneyim, düşündüğü, değerlendirdiği anlamına geliyordu. "Sadece birkaç telefon görüşmesi ve e-posta yeterli olacaktır. Hangi sporcu bir amigo kızdan haber almayı sevmez ki, değil mi?"

Gözlerinde bir sıcaklık titreşimi vardı. "Bütün bunlara öncülük mü edeceksin?"

Yüzeyin altındaki Elliott'a kısa bir bakış, göğsünü ateşe verdi. *İşte oradasın. Seni görüyorum.* "Bir zamanlar bana yardım ederdin ya da kendi başına yardım etmenin bir yolunu düşünürdün. Her zaman bu kadar kötümser değildin."

"İyimser olanı gören tek kişi sensin."

Nefes al. Al, ver. Adam az önce birlikte iyi olduklarını ima etmişken iç talimatlarını takip etmek zordu. Acısı ne olursa olsun, her zaman içinde sakladığı derin bir duyguydu bu. Peggy'nin bir yanı, gitmesine izin veren o olduğu halde, bu ima için ona kızdı. Diğer yanı ise kendini onun masasına atmak ve çalıştıklarına dair daha fazla onay istemek istiyordu. *Daha fazlasını.* "Evet, bu sefer oyun kurucu ben olacağım. Diğer kızlar da yardım edecek." Başının üzerinde bir ampul çıtırdarak canlandı. "Arkadaşım Sage benimle seyahat ediyor ve her şeyi planlayabilir. Ondan yardım isteyebilirim."

Elliott dilini yanağının içine sokarak ağır bir tempoyla onu süzdü. "Nereye gidiyorsun Peggy?"

"New York City. Kalmak için," dedi hiç tereddüt etmeden ve ardından gelen hızlı panik parıltısını analiz etmemek için umutsuzca çabaladı. "Yakında benden kurtulacaksın. Ziyafet müzayedesi fikrine evet dersen şehirden daha da hızlı çıkacağıma söz veriyorum. Lütfen. Birinin bu çocuğa yardım etmesi gerek."

Konuşması biraz zaman aldı ve konuştuğunda da bazı evrakları karıştırarak onun bakışlarından kaçtı. "Sen de en az onun kadar çocuksun."

Küfürler boğazında düğümlendi ama onları yutmayı başardı. Hayır, onun cevap verme tarzı çok daha etkiliydi. Onun sözleri nasıl gururunu zedelediye, bu da aynı şekilde gururunu zedeleyecekti. Elliott'ın masasının kenarında bir parmağını gezdirerek pahalı ama yaralı mobilyanın etrafında dolandı. Karıştırılan evrakların sesi kesildi, Peggy onunla masanın arasına girip avuçlarını göğüs kaslarının üzerinde gezdirdiğinde Elliott'ın iri vücudu gerildi. "Resepsiyon görevlinizden bazı iletişim bilgileri isteyebilir miyim?"

"Eğer seni buradan çıkaracaksa, evet," diye hırladı. Ama dikkati kızın göğüsleri üzerinde geziniyor, âdem elması boğazında düğümleniyordu. "Sende

İstedik in cevabı aldın, Şimdi beni rahat bırak."

"Asla huzurlu değilsin," diye fısıldadı, parmak uçlarını göğsünden ve karnından kemer tokasına kadar izletti, deriyi çözdü ve birkaç ustaca hareketle fermuarını indirdi. "Bir süreliğine bu konuda yardımcı olabilirim."

"Peggy." Elliott'ın ses tonu bir uyarı niteliğindeydi, ama o nefesini tutarken yavaşça pantolonunun deliğine uzanmasına engel olmadı. K lotunun pamuklu kumaşının arasından bir elini ereksiyonunun üzerinde gezdirdi ve avucuyla sert ete sürtündü. "Kahretsin," dedi adam nefes verirken. "Daha fazlası var, değil mi?"

Peggy mırıldandı. "Bir konuşma yapacak mısın, Elliott?"

"Hayır." DuruŐunu neredeyse fark edilmeyecek kadar geniŐletti, ereksiyonunu kadının eline doğru itti, kadın onu daha hızlı okşadığında sıkılmış dişlerinin arkasından inledi. "Bu sabah zaten ç k fazla... taviz verdim."

"Benim için." Aklının bir köşesinde "*Sorma*" diye bağıran uyarıya rağmen kalbi hızlandı. "Neden?"

"Seni hayal kırıklığına uğramış görmek hoşuma mı gidiyor sanıyorsun?" Adamın ağzı kadınıninkine değdi, adamın acelec , işkence dolu enerjisi kadının i  bacak kaslarının kasılmasına neden oldu. "Seni hayal kırıklığına uğratan kişi olmaktan hoŐlandığımı mı sanıyorsun? Hiç hoŐlanmadım. Bundan nefret ediyorum."

Peggy'nin kanı y n değiştirdi ve havada s z lme hissi yaşadı. Ayrıldıklarında nasıl davrandığı konusunda bir kez bile pişmanlık duymamıştı. İlişkilerini sonuna kadar götürmeye hazırlanırken onu ne kadar incitmiŐtı. Ve Şimdiden yüz ifadesinin bulanıklaŐtığını görebiliyordu, söylediğı -söylüyordu, değil mi? Ama ona izin vermedi. İzin veremezdi.

Dişlerini Elliott'ın alt dudağına batırarak, aynı anda hem sevinç hem de hayal kırıklığından doğan bir öpücük için başını aşağı çekti. Elinin içinde, ağzının kötü etkisinin kanıtı olan uzunluğunun Şiştiğini ve uzadığını hissetti. Ya da iyi. Artık bunu bilmiyordu. Hata yaptığını kabul etmiş miydi? Elliott gibi bir adam açıkça özür dilemezdi; bir özür ima eder ve başkalarının kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verirdi. Belki de kendini aÇıyordu. Belki de. Ama adam ağzını onunkinin üzerine açıp ziyafet çektiğinde, umut yemyeŐil bir vadinin üzerindeki sıcak hava balonu gibi yükseldi.

"Seni bitirmediğimi bana hatırlatman gerekiyordu," diye mırıldandı Elliott dudaklarından çekilerek, alttakini dişlerinin arasında ileriye doğru sürükleyerek. "Elini sikimin üzerine koyup seni a  ve ıslak bıraktığımı hatırlatman gerekiyordu."

Dün gece. Sen ve Tanrı'nın benim zevkim için eğip bükerek bana zalimce bir şaka yapmak için kullandığı o vücut." Alçak sesle, hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardı. "Seni tatminsiz bırakma suçuna karşı şu anda her şeyi kabul edebilirim. Bunu kendin yapmanı engellemek için tüm parmaklarını ısırarak istememe karşılık."

Kutsal dumanlar. Tekrar öpüşmeye başladılar, Peggy inleyerek bacaklarını birbirine kenetledi, ta ki Elliott onları ayırıp yarattığı boşluğa girene kadar. Peggy elini Elliott'ın külotunun içine sokmaya çalıştı ama Elliott onun bileğini yakaladı ve yan tarafa doğru uzattı. Birbirlerinin dudaklarını acımasız, öfkeli, açlık dolu bir öpücükle morartırken bir güç mücadelesi başladı.

"Elliott," dedi Peggy kısık sesle, ayaklarını, dizlerini kullanarak onun bedenini kendine yaklaştırmak için. "Lütfen, bunu yapma şekline ihtiyacım var. Çok kötü. Çok kötü. Lütfen."

Hâlâ kadının sağ elini tutarken, hiç merhamet göstermeden boynunun etini emmek için eğildi. "Nasıl yapacağım?" Dişlerini kadının omzuna geçirdi. "Seni nasıl beceririm?"

"Benden nefret ediyormuşsun gibi. Buna ihtiyacım var. Bunu hak ediyorum." Peggy, Elliott'inkiyle birlikte vücudu kaskatı kesilmeden yaklaşık bir saniye önce hıçkırarak ağladı. Elliott onun kelepçeli elini bıraktı ve Peggy elini ağzına götürdü, vücudundaki her hücre aşığılanmışlıktan çığlık atıyordu.

Bu da nereden çıktı?

Elliott başını kaldırdı, kendi soğukkanlı tavrıyla aynı derecede dehşete düşmüş görünüyordu. Ve bir kez olsun onun cevabını duymak istemiyordu. Hem de hiç. Bu kafa karıştırıcı itiraftan hızla uzaklaşmak istiyordu.

Elliott onun kolunu tutmaya çalıştı ama Peggy dahiyane bir yüzme hareketi yaptı ve hayatının geri kalanında yüzünü buruşturmasına neden olacak tiz bir kahkaha atarak onun ulaşamayacağı bir yere doğru dans etti. "Sanırım bu bağış kampanyasına ve konuşmaya evet demek oluyor? Mezunlar komitesi çok heyecanlanacak."

"Komite umurumda bile değil." Elliott pantolonunu düzelterip kemerini bağlarken hâlâ ağır ağır nefes alıyordu ve bir yandan da dikkatini ona odaklamıştı. "Ne demek istiyorsun? Senden nefret ettiğimi mi? Hak ettiğin gibi

."

"Bırak onu." Isı Peggy'nin boğazının içini yaktı ve tüm vücuduna yayıldı. Ne demek istediğini *bilmiyordu*. Ağzından hiçbir uyarıda bulunmadan çıkmıştı ama yeni bir neredeyse... netlik duygusunu sarsmak

mümkün değildi. Neredeyse. Ama şu anda utancı ön plandaydı ve düşünmesine izin vermiyordu. Elliott'ın yakın incelemesinin farkında olarak gülümsemeyi başardı. "O kadar uzun zaman oldu ki, nasıl sevdiğimizi unuttun mu?"

Şakacı olmaya niyetlendiği suçlama kendi kulaklarına inanılmaz derecede saçma geliyordu ama Elliott bunu yutmuş gibi görününce saçmalığı daha da arttı. Saygınlığı bozulmadan kaçtığı için rahatlamış olmalıydı ama değildi. *Yüzüme bak. Bir açıklama iste, diye* sessizce yalvardı. *Benim de bir açıklamaya ihtiyacım var.* Ama adam onu sadece rüyalarında gördüğü o esrarengiz şekilde izledi. Ya da kâbuslarında, daha doğrusu.

"Yardım etmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi. "Eğer bir konuşma hazırlamayı başarabilirsen, Kyler için düzenlenen bağış toplama etkinliğini senin ve ekibin için mümkün olduğunca az zahmetli hale getireceğim."

"Peggy."

"Evet?"

Umutun bir düzine kez yükselip bir düzine kez kırıldığı uzun bir sessizlik geçti. "Kötü bir fikir değil. Eğer başarabilirsen."

"Bir kızı nasıl pohpohlayacağını kesinlikle biliyorsun," diye karşılık verdi en iyi Blanche taklidiyle, ofisin kapısını açarken kaşlarını salladı. "İyi günler, Koç."

Dokuzuncu Bölüm

Bu yol deliliktir.

Elliott kasketini alnına indirdi ve iki öğrenci gülme krizine girerek yataktan dışarı düşerken arkasını döndü. Şuna bir bakın. Gecenin bir yarısı kampüste dolaşıyor, kimsenin yüzünü görmesini engellemeye çalışıyordu. Bir öğrenciyle yaşadığı ilişki, yıllarca yankılanacak bir skandala yol açacaktı. Belki de onlarca yıl.

Yine de kovulma tehdidi bile onu daha fazla uzak tutamadı.

Peggy'ye olan ihtiyacı aylardır onun rızası olmadan artıyordu. O kadar yükselmişti ki, şimdi her şeyin üzerinde yükseliyor, sağduyusunu gölgesinde yutuyordu.

Tanrı onu affetsin, hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti... bu özlemi. Peggy'nin kalçaları arasında bildiği en tatlı yuvaya gömülmeden önce bile, Peggy'nin onunla konuşma şekli -içinden geçenleri görmesi-göğsüne inen iki şarjlı cerrahi kürek darbesi gibiydi ve onu ameliyat masasından bir adım uzaklaştırmıştı. İnsan. Onunla insan olabilirsin.

İnancının yapması gereken buydu. Bir kadının değil. Rutin, planlama, odaklanmayı sürdürme her zaman rahat bulduğu şeyler olmuştu.

Evliliğini mahveden şeyler.

Yine de şimdi buradaydı, gerçek ailesinden her şeyi saklamışken bir kız için her şeyi riske atıyordu. Bunun utancı, kendisine ihtiyaç duyulduğunda ortada olmamasının utancı, günün her dakikasında onu aşağı çeken on tonluk bir ağırlıktı. Peggy'nin yanında yok olacaktı ama suçluluk duygusu onun sorumluluğunda değildi. Orada olmamalıydı, her şeyi saklaması için ona vermek istiyordu. Sadece bir saatliğine.

Koşu yolunda tanışmalarının üzerinden sadece iki gün geçmişti. Kadının beyinde ateşlediği reseptörler daha şimdiden sönmeye başlamış, artık kıvılcım vermiyordu. İhtiyacı vardı. İhtiyacı vardı. Ona. İlişkilerini bilmesine rağmen

yanlıştı. Bir siren gibi onu çağırıyor, yerdeki molozlardan başka bir şey kalmayana kadar kararlılığını parçalıyordu. Isınamıyordu, nabzını hissedemiyordu, tabii o attırmıyorsa.

Yaşadığını hissetme arzusu kanında alev alev yanan Elliott, Peggy'nin o öğleden sonra çoğunlukla boş olan sahada kulağına fısıldadığı numarayı hatırlayarak yatakhaneye girdi.

Neredeyse hemen cevap vermesine rağmen kapıyı hafifçe çaldı. Onu bekliyor muydu? Uykudan kırışmış atleti, külotu ve dağınık bukleleri bu fikre pek uymuyordu. Ama onu öylesine ateşlendirmişti ki, sıcaklığın altında sallanmaya başladı. "Elliott," diye fısıldadı, sanki kışkırtıcı olmak onun için nefes almak kadar doğal bir şeymiş gibi, kapı aralığına daha da yaklaşp ona daha iyi bir görüş açısı sağladı. "Buradasın."

"Buradayım," diye tekrarladı, kendi sesini tanıyamıyordu. Yine de bu sözler pek çok endişe verici açıdan doğrudu. Oradaydı. Uzun zamandır olmadığı kadar orada, daha çok oradaydı. Kapıyı açtığından beri. "Yalnız mısın?"

"Evet. Oda arkadaşım geceyi erkek arkadaşıyla geçiriyor." Geri adım atarak içeri girmeye davet etti ama Elliott yerinde kaldı. "Sadece konuşabiliriz, biliyorsun." Kız yutkunurken boğazındaki sütünü izledi. "Eğer bana dokunmak istemiyorsan."

Dokun bana kelimeleri nefesini kesti. Beline tırmanan kıvrak kalçalarını, ponpon kız üniformasının altında zıplayan genç göğüslerini düşünmesine neden oldu. Pek çok açıdan yanlıştı. Kiliseye kapanmalı, ayağı kaydığı için, yaşamaya söz verdiği doğru hayattan saptığı için tövbe etmeliydi. Bunun yerine, işte buradaydı, bunu ikinci kez yapma dürtüsüyle boğuluyordu. Üçüncü kez. Dördüncü kez.

Yine de bundan daha fazlasıydı. Onun önünde durmanın kalbini yerinden oynatması bunu kanıtlıyordu. Onun kabulü için gelmişti. Onun dürüstlüğü için.

"Buraya sana bunun bir daha olamayacağını söylemeye geldim." Odaya girdiğinde, kızın kirpiklerinin dalgalanması ve ağzının açılarak hava emmesiyle ihtiyacı arttı. "Kendime yalan söylüyordum, değil mi?"

Peggy omuzlarını dikleştirdi ve cesaretini topladığını belli edecek şekilde çenesini yukarı kaldırdı. Bu hareket ona Peggy'yi sevdirmiş, onu bir futbol kaskı ve kramponlar içinde, hücum hattına karşı koymaya hazır olarak hayal etmesini sağlamıştı. Tanrım, o kadar ışık doluydu ki, parlıyordu. Kahretsin, bunu göze alamazdı.

Bu kız için her şeyi hissetmek, onu becermek istemenin ötesinde bir şeydi ama faydası yoktu. Onu ışıltının içine çekiyordu ve bu çok iyi hissettiriyordu. "Evet, kendine yalan söylüyordun," dedi Peggy sonunda. "Ama söylediğine sevindim, çünkü seni buraya getirdi." Üst dudağı kıvrıldı. "Beni tekrar kurtarılmak için diğer dizimi kırmak zorunda kalmaktan kurtardı."

"Seni ben kurtardım. Böyle mi düşünüyorsun?" Çabayla bakışlarını ayırıp odayı taradı; mumları, fırırlı pembe halıyı, dağınık ders kitaplarını inceledi. "Bence aylardır beni kurtaran sensin. Bu olay olduğundan beri kimse gözlerimin içine bakamıyor. Sadece sen." Adamın dikkati tekrar kıza yöneldi. "Çoğu gün senin o gözlerine güveniyorum."

Nefesi daha hızlı geliyordu. "Bunu yüksek sesle söylemek senin için ne kadar zordu?" Başını salladı. "Zordu."

Gülümsedi, iki mükemmel sıra beyaz dişi görünüyordu.

"Geçen gün..." Elliott yaklaştı, dili ağzında ağırlaştı. "Bana her şeyi unutmayı hak ettiğimi söylemiştin. İkna olmaya hazır olduğumda seni bulmayı." Nabızı çığırından çıkmaya doğru ilerliyordu. "Sormamalıydım. Ben senin sorumluluğunda değilim-"

"Dur." Peggy başını eğerek öne doğru geldi. Uzanarak adamın beyzbol şapkasını çıkardı ve parmaklarını adamın saçlarında gezdirerek kol ve bacaklarından aşağıya doğru bir mutluluk yaydı. "Konuş benimle."

"Odaklanamıyorum." İtiraf ağzından bir taş gibi düştü, alnı onunkine indi. "Bugün bir antrenman sırasında bir oyun kararını batırdım. Çocuğumla okula öğle yemeği göndermeyi unuttum. Herkes bana patlayacakmışım gibi bakıyor. Belki de öyleyimdir." Sanki mümkünmüş gibi yüzünün iki yanını kavradı ve onu kendine doğru çekti. "Bana her şeyi unutmayı hak ettiğimi söylemeyi bırak. Bunu çok kolaylaştırıyorsun. Zor olması gerekiyordu. Ben zoru hak ettim."

Ona meydan okumak, bu kadar özgürce sunduğu şeyi ona vermesini zorlaştırmak adil değildi. Bunu içten içe biliyordu. Ama insanların onunla birlikte olmak için ödediği bedel buydu, değil mi? Bu iş bitmeden önce, muhtemelen onu bir daha görmediği için memnun olacaktı. "Durmayacağım. Buraya duracağımı umarak gelmedin," dedi Peggy alnıyla geri iterek. "Bana bugün yaptığın iyi bir şey söyle."

"Hayır."

"Evet." Dudaklarını birbirine sürttü ve açlık adamın içini delik deşik etti. Belki de ona bu kadar çok şey hissettirdiği için Peggy'ye biraz kızgınlık bile duyuyordu. "Elliott."

"I..." Başını iki yana salladı. "Ona mutlu yemek götürmek için antrenmandan çıktım."

Dudakları kıvrıldı. "Tavuk nugget mı?" Adam evet diye homurdandı ve kadının kahkahası adamın ağzını gıdıkladı. "Öğle yemeğini gece hazırlamaya başla, böylece sabah orada hazır olur. Annem de böyle yapardı. Sabahlar çok zordur, Kral Yaratan için bile." Elliott inleyerek dişlerinin dolgun alt dudağını endişelendirmesini izledi. "Herkesin sana havaya uçacakmışsın gibi bakmasına gelince? Haklılar." Yavaşça ondan ayrıldı ve geri çekildi, atletini kafasından geçirdi ve bikini iç çamaşırından başka bir şey giymedi. "Öyleyse bunu benimle burada yap, parçalarını bir araya getirebileyim."

Elliott bir gelgit dalgası gibi ileri fırladı, kadının hemen yakınında durdu, elleri kalçalarının hemen üzerindeydi, onları avucunun içinde ezme isteğini bastırıyordu. Kızın belinin, karnının sıcaklığını hissedebiliyordu... dokunulduğunda yumuşak olacağını biliyordu. Sıcak. Her yeri. Aleti hazır olda bekliyor, o şeffaf külotun altında gizlenen darlığın içine girmek için can atıyordu.

Pantolonunun cebinde, tespih tanelerinin ağırlığı bir hatırlatma gibi ısıniyordu.

"Bir erkek kefareti için zevk almamalı, Peggy." Adamın elleri sonunda kızın kalçalarına indi ve kız inleyene kadar sıktı. "Diğer tarafta ıslak bir amcığı olan muhteşem bir kızın beklediğini bilerek bir kapıyı çalmamalı." Kontrolünün ötesinde bir açlıkla, onu geri çevirdi, ikiz yatağa doğru son birkaç adım yürüdü ve üst yarısını aşağı bastırdı, kucağını muhteşem poposunun kıvrımına dayadı, ereksiyonunun yanaklarının arasına mükemmel bir şekilde sıkışmasıyla başı dönmeye başladı. "Yapmaması gerektiği halde koçun kulağına fısıldayan yaramaz bir öğrenci." Elini kaldırıp sertçe indirerek Peggy'nin sağ kık yanağına vurdu; bu keskin, alışılmadık ses onu şehvetle doldurdu. Peggy bir iniltiyle sarktığında daha da arttı. "Tanrım. Bunun ikimiz için de sonuçları olacak. Bu kadar tatmin edici bir cazibeye kapılmak bedavaya gelmez."

"Bence öyle," diye fısıldadı Peggy, sırtını kamburlaştırıp ayaklarını birbirinden ayırarak Elliott'tan boğuk bir hırıltı kopardı. Omzunun üzerinden geriye baktı, o kadar cesur, savunmasız ve baştan çıkarıcıydı ki. Ter şakaklarından aşağı kaymaya başladı, elleri sırtının küçük kısmına doğru yumruk oldu. Karşılığında verecek hiçbir şeyim olmadığının henüz farkında değil. Yakında anlayacak. "Burada sadece biz varız, Elliott," diye devam etti Peggy, sesi rüya gibiydi. "Şu anda kendi dünyanızın hükümdarı sizsiniz." Kıcını eğdi,

Titreyen sikiinin dolgunluğuna doğru geri kaydıldı. "Gücünü kullan."

Kemerini çözüp titreyen elleriyle fermuarını indirirken nefesi hırıltılı bir şekilde gidip geliyordu. "Tanrı yardımcım olsun. Sana kim karşı koyabilir? Kim?" Eşofmanını ve tişörtünü yırtıp attı, tenlerinin her santimini birbirine bastırmazsa bu dikkatsizliğinden pişman olacağını biliyordu. Sanki zaten şehvet fırtınasının içinde değilmiş gibi, Peggy'nin gözlerini kocaman açarak göğsünü ve karnını incelemesi onu da bu girdabın içine çekti. "Söyleyecek bir şeyin mi var, küçük kız?"

"Sen bir erkeğe benziyorsun," diye nefes aldı. "Sen... güzelsin."

Elliott onun sözlerinin cömertliği karşısında sarsıldı. Vücudunun. Ama Tanrım, onun içinde uyandırdığı ilhamın bir zerresinin bile kaçmasına izin verirse, hepsi dışarı fırlayacak ve hasarı asla onaramayacaktı. Dengesini asla geri kazanamazdı. Daha da kötüsü, ondan daha fazlasını bekleyebilirdi ve daha fazlası... daha fazlası kayıp demektir. Daha fazlası onu hayal kırıklığına uğratmak anlamına gelebilirdi.

Peggy'ye daha fazlasını vermek... her şeyi vermek demektir. Daha önce veremediği her şey.

Elinde şingirdayan tespih tanelerinin sesi zihninde yankılandı. Onları ve temsil ettikleri suçluluk duygusunu şimdilik görmezden gelmekten başka çaresi olmayan Elliott, Peggy'nin külotunu dizlerine kadar itti ve sert bir parmakla ıslaklığını test etti. Onu sıırıslık bulan Elliott, ereksiyonunu eve çarptı ve zihninin birleşmiş bedenleri ve Peggy'nin kavisli sırtının eğimi dışında her şeye tamamen kapanması karşısında dişlerinin arkasından hırladı. "Cennetteki babamız..."

* * *

Elliott'ın yakasında bir arı vardı, etrafta vızıldıyor, onu istediği zaman sokuyordu. Bir maç sırasında, sahada bir şeyler yolunda gitmediğinde, ama Elliott sorunun ne olduğunu anlayamadığında, hep aynı lanet arı ortaya çıkıyor, kanatlarının titreşimli uğultusu gittikçe artıyordu, ta ki Elliott bir çözüm bularak onu uzaklaştırana kadar. Ofisinde Peggy ile yaptığı konuşmada onu rahatsız eden şeyin ne olduğuna dair bir açıklaması yoktu. Sadece bu arının kraliçe olduğunu ve iki kat daha sert soktuğunu biliyordu.

Benden nefret ediyormuşsun gibi. Bunu hak ediyorum.

Elindeki kalem yarım saattir sabit dururken, bu kelimeler konsantrasyonunun üzerinden bir boğa gibi geçti. Seks arasında

O ve Peggy her zaman sert ve sinirliydim, evet. Bunu inkar edemem. Ama nefret denkleme hiç girmemişti. Hatırlayacaktı. Peggy'yle geçirdiği o aylarla ilgili her şeyi hatırlıyordu; bu onun hayat mücadelesiydi.

Bunu hak ediyorum. Bununla ne demek istemişti? Peggy'yle ilişkisini bitirmek doğru bir şey olsa da, nefret edilmeyi hak eden biri varsa o da Elliott'tı. Bu gerçeği kabul etmişti. Yıllar önce onun mantıklı düşünmesini sağlamanın tek yolu düpedüz bir hıyar olmaktı.

O anın sıcaklığıyla söyledikleri sözler zihnine sızmaya çalıştı ama boğazı zorlanmaya başladı, bu yüzden o anıları bir kenara itti. Bugün değil. Hiçbir zaman olmayacaktı. Bir adam ruhunun yeniden düzenlenmesine izin verdiğinde olan buydu. Onu asla istediği gibi geri alamazdı.

O da çok çabalamıştı. Onu kendi ışıltısının içine çekmeye. Onu her şeyde bir hayır aramaya teşvik ediyordu. Onu insan yapmayı neredeyse başarmıştı ama geleceği ona teslim etmek için geçmişteki sorumluluklarını nasıl ihmal ettiğini hatırlatan çok fazla şey vardı. Ne kadar istese de.

Elliott boynunu kırmak için hızlıca çevirerek masasının çekmecesini açtı, içindeki tespih taneleri ahşap panele çarparak durdu. Tespihleri eline almak için sadece geçici bir dürtü hissetmesine şaşırarak Elliott, onları atlayarak tek tip siyah defterlerden birini çıkardı ve ilk sayfayı çevirdi

Telefonu çaldı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı, ahizeyi kaldırarak. "Koç Brooks."

"Koç B-Brooks," diye ciyaklayan bir kadın sesi duyuldu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Çok özür dilerim. Temple ile büyük bir maçımız var ve-"

"İsminizle başlayın." Elliott içini çekti, insanların kendisiyle doğrudan iletişim kurma ihtiyacı duyduklarında altlarına sıçmalarına alışkındı. En azından Peggy hariç herkes. Onunla kimsenin cesaret edemediği şekilde konuşurdu.

"Oh! Oh, bu Alice'in drama öğretmeni, Bayan Hughes. Bunu en başta söylemeliydim." İniltili bir kahkaha. "Okulda küçük bir sorunumuz var. Kendi başıma halledebileceğim bir şey olsaydı sizi çağırmazdım."

Elliott sandalyesinde öne doğru fırladı, panik çimento gibi üzerine düştü.

omuzlar. "Sorun nedir?" Bayan Hughes'un aşırı nefes alıp verişini duymaması için elini ahizenin üzerine kapattı. Gözünün önüne bir anı geldi; tıpkı şu anda olduğu gibi stadyumdayken bir telefon almıştı. Ailesinin ihtiyaç duyduğu adam olamamak. Üstlendiği sorumlulukları yerine getirememek. "Alice iyi mi?" Kadın nefesini içine çektiğinde Elliott soruyu bağırarak sorduğunu fark etti ve daha makul bir sesle tekrarladı. "Alice iyi mi, Bayan Hughes?"

"Evet, evet. Fiziksel olarak iyi durumda." Arka planda heyecanlı seslerin mırıltısı yükseldi. "Ama kendini oditoryumdaki tuvalete kilitledi. Sanırım bir sahne korkusu vakası, ruhu şad olsun." Gergin bir kahkaha. "Ama ne yazık ki prova devam etmeli ve Pazartesi gecesi gösterimiz neredeyse başlamak üzere... Bu yüzden onu dışarı çıkarmalı ya da yerine birini bulmalıyız."

Elliott kızının gizemli dünyası hakkında tam olarak bilgi sahibi değildi ama rol başkasına verilirse Alice'in yıkılacağını tahmin ediyordu. Ve Alice'in ağlama ihtimali de istenmeyen bir şeydi. Göğsünün tam ortasından sıkıca çekilmesine neden oldu. Yani... ne? İş gününün ortasında işini bırakıp bir genci tuvaletten çıkarmak için pazarlık mı yapması gerekiyordu? Bayan Hughes bu yeteneklere sahip olduğunu düşünüyorsa onu gözünde fazla büyüttmüştü. Oyuncularından birinin kendini tuvalete kilitlediğini ve dışarı çıkmayı reddettiğini düşünmeye çalıştı. Alayların sonu gelmezdi.

Bir grup genç arasında daha kötü olurdu, değil mi? Kahretsin.

"Koç Brooks? Hâlâ orada mısın?"

"Evet." Tanrım, başka seçeneği yoktu, değil mi? "Yola çıkıyorum."

Otoparka doğru koşması Elliott'ın önündeki göreve olan güvenini artırmadı. Öğrenciler ve öğretim üyeleri onun geldiğini görünce hemen cep telefonlarıyla ilgileniyormuş gibi yaptılar ya da yönlerini değiştirdiler. Kimse merhaba demedi. Kimse neden normalden daha hızlı hareket ettiğini sormadı. Belki de Peggy ile daha önce yaptığı konuşma, yakasında bir kraliçe arı şeklinde onu hâlâ rahatsız ediyordu ama yıllardır ilk kez herkesin ondan duyduğu korku artmış görünüyordu. Gürültülü ve görmezden gelinmesi imkânsızdı. Normalde durup havadan sudan konuşmak zorunda kalmadığı için minnettardı, hâlâ da minnettardı ama şimdi tek duyabildiği Peggy'nin sesiydi. *Sanki benden nefret ediyormuşsun gibi. Hak ettiğim gibi.*

Park yerine varıp kamyonetinin kilidini açtığında Peggy Elliott'ın zihninde o kadar belirgindi ki, onun koridorun hemen karşısında, orada olduğuna inanması bir anını aldı. Acelesi olmasına rağmen kıpırdayacak hali yoktu, eli sürücü kapısını açarken donup kalmıştı. Daha akıllıca değil

Peggy onun kendisini izlediğini fark edince paslı Suburban'ın arka kapısını indirdi, bir teçhizat çantası aldı ve alnı sıkışarak onu içeri taşımaya çalıştı. Elliott, sırtını incitmeden önce ağır olduğu her halinden belli olan çantayı taşımasına yardım etmeyi düşünerek atıldı. Çok uzakta olduğu ve ona zamanında ulaşamayacağı için fizik kurallarına göre saçma bir düşünceydi. Ama denemeden önce bir şey oldu ve Elliott'ı bir kez daha kamyonunun arka tamponuna yapıştırdı.

Başka bir adam çantayı havada yakaladı ve Suburban'ın içine fırlattı.

Peggy yeni gelen adama bir an baktı -söze gerek yok-

Kolları iki yanında gevşek bir şekilde göğsüne yüzüstü düşmeden önce.

Elliott'ın yakasındaki arı çılgına döndü, onu saç çizgisinin altından soktu, sonra da şahdamarına gidip dikenli kuyruğunu oraya batırdı. Tekrar ve tekrar. Elliott hareket ettiğinin farkına varmadan koridora çıkmıştı. Solundaki bir araç kornaya bastı, frenleri öttü ve Elliott'a çarpmaktan sadece birkaç santimle kurtuldu. Geçip giden rüzgârın gücü sonunda Elliott'ı şimdiki zamana geri getirdi.

"Elliott," diye bağırdı Peggy, siyah saçlı adamdan uzaklaşırken elleri ağzına gitti. "Ne yapıyorsun sen?"

Cevap veremedi. Gözlerini Peggy'den ve onu teselli eden adamdan alamıyordu. Bekâr olduğu konusunda yalan mı söylemişti? Bir sonraki düşüncesine baş dönmesi eşlik etti.

Bu adam onun *kocas*ı mıydı?

Peggy'nin elleri yüzünden uzaklaştı. "Sana çarpabilirlerdi!" "Koç Brooks," diyordu erkek sürücü. "Özür dilerim. Ben-ben görmedim Oradasın. Tanrım... Tapınak maçından hemen önce..."

Elliott'ın zihninin en ücra köşelerinde kendini utandırdığına dair bir şüphe vardı ama Peggy'nin başka birinin kollarında olması çok daha kötüydü. Çok, çok daha kötüydü. Ülkenin öbür ucunda görünmez bir adamın kollarındayken, bu düşünce zar zor idare edilebilirdi. Başlangıçta beynini uyuşturmak zorunda kalmıştı. Yorgunluk onu yakalayıp bayılana kadar çalışarak, bazen günlerce uyanmayarak. Koçluk dışında yanıtlar formüle etmek kesinlikle gerekli hale gelene kadar dünyayı bloke ederek. Evet, onu başka biriyle düşünmek akıl sağlığını öldürüyordu ama bunun canlı olarak gerçekleşmesini hiç beklemiyordu. "Geri çekilin." Elliott sesindeki örümcek ağlarını temizledi. "Ondan uzak dur."

Peggy'nin endişesinin yerini şaşkınlık aldı. "Affedersiniz?"

Elliott çifte doğru ilerlerken onlara ulaştığında ne yapacağını bilmiyordu. Gerçi bunu asla öğrenemedi çünkü esmer adam yoluna çıktı, yüz hatları Elliott'ın o güne kadar gördüğü en sessiz öfkeyle düzenlenmişti. Merak, öfke ve sakinliğin tekil katmanları başka bir günde Elliott'ı büyüleyebilirdi ama tek düşünebildiği, ortalarından kan akmasını sağlamaktı.

"O kişi sen misin?" diye sordu siyah saçlı adam.

"Ben de tam sana aynı şeyi soracaktım," diye karşılık verdi Elliott, davetsiz misafirin kişisel alanına dalmış, ellerini savurmaya hazırlanıyordu.

Peggy aralarına girmeye çalışarak, "Bel," dedi. "Elliott. Dur."

Bel. Bu ismi daha önce de duymuştu. Karanlıkta bir yerde, Peggy'nin parmakları göğsündeki tüyleri tararken, Peggy'nin sesi ailesinden, San Diego'dan bahsederken rüya gibiydi. Rahatlama ve özlem aynı anda devreye girerek sesinin çakıl taşı gibi çıkmasına neden oldu. "Kardeşin. Bu senin kardeşin."

"Evet. Kim yaptı-" Peggy sözünü kesti ve elini sallayarak onu başından savdı. "Boş ver. Öğrenmekten korkuyorum."

"Sana bir soru sordum," dedi Belmont, soğuk öfkesi hâlâ gözle görülür bir şekilde geçmemişti. "O kişi sen misin?"

Elliott'ın midesinde bir çukur açıldı. "Bir ne?"

"Bel, lütfen." Peggy kollarını kardeşinin beline doladı ve kardeş olsunlar ya da olmasınlar, onları ayırmamak için Elliott'ın iradesinin her zerresini kullanması gerekti. "Lütfen, yapma. Lütfen yapma."

"Onu gerçekten görmedin," dedi Belmont, gözleri kısılmıştı. Mavi gözler. Peggy'ninki gibi altın sarısı kahverengi değil. Babaları farklıydı, diye anımsadı kısa bir süre; diğer adamın sözleri öylesine ağırdı ki, dikkat istiyordu. "Onu hâlâ gerçekten görmüyorsun, bu yüzden benden sempati görmeyeceksin. Her şey için çok geç olacak ve hiçbir yere varamayacaksın. Gidici olacaksın."

Elliott'ın gerçekten araba çarpıp çarpmadığını ve Belmont'un cennetin kapılarının bekçisi olup günahlarını sıralayıp sıralamadığını merak ettiği bir zaman dilimi geçti. Çok saçmaydı. Ama adamın ses tonundaki doğruluk payını inkâr etmek mümkün değildi. Elliott başka birinin gerçekliğinden bu kadar emin olduğu başka bir zaman hatırlamıyordu.

Elliott, Belmont'a soru sormak için ağzını açtı ama elindeki cep telefonu

Cebindeki telefon çaldı ve gerçeklik gümüş bir kurşun gibi içeri girdi. Cihazı cebinden çıkardığında sekreterinin birkaç kez aradığını gördü, muhtemelen otoparkta deli gibi davrandığından beri. "Alice," dedi, kamyona doğru dönmeye başlamıştı bile. "Okula gitmem gerekiyor."

"Bekle," diye seslendi Peggy ve koridorun ortasında durakladı. Neyse ki bu kez hiçbir araba onu neredeyse öldürmüyordu. "Alice'le her şey yolunda mı?"

Kampüste herkesin ondan vebalı gibi kaçtığı bir yürüyüşten sonra, onun içten endişesi neredeyse çok fazlaydı. "Sahne korkusu var. Kendini tuvalete kilitledi."

Belmont da Peggy'yle birlikte tepki verdi, sanki son beş dakikadaki düşmanlık hiç yaşanmamış gibi onun endişesini yansıttı. Peggy de bunu fark etmişti ve Belmont katılaştıkça Peggy'nin bedeninde de gerginlik artıyordu. Kardeşler arasındaki bu bariz bağ Elliott'ı endişelendiriyordu. Onun böyle bir bağa sahip olmasından hoşlanmıyordu, hiç kimseyle değil. Bunun onu bencil bir hıyar yapmasını umursamıyordu.

Sonunda Peggy'nin bakışları onun kıskançlığını yarıp geçti. "Hadi gidip onu çıkaralım."

Onuncu Bölüm

Mezun olduğu okula dönmek geçmişe dönmek için yeterli değılmiş gibi, Peggy şimdi de bir ortaokul konferans salonuna giriyordu. Plastik kova koltuklar ve bayat granola kokusundan önündeki sahneye kadar her şey oyuncak mobilyalara benziyordu, ama tüm bu bileşenlerin öğrenciler için büyük ve önemli görüldüğünü hayal etti. Şu anda gruplar halinde toplanmış, fısıltıyla konuşan ve kahkahalarını gizlemeyi başaramayan öğrenciler. Alice için mi?

Peggy'nin midesi bulandı. Elliott onun boyunu aştığını mı düşünüyordu? O lanet olası bir amigo kızdı - bir drama ineğinden ancak bu kadar uzak olunabilirdi. Yine de bu görevin ağırlığı omuzlarına çökmüştü. Elliott'la birlikte telaşlı öğretmene yaklaşırken bu ağırlığın onu ucuz halıya yapıştırdığını hissedebiliyordu. Belmont bu kez hiç yardımcı olmamıştı, klostrofobisi yüzünden salonun kapısında durmuş, kollarını bir nöbetçi gibi kavuşturmuştu. Peggy'ye tedirgin durumuyla ilgili tek kelime etmemişti ama Peggy, Alice'i küçük bir alana sıkışmış görmenin onu rahatsız edeceğini biliyordu, bu yüzden anladığını belirtmek için dirseğini sıkmıştı.

Gördün mü? Sakin ol. Yaşıtlarının önünde sinir krizi geçiren bir genç mi? O kadar da değıl.

Alice'e ne söylemeli? Ne söylemeli? Tıpkı dün gece Elliott'ın kızıyla ilk karşılaşmasında olduğu gibi, aklına gelen en aptalca şeyi ağzından çıkarabilir ve bu girişimi paramparça edebilirdi. Kız bundan yedi yüz yıl sonra, kemikleri paleontologlar tarafından ortaya çıkarılmış, hala banyoda kilitli olarak bulunacaktı. *Teorisyenler, bu örneğin oldukça garip ölümünden babasının eski sevgilisinin sorumlu olduğu sonucuna vardılar. Şimdi, sıradaki sergimize geçelim.*

Öğrenciler aralarındaki efsaneyi - Elliott'ı - fark etmeye başladıklarında, grupların üzerine bir sessizlik çöktü, dirsekler itildi, ağızlar düştü

Açık. Elliott'ın kahramana tapınmadan ne kadar rahatsız olduğunu hissederek elinin onun elini sıyırmasına izin verdi, sadece bir dokunuşla, tesadüfî görünecek bir şekilde. Ya da Elliott ona doğru görkemli bir kaşını kaldırmasaydı öyle görünebilirdi.

"Bir oyun planınız var mı?"

Peggy onu koridorun ortasında durdurdu. "Bu futbol değil, Elliott." Şaşkın öğrencilere doğru bir bakış attı. "Burası ortaokul. Çok daha kanlı."

"Abartıyorsun."

"Bir yetişkin olarak mı doğdunuz yoksa çocukluğunuzu araya sıkıştırmayı mı başardınız?"

"Sanırım bir cevap beklemiyorsunuz."

"Oooh." Ona dar gözlerle başını salladı. "Bazen çok küçümseyici oluyorsun. İnsanlara bakışında bile bu var."

Dilini alt dudağının iç kısmında gezdirdi. "Aynam yok Peggy, ama sana böyle bakmadığıma eminim."

"Hayır." Zihinsel olarak kendine gizli amacını hatırlatırken kelimeyi çıkardı. Alice'i kurtarmak için orada olması, baştan çıkarma kontrol listesindeki bir kutuyu işaretleyemeyeceği anlamına gelmiyordu. "Bana çikolatalı pastaya bakan bir diyetisyen gibi bakıyorsun. Ama bilmen gereken bir şey var."

"O da ne?"

Bir adım daha yaklaştı. "En sadık diyetisyen bile eninde sonunda bir ısırık alır."

O anda yalnız olsalardı, Elliott'ın birkaç ısırık alacağına dair bir his vardı içinde, ama hal böyle olunca, pür dikkat bir dinleyici kitlesi vardı. Peggy tam Elliott'a bunu hatırlatmaya hazırlanıyordu ki Elliott başını yana eğdi. "Daha önce 'Bunu hak ediyorum' derken ne demek istemiştin?" Başını sıkıca salladı. "Doğru oturmuyor."

Peggy elinden geldiğince hızlı bir şekilde şaşkınlığını bastırdı. Karşılaşmaları hakkında düşündüğü için yaşadığı nefes nefese şoku, soruyu en iyi "*Neden bahsediyorsun, Willis*" bakışıyla geçirtilerek gizledi. Az önceki beklenmedik çıkışıyla ne demek istediğini hâlâ bilmiyordu. Her zaman yüzeyin altında, Elliott'la ilişkisini devam ettirmesini engelleyen bir şeyler olmuştu. Bunun nedeni, cezayı hak ettiğine dair bu gömülü inanç mıydı? "Siz Katolikler nasıl duracağınızı gerçekten biliyorsunuz." Onun dikkatini dağıtma ihtiyacıyla, vızıldayan öğrencilere doğru bir bakış attı. "Ben bu yedinci sınıf kıyametini kurtarıırken, neden

bu çocuklar için imza almaya gider misin? Bu onların yılını güzelleştirecek."

"İmzalar," diye tekrarladı Elliott yavaşça. "O zamandan beri pek dostça davranmadım..." Kendini durdurdu ve ona yan gözle hızlıca bir bakış attı. "Bunun isteyecekleri bir şey olduğuna emin misin?"

"Tabii ki öyle," diye mırıldandı Peggy. "Herkes bir tane istiyor. Sadece senden korktukları için soramıyorlar."

"Değilsin," diye kabalaştı. "Sadece bugün bana bir konuşma, bir bağış toplama etkinliği ve bir imza günü ayarladın."

Gülümsemesi çiçek açtı. "Kulağa evet gibi geliyor." Elliott homurdandı.

Kalbini kırmış ve başka biriyle yaşayacağı olası bir mutlulukla arasına girmiş olmasına rağmen, Peggy kabul ettiği için ondan o kadar memnundu ki, parmak uçlarına kalkıp yanağına bir şaplak attı ve kulağının dibinde konuşmaya devam etti. "Şu anda, çıplak vücudumu Sharpie ile imzalamana izin verirdim. İstedğin her yere. İstedğin kadar. Ve onu yıkamaya bile çalışmazdım." Geri çekildi ve sahneye doğru ilerlemeye başladı, omzunun üzerinden ona küçük bir göz kırptı. "Neden her zaman bu kadar uyumlu olmadığını merak ediyorsun, değil mi?"

Kurt gibi hırlaması Peggy'ye ihtiyacı olan güveni aşlamıştı. Hiçbir zaman iyi bir planlamacı olmamıştı ama bir okyanus gemisini batıracak kadar cesur doğmuştu. Böyle zamanlarda anne, Tanrı'nın ona verdikleriyle çalışırdı. "Merhaba! Merhaba!" Peggy drama öğretmenine ulaştığında cıvıladı.

-Elliott içeri girerken ona Bayan Hughes'un geldiğini söylemişti; boyuyla öğrencilerden biri gibi görünebilirdi ama gözlerinin etrafındaki karakter çizgileri onu bir yetişkin olarak ayırıyordu. Peggy onun elini tuttu ve kuvvetle sıktı. "Sizinle tanışmak çok güzel. Lütfen beni oyunculuk öğrencim Alice Brooks'a yönlendirir misiniz?"

"Öğrenciniz mi?" Belirgin kafa karışıklığına rağmen kadının sıcak gülümsemesi hiç bozulmadı. "Siz o musunuz?"

"Oyunculuk koçu. Evet." Peggy kollarını havaya kaldırdı ve yavaşça bir daire çizdi. "Ah, ortaokul sahnesine geri dönmek. Büyüsünü kaybetmedi ve asla da kaybetmeyecek. Sihirli değneğimiz olarak hizmet edecek bir sahne olduğu sürece, değil mi Bayan Hughes?"

"Tabii. Evet. Evet!" Elliott Peggy'ye katıldığında kadın gerçekten titremeye başladı, boynuna dolanmış bir düzine kadar kolye birbirine çarpıyordu. "Koç B-Brooks. Bu benim için bir onur. Size bir bardak su getireyim mi?"

"Ben iyiyim."

Elliott'ın iki kelimesi öğretmeni neredeyse bayıltıyordu ve Peggy kuliste tuz kokusu bulundurmaları için dua etmeye başladı. "Alice'i görmediğime göre," diye devam etti Peggy, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "hâlâ egzersizin ortasında olduğumu varsayıyorum."

Bayan Hughes sağ oditoryum kanadına, muhtemelen tuvaletin bulunduğu yere doğru baktı. "Egzersizin ortasında mı?"

"Evet." Peggy drama öğretmenininin yanından sahneye doğru yürüdü, parmağını kenarda gezdirdi ve gülümsemek için birkaç çocuk seçti. "Tam da ona söylendiği gibi karaktere bürünüyor. Perde açılana kadar zaman diye bir şey yoktur, öyle değil mi Bayan Hughes?"

"Şey, sanırım-"

"Eğer bir kelebek kozasından hazır olmadan çıkarsa, asla başka türlü uçabileceği kadar muhteşem uçamayabilir." Peggy kendini ön sıradaki iki kız öğrencinin arasındaki bir sandalyeye attı ve onların ellerini tuttu. "Hepinizi performans öncesi Alice'in yolundan gitmeye ve bir sonraki dünyaya uçmaya hazır olana kadar kendinizi bu dünyaya kapatmaya teşvik ediyorum. Tıpkı kelebek gibi. Hepiniz kelebeksiniz."

Kızlardan biri, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Girişten Belmont'un alçak sesle kıkırdadığını duyduğuna yemin eden Peggy ayağa fırladı. "Ne yazık ki, her öğrencinin bir akıl hocasına ihtiyacı vardır. Kelebek rüzgârdan yardım almaz mı?" Üç sıra arkada oturan ve ağzı bir karış açık duran bir erkek öğrenciye bir öpücük kondurdu. "Ona gitmeliyim."

Bayan Hughes ağır çekimde kolunu kaldırdı. "O bu tarafta."

Peggy, bayanlar tuvaletine doğru yelken açmadan önce Elliott'ın şaşkınlığını sadece kısa bir an için görebildi. "Ah!" Kısa bir süre durdu ve döndü. "Ben aktörüme danışırken, Koç Brooks imza vermekten büyük memnuniyet duyacaktır-"

Herkes aynı anda harekete geçti, sandalyelerin üzerinden atladı ve yazı gereçleri için sırt çantalarını karıştırdı. Peggy birkaç saniye izlemekten kendini alamadı, çocuklar bir sıra oluşturduklarında Elliott'ın yüzündeki mutlak güvensizlikle tutuklanmıştı, heyecanları dalga dalga yayılıyordu. Peggy banyoya yaklaşıp kapıyı çalarken, Elliott'ın sesindeki sessizlikten dolayı gözlerini kapatıp iç geçirdi.

"Malice Alice. Kurtarma ekibiniz geldi."

"Seni buradan duydum. Başka bir gezegenden falan mısın?"

Tanrım, bunu satın almalarına imkan yok."

"Evet, bazılarının yapmamış olma ihtimali oldukça yüksek." Peggy yana doğru eğildi, böylece gözlerini imza işlemlerine dikebildi. "Ama sanırım baban yarım kalmış işleri tamamlıyor."

Sessizlik. "Burada olduğuna inanamıyorum."

Peggy kaşlarını çatarak kapıya baktı. "Gelmeyeceğini mi sandın?"

"Bilmiyorum." Sert bir iç çekiş. "Ama on saattir falan buradayım. Artık dışarı çıkmamın imkânı yok."

"Evet, yapabilirsin." Peggy yan tarafını kapıya yasladı ve ayak bileklerini çaprazladı. "Yarın dedikodusunu yapacakları başka bir şey olacak. Belki dikkat dağıtma taktiği olarak birini suçlayabiliriz bile."

"Satranç Kulübü Striptizci Olarak Ay Işığında." Alice burnunu çekti. "Ortaokul paparazzileri bunu yiyip bitirecek."

Peggy kıkır kıkır güldü. "Çok komik bir çocuksun, Alice." Kapının diğer tarafından yanıt gelmedi, bu iyi ya da kötü bir şey olabilirdi ama Peggy'nin on iki yaşındaki çocuğun yüzünü görmeden bunu bilmesine imkân yoktu. Burada daha iyisini yapması gerekiyordu. Ne yazık ki, bir şeyi kanatlandırdığının hiç bu kadar farkında olmamıştı. Peggy bir nefes verdi ve iki elini kapıya dayayarak döndü. "Bak, şu anda göremiyor olabilirsin ama burada avantajlı olan sensin."

"Vay canına."

"Benimle kal." Peggy kapıyı okşadı. "Dediğim gibi, harika bir mizah anlayışın ve... gerçeklik anlayışın var, bu da seni dışarıdaki çocukların önüne geçiriyor. Bu durumun gelecekte ne olacağını görebiliyorsun. Harika bir hikâye. Bir gün bir partide bununla ortalığı yıkacaksın." Cevap gelmedi. Tanrım, taşaklarını yalıyordu. Peggy kapıya doğru dönmeden önce dev bir el omzuna kondu. Onun Belmont olduğunu anlamak için arkasını dönmesine gerek yoktu, çünkü içini baştan aşağı serinleten huzur onun imzasıydı. "Dinle Alice," diye tekrar denedi Peggy, sesi öncekinden daha sertti. "Ben ortaokuldayken saçım ve marka isimlerim gibi şeyler için endişelenirdim ve... tamam, hâlâ böyle şeyler için endişeleniyorum. Ama sen farklısın."

"Sorun da bu zaten."

"Hayır, değil." Peggy kapıya bir kalp çizdi, sonra da içini küçük parmaklarıyla karalayarak doldurdu. "Şimdiden bu güne yetişkin bir gözle bakmaya başladın, değil mi? Adı neydi hakkında konuşma şeklin... Kim

Steinberg-"

"Aman Tanrım." Acı dolu bir inilti kapıdan içeri girdi. "Sesini alçalt yoksa seni duyacak."

"Ooh, üzgünüm." Peggy yüzünü buruşturdu. "Ama cidden, bu benim hiçbir zaman sahip olamadığım bir bakış açısı. Pek çok insanda yok. Ortaokulun hayatın bittiği yer olmadığını biliyorsun, ama yine de isteksizce anı yaşıyorsun. Nihai yetişkin olacaksın." Peggy nasılım ifadesiyle Belmont'a döndü ama o sadece omuz silkti. "Oraya git ve her şeyi kabullen Alice. Gül ve hayatına devam et. Önünde daha büyük ve daha iyi şeyler var. Gelmiş geçmiş en iyi buz kırıcı hikâye gibi. Aptal bir eski amigo kız, sen bir öğleden sonrayı banyoda geçirirken senin oyunculuk koçunmuş gibi davrandı. Artı? Satranç kulübü striptizcileri."

Elliott koridorun girişinden, "Görünüşe göre işler iyi gidiyor," dedi. "Alice-"

Kapı açıldı.

Peggy neredeyse kafa üstü banyoya düşüyordu, ama Alice ve Belmont onu kışını parçalamadan hemen önce yakaladılar. Doğruldu ve iki eliyle eteğini sıyırdı. "Pekala. Gitmen gerektiğinde..."

Alice güldü, sonra da güldüğü için neredeyse utanmış gibiydi. "Onları dışarıda bekletmesem iyi olur." Peggy'ye baktı. "Teşekkürler."

Peggy'nin göğsünde bir hafiflik oluştu. "Sorun değil."

Alice'in başı geriye düştü ve Belmont'u ilk kez gördüğünde yüzü kıpkırmızı oldu. "Kim o?"

"O senin koruman." Peggy dirseğiyle kardeşini dürttü. "Bel?"

Alice'e başını salladı ve kenara çekilerek yolu onun göstermesini işaret etti. "Önden buyurun."

"Vay canına," diye nefes aldı Alice. "Önümüzdeki daha büyük ve daha iyi şeylerden biri olmasına aldırılmazdım." Bir süre geçti. "Az önce bunu yüksek sesle söyledim, değil mi?"

Peggy gülerek Alice'e yandan sarıldı ve onları yollarına gönderdi.

İkili salona girmeden önce Alice, Elliott'ın önünde durdu. "Hey, seni buraya getirdiğim için özür dilerim. Ben sadece-"

"Lafı bile olmaz," dedi Elliott kabaca. "Her şeyin yolunda gitmesine sevindim."

"Evet." Sesinde kesin bir hayal kırıklığı olsa da, Alice omuzlarını dikleştirerek Peggy'ye bir bakış attı. "Bu akşam yemeğe gelebilir misin?" Açıkça görülüyordu ki kendi

Davetiyeyi geri almadı. "Sadece spagetti ya da her neyse, ama..."

"Ben, um..." Peggy'nin kabul etmesini istemediğini anlamak için Elliott'a bakmasına gerek yoktu. "Yapabilir miyim bilmiyorum-"

"Lütfen?" Alice yüzündeki kızarıklık derinleşerek sordu.

Peggy'nin Alice'i geri çevirmesine ve bir günde iki kez utandırılmasına izin vermesine imkân yoktu. Elliott bir saatliğine sineye çekebilir ve onun var olduğu gerçeğiyle yüzleşebilirdi. "Tabii. Kool-Aid'i getireyim."

Alice gözlerini devirdi ama aldığı zevk ortadaydı. "Sonra görüşürüz." Başını kaldırıp Elliott'a baktı. "Hoşça kal."

"Hoşça kal, Alice."

Elliott ve Peggy koridorda yalnız kaldıklarında sessizlik çok yoğundu. Çok kalındı. Bir derse katlanmak ya da Elliott'ın akşam yemeğinin neden kötü bir fikir olduğunu açıklamasını dinlemek zorunda kalmadan önce, yanından geçip gitti. "Sakin ol. Bu bizimle ilgili değil."

"Hey." Kız geçmeden dirseğini yakaladı. "Yaptığın şey için minnettarım." Sesi paslanmış gibiydi. "Buraya tek başıma gelseydim hâlâ içeride olurdu."

"Ne kadar yanıldığın hakkında hiçbir fikrin yok. Sen bir merhaba bile diyemeden o kapıyı açardı." İfadesi ve daha önce öğrencilerin gerçekten imzasını isteyip istemediğini sorgulaması arasında, büyük Koç Brooks'un sadece ona açıkladığı güvensizlikler parlıyordu. Onu sadece içini acıtacak kadar içeri alıyordu, lanet olsun. Ama hiçbir zaman ona sırtını dönmemişti, özellikle de güvenceye ihtiyacı olduğunda. "Bana bugün yaptığın iyi bir şeyi söyle."

Yüz hatları gerildi, geçmişle şimdiki zaman çarpışırken etraflarındaki hava ağırlaştı. "Bunca zaman sonra, her şeyden sonra, hâlâ beni kurtarmaya mı çalışıyorsun?"

Cezalandırılmaya aç olduğunun bir başka kanıtı. "Hayır. Bunu şimdi kendin halletmelisin." Adamın kokusunun, manyetik varlığının ve hipnotik sesinin onu ele geçirmeye başladığını hissedince, kendini aptal durumuna düşürmeden ve onu tekrar içeri alması için yalvarmadan önce adamın elinden kurtuldu. Cincinnati'de bulunmasının nedeni bu değildi. "Tıpkı benim kendi başımın çaresine bakmam gerektiği gibi. Görüşürüz, Elliott."

On Birinci Bölüm

Ve böylece Elliott, Cumartesi günü Temple ile oynanacak maçtan çok akşam yemeğine odaklanmıştı. Bu da en hafif tabiriyle rahatsız ediciydi. Antrenmanı yarım saat erken bitirdiğinde, oyuncularını ona sanki bir elbise giymiş ve sahada step dansı yapmaya başlamış gibi bakmıştı. Bunun da iyi bir nedeni vardı. Yaklaşan maç için özel olarak tasarladığı hücumun, Kyler'ı kaybetmesi nedeniyle hâlâ düzeltilmesi gerekiyordu ve bu açıklama antrenmanın üzerine karanlık bir gölge düşürmüştü. Artık üzerinde çalışması gereken bir konuşması olduğundan bahsetmiyorum bile.

Evet, Peggy'nin dönüşünün motorunu bozacağını biliyordu ama onun maskaralıkları tarafından engellenmekten ne kadar hoşlandığını unutmuştu. Onun aynı anda hem kendisini ne kadar sakinleştirdiğini hem de kontrolünü ne kadar zorladığını hatırlamasına izin vermemişti. Bu kombinasyon ne kadar bağımlılık yapabiliyordu.

Peggy'nin Alice'e o öğleden sonra söylediklerinden çok daha fazlasını duymuştu. Orada dururken nabzının o kadar farkındaydı ki, gözlerini kapatıp her küçük yumruyu sayabiliyordu. Tabii eğer dikkatini Peggy'den ayırabilirse. Her zaman ciddi ve zeki biriydi ama şimdi daha da olgunlaşmıştı. Bu, kanının daha da sıcak akmasına neden oldu. Onu sıkıştırmak ve uzakta geçirdiği üç yıl boyunca neler yaşadığını sormak istiyordu. Belki de ona yirmi iki yaşında olduğundan daha etkileyici olma cesaretini veren şeyin ne olduğunu sormak istiyordu.

Onun huzuruna zarar veriyordu. Her zaman verdi. Ama karnında onu çılgına çeviren yeni bir aciliyet duygusu vardı.

Elliott arabayı evin önüne çekti ve Suburban'ı göremeyince yavaşça nefes verdi. Gerçi Belmont'un Peggy'yi bırakmış olması tamamen mümkündü, yani Peggy çoktan evin içinde olabiliyordu. Tavandan sarkan tenis topuna doğru ilerlerken ayağı frene çarptı.

Peggy'nin yatağındaki görüntüsü onu gafil avladı. Kamyonu lanet okuyarak park etti ama görüntüyü yok saymaya çalışmadı, tecrübelerinden bunun gerçekleşmesine izin verene kadar peşini bırakmayacağını biliyordu.

Akşam yemeği bitmiş, Alice yatmış olurdu. Peggy üst katı gezmek isterdi ve duyulmamasına dikkat ederek sessizce ilerlerlerdi. Peggy onu biraz kızdırır, yatak odasının etrafında dolanır, saatini alır, tıraş losyonunu koklardı; Peggy de onun peşinden gider, onu çırılçıplak soymak için doğru anı beklerdi. Kızın üzerinde bir tanga olurdu -hatırladığı o küçük, çıplak renkli naylon tanga- ve adam tangayı dişleriyle bacaklarından aşağı kaydırır, kızın sırtının yatağa yaslanışını izlerdi.

Elliott kamyonetin sessiz iç mekanında inledi, ereksiyonunu elinin topuğuyla aşağı itti, ama sadece daha büyük, daha acil bir şeye sürtünmeyi başardı. Gözlerini açtığında Peggy garajın girişinden ona bakıyordu, elinde bir bardak soda tutuyordu. Bilerek gülümsüyordu.

Bardakla onu selamladı ve eve geri çekildi, eteği öyle bir alaycı tavırla kışına yapışmıştı ki, yalnız olsalardı onu dizine yatırır ve yanaklarına cehennemi yaşatırdı. Bu ilk kez olmazdı.

Kendine gel, Elliott.

İçine girmek üzere olduğu sahne tehlikeli bir şekilde ev gibi olacaktı. Alice yemek pişiriyor, Peggy masayı hazırlıyor ya da salata malzemelerini kesmesine yardım ediyordu. Eğer dikkatli olmazsa, zihni ona oyunlar oynayabilirdi. Ev fikrinden hoşlanan bir adam olduğunu düşünerek kafasını karıştırabilirdi. Aile. Birliktelik. Bunu bir kez denemiş ve başarılı olamamıştı. İyi bir koca olmayı başaramamış ve ebeveynlik becerilerinin ne kadar berbat olduğunu her gün kanıtlamıştı.

Bu tek seferlik bir anlaşılmaydı. Peggy'nin o gün erken saatlerde bu yemeğin kendileriyle ilgili olmadığını söylemesi ona kendini boşlukta hissettirmiş olabilirdi ama bu his geçecekti. Geçmeyecek olan şey, her akşam eve spagetti ve sohbetle gelen bir adam olamayacağıydı. Bu konforlar için yaratılmamıştı.

Peki neden içeri girmek için bu kadar sabırsızlanıyordu?

Elliott libidosunu tekrar kontrol altına aldı ve kamyonundan dışarı çıktı, kırmızı sos ve sotelenmiş mantar kokusu etrafını sarıyordu. Alice'in spagettisinin her zamanki kokusu değildi ve mutfağa girdiğinde

nedenini gördü. Peggy, Alice ile yan yana doğrama tezgahının başında durmuş, kulağının arkasına bir dal biberiye sıkıştırmış, ona sarımsağı ne zaman fazla eklediğini nasıl anlayacağını öğretiyordu.

"Baba." Alice onu uzun zamandır görmediği kadar hareketli görünüyordu ve nabzıyla aynı anda uyarı zilleri çalmaya başladı, bu sahne beklediğinden çok daha gerçektir. Özellikle de Alice'in Peggy'ye böylesine bariz bir şekilde kahramana taparcasına bakması. Son üç yıldır mutfağındaki hareketli görüntünün norm haline gelmesine izin verseydi, her şeyi çoktan berbat etmiş olur muydu? "Peggy'nin annesinin eskiden televizyonda kendi yemek programını yaptığını biliyor muydun?"

Bu oyunu nasıl oynuyorlardı? Bildiği kadarıyla Alice'e Peggy'nin üniversitede profesör olduğu söylenmişti ama bu açıklamaya inanıp inanmadığını kim bilebilirdi ki? Yine de Peggy'nin meslektaş olması, daha önce ilişki yaşadığı eski bir öğrencisine geçmek büyük bir sıçramaydı. Alice gözlerini kırıştırarak hâlâ bir cevap beklediğinde, kızı kadar zeki biriyle uğraşırken dürüstlüğü en iyi politika olduğuna karar verdi. "Bunu biliyordum." Alice onun cevabına biraz şaşırılmış göründü ama yorum yapmadı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Peggy ona bakmadan, "Her şey kontrol altında, Koç," dedi. Elliott bir kez başını salladı. "Ben ofisimde olacağım."

Birkaç dakika sonra kapıyı arkasından kapattı ve iki elini kalçalarına dayayarak Alice ve Peggy'nin mutfakta toplanmış görüntülerini zihninden silmek için takımın hücumlarını gözden geçirdi. Bu görüntünün ona hissettirdiklerini engellemek için; memnuniyete çok yakın bir his. Yıllar önce Peggy ile yaşadığı memnuniyet o kadar kısa sürmüştü ki, şimdi geri dönüşünü fark etmemeliydi. Ama işte oradaydı, ölü otların arasından çıkmaya çalışan yeşil filizler gibi.

Arkasındaki kapı hafifçe vuruldu. Gelenin Alice olduğunu düşünerek dönüp kapıyı açtı ve diğer tarafta Peggy'yi görünce şaşırdı. Eve döndüğünde yaşadığı stres yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü Peggy alçak sesle ısıklık çaldı. "Sana bira getirdim." Ona uzattı. "Yine de viskiye ihtiyacın var gibi görünüyor."

Belki de çok ağır bulduğu bir şeyi hafifletme şekliydi. Belki de kasabadan ayrıldığı gün başlayan, içinde biriken bir gerginlikti. Ya da döndüğü gün. Bilmiyordu. Tek bildiği ellerindeki, boynundaki, göğsündeki gerginliğin çok farkında olduğuydu... ve bu

bir yere gitmesi gerekiyordu. Tercihen buna sebep olan kişiye.

Peggy'nin bileğini kavrayıp onu ofise doğru çektiğinde, bira şişenin ağzından taştı ama ikisi de durup temizlemedi. Elliott kapıyı tekmeleyerek kapattı ve Peggy'nin arkasına geçerek yüzünü saçlarına gömdü, büyüyen ereksiyonuyla kışına bastırdı. "Ellerini masanın üzerine koy."

"Neden?"

Onu sorgulamasına rağmen, şişeyi ahşap mobilyanın üzerine o kadar hızlı bıraktı ki, kollarının gücünü kaybettiği anlaşılıyordu. "Buraya gerçekten bana bira getirmek için mi geldin?" Parmağını eteğinin altına soktu ve yanaklarının arasından geçen neon turuncu bir tanga bulmak için yukarı çekti. "Yoksa garajda bana verdiğin o küçük selamın sana bir şaplak kazandırıp kazandırmayacağını mı merak ediyordun? Buraya bunu öğrenmek için mi geldin?"

Omuzları tekrar dikleşmeden önce bir an söner gibi oldu. "Evet."

"Eee?"

Kapıyı kilitlemek için uzandığında bile Elliott, kadının öne doğru eğilip kalçalarını yukarı kaldırarak vücudunun alt tarafını görebilmesini sağlamasıyla dikkatini başka yöne çekemedi. Çorapları kalkık poposunun sadece birkaç santim altında bitiyordu, üstündeki deri pürüzsüz bir alay şeridiydi. Ve Tanrım, amını saran turuncu ipek çoktan kararmaya başlamıştı. "Sert, lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen."

Zihninin arkasında ona geri adım atmasını söyleyen bir ses vardı ama bu dürtüleri çok uzun zamandır reddediyordu. Peggy'den önce ya da sonra bu dürtülerini kaybetmek istediği kimse olmamıştı. Ya şimdi? Etin ete çarpışını duymayı o kadar çok istiyordu ki, sessiz uyarı sesi bir bağırış olsa bile kendini tutamazdı.

Elliott her zaman yanında taşıdığı tespihi cebinden çıkarıp, sembolize ettiği şeye duyduğu saygıdan dolayı masanın üzerine koydu... ve bu hareket onu daha da çözdü. Beklenmedik bir şekilde başının döndüğünü hissetti. Sanki boncukları bir kenara koymak ona izin vermiş gibi, daha önce hiç olmadığı kadar acıkmıştı. Öne doğru bir adım atarak iki avucunu da kadının kıvrımlı arka tarafına yerleştirdi, onu desteklediğini hatırlayınca inledi, kadının içine girerken sıkı topuzları karnıyla buluşturdu. "Buraya geldiğinden beri bunun için yalvarıyorsun, değil mi?"

Nefes nefese bir iniltiyle bacaklarını birkaç santim daha ayırdı. "Yüzüğünü çıkarma."

Söz konusu altın şampiyonluk yüzüğünü çeviren -ve fazla zamanları olmadığına acı verici bir şekilde farkında olan- Elliott bir tarafa adım atarak ona bir ısınma tokadı attı. Bu tek ve keskin ses onu neredeyse iki büklüm etmiş, akşam yemeğinden önce pantolonunu değiştirmek zorunda kalma ihtimali kesin bir gerçeklik haline gelmişti. Elliott bulunduğu yerden Peggy'nin dişlerinin alt dudağına gömüldüğünü, gözlerinin sımsıkı kapalı olduğunu görebiliyordu. Çok güzeldi. Çok... görevine bağlı. Yine o elektrikli ön uyarı bilinçaltına çarptı. *Benden nefret ediyormuşsun gibi. Bunu hak ediyorum. Nefret ettiğin gibi-*

"Elliott, lütfen," diye nefes aldı Peggy, poposunu bir o yana bir bu yana sallayarak, baştan çıkarıcı hareketi onu bir iniltiyi yutmaya zorladı. "Durma." Ve duramadı. Eli kendi kendine hareket ediyor gibiydi. Elini kaldırdı ve Peggy hırıltılı nefesler alıp vererek masanın üzerine düşene kadar birbiri ardına bir dizi tokat darbesi indirdi. Avucunun her vuruşunda sıkı kıcı titriyor, kalçalarındaki kaslar geriliyor, kalçaları bir an önce adamın eliyle karşılaşmak için eğiliyordu. *Çok yumuşaktı.* Bir erkeğin bu kadar yumuşak bir şeye vurması gerekir miydi? Bunu arzulamalı mıydı? Sanki ona cevap veriyormuş gibi, "Evet, evet, evet" diye mırıldandı.

En başta onunla hiç temasa geçmemeliydi çünkü Peggy'yi becermeden geceye devam etmek hayal bile edilemezdi. Yine de tek seçenekleri buydu. Onu sahiplenme ihtiyacıyla midesi daralırken, masasındaki kalemlikten bir Sharpie kaptı ve kalem yere bırakmadan önce sağ kık yanağına adını yazarak imzaladı.

Peggy eteğini düzeltip tekrar yerine yerleştirirken Elliott'ın içinde utanç ve gurur birbirine karıştı. Kocaman ve sürekli yer değiştiriyordu, ona bakmayı reddettiğinde utanç bir mil farkla galip geldi.

"Peggy," dedi kısık sesle. "Bekle."

Dudaklarını birbirine kaynaştırarak ileri atıldı. Onu öpmedi, sadece sözlerinin akışını durdurdu. Sonra geri çekildi, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle dudaklarının kenarını yaladı. "Seni bilmem ama benim iştahım açıldı."

On İkinci Bölüm

Bugün Peggy'nin doğum günüydü.

En küçük Clarkson olarak büyüdüğüm için, o gün hep büyük bir olay olmuştu. Pembe flamalar mı? Yeni bir elbise? Taç mı? Emin olabilirsiniz. Okulun ilk üç yılında bile, takımı ona bir parti düzenlemiş, en uzun çöpü çeken erkek arkadaşının sırtında büyük bir girişle tamamlanmıştı. Hazırlandı, içti, dans etti.

Yine de son birkaç aydır Elliott'la geçirdiği zaman, arkadaşlarıyla daha az zaman geçirdiği anlamına geliyordu. Aralarında kesinlikle bir sürtüşme ya da açık bir düşmanlık olmasa da, parti planları hakkında da hiçbir şey duymamıştı.

Peggy dersten çıkıp yatakhaneğine doğru yürürken yolunun üzerindeki bir taşa çarptı. Hayal meyal tanıdığı biri bisikletiyle yanından vızıldayarak geçip selam verdi, o da gülümseyerek karşılık verdi ama göğsünde karşılık veren bir zevk yoktu. Elliott'a doğum günü olduğunu, hatta tarihin yaklaştığını bile söylememişti, bu yüzden hayal kırıklığına uğramış hissetmek saçmaydı. Her geçen gün daha da yakınlaşmışlardı -bazen her geçen an gibi geliyordu- ama yine de onun kendini tuttuğunu hissediyordu. Onun izlediğini düşünmediği zamanlarda, inanılmaz gözlerinde gölgeler, paylaştıklarından daha derin düşünceler vardı. Ve yine de Elliott'la birlikte olmak, erkek dansözler ve bir fiçinin olduğu bir doğum günü partisinden daha iyiydi.

Ona aşık olmuştu. Kötü. Kötü bir çıkış yolu yok.

Bu yüzden bazen zor oluyordu. Bazen koçluk sorumlulukları nedeniyle seyahat ettiği için birbirlerini birkaç gün göremiyorlardı. Ya da Peggy'ye hiç tanıştırmayı teklif etmediği kızı Alice için bir bebek bakıcısı bulamıyordu. En zoru da bu ilişkinin bir sır olmasıydı, bu da birlikte insan içine çıkamayacakları anlamına geliyordu. Arkadaşlarına, hep birlikte azdıkları efsanevi futbol koçunun kendisi olduğunu söyleyemiyordu...

Ne?

Erkek arkadaşı mı? Ha! Elliott Brooks gibi adamlar sevgililik yapmazdı. Peggy ondan ilişkilerini tanımlamasını isteseydi, ona o şaşkın, dar gözlü, Kirli Harry bakışını atardı. Sonra da muhtemelen Peggy soruyu unutana kadar onu öperdi.

Peggy yürüyüş yolunda tökezlerken, kalçalarının iç kısımlarında sıcaklığın yalamaları gezindi. Üç gecedir birlikte olmadıkları için normal sayılırdı. Bu da muhtemelen onun anlamsız, melankolik ruh halini açıklıyordu.

Yağmur

yağmaya

başladı.

Kahretsin.

Postacı çantasını başının üzerinde tutarak yatakhanesine giden patikadan aşağı koştu. Görünürde başka kimse yoktu, o Elliott'ın etkisiyle sersemlemişken herkes toplanmakta olan gök gürültüsünü fark etmişti. Yatakhanesine sadece yüz metre kala bir otoparka girdi ve sağında bir arabanın kapısı açılınca kayarak durdu.

"Peggy."

"Elliott," diye nefes aldı, çantasını bıraktı ve üzerine yağmur yağmasına izin verdi. "Burada ne yapıyorsun?" Alt metin: gündüz vakti. Gece yarısı olmasına rağmen gökyüzü uğursuz bir şekilde karanlıktı. Siyah.

"Senin olduğun yerde olmak istedim." Adam onu tepeden tırnağa süzüp gözlerine odaklanırken göğsü ağır ağır inip kalktı. Vay canına. Bakışlarındaki yoğunluk kadının nefesini kesmişti. "Uzak kalamıyorum."

Deniyor muydu? Bu fikir midesini ağrıttı.

Başıyla gittiği yönü işaret etti. "Haydi."

Riskliydi. Bunu ikisi de biliyordu. Ama başıyla onayladıktan sonra Peggy'yi takip etti, öğrencilerin yurdun yavaşlığıyla ünlü asansörünü atlamak için açık tuttukları çıkış merdivenine ulaşana kadar Peggy'nin epey gerisinde kaldı. Basamakları tırmanırken Elliott'ın adımları Peggy'nin karnında yankılandı ve Peggy kapısını açana kadar merdiven boşluğunda kaldı.

Nefesini tuttu ve içeri girdikten sonra bekledi. Elliott kapıyı tekmeleyerek kapatana ve onu yerden kaldırıp ağzına saldıran kadar sadece birkaç saniye geçti. Peggy öpüşürken inledi, Elliott'ın dili dudaklarının arasından kayarak geçtiğinde düşünceleri bulanıklaştı, boştaki eli yüzünün yan tarafını okşadı, son üç yalnız günü unutturan şefkatli bir hareketle saçlarını düzeltti

Her saniyesine değer. Tanrım. Tanrım. Onun devasa varlığı öpüşmenin tutkusuyla birleşerek atmosferi sarstı. Dışarıda gök gürliyordu ama o bunun göğsünde, bacaklarının arasında olduğuna yemin etti. Onun, yağmurun ve... çikolatanın kokusu inanılmazdı.

"Kahretsin," diye homurdandı Elliott, geri çekilerek. Başparmağını kızın alt dudagina sürttükten sonra alnına bir öpücük kondurdu ve ceketinin içine uzanarak küçük, ezilmiş bir fırın kutusu çıkardı. "Bu iş plana göre gitmedi," diye homurdandı. "Seninle hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyor."

"İçinde ne var?"

"Bir cupcake. Doğum günün için." Boğazını temizledi. "Doğum günün kutlu olsun."

Adamım, adamım, çok rahatsız görünüyordu. Ve ona hiç acımadı, çünkü sevinç içinde şurupla ıslatılmış iplik gibi dönüyordu. "Benim olduğumu nereden bildin... bana bir... Elliott getirmişsin."

Kutuyu açtı ve ikisi de hasarı incelemek için içine baktı. Pembe serpintiler. "Birkaç hafta önce cüzdanını sehpanın üzerinde unutmuşsun, ben de ehliyetine baktım. Yaşının gözümün önünde olmasının aklımı başıma getirebileceğini düşündüm."

Adamın, ilişkilerinin bilgeliği hakkında şüpheleri olduğunu itiraf etmesinden nefret ediyordu. Ne zaman birlikte olsalar, bunu ona en az bir kez hatırlatıyor gibiydi. "Şimdi burada olduğuna göre, sanırım başarısız bir görevdi." Elliott başını eğdi, bir kaşı onun gergin ses tonunun üzerine kalktı. "Seninle birlikte olmak için gün ortasında bir öğrenci yurduna girdim,

Bebek. Görev bombalandı diyebiliriz."

Heyecan kollarından aşağı yukarı inip çıktı. Doğum günü olduğu için mi bu kadar hıyalyalı davranıyordu yoksa? Tanrım, keşke ona bu kadar dalgın dalgın bakmak yerine hep böyle olabilseydi. "Sanırım öyle, Koç."

"Orada mutlu görünmüyordun. Beni görmeden önce." Parmağını kremanın içinde gezdirdi ve kızın dudaklarının arasından geçirdi, kız çökmüş çikolatayı emerken nefesi kesildi. "Bir sorun mu var?"

"Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Bazen doğum günümde evimi özliyorum. Bunu sana söylememeliyim bile, çünkü zaten yaşıma takılıyorsun ve bu beni mızımız bir çocuk gibi gösteriyor."

Kız onu boyundan büyük işlere kalkışmış olsa da gözleri endişe doluydu. "Nasıl daha iyi yapabilirim?"

"Bana bir kek getirmişsin." Parmağındaki çikolatayı bir kez daha yaladı ve adamın çenesinin titremesini izledi. "Bu harika bir başlangıç."

"Sana oje de getirdim." Peggy geri çekildi. "Ne?"

Onun yutkunduğunu duyabiliyordu. "Her zaman parmağındaki o siyah izin üzerini boyuyorsun." Gözlerini kaçırdı, kaşları çatılmıştı. "Şeffaf olanını aldım, çünkü görmeme izin vermen gerektiğini düşünüyorum. İzi."

Şaşkın. O da öyleydi. Belki yağmurdan ya da öğleden sonraki karanlık gökyüzünden kaynaklanıyordu ama aralarında her zamanki gerginlikten eser yoktu. Sanki sadece onun doğum günü için bir erteleme almışlardı. Ya da belki Elliott'ın kapanmaması onun gerçek hediyesiydi. "Neden?"

"Benden herhangi bir parçanı saklamandan hoşlanmıyorum. Bundan nefret ediyorum." Elini kot pantolonunun cebine attı ve Peggy'nin içinde olduğunu bildiği tespih tanelerini okşadı. "Ben aynısını veremezken senden bu kadar çok şey beklemek yanlış."

Yanlış. Bu kelime buralarda çok meşhurdur. Pişmanlıklarını dile getirmesini engellemek için adamın ağzını kapattı. "Lütfen. Bugün olmaz, tamam mı?"

Bir süre sonra başını salladı ve Peggy onun elini bıraktı. Yağmur pencere pervazına vuruyor, gök gürültüsü uzaklarda yuvarlanıyordu. Büyüyü sürdürmek için umutsuzca gülümsedi. "Cilayı görebilir miyim?"

Keki bir kenara bırakarak elini cebine attı ve üzerinde gümüş rengi yazılar olan küçük şişeyi çıkardı. Büyük, kaba ellerinde o kadar eğreti duruyordu ki bir kıkırdama koptu. Ama Elliott masasındaki sandalyeyi çekip oturunca ve dizini okşayınca hemen kesildi. Trans halinde ona doğru gitti ve kucağına tünedi, sağ elini masanın yüzeyinde düzeltirken nefesini tuttu. Dudaklarını kızın boynuna bastırarak şişeyi açtı. Ve Kral Yaratan tam bir konsantrasyon ifadesiyle kadının tırnaklarını boyadı. Temiz.

Hayatının en güzel doğum günüydü.

* * *

Peggy gariplik yapmazdı. Telefon konuşmalarındaki tuhaf sessizliklerden, eski nişanlısıyla herkesin içinde karşılaşmaktan, yeni sevgiliyle sinemaya gitmekten ya da bir müşteri fermuarını zorla kırıldığında bir üst bedeni istemek yerine gülümseyerek kurtulabilirdi. Adını siz koyun, o

Kendisini ve aynı derecede rahatsız olan tarafları rahatlatmanın bir yolu. Ancak dil becerilerini sosyal rahatsızlıkla mücadele etmek için kullanması istendiğinde, genellikle asırlık bir şaplaktan yeni çıkmış değildi.

Gerçi onu spagettiye çatalın üzerinde döndürürken sürekli yer değiştirmeye zorlayan şey ille de hassas kalçası değildi. Cezalandırılmaya verdiği tepki, kelimeleri bir kavanozdaki ateş böcekleri gibi ağzına hapsetmeye devam eden şeydi.

Tamam, yani bir sapkınlığı vardı. Elliott tarafından istemeden keşfedilmiş ve teşvik edilmiş bir sapkınlık. Yatakta kendisine patronluk taslanmasından hoşlanıyordu ama... bundan sadece koçla zevk alıyordu. Teknik olarak, tatmin edici bir orgazm yaşayabilmesinin tek yolu, bu disiplinin onun tarafından verilmesiydi. Sadece bir adam.

Ofiste olanlar eskisi gibi hissettirmiyordu. Yirmi iki yaşındayken şaplaqlar, Elliott'ın tahakkümü seksle ilgiliydi. Değil miydi? Belirli bir erkeğe duyulan şehvetle ilgili? Oysa şimdi, masanın üzerine eğilip poposuna inen tokatları yerken, hatırladığı hiçbir şeye benzemeyen bir tıkırtı hissetmişti. Zihninde hak ettiğini bulduğuna dair bir kayıt. Zevk için cezalandırılmak yerine bir şey için cezalandırılmak. Evet, orgazmın yapışkan sıcak mutluluğu iç silahından ateşlenmişti ama zihnindeki bir şey kurşunun isabet etmesine izin vermemiştir.

Aynı önseziyi yirmi iki yaşında da yaşamış ama genç hali bunu fark etmemiş miydi? Ya da belki de karasevdanın kör edici parlak beyaz ışıltısında, omurgasındaki görünmez kavrama yeni ve heyecan verici bir şeyle eşitlenmişti. Ama ofiste yanlış hissetmişti. Tamamen yanlış.

Uyluklarının arası hâlâ nemliydi. Aslında, Elliott'ın elma ve nane kokusunu her aldığı anda vajina kasları kasılıyordu. Tıpkı lunapark treni sırasında karnınız kalkıp nefes alamadığınızda yaptıkları gibi, tekrar yerine oturana kadar bacaklarınızı birbirine sıkıştırıyordu. Ama yeni bir katman da vardı. Çekiciliğine ince kırmızı bir astar gibi, ışıkla zonkluyordu.

O şaplak için eğilmişti çünkü ruhundaki bir şey Elliott'ın öfkesini arzuluyordu. Onun onaylamamasını. Sadece dış görünüşünü değil. Gerçek olanı. Duyduğu o tıkırtı, gün gibi açıktı, bir canıyla el sıkışmak ve düşmanını tanımak gibiydi. Masaya oturduğundan beri küçümsemeye başladığı bir yanı... Elliott'ın kendisini böyle hissettirmesinden hoşlanıyordu.

Kötü. Haklı olduğuna inandım.

Ve bu. Bu iyi değildi.

Peggy yemeğinden başını kaldırdığında Elliott'ın bardağının kenarından onu izlediğini gördü. Süt. Elliott ona getirdiği birayı sağlıklı beyaz birayla değiştirmişti ve Peggy birden bardağı onun elinden alıp tokatlamak istedi. Cincinnati'ye onu kaybettiklerinin farkına varması için sarsmaya gelmişti. Onun özlem ve şehvet duymasını sağlamak için, böylece yıllarca süren sefaletin ardından son gülen tarafın kendisi olduğunu bilerek gün batımına doğru yol alabilecekti. Elliott'ın onun üzerindeki etkisini kırmış olacaktı. Kontrol onun elinde olacaktı, tam tersi değil.

Ama o anda, sırlıslık olmuş külotu etine yapışmışken bile, bu Ohio sapağının büyük bir zaman kaybı olup olmadığını merak etti. Belki de üç yıl ona biraz bakış açısı kazandırmış ya da insan doğası hakkında bir şeyler öğretmişti. Çünkü perdeler, ilk aşkının yasını tutmak yerine kalbinin ona başından beri söylemesi gereken şeyi ortaya çıkarmak için kalkıyordu. Elliott onu hak etmiyordu.

İlişkileri boyunca onu karanlık anlardan çekip çıkarmak için tökezlediği tüm o zamanlar... ve o aynısını onun için asla yapmamıştı. Üç yıl boyunca sürekli bir karanlığın içinde sıkışıp kalmıştı ve o gelmemişti. Onu yeterince takdir etmemişti. Ona kendisini bir zayıflık, başkasına yakışmayan bir suç gibi hissettirmişti ama bunca zaman boyunca *kendisi buna* uygun değildi. Ona değil. Onun aşkını alıp çirkinleştiren bir adam. Belki de onu mutsuz etmek için verdiği mücadele aşırıya kaçmıştı. Elliott zaten mutsuzdu... ve belki de onu kendi haline bırakmalıydı.

O ana kadar, yoluna devam etmek uzak bir hedef gibi görünüyordu, ama şimdi... şimdi kavranacak kadar yakındı.

Bunu daha sonra keşfedecekti ama şu anda bitirmesi gereken bir akşam yemeği vardı. Alice onun solunda oturmuş, asık suratla kendi yemeğine bakıyor, muhtemelen kuru buğday tostundan daha kötü olduğu ortaya çıkan birini yemeğe davet etme konusundaki düşüncesizliğinden yakınıyordu.

"Alice," diye başladı Peggy, az önce buzlu cips yutmuş gibi ses çıkarınca yumruğunun içine öksürdü. "Ben gittikten sonra prova nasıl geçti?"

"Peki." Sandalyesinde biraz daha dik oturdu. "Kızlar çoğunlukla Belmont'u soruyorlardı, yani bu iyiydi. Onları benim sosyal intiharımdan uzaklaştırdı."

Peggy kıkırdadı. "Ona ortalığı karıştırdığını söylemeyeceğim. Nasıl tepki vereceğini bilemez ve kaşları çatık bir çığın altında kalırız."

"Sanırım ondan bu yüzden hoşlandım," dedi Alice spagettisini bıçaklarken. "O farklı biri. Benim gibi."

"Evet," diye yumuşak bir sesle cevap verdi Peggy, Alice'in daha önceki sözlerini yinelemesinden dolayı biraz sarsılmıştı. Oditoryumdaki tuvaletin kapısından içeri fırlattığı sözlerin hedefini bulması için dua ediyordu. Gerçekten bir fark yaratmış mıydı? Öyle umuyordu, çünkü Elliott'ın kızında o kadar gerçekçi bir güzellik vardı ki, Peggy onun ruhunun başkalarının zalimliği tarafından çalınması fikrinden nefret ediyordu. Ve böyle olmaması gerektiğini bilse de, bilincine süzölmeye çalışan düşünce balonu çok kolay patlayabilecek türden olsa da, yine de içeri girdi.

Alice'in bir anneye ihtiyacı var.

Peggy değil tabii ki. Kesinlikle hayır. Başka biri. Ulaşılamayan erkeklerle ilgili takıntıları olmayan ya da kendini azarlanmaya muhtaç gördüğünün yeni farkına varan biri. Hayır, Alice'in Peggy'de olmayan sıcaklık ve kararlılığa sahip bir kadına ihtiyacı vardı. Sahip olduğu tek şey harika bir moda anlayışı, *Altın Kızlar'ın* tüm bölümlerini ezbere okuma yeteneği ve görünüşe göre bir tiyatro koçunu taklit etme becerisiydi.

Asla inatçı Elliott ve Alice'i bir araya getirecek türden bir kadın olamayacağını bilmek, tam da içinde sağlıksız bir şey geliştirdiğinin farkına varmasının hemen ardından, Peggy'nin bir bahane bulup gitmek istemesine neden oldu. Dayak yemekten bahsediyorum. Boğazından bir lokma yemek bile geçiremiyordu ve mükemmel baharat ve sarımsak miktarının ona Miriam'ı hatırlatması da yardımcı olmuyordu. Tanrım, annesi onu görseydi ne düşünürdü acaba? Kalbini aynı şekilde paramparça eden adamlarla ekmek kırmak. Kendini bilerek cezalandırıyor.

"Peggy," Elliott'ın hırıltılı sesi düşüncelerini böldü. "Zar zor yemek yedin."

"Evet. Şuna bakın." Çatalını tabağına vurarak teneke gibi bir sesin odada kanatlanmasına neden oldu. "Sanırım sosu birkaç kez fazla denedim ve doydum."

Elliott'ın kendi yemek kabı masanın üzerinde durmuş, iki kalın parmağının arasında sıkıca tutulmuştu. "Sen de denemelisin."

"Dur," diye fısıldadı.

Sol tarafından yüksek sesle bir sessizlik yükseldiğinde Peggy Alice'e baktı, Alice dar gözlerle Elliott ve onun arasında gidip geliyordu. "Um." Küçük kız gazozundan uzun bir yudum aldı. "Babam senin bir

Üniversitede profesör müsün Peggy?"

Yemek odasındaki hava kırılğanlaştı, durgunlaştı ama Peggy cevap vermeden önce duraksamadı çünkü gerçeği söylemeyi düşünmesine gerek yoktu. Bu sefer değil. O öğleden sonra Alice'le yaptığı gibi, birinin güvenini kazanmaya ve özel bir yanını tanımaya çalışıp sonra da ona yalan söyleyemezsiniz. Ya da daha çok yalan söyleyemezsiniz. "Hayır, söylemeyeceğim." Kucağındaki peçeteyi alıp dikkatlice masaya bıraktı ve Elliott'ın da aynı şeyi yaptığını fark etti. "Mezunlar haftası için buradayım. Eskiden öğrenciydim." Nüktedanlık çabası yerde paramparça oldu. "Sadece eski arkadaşlarımı görmeye geldim."

"Ama babamı nereden tanıyorsun?" Kızı babasını dikkatle inceledi. "Bu evde yaşadığımız sürece, bizden, birkaç tamirciden ve teyzemden başka kimse bu eve girmedi. Sen iki kez girdin. Yani onu tanıyor olmalısın... bir şekilde. Ben sadece..." Kadın başını salladı ve Peggy onun hayal kırıklığında Elliott'a bir benzerlik gördü. "Ne zaman mezun oldun?"

Oh şimdi. Şimdi sallantılı bir zemindeydiler. Elliott da bunun farkında gibiydi ama Peggy gibi o da bir hikâye uydurmaya niyetli görünmüyordu. Bakışlarında yapmacıklık yoktu, sadece teslimiyet vardı. "Peggy üç yıl önce mezun oldu."

Alice'in ağzından bir nefes çıktı. "Annem öldükten sonraki yıl. Ya da onu yaşam destek ünitesinden çıkardığımız yıl." Sağ elini masanın üzerine koydu. "İkinizin... bir ilişkisi var mıydı?"

Alice'in sorusunu bir sessizlik vızıltısı karşıladı ve ardından on iki yaşındaki çocuk sandalyesini yere vurarak masadan uzaklaştı. "Aman Tanrım." Bir sonraki sorusunu Elliott'a sadece bir çocuğun yapabileceği türden bir acımasızlıkla yöneltti. "Muhtemelen annemin ölmesini istedin, değil mi?"

"Alice." Gözleri çalkantılı olsa da Elliott'ın sesi sakindi. "Otur ve bu konuyu sakince konuşalım."

"Hayır. Hayır. Yaptığımız her şey sakın ve ben her zaman sakın hissetmiyorum."

Aslında ben hiç ama hiç öyle hissetmiyorum."

Sanki bir kelepçe Peggy'nin boğazını gittikçe daha sıkı sarıyormuş gibi hissediyordu ama bu baskıya rağmen konuşmayı başardı. "Alice... ne oldu. Sonrasında oldu. Sırasında değil. Ve-"

"Benim için burada olduğumu sanıyordum." Alice, Peggy'nin ayağa fırlamasına neden olan korkunç bir inleme sesiyle sözünü kesti ama kızın bir sonraki sözleriyle bir anda dondu kaldı. "Kes şunu. Sen sadece bir metres ya da... bir fahişesin."

"Alice."

Elliott'ın sesi sadece saha kenarında duyulabilecek şekilde gürledi ve kızının üç adım geriye düşmesine neden oldu, eli ağzını kapatmak için havalandı. Peggy ise hareket etmedi. Hareket edemedi. Karnında başlayan bir titreme giderek şiddetlendi ve burnundan nefes alıp vermesi gerektiğine ya da kusma riskiyle karşı karşıya olduğuna yemin etti.

Elliott yumruğunu masaya vurarak tabakları kırdı. "Özür dile, Alice."

Peggy, Elliott'ın kendisine yönelttiği öfkeli bakışları kırmayı reddederek, uyuşmuş dudaklarının arasından, "Yapmak zorunda değil," dedi. "Ben sadece..."

Peggy, sanki korkunç bir aile portresinde duraklatılmamış tek unsur kendisiymiş gibi sahneden yavaşça uzaklaştı. Pişmanlık ciğerlerine baskı yapıyordu. Sevdiği biri tarafından aşağılık bir kelimeyle çağrılmak kalın bir acı dalgasına neden oldu. Tamamen utançtan yapılmış görünmez bir kılıç da onu dürtmeye çalıştı, ama o zırhını kendi etrafında kapanmaya zorladı, başka hiçbir şeyin otostop çekememesi için kaynak yaptı. Ön kapıya giden koridora ulaşır ulaşmaz, koşan ayakları ve arkasından çarpılan bir kapı sesi duydu, muhtemelen Alice kendini sonsuza dek odasına kilitlemişti.

Kendini ilk kez yürüyen taş bir heykel gibi hissedenden Peggy kapıdan gecenin içine doğru ilerledi, yabancılık onu her yönden bombardımana tutuyordu. Daha önce hiç görmediği evler, tanımadığı insanlarla dolu arabalar, San Diego'nun gökyüzünden çok farklı görünen bir gökyüzü, sanki bir televizyon ekranından yansıtılmış gibiydi.

Elliott kamyonetini yanına çekip kaldırıma park edip indiğinde ne kadar süredir yürüdüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Onu takip ediyordu.

"Peggy."

"Alice'le birlikte evde olmalısın. Sana ihtiyacı var."

"Senin bana ihtiyacın var."

Peggy durdu ve yavaşça döndü, kaşları bulutlara yakın bir yerdeydi. "Ha?"

"Seni otele geri götürmemi istiyorsun," diye açıkladı Elliott. Peggy kamyonete tırmanmak ya da cevap vermek için hiçbir hareket yapmayınca - ve açıkçası, bir daha herhangi bir şeye cevap verebileceğinden emin değildi- Elliott kapalı yumruğunu kaputa vurdu. "Seni de geri götürmem gerek. Normal şartlar altında karanlıkta dolaştığını bilmek beni deli ederdi. Ama bundan sonra... bundan sonra seni karanlıkta yalnız bırakmayacağım. Bunu düşünüyorum."

"Ve sen de benim dikkatimi daşıtacaksın, öyle mi?" Sesinden damlayan daveti duydu ve sanki kaçınılmaz bir varsayımınmış gibi oraya gittiği için kendinden nefret etti. "Bunu söylediğimi unut, tamam mı? Buraya geldiğimden beri söylediğim her şeyi unut."

"Kamyona binersen numara yapmaya çalışırım."

Bu onun boğazında bir kahkaha patlattı. "Bekle. Numara yapmaya başlamadan önce bir şey daha söylememe izin ver." Kamyonete doğru ilerledi, onu geçti ve bir elini kapıya dayadı. "Buraya seni perişan etmeye geldim, sadece eski günlerin hatırına. Tamam mı? Her konuda haklıydın. Bu sefer işleri bitiren ben olursam seni sistemimden çıkarabileceğimi düşünmüştüm. Ama görünüşe göre, bunu çoktan başarmış olabilirim." Kapının kolunu çekti ve kilitli olduğunu görünce bir iç çekti. Ancak bu engel, itirafının geri kalanını teşvik etti. "Birbirimiz için kötüyüz. Sonunda bana hep söylediğin şeye inandım. Yani artık bitti. Belki de ben gidene kadar birbirimize *iyi davranabiliriz*."

Sersemlemiş gibi görünen Elliott anahtarlarını kaldırdı ve kapının kilidini açmak için bir düğmeye basarak Peggy'nin içeri girmesine ve emniyet kemerini takmasına izin verdi.

On Üçüncü Bölüm

Elliott ellerini direksiyonun etrafında hissedemiyordu. Muhtemelen kenara çekmesi gerekiyordu ama o zaman da hazır olmadan Peggy'nin söyledikleriyle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Evet, sanki hiç hazır olacaktı gibi.

Peggy'yi Cincinnati'a geri dönmekle -ya da bu dünyaya onu perişan etmek için gelmekle- suçladığı zamanlarda, bunu ayartma anlamında söylemişti. İnancını, inançlarını, rutinini denemek. Yine de bu duygusuz sözlerinde ciddi miydi? Yoksa bunlar üç yıl önce, hayatının en karanlık döneminde ışığını yaktığı zamanki alıştırılmış bir konuşma mıydı? O zamanlar, onun sempati ve anlayışı kendisini iki şekilde hissettirmişti. İyileşmiş. Bütün. Ya da açık yaralarına tuz basmış gibi.

Şu anda yaraları kanıyordu ama onları oraya Peggy koymamıştı. Onu aksine inandırmış mıydı? Ormanda kırık bir canavara rastlamış ve onu sarmaya çalışmıştı ama onun yerine canavar onu ısırılmıştı. Isırmaya *devam etmişti*. Peggy'ye karşı hissettikleri onun için bir diken olmuştu. Kendi karısı bu duyguları hiç yaşamamıştı ve sonuç olarak yalnız ölmüştü.

Peggy ona sadece yanlış zamanda gelmişti. Ona bakmış ve kendi utancını görmüştü. Acaba bu utanç ona da yansımış ve onu da mı tuzağa düşürmüştü?

Fahişe.

Kadının yüzünü hatırlayınca içi yanıyordu; pozitif enerjisi, duvara toslamış birinin yüz ifadesine dönüşmüştü.

Adam onu ofisinde tokatladıktan sonra da aynı şekilde bakmıştı.

Otelin otoparkına girdi, farların siyah asfaltta ilerleyişini izledi ve kendisinin de karanlıkta yaşadığını, ne olduğunu görmek için en küçük lambayı bile yakmadığını düşünerek dehşete kapıldı.

onun etrafındaydı. Üç yıl. Gideli üç yıl olmuştu. Ve sanki dün gitmiş gibi hissediyordu. Ama gitmemişti - ve o kendini onun keskin yokluğunun gerçekliğine karşı uyuştururken, Peggy ağrı kesiciler olmadan yaşıyordu. Bunca zamandır *farkındalık* içinde yaşıyordu.

Bunun nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştığında kanı dondu. Onu uzaklara gönderdiği gerçeğini tamamen kabullenmesine izin verseydi nasıl yaşıyor olurdu? Onu Kaliforniya'ya gönderdiğini.

"Bıraktığın için teşekkürler."

Peggy kapıyı iterek açtı ve kamyonundan inmeye başladı, ama Elliott - kendisinin de harekete geçmesi gerekiyordu- Peggy'nin sayısını muhtemelen öğrenemeyeceği beş yüz odadan birine girip kaybolmasına fırsat vermeden kamyonun arkasını çevirdi. "Dur bakalım."

Çantasını karıştırdı ve bir paket sakız çıkardı, iç çekerek küçük beyaz bir tableti ağzına attı. "Ben senin oyuncularından biri değilim."

"Peggy, bildiğim bir şey varsa o da şudur." Belli ki o kendi pisliği içinde demlenirken kamyonda kendi kendine moral konuşması yapmıştı. Bunu omuzlarının kararlı duruşundan, gözlerindeki zoraki küstahlıktan anlayabiliyordu. Ama Elliott uzun zamandır ilk kez, futbolla ilgisi olmayan bir düzeyde birine ulaşma konusunda çaresizdi. Peggy'nin zihnine ulaşmak ve onun sayesinde yanlış yere konmuş bir şeyi yeniden düzenlemek istiyordu. "Oyuncularımdan biri olsaydın, burada ne yapacağımı bilirdim. Bunu yapabilirdim." Onun omuzlarını tuttu ve çenesinin kalkışını izledi, iliklerine kadar içine çektiğini hissetti. "Bu gece sana takılan o isim o kadar aşâğılık ki Peggy, varlığından bile haberdar olmamalısın. Başını sallamanı ve bunu anladığını söylemeni istiyorum."

Boğazında bir şeyler mırıldanarak başka tarafa baktı. "Bu kelime kimseye yakışmaz." Nefes verdi. "Öyle demek istemediğini biliyorum, tamam mı? Belki önümüzdeki on yıl boyunca öyle demek isteyecek ama bir gün yetişkin olduğunda anlayacak. Umarım anlar."

"Bunu yapacağından emin olacağım."

Peggy birkaç dakika boyunca sadece onu izledi. Park etmiş iki arabanın arasında sessizce dururken başka birinin yanında olsa kendini garip hissederdi. Hiç şüphesiz kamyonetine binip gitmek için bir bahane uydururdu. Ama Peggy'nin yanında bu sessizlik, olması gereken bir şeymiş gibi geliyordu. Kaçırmak istemediği başka bir şeye giden bir yol. "Otelin arka tarafında bir park var." Soğuk nefesi ağzının yanında havada asılı kaldı. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Normalde, mümkün olduğunca uzun süre onunla kalmak istese bile hayır derdi. Ama yürüyüşe evet demek istiyordu. Bu kadına çok daha sık evet demesi gerektiğine dair hastalıklı bir his vardı içinde. Ama artık çok geçti, değil mi? Karanlık odasında küçük bir lambayı çok geç açmıştı ve daha fazlasını açmaya korkuyordu. Neyi açığa çıkarabileceğini görmek için. Yine de tereddütü gözlerindeki donukluğu geri getirdi ve göğsündeki cevap niteliğindeki bıçak tek bir kelimeyi dışarı itti. "Evet."

Elliott onlar yürürken Peggy ile otoparktan geçebilecek arabaların arasına girmek için hareket etti ve Peggy'nin eski kafalı olmasına içten içe gülüp gülmediğini merak etti. Eğer öyleyse bile bunu yüzünden belli etmiyordu. Yüz hatlarında sadece şaşkınlık vardı, muhtemelen yürüyüşe çıkmayı kabul ettiği için. Elliott doğrusu buna kendisi de inanamıyordu. Peggy'yle geçirilen her zaman kötü bir alışkanlık edinmek için bir fırsattı.

Kötü alışkanlık. Onu hep böyle görmüştü. Onunla konuştu. Ona dokundu. Tanrıya şükür sonunda onun kendisi için kötü olduğunu anlamıştı. Şükürler olsun.

Issız parka girdiklerinde Elliott ciğerlerinin oksijensizlikten yandığını fark etti ve onları doldurma konusunda ihtiyatlı davranmaya çalıştı. "Eee." Her zamanki hızlı adımları onu öne geçirmeye çalışsa da, Peggy'nin patikadaki rahat adımlarına ayak uydurmaya çalışarak boynunu büktü. "Sadece kardeşinle mi seyahat ediyorsun?"

"En iyi arkadaşım Sage de burada. O bir düğün planlayıcısı." Peggy başını kaldırıp otele baktı. "Daha önce bana mesaj atarak, fikir edinmek için bütün gününü şehirdeki mekânları gezerek geçirdiğini söyledi. Bütün bu yolculuk ailemle ilgili ve bize karşı çok sabırlı davrandı. Onu hak etmiyorum."

İşte yine o kelime. *Hak etmek*. Buna değinme ihtiyacı boğazında dönen bir çark gibiydi ama başka bir şey dikkatini çekti ve gitmesine izin vermedi. "Düğün organizatörü. Onunla böyle mi tanıştın?"

Peggy bir süre sonra, "Evet," dedi. "Düğünümü o planladı. Dördünü de o planladı. Ve ben hiçbirine gitmedim."

Elliott tökezleyerek durdu, nabızı o kadar hızlanmıştı ki başı döndü, görüşü iki katına çıktı. "Dört mü?" diye hırıldadı. "Dört mü Peggy?"

"Bu doğru."

Yolda durup döndüğünde, gözleri sımsıkı kapalı, itirafta bulunmayı planlamadığını görebiliyordu. Belki de yapmamış olmayı diliyordu. Ama şimdi orada olduğuna göre, kendini sertleştiriyordu, kucaklamaya hazırdı

O. Sakatlanmış ama oyuna geri dönmeye hazır bir oyuncuydu ve verebileceği olası zararı görmezden geliyordu. "Dört harika adam ve ben tek birine bile bağlanamadım." Yüz hatları acıyla kesilmişti. "Ayrılırken hepsine farklı sebepler sundum. Yaşlanmaktan ve sıkılmaktan korkuyorum. Kariyerime odaklanmak istiyorum. Çocuk istemiyorum. Ama ne olduğunu biliyor musun, Elliott? Gerçekten ne olduğunu biliyor musun?" Kadın kendini toparladı ve Elliott bir sonraki kısmı hiç kimseye anlatmadığı izlenimine kapıldı. "Hepsi bana karşı çok iyiydi. Buna dayanamazdım. Ne zaman bana iltifat etseler ya da bir hediye alsalar, tüylerim diken diken olurdu. Nefret ederdim. Ve bundan nefret ettiğim için kendimden de nefret ediyordum."

"Peggy," diye başardı Elliott. Bunu o yapmıştı. Hepsi onun eseri idi. Zifiri karanlık odasının her yerinde lambalar yanıyor, canavarları, eksiklikleri ve hataları ortaya çıkarıyordu. Her yerdeydiler. Bunca zamandır oradaydılar ve aydınlatılmayı bekliyorlardı. "Ah, bebeğim. Sana ne yaptım ben?"

"En kötü kısmı bu değil," diye yarı fısıldadı, yarı güldü. "En kötüsü sana izin vermem."

"Sana söyledim..." Sözleri boğuk bir şekilde ortaya çıktı. Bu yüzden, aktif bir parçası olduğu zamanlarda bile her türlü ilişkiden kaçınırdı. Sebep olduğu kaçınılmaz yıkımı engellemenin hiçbir yolu yoktu. Çalan bir telefonun anısı onu ensesinden yakaladı, bir koca, bir baba olarak görevini yapıp yapmadığını hatırlamaya çalıştığı o yıkıcı zaman dilimi.

Umursamazlığının sorumlu olduğu birini öldürdüğünden emin olmak ve bunu tekrar yapabilecek kapasitede olduğunu bilmek onu ikiye bölmüştü. Peggy için sağlıklı olamayacak hale gelmişti.

"Sana uzak durmanı söylemiştim."

Peggy Elliott'ın alanına girmiş, kirpiklerinin altından ona bakıyordu. Baştan çıkarma merakla karışmıştı. Ondaki çatlakları görebiliyor muydu? Evet, her zaman görebiliyordu. Onu daha da ayırmak için levyeyi tam olarak nereye sokacağını her zaman biliyordu ama şimdikiyle kıyaslanamazdı çünkü sonunda kendi çatlaklarını göstermişti. Adamın ona çaktığı çatlaklar, orada durdukları kadar emindiler.

Ben kanserim. Onu zamanında göndermedim.

"Peki bana izin verecek misin?" Peggy nefes aldı, yaklaşıma kadar yürüdü

Elliott geri çekilmek zorunda kaldı, dizleri tahta bir bankın kenarına çarptı.

"Neye izin vereyim?"

"Seni sistemimden çıkarıyorum." Sırıtarak cevap verdi, "*Devam et.*"

"Tekrar gittiğimde neleri kaçıracığınızı hatırlatayım mı?"

Kadın onu sertçe itti ve adam kendini bankın üzerine bıraktı. Göğsünde top patlamalarıyla dolu bir savaş başladı. Bir taraf, kadının karnında uyandırdığı kritik ihtiyaca karşı savaşıyordu. Ama karşı taraf çok daha güçlüydü, çünkü onu yatıştırma arzusu kendi tarafındaydı. Bu gece onun gözlerinde gördüğü derin acıyı alıp yok etmek, aklındaki her olumsuz şeyi unutmasını sağlamak istiyordu. Ve hepsinden önemlisi, tanımadığı dört yüzü o kadar kıskanmıştı ki, aleti onları hafıza bankasından silme isteğiyle şişmişti. Sonsuza kadar.

Onunla en son birlikte olduğu zamanı ayıran yıllar, birlikte ne kadar iyi olduklarının yanında hiçbir şeydi, hiçbir şey. Mükemmelliğin yerini alacak başka birini bulamazdınız. Ateşli, sert, mükemmellik.

Ama Peggy'nin dizleri kalçalarının her iki yanında dikilirken, söylediği şeyler -sadece bu gece değil, o öğleden sonra- kararlı bir bozuk plak gibi zihninde tekrarlandı. *Benden nefret ediyormuşsun gibi. Bunu hak ediyorum. Bana iyi davrandılar. Nefret ettim.*

"Peggy, bir dakika yavaşla."

Ceketinin fermuarını açtı ve ellerini göğsünden aşağıya, kucağına kadar ovuşturarak bir parmak eklemine fermuarının dikişi boyunca gezdirdi. "Yavaşlamamı istiyormuşsun gibi gelmiyor."

Cennetteki Tanrı. "İstek, sorumluluktan farklı bir hayvandır."

Gözleri parladı. "Ben senin sorumluluğunda değilim." Son kelimenin sonunda sözünü kesti. "Biliyor musun? Zihnim bana ait ama bu tatminsiz yanım senin *eserin*. Beni bir şeye ihtiyaç duyar hale getirdin ve onu elde etmek için hiçbir yol bırakmadın. Ya da hissetmemi." Elinin dokunuşu ereksiyonunu terk etti ve neredeyse -neredeyse- geri koyması için ona kaşlarını çattı, emir vermemek için içgüdüleriyle savaşmak zorunda kaldı. Onun yerine, kızın eteğini kalçalarının üzerinde yukarı doğru kaydırıp çoraplarının üst kısmını, amına çok yakın bir şekilde ortaya çıkarmasını izledi ve aleti daha da sıcak bir şekilde atmaya başladı. "Ben yanlış türden bir seks istiyorum, Elliott. Bana sadece senin verdiğin türden."

"Ben, ben, yanlış kısımdaydım." Hiddetliydi. "Sen değil."

Sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "O zaman ile bu zaman arasındaki fark

Şimdi bu Peggy sonunda skoru anladı. Bana son bir kez daha göster, böylece daha iyi durumda olduğuma şüphe duymadan yürüyüp gidebileyim." Kot pantolonunun fermuarını açtı ve elini açıklıktan içeri kaydırarak külotunun içinden ağrıyan aletine masaj yaptı. "Bunu benim için yapar mısın, Elliott?"

Buna hazırlıklı değilim. Zihninde, bedeninde, Tanrım, kalbinde olumsuz bir etkisi olduğunu kanıtlamak. Gitmesine izin vermek. Hiçbirini. Bu sabah böyle bir şeyi yapabilecek iradeyle uyanmamıştı ve onu göndermek için kullandığı iradenin başlangıçta sadece bir yanılsama olması da mümkündü, çünkü onu kucağında, sesini kulağında hissetmek, üç yıllık körlükten sonra yeniden görmek gibiydi.

"Peggy..."

Adamın sesindeki tereddütü duymuş olmalı ki göz kapakları titredi, dudaklarından bir *hıh sesi* çıktı, sonra adamın elini tuttu ve avuç içini külotuna bastırdı. Nemli malzeme onu karşıladı. Elliott ve taşakları dişlerini gıcırdatacak kadar sert bir şekilde sıkıştı. "Parmakla beni, Koç Brooks," diye mırıldandı. "Islat beni. Beni parlat. Beni böyle sevmiyor musun?"

"Evet."

Elliott özdenetim kavramını hızla yitiriyordu ama kararlılıkla onu geri getirdi. Aralarındaki cinsel kimyayı oluşturan hızlı treni ya da içindeki onu elde etme isteğini durdurmak mümkün değildi, özellikle de onu bu kadar hayal kırıklığına uğramış gördükten sonra, ama bu karşılaşmayı onun için iyi hale getirebilirdi. Sağlıklı hale getirebilirdi. Eğer daha fazla zarar verirse, özellikle de sonuçlarına tanık olduktan sonra, kendini asla affetmeyecekti.

Elinin topuğunu kızın klitorisine bastırarak ipeği aşağı yukarı sürttü. "Belki de hayatımda bir ya da iki şeyi doğru yapmışımdır, ha?" İç çamaşırının kenarından tutarak işaret parmağını kızın sıcaklığına soktu ve göğüslerinin arasından alçak sesle bir küfür savurdu. "İmkânsız görünüyor ama kaygan amcığının tekrar üzerime binmesini istiyorsam öyle olmalı. Tanrı biliyor ya, hayatın sunabileceği en tatlı ödül bu."

"Hayır." Nefesi kesildi. "Hayır, kes şunu. Güzel olduğumun ya da güzel bir vücuda sahip olduğumun söylenmesine ihtiyacım yok." Kadın adamın ağzını ısırdı, adam da karşılık verdi, ikisi de dişlerini gösterdi. "Külotumu yırt, içimi doldur. Alırken ve alırken beni tut ve Babamız'ı tekrarla."

Bunu kaç kez yapmıştı?

Zihninde yankılanan soru karşısında Elliott parmaklarını kadının kalçalarının arasındaki dar noktadan kurtardı, boğazına yumruk büyüklüğünde bir şey takılmıştı. Onu günahın vücut bulmuş hali yapmıştı. Sadece karanlık bir zamanda onu teselli etmek istediğinde, unutmamanın bir yolu olarak bedenini ve kalbini sunduğunda bunu ona yüklemişti. Çünkü ona karşı bir şeyler hissetmişti. Onun da karşılık verdiği ama nasıl başa çıkacağını bilemediği bir duygu. O da bunu çarpıtmış, utanç verici bir şeye dönüştürmüştü. Lanet olsun ona.

"Peggy, hayır. Bu doğru değildi-" Elliott, Peggy'nin paltosunun V'sinden bir kolye ona göz kırparken sözünü kesti. Zincire asılı olan bir elmas mıydı? Acelecilik onu göğüs kafesinden ısırdı, bir dakika daha bakmadan durmasını imkânsız hale getirdi ve Elliott niyetinin ne olduğunu anlayamadan Peggy'nin paltosunu aralayıp kolyeyi kaptı. "Bu da ne böyle?"

Yanaklarına renk gelmişti ama meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Avladığım kafalar."

"Bunlar nişan yüzükleri," diye homurdandı. "Onları boynuna mı takıyorsun?"

"Evet." Kadın kendini geri çekmeye çalıştı ama Elliott mücevher parçasına sıkıca tutundu. "İstersem onların içine gömüleceğim."

Peggy gittiğinden beri taktığı at gözlükleri çoktan çıkmıştı ve Peggy'nin arabasıyla uzaklaştığı anda orada duruyor, garajdan gidişini izliyor olabilirdi; Peggy'nin kokusu hâlâ tenindeydi. Eğer taksisi tozu dumana katarken kendini kapatmasaydı, onun peşinden gidecekti. Onu geri sürükler ve her şeyi itiraf ederdi. Ona ne kadar ihtiyacı olduğunu. Her şeyi. Ve uzun zamandır gömülü olan bu itiraflar şimdi kıskançlığıyla çatışıyordu, o kadar haklıydı ki alma arzusu etrafında zar zor düzgün düşünebiliyordu. Hak iddia etmek.

"Benimle sevişmek mi istiyorsun bebeğim?" diye homurdandı. "Şimdi çıkar onları."

Onun boşluğuna süzüldü ve ağızlarını bir saç teli kadar ayırdı. "Cehenneme kadar yolun var."

"Oraya gittim. Orada mülküm var." Elliott Peggy'nin bakışlarını tutarak kolyeyi çevirdi ve zinciri kopardı, gece rüzgârının buna tepki olarak uluduğunu hissetti. Ama bu ses Peggy'nin tepkisiyle kıyaslanamazdı. Olamazdı. Son nefesini vereceği güne kadar bunu hatırlayacaktı.

İçinden bir hıçkırık yükseliyor, korkunç bir hızla ağzından kaçıyor gibiydi. Mahkeme salonunda suçsuz olduğu kararını duyan bir şüpheliydi.

Peggy'den hiç beklemediği bir şekilde göğsüne kapandı. "Lütfen, Elliott. Bunu bana yapma. Ben..." Sesi kulağını sıcaklıkla yıkadı. "Yapamadım. Senden beri. Ve acıyor, acıyor, her yerim acıyor."

"Ne yapmadın?" Adam eğilip onun bakışlarıyla buluşmaya çalıştı ama kadın yüzünü onun boynuna bastırarak ondan kaçtı. "Hiç orgazm olmadın mı Peggy? O zamandan beri..."

Başını iki yana salladı.

Kulaklarında bir çınlama başladı, sayılamayacak kadar çok tepki göğsünde çarpışıyor. Sorumluluk, utanç, gurur. Kız acı çektiği için nefret ettiği ama yine de inkâr edemediği bir gurur. Okyanusa atılmış bir kurtarma salı gibi tutunarak sorumluluğa odaklandı.

Ona ihtiyacı olanı ver.

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Peggy utanmayı beklemeye devam etti. Belki de o gün aşağılanma kotasını çoktan doldurmuştu ama bir şekilde Elliott'a orgazm olamadığını itiraf etmek kaçınılmaz görünüyordu. Dürüst olabilmek için karanlıkta, yüzlerindeki maskelerin düşeceği doğru anı bekliyormuş gibiydi.

Dürüstlük. Hiç kimseye karşı dürüst oldu mu? En iyi arkadaşından bile sadece yarı gerçekler ve kaçamak cevaplar alıyor, ailesi ise sadece mutlu ve şanslı küçük kız kardeşini görüyordu. Belki de Elliott'la paylaşabileceği tek şey cinsel rahatlama değildi. Belki de gerçeğe el ele gitmeliydi. Seks, dürüstlük, Elliott. Arada zevk almayı başaramadığı onca zaman... Belki de sürekli rol yapmanın ağırlığı altında ezilmişti.

Kibir onu kurtarmak için başını kaldırdı. Muhtemelen Elliott'la geçirdiği bu son zamana çok fazla önem vermekten. Kendini sonsuza dek mahvetmekten. Çünkü bundan sonra her şey bitecekti. Artık yalan söylemek, numara yapmak ya da göğsü ortadan ikiye ayrılmış gibi hissederken iyiymiş gibi davranmak yoktu. Sorununuzu kabul etmek, onu düzeltmenin ilk adımıdır, değil mi?

"Buraya bu yüzden gelmedim," diye fısıldadı boynuna doğru. "Bunca yolu beni orgazm etmen için gelmedim. O yüzden bu konuda büyük düşünme, tamam mı?" Elleri her yerdeydi, büyük ve emrediciydi, poposunu okşuyor, nasırlı avuçlarının çizikleriyle kalçalarını sertleştiriyordu. Tanrım, uzun zamandır hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. "Bu benim hayatıma devam etmemle ilgili. Senin acımanı istemiyorum."

"Hayır mı?" Adamın ağzı kadının boynunda açıldı ve bacaklarını sarsacak, uyluklarının birleştiği yerde sefil/harikulade bir hızlanma başlatacak emiş miktarını tam olarak sağladı. "O zaman bu benim için acıma meselesi olsun. Ara sıra boşalabilirim ama bu asla senin amında yaptığım kadar tatmin edici olmaz.

Yakınından bile geçmez. Peki ya başka birini arama fikri? Çok gülünç. Sen gittiğinden beri başka bir kadına bakmadım. Görünmez de olabilirler."

"Dur." Elliott'ın başının arkasında Peggy'nin elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve saldıma dürtüsüyle titredi. Bu dürtü göğsünün ortasından kaynaklanıyor ve onsuz bekâr kalmasından duyduğu istenmeyen hazzın alevlenmesiyle çarpışıyordu. "Senin için zor olduğunu bilmek istemiyorum. Beni kovan sendin."

Vücudunun altında kasları gerildi, nefesi sığlaştı. "Bebeğim-"

Peggy panik içinde ağzıyla onun sözünü kesti. Birkaç atım boyunca direndi, inatçılığı vücudunun sert hatlarından yayılıyordu ama ne olursa olsun söylemesine izin veremezdi. Önsezisi ona bunun ters etki yapacağını söylüyordu. Ha. Bir neşter alıp kelimeleri birinin kalbine kazımak için ne kadar da teknik bir terim.

Direnci baştan çıkarıcı derecelerde azaldı, sağ avucu eteğinin altından kayarak karanlık bir inilti çıkardı ve kadının ıslaklığını tekrar bulduğunda sesi daha da yükseldi. Evet. Elliott'ın, karanlıkta tek başına kaç kez denemiş olursa olsun, asla taklit edemeyeceği bir parmaklama şekli vardı, başı yastığın üzerinde geriye savrulmuştu. Malını test eden bir adam. İşaret parmağını derine sokma şeklini ancak bu şekilde tarif edebilirdi, o tek, küt parmağı içeri ve dışarı çekerken kaşları çatılıyordu. Direncini ölçüyor, doğru miktarda ıslaklık olup olmadığını kontrol ediyor... ve her zaman, her zaman sonuçlardan fazlasıyla memnun oluyordu.

Elliott'ın çenesi, orta parmağını da ekleyerek, ön, iç duvarındaki yıkıcı sinir uçları topluluğunu bulmak ve onları sömürmek için onları içinde kıvrırken düştü. "Neden şu anda beni okşamıyorsun?" Azarlayıcı sesi başının tepesinden aşağıya, ılık bir su gibi akıyordu. "Bu külotu yırtmak üzereyim. Bir davet mi bekliyordun?"

"Hayır." Uğultulu bir akım kanını değiştirdi, damarlarında şimşekler çaktı. Ellerini yeterince hızlı ereksiyona götüremiyordu, onun onayını, zevkini duymak için ölüyordu, aralarındaki havayı noktalıyordu. Ve duydu da. Duydu. Avuç içi adamın iç çamaşırının kemerinin altından geçip kırmızı gövdesini okşamaya başlar başlamaz, adam bir küfür savurdu ve kalçaları sarsıldı.

"Kahretsin." Parmakları bu tek kelimeyle kadının derinliklerine girdi,

Ağızından sıkı bir çığlık çıkmaya zorladı. "Senin tenin benimkinin üzerinde. Eksik olan buydu. Ten tene." Şehvetin ağırlığı altında zorlukla dik durabilen Peggy, onu avucunun içine aldı ve çenesinin gevşemesini severek etini sıkıca ve yavaşça pompaladı. "İşte böyle. Nasıl yapılmasını istediğimi hatırlıyorsun. Beni nasıl bu kadar sertleştireceğini, içinde olduğum süre boyunca boşalmamaya konsantre olmam gerektiğini. Çünkü senin ihtiyacın olan şey bu. Öyle değil mi? Terlememi, sinirlenmemi ve amının ne kadar iyi hissettirdiği için titrememi istiyorsun. Benim işkencemden zevk alıyorsun."

"Evet. Evet. Sana yaptığım şeyler çok kötü." Üstünün düğmelerini hızla açmak için onun sert uzunluğunu serbest bıraktı, sütyensiz göğüslerini görmesi için yanlarını iterek açtı. Adam buna bayıldı. Onları sergilemeyi seviyordu, çünkü parmakları hararetle merkezini çalıştırmaya başladı, gözleri meme uçlarını, bacaklarının arasındaki çıkıntıyı şişiren türden bir şehvetle parlıyordu. "Sana binebilir miyim, lütfen?"

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Elliott homurdandı ve yemin etti - yemin etti - adamın yüzünde bir pişmanlık titreşimi belirdi ama Elliott bunu görmezden geldi, adamın devasa uyarılmışlığını kayarak kavrayışını kullanarak bu istenmeyen duygunun bariz bir açlıktan başka bir şeye dönüşmemesini sağladı. "Günaha girmemi en ön sıradan izlemek mi?"

Isı her yanını yaktı, başparmağı klitorisini okşamaya başladığında daha da ateşlendi ve dudaklarından düzensiz bir inilti çıkardı. Ona bakışı, kapüşonlu bir ifadeyle her santimini incelemesi, zamanı onun çöküşü olduğu zamana geri döndürdü. İnsanlığın çöküşü. "Eminim cebini kontrol edersem bir prezervatif bulurum. Değil mi, Koç?" Parmaklarını kot pantolonunun içine soktu ve bir folyo karenin etrafına kapattı, öfori başını döndürdü. "Nefret mi ettin? Mağazaya gidip bunu almaktan, üzerimde kullanmadan gerektiğini bildiğin halde içten içe kullanmayı ummaktan nefret ettin mi?"

"Evet. Tamam mı? Evet." Vücudunu öne doğru eğerek kızın meme uçlarından birini sıcak ağızına aldı ve emerken diliyle taciz etti. Merkezi o kadar sıkıydı ki, Elliott'ı hemen içine almazsa, onun kucağında doruğa ulaşacağını biliyordu. Ve doluyken, her santimi kalabalıklaştırmaya ve sadece onun yapabileceği şekilde gerilirken bu tamamlanmaya çok ihtiyacı vardı. "Eskiden seni ne kadar sert siktiğimi düşünmeden edemiyorum. Sen de bana ne kadar izin verirdin. Seni ikiye bükülene, sarı saçların ayak bileklerine dolanana kadar yatakta sürüklerdim."

Vay anasını. Peggy, Elliott'ın omuzlarını iterek sırtını banka yasladı, lateksi uygularken yüzünde şehvet ve beklentiyle dolu bir ifade vardı, parmak uçlarında nabzının attığını hissettiğinde nefesini içine çekti. Sol eliyle denge sağlamak için bankın ahşap sırtını kullanarak, sağ eliyle ereksiyonunu eve yönlendirerek kucağında daha yükseğe çıktı. "Aman Tanrım, aman Tanrım," diye inledi ikisi de sonsuz gibi görünen bir döngü içinde.

Adamın ereksiyonunun sadece yarısı içindeyken Peggy titremeye başladı, uzun zamandır peşinde koştuğu orgazm, ortasındaki barajı yıkıp onu boğuyor, onu çalkantılı rahatlamamanın altına sürüklüyordu. Elliott'ın ellerini saçlarında hissetti, güçlü kavrayışı onu sabitliyordu, ağzı çığlığını bir öpücükle engelliyordu. Onsuz ölebileceğin birine verdiği türden bir öpücük. Hızlı, yavaş, kafalar dönüyor, vücutlar kıvrılıyordu. Tüm vücudu saran bir öpücük. "Daha fazla. Elliott. Daha fazla."

Ağzına o morartıcı, ruhunu parçalayan öpücüklerden bir tane daha kondurmadan önce bir an gözlerini aradı. Elliott kalçalarını aşağı doğru itip onu tamamen içine aldığı anda, nihai dolgunluk -sahip olma- hissiyle sersemlemişti ve buna hazırlıklı değildi. Bir başka zevk dalgası daha içinden geçerek onu erkekliğinin kalın tüneğinde titretti. Elliott'ın sert sesi etrafındaki sisi delip geçmeden önce, kaslarının ilk seferden beri acımasızca ağrıdığını çok uzak bir şekilde fark etti.

"Hey. Bebeğim." Onu omuzlarından sarstı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Hiçbir yerde. Ben..."

"Burada Elliott'la birliktesin." Elleri kadının arka tarafını kavradı ve onu ereksiyonunun üzerine bastırdı, ağzından gergin bir hırıltı döküldü. "İşte oradasın. Tam da sana ihtiyacım olan yerdesin."

Peggy başını iki yana salladı. "Ama olmamalıyız, değil mi?"

Gözle görülür, kavrayıcı ihtiyacının ortasında bile çenesini gıcırdatıyor gibiydi ama bu hiç mantıklı değildi. "Hayır, olmamalıyız. Ama bu seni durdurmayacak, değil mi?" Adam kadının kışını kendine doğru çekti ve kalçalarını yuvarladı, aynı anda da boğuk bir sikişi ona doğru yöneltti. "Yap şunu. Beni delirt. Ölüyorum."

"Seni cehenneme mi göndereyim?" diye fısıldadı.

Adem elması bir kalktı bir indi. "Beni cehenneme gönder."

Bliss ata binmeye başladığında görüşünü bulanık bir perdeyle kapattı. O

Başını zıplayan göğüslerine doğru topladı, meme uçlarını bir vahşi gibi emdiğinde, kıcını kavrayışı onu zorladığında, zorladığında, zorunluluktan hızını artırdı. Tüm gezegende başka biri olsaydı, onun küçük bir parçasının kendini tuttuğunu hissetmezdi. Elliott, ister bir futbol maçını kazanmak isterse de ona zevk vermek olsun, kafasına koyduğu hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı. Ama çenesinin gergin duruşunda, yarı aralık göz kapaklarının altından onu izlemek için başını kaldırışında bir tuhaflık vardı, sanki onu görüyormuş gibi, sonunda onu görüyormuş gibi ve-

Hayır. Artık çok geçti. Ne bulacağını bilmek istemiyordu. Bir şeyleri değiştirip değiştirmeyeceğini bilmekten korkuyordu. *Onu itmek.* Sonuçlarını düşünmeden, onu her zaman bildikleri o terk edilmiş, hayvan çiftleşmesine doğru son birkaç metre itmek tek seçeneği idi.

Peggy en mahrem kaslarını Elliott'ın aletinin etrafında kasıp kavurdu, boğazında evlenen paslı lakapları dinledi, parmaklarının kıcının etine girdiğini hissetti. "Senin bu inçlerin," diye kulağına doğru nefes aldı, lobunu yaladı, dişlerinin arasında yakaladı. "Vurulacak doğru noktayı bir tek onlar biliyor... Bana çılgılık attırabilecek tek onlar. Ya da lanet bir şey hissetmemi. *Lütfen.*"

Sırtı bankın üzerine düştü, ahşabın soğukluğu ceketinin arkasından uzanıp omurgasını sardı. Ama geri kalanı... Tanrım, geri kalanı o kadar sıcaktı ki, *ateş* kelimesinin sonsuza dek yeni bir anlam kazanacağını biliyordu. Elliott, tek bir adamın içine hapsolmuş bir kurt sürüsünün gücüyle üzerine çökmüştü.

"Dizlerini kaldır. *Kaldır onları,*" diye hırladı. Kadının emrine uymasını beklemeden arkasına uzandı ve dizlerini kalçalarıyla aynı hizaya, sadece yana doğru çekti. Ve Elliott'ın tüm ağırlığıyla üstünde olduğu bu ilk sürüş o kadar muhteşemdi ki, ona daha önce yaşattığı orgazmları bile geride bırakabilirdi. Hakimiyet altına alındığının, bir av olduğunun ve Elliott'ın ağırlığından kaçamayacağını pozitifliği, onun erkek olduğunun kalın kanıtı... gözlerinin arkasında, karnında, tüm sinir uçlarında yıldız patlamalarına neden oldu.

"Evet, evet, evet," diye fısıldadı, kollarını başının üzerinden yukarı kaldırarak bankın kenarını kavradı, başının üstünden sadece bir ayak kadar uzaktaydı. Karın kasları şimdiden hassaslaşmıştı, tekrar çekildiklerinde o sancıları hissedebiliyor, daha fazlasının yaklaşmakta olduğunu tahmin edebiliyordu.

Elliott'ın kulağındaki homurtu, uzun bir iniltiye dönüştü. "Sen

Beni bu şekilde harekete geçiren tek kişi. Hiçbir şey yanına yaklaşamaz. Bunu nasıl yapıyorsun, bebeğim? Nasıl mı? Bu kadar derindeyken başka bir şey düşünemiyorum. Sadece bizi çok sert boşaltıyorsun. Daracık amının beni sağdığını hissetmek ve bunu hak ettiğimi bilmek." Kalçaları her hamlede dizlerinin iç kısımlarını sıyrırıyordu; sürekli arzuladığı o yuvarlanma, vahşılık ve titizlik nihayet onundu ve hatırladığından çok daha iyiydi. Bin kat daha iyiydi. "Bana bak, seni bir park bankına çiviliyorum. Tanrım, beni bir amcık canavarına dönüştürdün. Sadece seninki için olsa da, bundan emin oldun, değil mi? Beni mahvettin. Beni mahvettin."

"Sadece iyiliğe karşılık veriyordum," diye soludu, sevinç, zevk ve korku midesinde bir parti veriyordu. "Daha sert, Elliott. Daha derine. Sanki son kezmiş gibi."

Bacaklarını adamın omuzlarına atarken inledi, gecenin soğuğu çıplak poposuna işliyordu ama başka hiçbir yere işlemiyordu. Ve sonra, orada bile değil, çünkü ona tamamen bastırdı, bir santim bile açıkta kalmadı ya da kaslı vücudu tarafından bir şekilde açıkta bırakılmadı. Adam Peggy'nin içine girerken dişlerini boynunun kıvrımına geçirdi ve en son birlikte oldukları zamandan beri dokunulmamış yerlere ulaştı. Peggy'nin parmakları bankın kenarını öyle sıkı kavradı ki, parmaklarında, avuç içlerinde kesikler olduğuunu hissedebiliyordu.

"Ellerini üzerime koy," diye kulağına fısıldadı, sesinin şiddeti pompalamaya devam ettikçe dalgalanıyordu. "Bir şeylere tutunmak istiyorsan, o ellerini saçlarımın arasına sok, tırnaklarını kullanarak sırtımda bıraktığın yaraları aç. Dokun bana. Bana dokunmanı istiyorum."

Doruk noktası güneş gibi yükselmeye başladı, öncekinden daha yavaş ama iki kat daha yoğun. Bu sadece gerginliğini azaltmayacaktı; yeni, sivri uçlu gerginlikler yaratacaktı. Onu yok edecekti ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazdı. Adamın ereksiyonunun kalın, ıslak kayganlığı o noktaya, o noktaya çarparken, adamın tabanı durmaksızın sürtünerek hassaslaşmış klitorisine cehennemini yaşatırken olmazdı. Yine de ellerini onun yerine bankın üzerinde tutarsa görevi kurtarabilirdi. Kendisinin o küçük parçasının teslim olmasını, kopmasını ve uçup gitmesini engelleyebilirdi.

Elliott onun kararlılığını hissetmiş gibi, onu ezmeye koyuldu, ağzı sahiplenici bir şekilde üzerine bastırıyor, dili ağzına giriyor ve hayal kırıklığını tatmasına izin veriyordu. "Dokun bana," diye ısrar etti dudaklarına karşı. "Ten tene."

Başını salladı, daha fazla öpüşerek dikkatini dağıtmaya çalıştı, ama adam geri çekildi, gözleri onu delip geçti, alt bedeni ritmik bir yıkımla gıcırdadı, onu geri dönüşü olmayan noktaya o kadar yaklaştırdı ki, doğru düşünme yeteneğini kaybetti.

"Lanet olsun sana Peggy," diye homurdandı Elliott, yüzünü onun omzuna bastırarak. "Ellerine ve gözlerine ihtiyacım var. En çok onları özledim." Yuvarlanan kalçalarıyla mükemmel bir uyum içinde kalpleri birbirlerine çarpıyordu. Ama sadece onunki kırılıyor, tam ortadan ikiye ayrılıyor, o devam ederken küçük parçalar düşüyordu. "Hiç kimse bana senin dokunduğun gibi dokunmadı. Buna ihtiyacım vardı bebeğim. Onsuz ölüydüm. İçimde ölüydüm. Lütfen."

Elleri kendi kendine hareket etti, Elliott'ın ceketinin iç kısımlarını itti, pantolonunun bel bandını geçerek tırnaklarını kışının gergin etine sürttü. Gırtlaktan gelen iniltisi üzerine parmakları Elliott'ın sırtını tırmıkladı, avuç içleri Elliott'ın omurgasından aşağı kaydı. "Tamam, tamam," diye fısıldadı, adamın ağzı onu tekrar içine almadan önce.

Elliott çok yakındı, sınıra çok yakındı. Onun işaretlerini sanki bir gün bile yokmuş gibi hatırlıyordu. Kalçaları huzursuzlanmaya, sanki kendi kontrolünde değilmiş gibi kıpırdanmaya ve titremeye başlamıştı. Nefesini tutmaya başladı, adını söylerken o uyarı tonuyla nefesini patlarcasına bırakıyordu. *Peggy, Peggy, boşalacağım.*

Kelimeleri söylemesine gerek yoktu -vücudu onun yerine konuşuyordu- ama nefesi kadının kulağına üfledi ve son bir ayınle birlikte kadının orgazmını kendisinininkiyle birlikte zirveye taşıdı. "Onu almaya hazır ol. Amını mutlu eden tek penis... O da sadece senin için geliyor bebeğim. Sadece senin bu ayırık bacaklarının arasına." Eli çenesini kavramak için yukarı kalktı ve başını geriye eğdi. "Seni orada damgalarken bana bak. İçine dökeceğim, güzel ve sıcak."

Su katılmamış bir coşku dalgasıyla yükselirken, kendi uzuvlarını koparmaktansa gözlerini kaçırmayı tercih etti. "Elliott," dedi tepeden tırnağa titreyerek. "Tanrım, Elliott."

Serbest kalan eli bankın arkasını kavradı, o dev vücudu son bir kez daha pompaladı, dişleri bir iniltiyle kenetlendi. Kalçaları beklenmedik, şapırdayan beş hareket yaptı, sanki doruk noktası beklenenden, mümkün olandan daha uzun sürmüştü ve sonra ağır bir şekilde onun üzerine düştü, nefesi kulağında hışırdıyordu.

Enerjisi tükenen Peggy, bacaklarını güçlkle açmayı başardı.

ayak bileklerini onun sırtının alt kısmına dayadı ve gece gökyüzüne baktı. Kelimeler, dokunuşlar, hisler zihninde çoktan tekrarlanmaya başlamıştı ve şimdi yenilenmiş bir bakış açısıyla daha da güçlenmişti.

Parktaki bu yürüyüş bir kapanış, geçmişi geride bırakma ve kendisi için kötü olduğunu fark ettiği bir şeyden uzaklaşma amacını taşıyordu. Ama Elliott işbirliği yapmamıştı. Yakınından bile geçmemişti. Şimdi mi? Az önce tehlikeli bir yanlış hesaplama yaptığı hissinden kurtulamıyordu.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanırken Elliott'a hiçbir şey aynı görünmüyordu. Evin kendisi, daha önce hiç fark etmediği eğimleri ve kenarları olan yabancı bir nesneyi andırıyordu. Orada her zaman bir pencere var mıydı? Haftada bir kez çimleri kesmek için gelen kişinin adı neydi? Bunların hiçbiri hakkında bilgisi yoktu ama açıkçası şimdiye kadar umurunda da olmamıştı. Saçlarının arasından süzülen hava bile farklıydı, Peggy'nin altında olduğu için hâlâ sıcak olan tenini serinletiyordu.

Peggy.

Elleri kapının kilidini açarken durakladı. Kızın bankta nasıl oturduğunu görebiliyordu, yetenek yarışmasından hemen önce sahne arkasında perişan olmuş bir güzellik kraliçesi gibi görünüyordu. Şoka girmişti, gözleri bir topun ucundan daha genişti. Doğrudan göğsünün ortasına doğrultulmuş bir top.

İçimde ölüydüm. Ben ölüyüm.

Bu sözler ağzından çıktığında patlamaya hazır olabilirdi ama bu onları daha az doğru yapmıyordu. Peggy'nin gidişinin hemen ardından eve taşındığından beri her gün aynı yoldan yürümüştü ama yine de bu yola hiç gerçek anlamda bakmamıştı. Gözlerini kapatsa, çevredeki evlerin rengini ya da komşularının hangi arabaları kullandığını bile tarif edemezdi. Şimdi, ayrıntılar düşen tuğlalar gibi üzerine yığılıyor ve içinde bulunduğu sarsıntılı durumdan çıkmasına neden oluyordu. Mahalleden birinin ocağında yanan ateşin kokusu geliyordu. Yaklaşan yağmur havada taşınıyordu. Bunların hiçbiri kayıtsız kalmadı.

Elliott, Judith'in yerine hastane yatağındaki kendisini gördü. Odada onunla birlikte kimse yoktu. Sadece dört boş duvar ve tek bir boş sandalye. *Ne zamandır uyuyorum?* diye sordu doktora.

"Siktir," diye nefes aldı Elliott, anahtarı kilide soktu ve kapıyı açtı

ön kapı. Onu sessizlik karşıladı, bu yeni bir şey değildi ama normalden daha yoğundu. Koridorda yürürken sessizliğin omuzlarında ve kaburgalarında gezinen eller gibi dağıldığını hissedebiliyordu.

Elliott her zamanki rutinde olduğu gibi oturma odasına gidip anahtarlarını bırakmak yerine Alice'in odasının önünde durup dinledi ama hiçbir şey duymadı, bu hayatındaki kadınlar arasında süregelen bir temaydı. Peggy'yle birlikte onu otele geri götürürken neredeyse tek kelime bile etmemişlerdi. Kabul etmek gerekir ki, tam olarak sohbet edecek havada değildi.

-Parkın içinde o kadar çok katmanı soyulduktan sonra -hiç öyle olmuş muydu? Katmanların, insanların kabul edebileceği ya da terk edebileceği sertleşmiş parçaları olduğunu düşünmüştü. Onları kendi isteğiyle atmayı hiç beklemiyordu.

Ya da harika hissettirir. Gecikmiş.

Peggy bu düşünceyi paylaşıyor gibi görünmüyordu, değil mi? Onu otelin döner kapısından atlatarak neredeyse ona kamçı darbesi indirmişti. Ve o da sessiz bir hakem gibi öylece durmuş, yeni şeylere rağmen bir karar vermeyi reddetmişti... şeyler... yavaş ama emin adımlarla kendini hissettiriyordu. Doğru olmayan şeylerdi bunlar ve uzun zamandır da olmamışlardı ama o uyurgezer gibi geçip gitmiş ve onları görmezden gelmişti.

Elliott oturma odasına girip anahtarlarını nereden geldiğini bilmediği seramik kâseye attığında, Alice'i kanepede oturmuş, loş bir lambadan başka bir şeyle aydınlatılmamış halde görünce şaşırdı.

Ona yemeğini bitirip bitirmediğini, hâlâ aç olup olmadığını sormaya başladı ama birdenbire bu soruların tam olarak ne olduğunu anladı. Yemekte olanlardan kaçınmanın bir yoluydu. Her şeyden kaçınmanın bir yolu. Yöntemlerinin verimli olmadığını bilse bile, neredeyse yine de onları kullanıyordu, o kadar sağlam bir şekilde yerleşmişlerdi ki. Ama derin bir nefes alarak Alice'in karşısındaki sandalyeye oturdu ve ellerini dizlerinin arasında gevşekçe kavuşturdu. "İyi misin?"

Onunkiyle aynı şekildeki gözleri şok içinde genişledi. "Bilmiyorum," diye cevap verdi sıkıca, kollarını kucağındaki yastığın üzerinde kavuşturarak. "Onunla... birlikte miydin?"

"Evet."

Nefesi bir anda kesildi. "Darbeyi yumuşatmaya falan zahmet etme."

Elliott içini çekti. "Peggy ve ben yetişkiniz."

"Elbette, şimdi öylesin." Üst dudağı kıvrıldı. "Ama o değildi. O zamanlar değildi."

"Evet, o zamanlar bile," diye düzeltti onu, sesindeki tiksintiyi duyunca, doğrudan kendisine yöneldi. "Yine de ona her zaman öyle davranmadım."

Alice dergilerle dolu sehpanın üzerinden Elliott'a o kadar uzun süre baktı ki Elliott gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Söyledikleri doğru mu? Annem hayattayken birlikte değil miydiniz?"

Sorusunun sonunda Alice'in sesinde yoğun gözyaşları vardı, ama muhtemelen onun iyiliği için gözyaşlarını kontrol etmeye çalıştığı belliydi. Bu onu daha önce hiç rahatsız etmeyen bir şeydi ama şimdi on iki yaşındaki bir çocuğun neden babasının yanında güçlü olması gerektiğini düşündüğünü merak ediyordu. *Nedenini biliyorsun. Herkese karşı soğuk bir piç oldun.* "Evet, doğruyu söylüyordu. Büyüdüğünde anlayacaksın."

"Oh Tanrım. Siktir et." Yastığı bir kenara fırlattı. "Sadece bir kez olsun konuş benimle. Yarın hiç olmamış gibi davranabiliriz."

Elliott koltukta kaykıldı, kızının ses tonundaki çaresizlik göğsünde bir şeylerin keskinleşmesine neden oldu. Ve ilk kez, oyuncularından birinin devre arasında eğilip yüzlerine vurduğunda ne hissettiğini anladı. Ama bu daha kötü olmalıydı, değil mi? Çünkü maçın ikinci yarısında yaptığı hataları nasıl düzelterceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Hiçbir fikri yoktu. "Ne bilmek istiyorsun?"

Alice yeşil ışık yakılması karşısında yaşadığı şoku gizlemeyi pek başaramadı. "Annemi sevdin mi?"

Elini saat beş gölgesi üzerinde gezdirdi ve uzun zamandır yapmadığı bir şekilde geçmişini düşündü, mutfaktaki kibar gülümsemeleri hatırladı, evdeki ofisinde oyun filmi oynarken uyuyakaldı ve uyandığında sabahın geldiğini gördü. Elliott sonunda, "Annenle ilişkim daha çok bir arkadaşlık ilişkisiydi, Alice," dedi. "İkimizin de romantik insanlar olduğumuzu sanmıyorum. Pratik insanlardık. Benzer hedeflerimiz vardı ama çoğu zaman... bu hedefler bizi ayrı tuttu. Aşk..."

Başını sallayarak sözünü bitirdiğinde Alice ofladı ama gözleri ciddiydi ve onu dikkatle izliyordu. "Sen aşkın ne olduğunu biliyor musun ki?"

"Kolay sorular sormuyorsun, değil mi?"

"Oyuncularınız da sizin için aynı şeyi söylüyor." Flanel pijama pantolonunun kumaşını karıştırdı. "Ama bunu dergilerde okumam ya da televizyonda görmem gerekiyor. İlk elden bilmiyorum."

"Böyle bir şeyle... ilgilenir miydiniz?" Üniversitenin genel yönünü işaret etti, sonra hızla ellerini birleştirdi. "Beni yakından koçluk yaparken izlemek?"

"Hayır," diye alay etti Alice. Omuz silkti. "Belki."

Bir gecede kaç tane roller coaster döngüsünü kaldırabilirdi? "Söz veriyorum ayarlayacağım. Temple maçı için." Kızın yanaklarında iki büyük renk çiçeğinin belirmesini izledi ve göğsündeki çekişme gerildi. "Başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi hızla, sanki cesaretini kaybetmekten korkuyormuş gibi. "Romantik biri olmadığını, pratik biri olduğunu söylemiştin. Ama... Peggy'ye ne demeli? O hiç de pratik biri değil."

Elliott alaycı bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Hayır, değil." Bir elini yüzünde gezdirdi, onu stadyumdaki ofisinin kapısında hayal etti, içeri daldı ve hayır cevabını kabul etmeyerek onu bir konuşma yapmaya ikna etti. Tanrı aşkına, boynuna dörtlü bir nişan yüzüğü takıyor. "Pratik zekanın tam tersi."

"Ve yine de, sen..."

Alice'in detay vermesini bekledi ama Alice elini sallayarak soruyu sonlandırdı ve artık onun gözlerine bakmıyordu. *Elbette, beni herhangi bir yönlendirme olmadan bırak,* diye düşündü. Bütün bu konuşma onu çoktan aşmıştı. Peggy ile arasındaki bağı kelimelere dökmeye çalışmak imkânsızdı, öyle değil mi? Bunu kendine bile ifade edememişti. "Okyanusun dibindeydim. Her şey karanlıktı... ve sonra Peggy ortaya çıktı. O yüzeydi. Ve sonunda tekmeleyecek bir şey buldum." Boğazını temizledi. "Bunun mantıklı olmadığını biliyorum-"

"Devam et." Alice omuz silkti. "Sadece devam et."

Garip bir şekilde, bir yandan devam etmek istiyor, bir yandan da bulabileceklerinden korkuyordu. Ensesinde bir karıncalanma vardı ve ona keşfedilmemiş bir şeyin eşiğinde olduğunu söylüyordu. Soyunma odasında dediği gibi, oyunu değiştirecek bir şey. Ama oyunun saha dışında değişmemesi gerekiyordu. Onun için değil. "Peggy. O... bana baktı ve orada olduğunu bilmediğim şeyleri gördü. Ve bunlar için beni yargılamadı. Bu yetişkinler arasında nadir görülen bir şey." Boğazındaki tenis topunu yuttu. "Ben bencilken o özveriliydi. Ona kimsenin anlayamayacağı şeyler söyleyebilirdim. Ama o zaten ne söyleyeceğimi biliyordu."

Alice bakakaldı. "Bunu annemle mi yaptın?"

"Hayır." Onun bakışlarını tuttu. "Ve bunun için üzgünüm Alice."

Başını salladı ve kendini toparlamış görünüyordu. "Peggy için de aynısını yaptın mı? Sana bir şeyler anlatabilir miydi?"

Birisi oltayı alıp şahdamarının etrafından sıkıca çekmiş olabilirdi, baskı aniden o kadar yoğunlaşmıştı ki. "Bazı zamanlar. Peggy'nin özelliği, sana ihtiyacı olduğunda bunu belli etmemesi. Ta ki siz şansınızı çoktan kaçırana kadar." Geriye dönüp baktığında, genç bir kadın için dul bir erkek arkadaşla başa çıkmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Yine de en ufak bir kıskançlık belirtisi göstermemiş, sadece şefkat göstermişti. Yine de yüzeyin altında acı çekiyor olabilirdi ve o bunu fark edemeyecek kadar kördü. "Çoğunlukla onun bana verdiklerini aldım ve çarçur ettim."

Alice başını çevirdi, ama bu onun yüz hatlarından dehşetin geçtiğini görmeden önce değildi. Dehşeti görmek onu memnun etmişti, çünkü bunu fazlasıyla hak etmişti. "Bazen üzgün olduğum için bir şeyler söylüyorum ve iki saniye sonra onları kastedmediğimi fark ediyorum. Sende de var mı?"

"Bu herkeste var. Özellikle de bizim soyumuzda." Öne doğru eğildi ve sehpadan bir bardak altlığı kaparak kenarına vurdu. "Ondan özür dileyeceksin."

"Evet," dedi yüksek sesle, yüzünü tavana doğru eğerek. "Peki ya sen? İsraf için ondan özür diledin mi?"

"Artık çok geç." Göğüs kafesinin etrafına bir piton dolandı. "Durumu daha da kötüleştiririm."

Alice'in kafasının içinde cevapları karıştırdığını duyabiliyordu. Onun hissettiği kadar boş görünüyordu. Mutfakta Peggy ile yemek pişirirken kızında gördüğü canlılığa hiç benzemiyordu. Ya da o öğleden sonra oditoryumun tuvaletinden çıktığında omuzlarındaki sarkıklık çoktan gitmişti.

Elliott son iki anısını düşünürken önemli bir şeyin farkına vardı. Şu anda Peggy'ye bakarken hiç suçluluk hissetmiyordu. En karanlık dönemindeki gibi içinde bir başarısızlık duygusu hissetmiyordu. Onu kendinden uzaklaştırmıştı çünkü Peggy daha önce herhangi birine duyduğu sevgiyi gölgede bırakmıştı. Onu, hazır olmadığı halde kendini affetmeye çok yaklaştırmıştı. Ama şimdi içinde o gereksiz kızgınlığın hiçbiri kalmamıştı. Şimdi Peggy'ye baktığında gördüğü tek şey ruhunun özlediği ışıktı. *Tanrım*, onu özlemişti.

"Muhtemelen haklısın. Artık çok geç," diye mırıldandı Alice sonunda ve uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı. Alice onun devam etmesini beklerken *Animal Planet* kısık sesle mırıldanıyordu ama Alice hiç acele etmiyordu. "O zaten senin liginin çok dışında."

Elliott bir kahkaha attı ve Alice'in birkaç santim havaya zıplamasına neden oldu. Ama ilk eğlendiği anlar geçtikten sonra -ki çok çabuk geçmişti- derisinin gerildiğini hissetti. "Benimle yapmaya çalıştığın bu ters psikoloji mi?"

"Hayır." Kızı ona bakmadan kanalları taradı. "Cidden, ne kadar erken giderse o kadar iyi. Çok bakımlı bir amigo kız tipine ayıracak vaktin yok." Yüzünü ekşitti. "Muhtemelen birileriyle çıkmak isteyecektir. Tanrım, kendini bir randevuda hayal edebiliyor musun?"

Şu anda gerçekten yardım edemezdi, değil mi? O durduramadan görüntü kendini yansıttı. O ve Peggy bir restoranda karşılıklı oturuyorlardı, Peggy'nin teni mum ışığında parlıyordu. Peggy enerjiyle zıplamaya başladığında eli masanın altında onun dizine uzanıyor, onu sabit tutuyor -dikkatini çekiyordu-. Daha sonra onu arabaya kadar götürürken onun yanına sokulurdu. Saçmaydı. Bütün fikir saçmaydı.

Midesi çamura saplanmış bir tekerlek gibi çalkalandı.

"Birkaç gün daha ortalıkta görünmezse yine gitmiş olacak. Randevuları seven biri onu randevuya davet etmeden önce muhtemelen iki mil bile gidemez."

Piton sıkı. "Tamam, şimdi bunun ters psikoloji olduğunu biliyorum."

"Evet, tamam, her neyse. Bu gerçek olmasını engellemez." Alice televizyonda devrim yaratan bir şampuanla ilgili reklamı bırakıp onunla yüzleşti. "Futbola odaklanmalısın, değil mi? Peggy sadece dikkatini dağıtır."

Başını salladı. "Doğru."

"O zaman bırakalım gitsin, umursamayan başka birinin dikkatini dağıtsın." Alice'in yüz hatlarından hüznün geçti. "Onu takdir edecek biri."

Onu takdir ediyorum. Sadece ne kadar olduğunu fark etmemiştim.

Elliott'ın eve doğru yürürken yaşadığı o tuhaf baş dönmesi hissi yine başına vurdu. Bir hastane yatağında yatıyor ve birisinin kendisi baygınken yaşanan olayları anlatışını dinliyordu. *Sizi terk etti, efendim. Taksiye bindiğini hatırlamıyor musunuz? Uykuya daldığınızdan beri üç yıl geçti. Sanki ağaç kökleri organlarının etrafını hızla sarıyordu. Onsuz olmak Peggy için zordu... ama şimdiye kadar*

O gittiğinden beri bir zombi olduğunu kabul etmesine izin vermemiştir.

Bırak başka birinin dikkatini dağıtsın. Onu takdir edecek birini.

Yine de şimdi onu takdir ediyorum. Yaşadığım kaybı anlıyorum. Bu yeni farkındalıkla mı yaşayacağım? Yoksa bu konuda bir şeyler mi yapacağım?

Peggy, böylesine güzel bir ruha zarar veren bir adamdan çok daha iyisini yapabilirdi. Tanrım. Sırf bu yüzden, bir ömür boyu onsuz kalmayı hak etmişti. Yaşayan ölülerin bir üyesi olmaya geri dönebilir, oyunu çoktan kaybettiğini iddia ederek hareketlere devam edebilirdi. Ya da toparlanıp ihtiyacı olan şey için savaşabilirdi. Kadını için.

Onu Cincinnati'de tutuyorum.

Ne istediğini itiraf etmesine izin vermek, bunun ne kadar uzak bir ihtimal olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi. Yüz yardalık bir saha golü. Belki daha gerçekçi bir sonuç ummalıydı ama Peggy'nin burada olmasından daha azıyla tatmin olamazdı. Onunla birlikte. New York'a gidip dönse de. Ya da hiç gitmese de. Şu anda sadece bu kararın bir parçası olma hakkını kazanmaya odaklanması gerekiyordu. Sonra bir adım daha atacaktı, bir adım daha, ta ki Peggy onu elinde tutmak için milyonlarca kilometre yürüyeceğini görene kadar.

On dakika sonra Elliott ofisine kapanıp yeni bir not defteri açtığında, odaklanmasını gerektiren şey futbol değildi.

Hayır, bu tamamen yeni bir oyun dizisiydi. Kazanmak istiyorsa her birini mükemmel bir şekilde oynaması gerekiyordu.

On Altıncı Bölüm

Peggy, Sage'le paylaştığı odanın girişinde durmuş, gözlerini kısarak karanlığa baktığında en yakın arkadaşını bir yığın düğün mekânı broşürünün altına gömülmüş uyurken bulmuştu. Elliott'a yaptıklarından sonra uzanıp uyuyabilmesinin imkânı yoktu ama bu gece *Altın Kızlar* maratonu olmayacaktı. Duyguları rendelenmiş peynir yığına dönmüştü, vücudundaki her erojen bölge memnuniyetle şarkı söylüyordu ama bunu gerçekten kabul etmek istemiyordu.

Peggy olabildiğince sessiz hareket ederek odaya girdi ve dizüstü bilgisayarını, üzerinde duran klasörle birlikte kap t ı, sonra da koridora geri döndü. Bağdaş kurup kamp kurar kurmaz Belmont elinde muhtemelen otomattan aldığı yeşil etiketli bir gazozla karşı uçtan volta atarak yaklaştı. Zencefilli gazoz mu?

O onaylayamadan ceketinin cebine soktu, karşısındaki duvara yaslandı ve her şeyi bilen mavi gözleriyle onu izledi. Belki de Cincinnati'ye geldiğinden beri uykusuz kaldığından ya da şu anki duyu karmaşasından kaynaklanıyordu ama istediği zaman bir görünüp bir kaybolan kardeşine bakarken aklından bir düşünce geçti.

O bir hayalet.

Beyin dalgası oluşur oluşmaz, ondan nefret etti. Aklından hiç geçmemiş olmasını diledi. Ama yine de aklından çıkmadı.

Gençken tarih sınavlarına çalıştığını, yatağında uzanıp ders kitabını açtığını... ve eski grenli siyah beyaz savaş zamanı fotoğraflarında Belmont'un yüzünü aradığını hatırlıyordu. O zaman da anlamsızdı, hâlâ da anlamsız. Tam orada duruyordu, olabildiğince sağlam. Belki de kendisine pek dokunulmasından hoşlanmaması ya da çok farklı ve ciddiyle konuşması, bir gün, o bakmıyorken, sırtına elini koyup koyamayacağını merak etmesine neden olmuştu... ve bu geçecekti

tam içinden . Ve sanki başından beri şüpheleniyorlarmış gibi diğer kardeşleriyle bilmiş bakışlarını değiş tokuş ederdi.

Belmont'un ruhu zamandan daha önemliydi.

"Burada ne yapıyorsun?" Peggy iek desenli halıya bakarak sordu.

"Sage'in başında nöbet mi tutuyorsun?"

Başını kaldırmadan onun mahcup ifadesini hissedebiliyordu, bu yüzden karanlık gürlemesi onu şaşırttı. "Sadece Sage değil."

"Ama ben burada bile değildim," diye lastikli dudaklarını itti.

"Artık buradasın." Durakladı. "Yoksa sen mi?"

Kahkahası kısa ve mizahsızdı. "Ben de senin için aynı şeyi merak ediyordum."

Peggy sonunda başını kaldırıp kardeşine baktı ve hemen sözlerini geri almak istedi. Gözlerinin mavisinin neredeyse siyaha dönmesine neden olmuşlardı ama söylediği şeyi hafife almanın da bir faydası olacağını sanmıyordu. Kardeşi gerçekte kimdi? Aynı şeyi binlerce kez merak etmemiş olsaydı, kendini Belmont'un gizemini Elliott'tan uzaklaştırmak için kullanmakla sulardı.

Elliott.

Adının kafasının içinde yankılanması yumruklarını sıkmasına yetmişti. Dışarıda yaptığı şey için ona lanet olsun. Kaçma şansını mahvettiği için. Daha fazla mücadele etmeden yoluna devam etmek için. *Ellerine ve gözlerine ihtiyacım var. En çok onları özledim.*

Mücadele iki kat daha gerçek hale gelmiş olabilirdi, ama yoluna devam etme kararlılığı da öyle. Çünkü adam Elliott'a karşı hissettiği her neyse? ldğn ilan ediyordu. Bir zamanlar aralarında cinsel bağımlılıktan ve onaylanma ihtiyacından daha fazlası vardı, Elliott bunu kabul etmezdi. Ama o yavaş yavaş iyi olanı ldrmşti. Adam onu geri istemezken, yeniden canlandırmaya çalıştığına lanet edecekti.

Seni aştım, Elliott Brooks.

Belmont onun karşısına oturdu ama cssesini rahat bir pozisyona getirmekte çok daha fazla zorlandı. Peggy'ye bir bakış fırlattıktan sonra cebinden zencefilli gazozu çıkardı ve dikkatle bir kenara koydu.

"Bel," dedi Peggy i çekerek. "Bunu sana söylememeliyim ama seni endişeli görmekten hoşlanmıyorum. Özellikle de seni bundan kurtarabilecekken."

Peggy'nin solundaki otel odasının kapısına doğru baktı. "Hmm."

Peggy bir an dudağını çiğnedi. "Sage daha yeni regl oldu, tamam mı? Yani eğer

belki biraz farklı davranıyor... hepsi bu. Tampon reklamlarında gördüklerinize rağmen, insanda bir dağın yamacından aşağı atlama isteği uyandırmıyor."

On nefes boyunca yüz hatları granite kazınmıştı. "Bunu fark etmediğim için aptal olduğumu düşünüyor olmalısın. Sage de öyle."

"Hayır." Peggy elini halının üzerine koyarak kardeşine doğru uzandı. "Kimse senin hakkında böyle düşünemez. Milyon yıl geçse bile."

Adam ona inanmamıştı. Bunu omuzlarının kamburlaşmasından, sanki kaybolmasını istiyormuş gibi zencefilli biraya bakışından anlayabiliyordu. Bununla birlikte, Belmont'un görece sakinliğinden Sage'in gitmeyi planladığının hâlâ farkında olmadığını anlayabiliyordu. Bir yanı kardeşine söylemek için yanıp tutuşuyordu çünkü Sage'in fikrini değiştirmek için canla başla savaşıacaktı. Ona ulaşana kadar rahat etmeyecekti. Ama Sage'in ayrılışı Peggy'nin açığa vurmayı planladığı bir şey değildi. "Bu yolculukta seni de mi kaybedeceğiz Peggy?"

"Ne?" Kalbi küt küt atmaya başladı. Sorunun sadece sol alan niteliği değil, aynı zamanda Rita ve Aaron'un gittiğini, Suburban'daki koltuklarının boş olduğunu hatırlattı. "Hayır. Bunu bana neden soruyorsun?"

Cevap yok. "Artık Sage ile nasıl yalnız kalacağımı bilmiyorum. Eğer iş o noktaya gelirse." Başparmağını çenesinin kıvrımına sürttü, sonra elini bıraktı. "Bazen idare edebiliyorum ama diğerleri..." Onun gözlerinden kaçındı. "Onun hakkındaki düşüncelerim saygısızca."

İçine kapanık kardeşi için bu itirafı yüksek sesle yapmak kolay olmamıştı, ve Peggy sessizce Lanetli, dilemek Aaron vardı Orada için alaycı bir tek cümleyle her şeyi perspektif içine çeker.

"Saygısızlık etmek senin içinde yok, Bel. Hissettiğin şey sağlıklı."

Gülümsedi. "Onun da senin hakkında aynı şeyleri düşünme ihtimali çok yüksek."

Dehşet yüz ifadesini ele geçirdi. "Hayır. Sage değil." Belmont tekrar konuşmadan önce birkaç uzun dakika sessizlik içinde oturdular. "Burada olmak senin için kötü Peggy, bunu görebiliyorum. İkinizi de toplayıp gitmek istiyorum."

"Sanki bizi bavuluna tıkmak istiyormuşsun gibi konuşuyorsun." Aşk boğazını tırmaladı. Sevgi ve korku, çünkü adam pekâlâ haklı olabilirdi. Geldiğinden beri küçük parçaları koparılmıştı ama hangileri olduğunu bilmiyordu. Ya da onları bulsa tekrar yerlerine oturup oturmayacaklarını. "Merak etme Bel. Yakında gideceğiz."

Elliott'ın geçmişteki oyuncularının isimlerini, telefon numaralarını ve e-posta adreslerini ortaya çıkarmak için dosyayı açmadan önce avuçlarını

manila dosyanın üzerinde düzleştirdi

Şu anda NFL'de oynuyorlardı. Elliott'ın sekreteri -patronunun anlaşması karşısında şok olduğu her halinden belliydi- o öğleden sonra bağlantıları sağlamak konusunda çok yardımcı olmuştu. Ve Peggy'nin beklediği gibi, mezunlar komitesinin cömertliği her zamanki gibi parlamış, fonları amigo kız programı yerine Tate ailesine yönlendirmekte hiç tereddüt etmemişti.

"Gitmeden önce yapılmasını istediğim bir şey var," dedi Peggy.

"Yardımcı olabilir miyim?" Dizüstü bilgisayarı işaret etti.

"Bilgisayarında bunlardan bir tane var.

oda. Hâlâ internete ısınmaya çalışıyorum ama-"

"Ama sen bunu babanı bulmak için kullanıyordun," diye bitirdi Peggy, onun yüzüne kapanmaması için dua ederek. "Nasıl gidiyor?"

Gözlerini onun bilgisayarından ayırmadı. "İyi. Sanırım yaklaştım."

Amacına ulaştığını bildiği için daha mutlu olmalıydı ama bencil bir yanı, tanımadığı birinin Belmont'un herhangi bir parçasına sahip olmasını istemiyordu. O onlarındı. "Bir şey bulduğunda bana haber verir misin?"

"Elbette." Yine de ona bakmadı ve bir kez daha dizüstü bilgisayara doğru başını salladı. "Neden bana yardım etmek için ne yapabileceğimi söylemiyorsun?"

"Yani bizi Cincinnati'den daha hızlı mı çıkaracaksın?"

Ağzının köşesi çekildi. "Bu satır aralarında bir yerdeydi."

Peggy, adamın gizlediği sırları hâlâ görebiliyor olsa da, tekrar göz teması kurmaya başladıkları için rahat bir nefes aldı. "Bugün bu adamla tanıştım.

-Bir futbol oyuncusuydu ve onda iyi bir şeyler vardı." Dizüstü bilgisayarı ve dosyayı tutarak koridorda dizlerinin üzerinde yürüdü ve kardeşinin yanına çöktü. "Yardıma ihtiyacı var."

Belmont bir elini kızın başının tepesine koyarak, otele girdiği andan kalan soğukluğu kovdu. "Bu sensin Peggy," dedi. "Doğru adam bunu görecektir."

Peggy'nin boyunu aşan bir yüksekliğe çıktı, odasından kendi bilgisayarını aldı ve güneş doğana kadar sessizlik içinde çalıştılar.

On Yedinci Bölüm

Sana harika hollandez sos yaptığımı söylemiştim," diye mırıldandı Peggy, çatalı Elliott'ın çiğneyen ağzından geri çekerek. Yatağın ortasında bir çarşafa sarılmıştı, sırtı yatak başlığına yaslanmıştı ve sabahın parmak uçları panjurların arasından yeni yeni yol almaya başlamıştı. "Yapamayacağı bir şey var mı? Bir sonraki söylemen gereken şey bu."

Yutkunurken boğazı çalıştı ve Peggy'nin çok hoşuna gidecek şekilde daha fazlası için homurdandı. "Dün antrenmana beş dakika geç kaldım çünkü yumurta ve karıştırma kabı almak için alışverişe çıktım, sırf sen geldiğinde burada olsun diye. Ben asla geç kalmam." Parmağını çarşafına soktu ve çekti. "Yani evet, yapamayacağınız pek bir şey yok diyebilirim Bayan Clarkson."

Zevkini gizleyemeyen Peggy yatakta oturarak zafer dansı yaptı ve Elliott'ın yontulmuş dudaklarının arasından Benedict usulü yumurtadan bir ısırık daha aldı. "Tepkiler meraktan dehşete kadar değişiyor olmalı. Kral Yaratan antrenmana geç kaldı. Bir dahaki sefere polo tişörtünü ütülemeyi unutacak ve dünya hangi yöne döneceğini unutacak."

"Göğsümü acıtıyorsun."

Çatalı bir takırtıyla tabağın üzerine bıraktı. "Ne?"

Elliott'ın bakışları başka yöne kaydı, belli ki kendisi de şaşırılmıştı. "Orada oturuş şeklin... güneş tenini parlatıyor." Ani bir hareketle daha dik oturdu ve yatağın üzerine eğildi. "Sana bakınca her şeyi unutmak ve hiç durmamak istiyorum. Seninle her birlikte olduğumda, teslim olmaya daha da yaklaşıyorum. Sorumluluklarımı bir kenara bırakıp senin ağzından çıkan her bir kelimeyi dinlemeye ve bakmaya daha fazla zaman ayırabiliyorum. Her seferinde."

Kalbi göğüs kafesinin etrafında daireler çizen Peggy, yemek tabağını bir kenara bıraktı ve kendini Elliott'ın üzerine attı.

yarısı hala çarşafın içinde bükülmüştü. "Hiçbir şeyi bir kenara koymak zorunda değilsin, sadece biraz kaydırabilirsin." Göğüs kıllarına doğru gülümsedi. "Ben kısayım. Sığarım."

Bundan sonra uzun bir süre konuşmadı ama dışarıyı aydınlandıkça omuzlarındaki gerginliğin arttığını hissedebiliyordu. Ve sonra kalkma vakti geldi.

* * *

Elliott kamyonetinin ön camına yaslandı ve gözlerini kapattı, çünkü Peggy'nin uzanmış bacaklarının arasında uzanması herhangi bir gün doğumundan daha tatmin ediciydi. Peggy'nin sunduğu cennetin her saniyesini yakalaması gerekiyordu, çünkü bu sonsuza kadar devam edemezdi. Bu kadar geniş kapsamlı bir mutluluk kendi kendini sürdüremezdi. Annesi ve babasını hâlâ bir musallat gibi hareket ederken görebiliyordu... ve kendi evliliğinde de aynısını yapmıştı. Babalığı boyunca. Aynı DNA ona da bulaşmıştı ve sonunda Peggy'yi zehirleyecekti. Ne pahasına olursa olsun, bunun olmamasını sağlayacaktı. Onun ışığının bir nebze bile sönmesine izin veremezdi.

Bir dirseğiyle onu dürttü, başını arkaya eğdi, böylece hayalperest ifadesini, güneş ışığıyla yaldızlanmış kirpiklerini görebildi. "Neyi bu kadar çok düşünüyorsun, Koç?"

Boğazındaki kalıntıları temizledi. "Sanırım daha önce hiç bir arabanın kaputuna oturmamıştım."

"Hayır mı?" Botlarının bağcıklarıyla oynadı. "Yeni şeyler denemek iyidir, sence de öyle değil mi?"

Hayır. Hayır, sadece sizi hayal kırıklığına uğrattılar. "Sanırım bu ne hakkında konuştuğumuza bağlı." Ellerini kızın başının arkasındaki saçlarının arasına sokup hafifçe çekti. "Denemek istediğin yeni bir şey var mı?"

Elliott onun bacaklarının kaputun üzerinde huzursuzlanışını izledi, dizleri birkaç saat önce, onları East Fork Eyalet Parkı'na güneşin gölün üzerinden doğuşunu izlemeye götürmeden önce arka koltukta başının etrafında yaptıkları gibi birbirine yapışmıştı. "Evet. Her şeyi." Durakladı. "Seninle her şeyi denemek istiyorum."

Sesini bulması bir anını aldı. "Hazır keyfim yerindeyken açık konuşsam iyi olur."

Dudakları nefes kesen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hadi yüzmeye gidelim."

Başını iki yana salladı. "Burası mayolarımızın olmadığını söylediğim kısım-"

"Bingo." Doğrulup tişörtünü başından çekti, kapüşonun kenarından kayarak eteğini indirdi ve parmağını ona doğru uzattı. "Soyunsan iyi olur, Koç. Beni hayal kırıklığına uğratmak istemezsin."

Ben de bundan korkuyorum. Tek bir hareketle gömleğini çıkarıp ciyaklayan Peggy'nin peşinden yürürken zihninin gerisindeki geri sayım saatinin sesi yükseliyordu.

Cennet.

** * **

"Yaptığın her hareket adamlarımı çılgına çeviriyor. Senin hakkında nasıl konuştuklarını duymalısın," dedi Elliott onun kulağından bir nefes uzakta. "İçlerinden biri sana çıkma teklif etmeyi planlıyor ve yemin ederim Peggy, eğer evet dersen-"

"Bunu neden yapayım ki?" Avuçlarını adamın iri göğüslerinin üzerinde gezdirdi. "Burada seninleyim, değil mi? Başka bir yerde olmak istemiyorum."

Eğildi ve açık ağzını onun boynuna bastırarak tenini emdi. Sertçe. İşaretini mi yapıyordu? "Çok kıskandım. Ne kadar çok hissedeceksin."

Peggy, içindeki sıcaklık güneye doğru akarken bir inilti çıkardı. "İnsanların bana bakmasını engelleyemem. Ben bir amigo kızım, amaç da bu zaten."

"Ponpon kız olduğunu gözden kaçırdığımı mı sanıyorsun?" diye homurdandı, ellerini kızın poposuna yerleştirip sıkıca kavradı. "Kıçını her salladığında, kalabalığın içindeki bir ibneye her gülümsediğinde biliyorum. Hepsinin kucaklarını toplanmış tişörtü altında saklamalarının nedeni sensin, küçük kız. Gözlerim sahadayken bile yaptığın her şeyi hissediyorum. O yüzden bana amigo olduğunu bir daha hatırlat."

Ciğerlerindeki oksijeni yok eden sözleri sayesinde soluk soluğa bir nefes çekti. Daha önce hiç böyle olmamıştı... ve bu hoşuna gitmişti. Onu imrenecek kadar önemseydiğini bilmek hoşuna gitmişti. "Neden sana özel bir tezahürat yapmıyorum? O tişörtlü dangalakların hiçbirisi bunlardan birini alamaz, seni şanslı adam seni." Elliott'ın yoğuran ellerinden birini sırtından tutup mutfaktan çıkardı ve yemek odasındaki sandalyelerden birine oturttu.

Tanrım, koltuğu dolduruş şekli, güçlü kollarını kavuşturuşu, o

ağaç gövdesi uylukları uzatılmış ve yayılmış. Çok meydan okuyucuydu. Ama giydiği gri eşofman altı ne kadar tahrik olduğunu gizlemiyordu ve bu da Peggy'nin kendine güvenmesini sağlıyordu.

Gözlerini Elliott'tan ayırmayan Peggy, elbisesinin eteklerini tutup başının üzerinden yukarı doğru kaydırarak kenara fırlattı ve üzerinde külottan başka bir şey kalmadı. Elliott tekrar ortaya çıktığında kollarını kavuşturmuş, sandalyede kayarken çenesini sert bir çizgiye oturtmuş, neredeyse hantal bir ereksiyonun beline kadar uzanmasından rahatsız olduğu belliydi.

Peggy döndü, koça arkasını verdi, omzunun üzerinden onu izledi, iki kolunu havaya kaldırdı ve ellerini birbirine vurdu. Bir kez. "Biz Bearcats'iz ve kazanmak istiyoruz." Bir kalça yuvarlamasıyla dönerek koçun kalçalarının arasına girdi ve koç soluk soluğa nefesini verirken gülümsedi. "Bunu daha önce bir kez yaptık ve yine yapabiliriz," diye devam etti, alçalırken ve yavaşça yükselirken denge için dizlerini tuttu, yavaşça, kalçalarını keskin bir şekilde bir tarafa ve sonra diğerine çarptı, Elliott sonunda teslim olana kadar, eşofmanına uzandı, eli güçlü vuruşlarla hareket etti. "Lütfen bizi kızdırma. Çünkü çirkinleşir ve huysuzlaşırız," diye fısıldadı Elliott'ın ağzına karşı, ayrılmış dikişi yalamadan önce. "Ve takımınızı devirmeye karar verebiliriz."

Bir saniye sonra sırtı mutfak masasının üzerine düştü, Elliott homurdanarak eşofmanını indirdi, iç çamaşırını yırttı ve bağırarak eve girdi. "Tanrım. Tanrım, bana yaptığın şey. Bu şeytanın işi." Kadının vücuduna tırmandı ve yüzünü boynunun kıvrımlarına gömdü. "Bir adam hayatının bir bölümünün kontrolünü kaybettiğinde, diğerleri de onu takip eder. Diğerleri."

"Ve ben katalizör müyüm?" Peggy sesi titreyerek fısıldadı. "Sanırım bunun için beni cezalandırırsan iyi olur."

Kalçaları o ilk kaba pompayı yaptığında, boğazında hissetti, onu boğdu ve aynı anda özgür bıraktı.

* * *

Elliott yumruğunu garajının beton sütununa vurarak bir yerlerini kıracağını umuyordu. Parmak eklemlerini parçalayacak ya da derisini yüzecekti. Dikkatini, üzerinde çapraz izler bırakan paladan uzaklaştıracak herhangi bir şey.

İçini kemiriyordu. Dişleri kafasının içinde gıcırdıyordu, bu ses mide bulandırıcıydı ama hiçbir şey midesini Peggy'nin taksisinin dışarında durmasından daha fazla isyan ettiremezdi. Beş dakika önce onu çağırdığı taksi. Onu havaalanına götürecek olan taksi.

"Bu çok aptalca, Elliott," diye yarı çığlık attı, yarı hıçkırarak garajın karşısında ağladı. "Sadece arkadaşlarımı görmek için Kaliforniya'ya bir ziyaret ve sonra hemen geri döneceğim."

"Geçen hafta mezun oldun," diyerek en soğuk sözcükleri sıraladı, onun mantıklı düşünmesini ve gitmesini sağlamanın tek yolunun bu olduğunu biliyordu. "Geri dönebileceğin hiçbir şey kalmadı. Okul yok, iş yok. Hiçbir şey."

İhanet havada asılı kalmıştı, o kadar yoğundu ki ona dair görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Bunu gerçekten yapacak mısın? Hiçbir şey olmamışsınız gibi mi davranacaksın?" Gece çantasını tekmeledi. "Bu, Harry ve Hendersonlar'da Harry'ye ait olduğu yere dönüp diğer Yetilerle birlikte vahşi doğada yaşaması için kötü şeyler bağırdıkları sahneye benziyor."

Muhtemel bir inançsızlıkla ona baktı ama içinde onu kollarına alacak üç uzun adımı atmamak için bir savaş veriyordu.

"Üzgün olduğumda şaka yaparım." Bir tutam bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. "Benim hakkımda bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"Biliyorum," diye cevap verdi sıkıca. "Bunu biliyorum, çünkü sana benim yanımda üzgün olman için pek çok neden veriyorum." Hayır. Hayır, bununla ona itiraz etmesi için bir fırsat vermişti. Onun gerçekten taksiye binmesi ve bir daha geri dönmemesi gerçeği karşısında kararlılığı azalıyordu. Kanının akmasını, ısınmasını ve nabzının atmasını sağlayan tek şey. Yaşam gücü. Kadın gidiyordu ve onu gönderen de kendisiydi. Arkasında araba yolu uzanıyordu, karısının cansız bulunduğu yer, o kendi kafasının içindeyken, onu hiç düşünmeden. Peggy'nin sonu da aynı olursa kendisiyle yaşamak imkânsız olurdu. Sefil, yalnız... incinmiş... "Bunun geçici olacağını biliyordum. Sen son sınıftaydın. Burada kalıp benden daha fazlasını istemeyecektin."

Hiç bu kadar solgun olmuş muydu? Solgun ama yine de onun cesur Peggy'si, baştan aşağı. Dik başlı, talepkâr ve muhteşem. "Bunun neye dönüşeceğini ben de bilmiyordum, ama bana bunu sürdürmeye değmeyeceğini söylüyorsan saçmalıyorsun."

"Buna bir isim de koyamazsın." Elliott'ın alaycı ifadesi

Boğaz. "İyi bir üvey anne olabileceğini düşündün mü?"

Bocaladı. "O kadar ilerisini düşünmemiştim..."

Evet, öyleydi. Bunu yanaklarının aniden pembeleşmesinden, gözlerine bakamayışından ve savunmacı duruşundan anlayabiliyordu. Tanrım. İlişkilerine son noktayı koyarken ona olan sevgisinin dayanılmaz derecede kabarması ne kadar berbat bir şeydi? Sana ihtiyacın olan şeyi veremem, diye bağırarak istedi ama kız itiraz edecekti ve tekrar içeri gireceklerdi, öpüşecekler, sevişecekler ve barışacaklardı, tıpkı aralarına mesafe koymaya çalıştığı son on seferde olduğu gibi. Bu sefer kalıcı olmalıydı çünkü bunun alternatifi, bu güzel kadının hayatını onunkinin yıkıntıları üzerine inşa etmesiydi. "Burada durmuş sana bunun bitmesini istediğimi söylüyorum Peggy ve bunun nedeni gözyaşlarını ve dramayı sevmem değil. İsrarla yaptığın bu tartışmalar çocukça ve sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyorlar."

"Çocukça mı?" Suratına ters bir yumruk yemiş gibi geri çekildi. "Seni gerçekten korkutan şeyi itiraf etmekten korkan sensin."

"Aydınlat beni."

"Anlamadığın bir şeyi hissetmekten korkuyorsun," diye fısıldadı. "Ben çocuksu olabilirim ama sen lanet olası bir korkaksın."

O haklıydı. Tanrı biliyordu ki öyleydi. Ama Peggy'ye olan aşkı... evet, aşkı... büyüdüğü, kendinden önce gelen kişiyi ihmal ettiği için daha çok acı çekiyordu. Sürekli mutluluk ve kendinden iğrenme arasında gidip gelmekten nefret ediyordu. Gece gündüz içini parçalıyordu. Peggy'yi kendine saklamaya devam ederse, onu mutsuzluğuyla kuşatırsa, dünya başına yıkılacaktı. "Sana baktığımda Peggy, suçluluğumu görüyorum." Gözleri rengini derece derece kaybediyor, adamın içini parçalıyordu. "Geçmişimdeki yanlışları görüyorum. Günahlarımı. Bunu yapamam..." Sana. "Artık bunu yapmayacağım."

Aralarındaki o son atışla birlikte Peggy ona son bir kez perişan bir bakış attı, çantasını aldı ve taksiyi karşılamaya gitti. Hıçkırıklar omuzlarını sarsıyordu. Geri dönmesini isteyen bir haykırış boğazında genişleyen bir yumruk gibi yükseldi, bu yüzden elini beton sütuna bastırdı ve bastırdı, göğsü çökmeye başlarken aynı zamanda etin yıkımını hissetti. Taksinin kapısı çarptı. Zihninin manzarasında bir çığlık atarak uzaklaşmasını izledi, şeklini değiştirdi ve gözden kaybolur kaybolmaz Elliott kamyonetine binip kiliseye gitti. En azından okunan dualar dehşeti bastırmaya yardımcı oluyordu.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Uykusuz bir gecenin Peggy'yi enerjisiz bırakacağı düşünülebilirdi, ama her biri beş bin dolardan fazla değerde on iki ürünle çevrimiçi bir açık artırma düzenlemek? Oldukça tatmin ediciydi. Peggy'nin telefonuna birkaç dakikada bir gelen e-postalar, Elliott'ın -Kral Yapıcı'nın- oyuncularından birinin daha bağışlanmak üzere bir eşya sözü verdiğini bildiriyordu. İmzalı kasklar, Super Bowl'u kazanan tüm takımlar tarafından imzalanmış formalar, maç topları.

Sabahın erken saatlerine kadar Belmont ile birlikte, oyuncunun coğrafi konumuna bağlı olarak e-posta ve telefon görüşmeleri yoluyla iletişime geçtiler

-Kyler'ın durumuyla ilgili bir açıklamayla. Profesyonel oyuncular, saygı duydukları koçlarının yıldız alıcısının ailevi sorunları nedeniyle kenara itilmesi fikrine anlaşılır bir şekilde dehşetle tepki vermiş ve içlerinden cömertlik dökülmüştü. Sage sabah altı sularında uyanmış ve tökezleyerek salona girmiş, Peggy ve Belmont'un içeri gelmesini ve yardımcılarıyla birlikte devam etmelerini istemişti. Her zamanki gibi, düğün organizatörü sadece bir saat sonra üretkenlikte onları geçmişti. Ama Peggy'ye üzgün olup olmadığını sorun.

Tabii ki hayır. Yeniden canlanmıştı.

Kendini bu kadar işe yarar hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Emeğinin meyvelerine bakıp olağanüstü bir şeyin gerçekleşmesinin bir parçası olmaktan gurur duymayalı. Kişisel bir alışverişçi olarak hiç boğazında o sıcak, kalabalık hissi duymuş muydu? Hayır. Birisi onun tasarladığı bir kıyafetin içinde gerçekten patron gibi görüldüğünde bile, ortaya çıkar çıkmaz yelken açan geçici bir memnuniyet hayaleti vardı sadece.

Ya New York'a vardığında kişisel alışverişçi olmak zorunda olmasaydı? Elbette, plan buydu, ama San Diego'da sahip olduğu işin aynısını güvence altına almak, içinde bulunduğu bekleme düzenine geri dönmek gibi hissettirecekti.

üç yıldır yaşıyordu. İyi amaçlar için fon toplamak, üniversite diplomasının artık rafta tozlanmasına izin vermeyecekti. Sonunda onu kullanabilirdi.

Peggy derin bir nefes aldı ve o, Belmont ve Sage ellerinde hazır kahvelerle otelden çıkarken gülümsemek için kendine izin verdi. Şu anda hepsi otel yemeklerinden bıkmış durumdaydı ve Peggy üniversite günlerinden aklına en çılgın krepleri yapan küçük bir dükkân gelmişti.

Elliott'ın kaldırımında belirmesi ilerleyişini durdurdu. Belmont ve Sage, sanki savaşa giden korkunç bir üçlü gibi onu iki yandan kuşatmak için hareket ettiler. Ama duştan yeni çıkmış, kot pantolon ve kalın, gri, kablo örgülü bir kazak giymiş Elliott'a karşı hissettiği kadınsı takdir duygusu dışında, takviyeye ihtiyacı yoktu. Kendi başına gayet iyiydi. Çizdiği resimden etkilenmeyecek tek bir kadın bile yoktu. Yarı seçkin, yarı kaba, hepsi erkek ve çok dikkatle odaklanmış. Ona.

Oradaydım, bunu yaptım ve tişörtü çaldım, bebeğim. Bu gemi yelken açtı.

"Ben hallederim," diye mırıldandı Belmont ve Sage'e. Arabaya yaklaşırken yürüyüşünü biraz daha hızlandırdı. "Selamlar, Elliott."

"Peggy." Sert bakışları dar kot pantolonunu taradı, gözlerine doğru son yolculuğunu tamamlamadan önce kalçalarında oyalandı. Ve tamam, ateşlenen kimyasal reaksiyon onu çekici bulduğunu itiraf etmek kadar normaldi. Burada görülecek bir şey yoktu. "Bu sabah nasılsın?"

"Her zamanki gibi iyiyim." Ceketinin cebinden bir ping sesi daha duydu ve gülümseyerek nefes aldı. "Kyler için online açık artırma başlamak üzere ve hala bağışlar gelmeye devam ediyor. Bu sabah üniversiteden önemli haber kaynaklarına e-postalar gönderiliyor, kamuoyuna ürünler hakkında bilgi veriliyor ve-"

"Peggy, artık çok geç." Yüzü ciddiydi. "Bu sabah erkenden Kyler'dan bir telefon aldım. Haciz bu öğleden sonra yapılacaktı." Yaklaştı, uzandı ve elini bıraktı. "Üzgünüm bebeğim. Verdiğin onca emek-"

"Bana bebek deme... gündüz vakti böyle." Bu uyarı kendi kulağına bile inanılmaz derecede saçma geliyordu ama yine de sersemlemişti. Hayır. Hiçbir şekilde çok geç kalmış olamazlardı. Çok hızlı çalışmışlardı ve bunların hepsi bir hiç uğruna olamazdı. Sıcaklık göz kapaklarının iç kısmına baskı yapıyor, otelin kâğıt kahve fincanı elinde unutuluyordu. "Ya oraya gidip durdurursak?"

Kendimizi mi? O zamana kadar mallar satılmış olur... Onları oyalamaya yetecek kadar malımız olabilir. Kimseyi tahliye etmeden borcun ödenme potansiyelini gördüklerinde erteleyeceklerdir."

Elliott'ın başka bir yatıştırıcı açıklama yapmasını beklerken donup kaldığını hissetti. *İyi denemeydi Peggy. Elinden geleni yaptın, ufaklık.* Bunun yerine başını salladı ve arabasının anahtarlarını kaldırarak kaldırımında rölantide duran kamyonu doğru ilerledi. "Eğer denemeye değer olduğunu düşünüyorsan, ben kullanırım."

Dünya tersine döndü. "Ne yapacaksın?"

"Ben sürerim," diye tekrarladı, sesi çakıl gibiydi. "Üniversitenin e-postaları çoktan yola çıktı ve bir tanesi benim gelen kutuma düştü. Tanrım, Peggy, bir gecede neler yapmayı başardın..." Başını iki yana salladı. "Bunun boşa gitmesine izin vermeyeceğiz. Denemeden olmaz."

"Ah." Ne yapacağını şaşırmış bir halde bir bukleyi parmağının etrafında döndürdü ve Elliott'ın gözlerinin yumuşadığına yemin etti. Ama bu doğru olamazdı. Burada ne haltlar dönüyordu? Bir dakika önce ana odağı kreplerdi ve şimdi hiçbir şeyin mantıklı olmadığı tuhaf bir rüyaya adım atmış gibi hissediyordu.

Elliott'ın tuhaf davranışını yüksek sesle dile getiremeden kamyonetin kapısı açıldı ve Alice ellerini kapüşonunun ceplerine sokarak dışarı çıktı. "Hey."

"Hey," diye karşılık verdi Peggy, ayaklarının altındaki zemin kayıyordu. Zihninin gerisindeki bir ses ona kaçmasını söylüyordu. Az önce Elliott'ın elinden kurtulmanın yolunu bulmuştu ve şimdi adam buradaydı, ona yeni, seçici bir şekilde bakıyor ve görünüşe göre senaryoyu tersine çeviriyordu.

Ve ters çevrilmesini istemedi. İşi bitmişti.

Kyler için üstlendiği proje olmasaydı, topuklarının üzerinde dönüp krep yemeye giderdi. Alice'e karşı soğuk davranmak canını sıkırsa bile onları orada öylece bırakırdı. Ama söz konusu olan, kırık kalbinin enkazından daha büyük bir şeydi. Çok daha büyük bir şey. Sadece birinin hayalini, birinin ailesini kurtarmak değil... aynı zamanda yeni bir hayal kurup kuramayacağını da öğrenmek.

"Ben Bel ve Sage ile gideceğim," dedi Peggy sonunda, onu geri çekmeye kararlı görünen Elliott'tan uzaklaşarak. Elini kaldırarak onu savuşturdu. "Biz sizi takip edeceğiz."

Otelden ayrılmadan hemen önce -Elliott ve Alice kamyonda, diğerleri Suburban'da- Peggy dikiz aynasından Elliott'a baktı ve orada bir söz gördü. Sadece işlerinin bitmediğini söyleyen bir söz.

Henüz.

Peggy, onun ne kadar aynı fikirde olmadığını gördüğünden emin oldu.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Peggy. Ne var ne yok?"

Aaron'un hızlı selamlaması Peggy'nin kulaklarına ulaştığı anda kendini daha dengeli hissetti. Elliott'ın oteldeki tuhaf davranışlarından beri hiç olmadığı kadar. Kaliforniya'da yolculuk başlamadan önce, Clarkson kardeşlerin en yakını olmalarına rağmen Aaron'ın onu rahatlattığını söylemek gülünç olurdu. Yine de onlara yakın demek zorlama olurdu. Aynı odada yalnız kalabilecek kadar rahattılar, bu normal, işlevsel kardeşler için pek bir şey ifade etmiyordu ama bir Clarkson için bu, nadir görülen, dile getirilmemiş bir bağı simgeliyordu.

Suburban'da birlikte New York'a doğru bu çılgın dilek gerçekleştirme yolculuğuna çıktıklarından beri, dört kardeş arasındaki dinamik değişmişti. Bu onun hayal gücü olamazdı, değil mi? Belki de diğer ailelerin hissettiği dostluk duygusu Clarkson'lar için asla var olmayacaktı ama Aaron'ın keskin, iş bitirici ses tonunu duyduğunda midesinin rahatladığını hissedebilseydi, belki de ortak görevleri sona erdiğinde, Atlantik'e atlayıp kışlarını dondurmaktan daha fazlasını başarmış olacaktı.

Evet, grubun en küçüğüydü ve varsayılan olarak en naif olanıydı. Ama kahretsin, ailenizin birbirlerinin gözlerinin içine bakmakta özgür olmalarını istemek, alevler içinde kalacakları korkusu olmadan... bu o kadar da uzak bir ihtimal değildi, değil mi? Miriam'ın cenazesinin olduğu gün, onların birbirinden ayrıldığını hissetmiş ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamamıştı. Gençliğinde kardeşlerini idol olarak görmüştü, bu yüzden onlara olan inancını kaybetmek özellikle yaralayıcı olmuştu. Yine de yavaş yavaş parçaları bir araya getiriyorlar, onlara ve hatta belki de kendisine olan güvenini yeniden kazanıyorlardı.

Tamam, belki de Aaron'ın selamlaması onu ilk başta düşündüğü kadar sakinleştirmemişti, çünkü otelde ciddi bir döngüye girdiği için ona hâlâ cevap vermemişti. Sadece dün gece idare edebilmişti.

Karnındaki dağı bir köstebek tepesine indirgemek için. Zirveler ya da sivri çıkıntılar yok, sadece pürüzsüz ve yönetilebilir. Ama Elliott'ın kararlı bir bakışı erozyona neden olmuştu. İrade gücünde değil. Oh, hayır. Ama nihayet yoluna devam etme kararıyla gelen rahatlama şimdi o kadar da sağlam hissettirmiyordu.

"Hey, Aaron," diye seslendi Peggy. "Kampın yeniden inşası nasıl gidiyor?"

Karakteristik sertliği devam etse de sesi hemen ısındı. İnsanlar bir gecede yüzde yüz değişmezdi, asi bir politikacının kızı kardeşinde kimsenin tahmin edemeyeceği bir dönüşüme neden olmuş olsa bile. "İyi. Gerçekten iyi. Grace babasının web sitesinde gönüllüler için bir video yayınladı ve şimdi insanları geri çeviriyoruz. O..." Hattın aşağısına doğru bir nefes üfledi. "Manyetik bir kız. Günün çoğunu ona bakarak geçiriyorum, bir tür kalın kafalı Neandertal gibi." Kısa bir duraklama. "Ne yazık ki diğer herkes de öyle, bu yüzden zamanımın geri kalanını ona benden asla kurtulamayacağını hatırlatarak geçiriyorum."

Peggy ciyaklamasını önlemek için elini ağzına götürmek zorunda kaldı. Yavaşça kolunu indirdi. "Senin adına çok mutluyum."

"Evet, evet. Neden arıyorsun?" Arka plandaki birine bağırarak bir yön gösterdi. "Üçünüzün benim paha biçilmez tavsiyelerime ihtiyaç duymanızın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Ve bu onu rahatsız ediyordu, değil mi? Belki birazcık, ama yolculuğa çıkmadan önce onda bu pişmanlığı asla hissedemeyeceğini düşününce, bunu ilerleme olarak görmeye karar verdi. "Bu biraz uzun bir hikâye."

"Ne zaman değil?"

"Evet." Ön camdan Elliott'ın kamyonetinin dört şeritli otoyolda şerit değiştirmesini izledi ve ilk kez merak etmiyordu

-Baba ve kızın ne hakkında konuştuğunu. Ve Elliott'ın dikiz aynasından attığı o bakış ne anlama geliyordu. "Burada, Cincinnati'de bir futbolcu var."

"Tanrım, Peggy. Bu bir yol bağlantısı hakkında mı?"

"Hayır! İlişki değil." Belmont sürücü koltuğunda içini çekti. "Ve bu arada, konuşacak biri olmalısın. Geçen hafta Grace'in anıtının inşasına yardım etmek için ormanda kırımın donduğunu hatırlıyor gibiyim."

"Haklısın." Sesinde bir gülümseme vardı. "Devam edin."

"Bu oyuncu okulu bıraktı çünkü ailesinin çiftliğine haciz geldi. İnternet üzerinden bir açık artırma düzenledim bile-"

"Web adresi?"

Bir çırpıda
söyledi.

"Haczedilen mülk nerede?" "Bloomfield, Indiana-"

"Whoa." Diğer uçta bir kapı kapandı, sonra tek duyabildiği Aaron'ın parmaklarının bilgisayar klavyesindeki tuşlara basışıydı. "Lütfen bana şu anda tam anlamıyla Kaliforniya'ya doğru geri döndüğünü söyleme."

"Öyle görünüyor, kardeşim." Sage ve Belmont Aaron'ın sorusunu duymuş olmalıydılar çünkü ikisi de başlarını sallıyordu. "Ama tüm yol boyunca değil. Sadece Indiana'ya ulaşip bankaya ödeme yapacak kadar."

Alçak bir ısıklık. "Vay be. Bu açık artırmayı sen mi düzenledin Peggy?"

Belmont onları Indiana'ya doğru hızla götürürken Sage'le birlikte ekledikleri yeni eşyalara bakarken onu hayal edebiliyordu. Kyler'ın futbol formasıyla çekilmiş bir fotoğrafının yanında ne kadar para topladıklarını takip eden bir sayaç. "Bu benim fikrimdi ama Bel ve Sage olmadan bunu yapamazdım. Bu bir takım çalışmasıydı."

"Etkilendim. Iowa'da her şeyi bir araya getirirken sana daha fazla idari iş vermeyi dilediğimden bahsetmiyorum bile." Bir süre geçti. "Seni hafife almışım Peggy. Hafife almamalıydım. Bu başlı başına bir başarı."

"Teşekkürler." Kahretsin, ailede ağlayan tek kişi olmaktan nefret ediyordu. Basit bir iltifat karşısında gözyaşlarına boğulmamak için gerçekten mücadele ediyordu. Ama Aaron'dan gelen bir iltifat basit değildi, değil mi? Daha çok Papa'nın size Papa Mobile'dan öpücük göndermesi gibi bir şeydi. "Yaklaşık bir saatlik mesafedeyiz ve haciz her an gelebilir. Başaracağımızı varsayarsak, bu gece açık artırma kapanana kadar oyalanmak için bir yola ihtiyacım var."

"Bankanın adını öğrenebilir misiniz?"

"Muhtemelen," dedi nefes verirken, bunun Elliott'ı arayıp Kyler'la temasa geçmesini sağlamak anlamına geleceğini biliyordu. "Evet."

Aaron'un saçma sapan başını salladığını hissedebiliyordu. "Bana mesaj at, ben de onları arayayım." Güldü. "Ya da belki Senatör Pendleton'a yaptırırım. Hâlâ beni danışma komitesine geri çekmeye çalışıyor."

Heyecanı, kardeşi için duyduğu endişeyle bulanıklaştı. "Bu istediğin bir şey mi?" Yutkundu. "Kampanya üzerinde çalışmaya geri dönmek mi?"

"Kesinlikle hayır. Grace ve ben artık bir takımız. Sadece birbirimiz için çalışıyoruz." Gurur sesini kalınlaştırmıştı. Memnuniyet. Ve belki biraz da artık

Politikacının kızıyla olan şansını neredeyse kaybetmiş olmanın korkusu. "Ama hey. Bu, bir şans olduğunu düşünmesine izin veremeyeceğim anlamına gelmiyor, değil mi?"

Peggy güldü. "Teşekkürler Aaron." "Yardım edebildiğime sevindim."

Her zaman yaptığı gibi veda etmeden telefonu kapatmak üzere olduğunu anlayan Peggy koltuğunda dönerek bir eliyle telefonu kavradı. "Oh, hey. Uh..." Sesini bir mırıltıya indirdi. "Belki yakın bir zamanda Bel'i arayabilir misin?"

Bu seferki duraksaması uzun sürdü. Kardeşler uzun süredir çekişmeli olan ilişkilerinde ciddi bir ilerleme kaydetmişlerdi ama ikisi de kalpten kalbe konuşacak tipler değildi. Yine de Aaron'ın ani endişesi elle tutulur bir şeydi ve onları ayıran mesafeyi kesip atıyordu. "Bir sorun mu var?"

Peggy dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi. "Belki de. Bence başka bir erkekle konuşmaya ihtiyacı var. Bir şeyler hakkında."

"Heyecanımın sınırı yok," dedi Aaron, sesi toz gibi kuruydu. "Bir sonraki çağrınıza cevap verirken iki kez düşüneceğim."

Yarı nefes nefese kaldı, yarı kıkırdadı. "Hayır, değilsin."

"Hayır, değilim." Diğer uçta bir sandalye gıcırdadı. "Kendine iyi bak Peggy. Tamam mı? Yakında görüşürüz."

Harika. Gözlerinin arkasında bir sıcaklık patlaması daha. "Sen de kendine iyi bak Aaron. Güle güle."

* * *

Elliott'ın hayatında kalbinin ağzından dışarı çıkmaya çalıştığını hissettiği sadece birkaç an vardı. Bunlardan biri, baş antrenör olarak ilk lig şampiyonluğu sırasında, galibiyetin golcüsünün bir saha golü atmasına bağlı olduğu zamandı. O çok güneşli öğleden sonradan beri pek çok maç bu üç sayıya bağlıydı ama maçtan önce takımı hazırlamak için yaptığı her şeyi zihninde listeleyerek sinirlerini yatıştırmayı öğrenmişti. Ve domuz derisi dikmelerden geçene kadar durmadı.

Kalbi ikinci kez yukarı doğru bir yolculuk yaptığında, baba olacağı haberini almıştı. Koyu Katolik yetiştirilme tarzına rağmen Elliott için ebeveyn olmak hiçbir zaman söz konusu olmamıştı. Hatta

Judith'le bu konuyu tartışmış ve ender rastlanan bir dürüstlükle vücudunda babalık geni olmadığını açıklamıştı. Judith de kabul etmişti. Ama bir süre sonra ya ona söylemeden fikrini değiştirmiş ya da bir hata olmuştu, çünkü birkaç yıl sonra hastanenin doğumhanesinde durmuş, ağlayan küçük bir kıza bakıyordu. Bir gün kaçınılmaz olarak büyüyüp ona kızacak bir kız.

şimdi, patlama sesini duyduğunda ve arkasındaki Suburban'ın otoyolda savrululuşunu izlediğinde, her zaman sessiz olan organ göğüs kafesinin içinde protesto ediyor, hak ettiği yerden kurtulmaya çalışıyordu.

"Peggy," diye bağırdı. Faydasızca. Hiçbir şey yapamadı. Hiçbir şey. Bu aresizlik bütün gece yaşadığı çaresizlikten çok daha kötüydü, çünkü Peggy yaralanırsa ya da daha kötüsü olursa, her şeyi telafi etme şansı olmayacaktı. Onun gülümsemesini tekrar göremeyecek ya da bir bukleyi kıvırırken, bir sorunu çözerken, gururunu yutarken onu izleme şansı olmayacaktı. Üç yıl önce ona söylediği incitici sözleri açıklama şansı asla olmayacaktı. O kadar çok şeyi hafife almıştı ki, Elliott'ın aklına onun elinden alınmayı hak ettiği geldi. Bunu en ön sırada izlemeyi. Çünkü inkar etse de etmese de o otoyola onun emriyle çıkmıştı. Burada bir kez daha onun sorunlarını nezaket ve anlayışla çözmeye çalışıyordu ve Suburban savrulurken... adam hak ettiğini alıyordu, değil mi?

Tıpkı yıllar önce bir koca olarak sorumluluklarını görmezden geldiği için aldığı gibi. Bu anlık bir tekrardı.

Sadece bu sefer riskler tavan yapmıştı. Sadece bulanık, tanımsız ve evet, lanet olsun, külfetli değillerdi. Baştaki suçluluğu yeterince hissetmemesinden kaynaklanıyordu ama Peggy'nin saçının tek bir teline zarar gelirse, bu durumdan çok uzakta olacaktı.

Eğer o gittiğinden beri kendini l sanıyorsa, ışığının snmesi anlaşmayı mhrleyecekti.

Suburban arkasında dengelenirken Elliott yavaşça, bastırılmış bir nefes verdi. Tanrı'ya şükür hafta içi bir günde seyahat ediyorlardı, çünkü Belmont'un araba yolun kenarında durmak için sarsılmadan önce sadece bir boş şeridi geçmesi gerekiyordu. Elliott kendi dikiz aynasını kontrol etti ve araçlar sadece birkaç metre ayrılana kadar geri geri giderek onu takip etti.

"**Orospu çocuğu,**" diye nefes aldı Elliott, direksiyonu kavradı ve

Nabzını kontrol altına almaya çalışıyorum. Evet, olmuyor. Kulak zarlarında gümbürdeyen sesi duyabiliyordu, sanki biri başının iki yanında gong çalıyordu.

"H-hey." Alice yolcu koltuğunda bir hayalet gibi bembeyazdı. "Onlar iyi. Hepimiz iyiyiz."

Korkusunun olası bir araba kazasından ziyade, onun çözülüşünü görmekten kaynaklandığı izlenimine kapıldı, bu yüzden kendini dünyaya geri getirmek için ileri ve geri zihinsel bir sayım yaptı. " z r dilerim," diye teklif etti.

Alice başıyla onayladı. "Belki de gidip yardıma ihtiyaçları olup olmadığına bakmalısın."

"Evet." Sözcükleri noktalıydı, ağzından acele bir mola sırasında olduğu gibi çıkıyordu. "Sadece önce toparlanmaya çalışıyorum."

"Yapmamalısın." Oturduğu yerde döndü. "Yani, eğer bir kız olsaydım-" "Sen bir kızsın, Alice."

"Bir kadın o zaman. Peggy gibi," diye açıklığa kavuşturdu ve adamın sözünü kızarmış bir suratla savuşturdu. "Bir erkeğin bunu saklamasını istemezdim... eğer birlikte değilse. Sadece gitmelisin. Terliyor olsan ve damarların normalden çok daha fazla göze çarpıyor olsa bile."

Kesik bir kahkaha attı. "Teşekkürler." Suçlu kızının tavsiyesi olsun ya da olmasın, Elliott bir an sonra arabadan inmiş, Peggy'yi gözünün önüne getirmeye çalışıyordu. Dalgınlıkla arka sağ lastiğin patladığını fark etti ama dikkati arka koltuktan atlayan Peggy'deydi. Arabadan inen tek kişi Peggy'ydi, Belmont ise sürücü koltuğunda oturmuş, Peggy'nin arkadaşı kulağının dibinde konuşurken dümdüz önüne bakıyordu.

"Lanet olsun."  fkeli bir daire çizerek döndü ve Suburban'a bir tekme attı. "Yine mi? Bunun tekrar olduğuna inanamıyorum."

Gözle görülür hayal kırıklığı içindeyken bile nefes kesici olan Peggy'yi izlerken karnında bir sıcaklık dalgalandı. Yolculuk sırasında ceketini çıkarmış, beyaz atlet ve gümüş desenli kot pantolonuyla vücudunu sergilemeye başlamıştı. Sarı bukleleri kızgınlıkla titreşiyor, alnı seksi bir dudak b k ş yle çiziliyordu... ve o anda onu deli gibi istiyordu. Parmaklarının ucunda onun hayatının nabzını hissetmek istiyordu, ona zarar görmediğini somut bir şekilde hatırlatmak istiyordu, çünkü hâlâ iyileşmemişti. Oraya asla ulaşamayabilirdi.

Ama Peggy'ye dokunma ayrıcalığını denemek için bile kendine izin vermeyecekti. Kaba vücudunu bir daha onun etinin olgun gerginliğine doğru kaydırmayacaktı. Peggy için tasarladığı görev listesini tamamlayana kadar olmazdı.

Dün gece kendisi.

Tanrı yardımcısı olsun, Elliott neredeyse arka cebindeki görünmez oyun kitabına uzanacaktı, tıpkı bir oyun sırasında hamle yapması gerektiğinde yaptığı gibi. Dramatik bir hamle. Peggy'yle arasını düzeltmek için tasarladığı plana sadık kalmaya umutsuzca ihtiyacı olsa da, dün gece telaş içinde karaladığı şeye bakmasına gerek yoktu. Her kelimesini hatırlıyordu.

1. Bok çuvalı olduğun için özür dile.
2. Önce onunla arkadaş olun (bu adımı atlamak yok).
3. Birinci Adımı tekrarlayın.
4. Onu olağanüstü bulduğunuzu kesin bir dille ona hissettirin.
5. Gitmemesi için yalvar.

Yani aslında bir planı vardı. Takıldığı yer uygulama kısmıydı.

Açıktığı, Beşinci Adım çok korkutucuydu. Oyun planının son aşamasına geldiğinde, seçenekleri pekâlâ affedilmek için yalvarmaya kadar düşebilirdi. Sadece. Her şey orada bitebilirdi. Peggy'nin Cincinnati'de kalacağı ikinci bir şans için yalvarmak o kadar zorlama olabilirdi ki, Peggy'nin gün batımına doğru arabasını sürerken güldüğünü duyabilirdi.

Peggy Suburban'ın yan tarafına yaslandı ve ona boş bir bakış atarak Elliott'ı aklından çıkarıp harekete geçirdi. *Yap ya da öl, pislik.*

"Yine mi?" Elliott Suburban'ın arkasına doğru yürüdü ve paslanmış arka kapağı indirdi, sert, halı panelin altında, yol kenarı acil durum kitinin yanında bir yedek lastik bulunca rahatladı. "Bu yolculukta arabanla ilk kez sorun yaşamıyorsun, değil mi?"

Zengin kahkahası hikayeler anlatıyordu. "Hayır. New Mexico'da bir haftanın büyük bir kısmını kaybettik." Elliott patlamış lastiği incelerken kadın da ona katıldı ve Elliott'ın yanında kalçalarının üzerine çöktü. Elliott'ın odaklanması bir an sürdü çünkü kadın bir aksiyon filmi kahramanına benziyordu, arkasında uzanan masmavi gökyüzü, rüzgârda havalanan saçları. "Yerel tamirhane doğru parçanın gelmesini beklerken Hurley adında küçük bir kasabada mahsur kaldık. Sadece..." Sesi rüya gibi bir nitelik kazandı. "İkinci günden beri oradaydı. Kız kardeşim Rita'nın erkek arkadaşı Jasper, ona kur yapabilmek için tamirciye rüşvet vererek tamiri erteletti."

O bukleleri yüzünden uzak tutmak için can atıyordu. "Ve Rita kaldı

Onun arkasında mı? New Mexico'da."

"Böyle bir şey yapan bir adamla kim birlikte olmaz ki?" Bir anda kiminle konuştuğunun farkına varır gibi oldu ve ayağa kalkmaya başladı ama Elliott bileğinden tutarak onu durdurdu.

"Bunu hak ediyorsun." İçine bir kurt düştü. "Bunu ve daha fazlasını yapacak bir adamı hak ediyorsun."

"Evet." Kelimeyi soludu, gözlerinde hayat parılıyordu. "Sanırım sonunda bunu fark ettim. Asla sen olamayacağımı anladığım sıralarda."

Kendini mücadeleye, Peggy'nin onu kesinlikle yarış dışı bıraktığını söylemeye hazırlamıştı ama dünyadaki tüm hazırlıklar işe yaramayacaktı. Uzun süre hissizliğin içinde yaşamasına izin veren Elliott, Peggy'ye hak verebilir ve bu kadar çok şey hissetmek zorunda kalmamak için yoluna devam etmesini isteyebilirdi. Ama bu Elliott? Ölümüne savaşıyordu. Ona vücudundaki her nefesi verdiğini bilerek yürüyüp gidene kadar savaş alanını terk etmiyordu.

Ancak onun kalbi için savaşa girmeden önce, farklı türde bir kahramana ihtiyacı vardı. Lastiği tamir eden ve emeğinin boşa gitmediğinden emin olan birine.

Belmont ve Sage Suburban'ın arkasından dolanırken, Alice de arkalarından takip ederken, Elliott ayağa kalktı ve kalın kazağını çıkararak sabah güneşinin keskin ışığında çıplak göğüsle kaldı. Belmont'un sözsüz bir şekilde Sage'in gözlerini kapatıp onu aracın arkasına götürmesi ve Alice'in kamyonette radyo dinlemekle ilgili bir şeyler mırıldanması da dahil olmak üzere çeşitli tepkiler izledi.

Peggy ise ona, sanki Frizbi şeklindeki bir hovercraft'la Dünya'ya yeni inmiş ve ahir zaman hakkında vaaz veriyormuş gibi baktı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Yirminci Bölüm

Östrojen motorunu **çalıştırmak**. Elliott da yol kenarında bir kot pantolondan başka bir şey giymeyerek bunu yapıyordu. Hatta bu sırada saçlarını dağıtma cüretini bile göstermişti. Gri saç telleri istenmeyen bir anıyı yüzeye çıkardı. Elliott, sakallı, çıplak ve sabah gözlü, ağzı kızın bacaklarının arasına girmiş, onu olabilecek en lezzetli şekilde derse geç bırakmıştı.

Harika. Muhteşem. Şimdi klitorisi zonkluyordu.

Sanki fiziği kızın sularının akması için yeterli değilmiş gibi. Kahretsin, kendini her zaman en iyi durumda tutmuştu - amigo kız arkadaşları birkaç şarap soğutucusundan sonra bunu belirtmeyi asla ihmal etmemişlerdi - ama o gittiğinden beri spor salonunda geçirdiği zamanı iki katına çıkarmış olmalıydı. Çünkü... kaslar. Her yerde kaslar vardı. Neredeyse çizilmiş gibiydiler, çok belirgindiler. Karnının o köşeli çıkıntıları, düşük ama rahat kot pantolonunun içinde bir alay gibi kayboluyor, koyu ve açık renk kılların karışımı, dilinin aniden yapmak istediği gibi pelvik V'sinin merkezi boyunca kıvrılıyordu. Ve işte. Şimdi yapmıştı. Adamın kasıklarına bakıyordu.

Kot pantolonla sarılmış bu paket, tüm yıl boyunca ekstra iyi davranmış bir doğum günü kızı için hediye gibi paketlenmişti.

"Neden?" Oh adamım. Sesi günlük paketlenmiş bir drag queen gibiydi. Bunun için de bir yardım yok. "Gömleğin neden kapalı?"

Söz konusu giysiyi Suburban'ın tavanına fırlattı. "Yanımda sadece bir gömlek var ve en iyisinin onu kir ve yağa bulamamak olduğunu düşündüm."

"Şey, elbette. Eğer bu konuda pratik olmak istiyorsanız."

Kaşlarından biri kalktı ve yırtık pırtık, hazır, kibirli adam resmini tamamladı. En azından gizemli bir yanı yoktu. Bu doğru. Kim olduğunu çözmüştü. **H i ç b i r** gizem yoktu. Belki seks

Aralarındaki ilişki tüyleri diken diken edecek kadar olağanüstüydü ama diğ  her Ő y soğumuşt . "Ben her zaman pratik biriyimdir, değıl mi Peggy?" diye mırıldandı, arka koltukta bir havlu buldu ve patlak lastiğ n hemen yanına, yere serdi. "Beni böyle hatırlıyorsun, değıl mi?"

Peggy sorulardan etkilenmiş bir halde, "Kulağına oldukça doğıru geliyor," diye çekindi. Adamın gülünç vücuduna bir budala gibi aval aval bakmak yerine bir işe yaramaya karar vererek Elliott'ın yanından geçmeye çalıştı, böylece önce arka depoyu karıştırıp ne aradığını daha sonra bulabilecekti. Ama Elliott hiç uyarmadan onun alanına girdi, dirseklerinden tuttu ve vücutlarını geriye doğıru yürütmek için çevirdi. Öfke boğazının iç kısımlarına sarmaşık gibi tırmanırken sırtı Suburban'la buluştu. "Dur," diye sıkılmış dişlerinin arasından itti. "Bana dokunmanı istemiyorum-"

"Tanrım, çok güzelsin Peggy." Karnı tozlu zemine çarptı. "İnsanların sana her zaman bunu s ylediğ ni biliyorum -ki bunu çok fazla düşünmek istemiyorum- ama bunu daha önce s ylediğ mi sanmıyorum. Bir kez bile. Ve bu bir suç, çünkü beni sekiz farklı düğüme bağlayan bir g zelliğ e sahipsin." Parmakları bir tutam saçı kızın kulağının arkasına kaydır . "Ne zaman bir sorunla karşılaşsan omurganı dikleştiriyorsun. İnsanların çiftliklerini kaybetmesi gibi Ő yler karşısında gözlerinin ıslanması ve yumuşaması. İnat ılığ n, iraden, mizah anlayışın. Hepsi sende var."

"Bu da ne?" diye fısıldamayı başardı, kendini yabancı bir ülkenin ortasında yeni uyanmış biri gibi hissediyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Sana ne gördüğümü söylüyorum." Elini kızın başının sağına koydu, enerjisi kızın duyuları üzerinde parazit gibi dalgalanıyordu. "O soyunma odasında bana ilk geldiğ nde söylemem gereken Ő yleri söylüyorum."

Hırıltısını zorlukla bastırdı. Bu gerçekleşiyor olamazdı. şimdi olamazdı. Bu Elliott'ın, nihayet, nihayet, ondan umut etmeyi bıraktıktan sonra ortaya çıkmaya karar vermesi dünyanın en acımasız şakasıydı. "şimdi dinlemek istemiyorum. Dinlemiyorum."

Başını ciddi ama kararlı bir şekilde salladı. "Aklıma yatana kadar tekrar edeceğ m."

Peggy neredeyse onun elinin bir uçurumun kenarına yapıştığ nı görebiliyordu. "Eğer konu seksse, söyle gitsin Elliott." Söylediklerini  nemsizleştir, hafiflet.  nemli olmamasını sağla. "Ben gitmeden önce beni doyurmak mı istiyorsun?" Sözlerinin yanlış olduğu, aralarındaki ilişkiye uygun olmadığı hissinden sıyrıldı. "İkimiz de yetişkiniz."

Gözlerinden bir acı parıltısı geçti ve o nadir duygu gösterisi

onu orada yaptı. Çok canlı ve şahsen. Topraklanmış ve ham. Onun güneşte ısınmış teninin ve sabunun kokusunu alabiliyordu. Tişörtünü çıkarmış olan oydu ama kadın hayatında hiç bu kadar çıplak hissetmemişti. "Özür dilerim," diye mırıldandı alnına karşı. "Beni duyuyor musun? Özür dilerim. Aramızdaki bu şey... ilk gün rotasından çıktı. İlk lanet günde. Ve şimdi denizdeyiz."

"Yani şimdi bizi geri mi yönlendireceksin? Hiç sanmıyorum." Sesi çok tiz ve kararsızdı, bu yüzden sertleşene kadar nefes aldı. "Dün gece dinlemedin mi? Böyle bir şey olmayacak. Sen beni..."

"Ne?" Bakışları onunkilere kilitlendiğinde, Elliott'ın onun ne söyleyeceğini zaten bildiğine yemin etti. Dün gece onu terk ettikten bir süre sonra, onun anlaması üç yılını alan şeyi o da mı anlamıştı? "Anlat bana bebeğim. Aklında tuttuğun her şeyi duymak istiyorum, çünkü soramayacak kadar aptaldım."

Dur, diye bağırarak istedi. *Çok fazla.* "Beni bir günaha dönüştürdün," diye fısıldadı onun yerine, gerçek serbestçe itişip kakışıyordu. Belki de sır tutma sınırına ulaşmıştı ya da belki de onun gözlerindeki sefaleti tekrar görmek istiyordu. Sonsuza dek hissedeceği türden. "Sana baktığımda, Alice'in dün gece bana söylediği kelimeyi görüyorum," diye vahşi bir rüzgârla nefes aldı ve ilk kez kendi imajının ne kadar berbat olmasına izin verdiğini fark etti.

Yol kenarına vardıklarından beri Elliott, Peggy'ye çok güçlü görünmüştü. Bir arayış içinde olan bir adam. Ama Peggy'nin itirafıyla, içindeki çatırdayan ivme basitçe buruştu. "Hayır. Hayır, öyle söyleme." Rüzgâr aralarında ıslık çaldı. "Bana bunun doğru olmadığını söyle. Kötü olduğunu biliyordum ama Tanrım, o değil... o değil."

Sadece Suburban'a geri dönmek ve çatlak deri koltuğa uzanmak istiyordu. Miriam'ın onu hayal kırıklığına uğrattığını öğrenmekten korktuğu için çok uzun zamandır ertelediği bir şeyi, annesinin bıraktığı günlükteki sözlerini nihayet okumak istiyordu. Boşa giden bir üniversite diploması, bozulan dört nişan, zaman geçtikçe daha az arkadaş. Bir anne kızından neden daha fazlasını beklemesin ki?

Miriam, sonunda Elliott'ı kapı dışarı ettiği için Peggy ile gurur duyacak mıydı? Yoksa onu dinlemesi için cesaretlendirir miydi? Vücutları birbirine yapışmışken karar vermek çok zordu ama daha Elliott'ın sönük gövdesinin altından kaymaya bile kalkışmadan, onun gitmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

"Peggy, lütfen, bana bir saniye ver."

"Söyleyecek bir şey yok." Uzandı ve adamın yüzünün iki yanını kavradı. "Patlak lastiği değiştirip yola devam etmekten başka yapacak bir şey yok."

Sanki kadının indirdiği darbenin etkisinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi, iri bedenine derece derece güç geri geldi. "Hayır." Öne doğru atılarak onu Suburban'a yasladı ve kulaklarına kan hücum etmesine neden oldu. "Hayır, aramızda söyleyecek ve yapacak çok şey var. Her şey var. Kendim ya da davranışlarım için asla bir mazeret uydurmayacağım... Tanrım, seni gitmeye zorladığım için... ama işte gerçek." Ağzı kızın saçlarına gömüldü ve dudaklarından bir inilti çıkmasına neden oldu. "Düğün davetiyeni aldığında -sarı çiçekler, pembe kelebekler ve başka bir orospu çocuğunun adı olan o anlaşıma- tarih çoktan geçmişti. İki hafta önce."

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadı, o söylemese bile. Bunu ikisi de biliyordu, bu yüzden onu ikna etmeye çalışmadı. Bunca zaman sonra yalan söylemenin bir anlamı yoktu ve o da bu kadar önemli bir şeyi kendi çıkarına kullanacak biri değildi. İğne ve ipliğin göğsünde bir şeyleri onardığını her ne kadar inkar etmek istese de, işte oradaydı. Dikiyor, dikiyor ve onarıyordu.

"Koridorun duvarını yumruklarken elimi kırdım. Yine de acıyı hissedemedim. İçimdeki her lanet şeyin ölürken çıkardığı sestten başka hiçbir şey hissedemiyor ya da duyamıyordum." Nefesinin altında küfretti. "Ve işte böyle kaldım."

Uzandı ve parmak uçlarını elinin arkasında gezdirdi, tümsekleri ve kemikleri kabartma yazı gibi okudu ama ne diyeceğini bilemedi. Aptalca rahatlaması karşısında bir yanıt oluşturamadı. Davetiye oraya geç ulaşmıştı.

Elini ters çevirerek parmaklarının avucuna değmesine izin verdi. "Metal dedektöründen her geçişimde çalan metal bir iğne var."

Gülmek için çok aptalca bir zamandı ama uygunsuz anlarda yapılan şakalar her zaman hoşuna gitmişti. "Havaalanında üstünüzün aranması hoşunuza gittiyse, bu kadar aşırıya kaçmak yerine muhtemelen sadece sorabilirdiniz."

Hüzünlü bir kahkaha atarken nefesi saçlarını karıştırdı. "Benden uzaklaştın. Bunu kabul ediyorum ve benim ne kadar pislik olduğumu gördüğün için seninle gurur duyuyorum. Ama burada hayatım için savaşıyorum. Bu yüzden bana bir süre daha tahammül edeceksin, anladın mı? Bir yere gitmiyorum. Her şey açığa çıkana kadar, hepsi ve gözlerimin içine bakıp bana burada hiçbir şeyin kurtarılmaya değmeyeceğini söyleyecek tek kişi sen olabilirsin."

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım. "Bunu sana şimdi söylüyorum," diye fısıldadı, sanki sıkma devri sırasında bir çamaşır makinesinin üstünde oturuyormuş gibi bir sesle. Ve kararlılığında bir çatlak hissettiği için kendinden nefret etti. Adam konuşmasını ciddi, acımasız gözlerle ona empoze ettikçe daha da genişleyen bir çatlak.

"Seninle ne yapacağımı bilemedim Peggy. Kendimi çöp gibi hissetmeyi çok isterken, beni bu kadar mutlu etmenle başa çıkamadım. Yalnız kalmanın benim hakkım olduğunu düşündüm. Ve sen gelmeye devam ettin, ben de savaştım." Ciğerlerindeki oksijeni temizleyen anlamlı bir bakışla onu etkilemek için geri çekildi. "Sen bir ülke uzaktayken savaşımaya devam ettim ve acınası hayatımın geri kalanında senin peşinden gitmediğim için pişman olacağım. Ama sana söylemeden bunun bir daha olmasına izin vermezsem lanetleneceğim."

Peggy'nin vücudu felç olmuştu, sadece dizleri takırdıyor ve birbirine çarpıyordu. Kaçın. Hemen kaç. "Bana ne anlatıyorsun?"

"Sen o gün soyunma odasına girmeden önce, bana tek bir kelime bile söylemeden önce sana aşık olmuşum. Seni istemiştin ve sana ihtiyacım vardı. Ve hiç durmadım. Asla durmayacağım." Göz kapakları aşağı fırladı, sanki bu kelimeleri sonsuza dek içinde tutmuş, ciğerlerinde çelik zıpkınlar gibi oturmuş, onu kazığa oturtmak için bekliyordu.

Yirmi beş yaşında kalp yetmezliğinden ölmek mümkün müydü? Kalbi o kadar uzun süredir o kadar sert atıyordu ki, göğsü zorlanmaktan ağrıyordu. "Artık lastiği değiştirebilir miyiz lütfen?"

"Neredeyse." Elliott'ın dudakları Elliott'ın dudaklarının üzerinde kayıyor, nefesinin sıcaklığı nane ve portakal suyuyla renkleniyordu. Ve en dokunaklısı da umuttu. Onun umudu. "Benim için bir şey hatırlayacak mısın?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, kaçma ihtiyacı artıyordu.

Alnını birbirine bastırarak, ne kadar aksini dilese de onu sabitledi. "Fahişe olan benim, Peggy." Kız bir solukla sarsıldığında, adam bakışlarını kilitleyerek onu içine hapsetti. "Vücudumu veren benim, başka bir şey değil. Sen her şeyini verdin ve ben en iyi kısmını kabul edecek kadar akıllı değildim. Kalbini." Sesi duygusallıkla titriyordu. "Bu yüzden bana baktığında ve o iğrenç kelimeyi duyduğunda, unvanın kime ait olduğunu unutma."

* * *

Uyanık olmak garip bir şeydi.

Elliott'ın navigasyon cihazı, varış noktaları olan Kyler'ın aile çiftliğine sadece bir mil uzaklıkta olduklarını söylüyordu ama çoktan varmışlardı bile. Yeşil otlaklar yolun iki yanı boyunca uzanıyor, uzun ot telleri esintiyle dalgalanıyordu. Hafif bir yağmur başlamış, gökyüzünü gri ve beyazın alacalı bir karışımına dönüştürmüştü ve kamyonun sesini ön cam sileceklerinin zamanlanmış gıcırtısıyla doldurmuştu. Tepelerde inekler, uzakta bir silo ve üç ahşap ahırın dış hatları görölüyordu. Elliott bunlardan birinin alıcısının ailesinin yaşadığı ev olduğunu tahmin ediyordu. Bir hafta önce, varlığını doğrulayacak bir transfer tamponu olmadan bir oyuncunun evine girme fikri onu rahatsız ederdi. Sert mizaçlı Elliott Brooks'un sosyal ortamlara pek girmediği biliniyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Futboldan başka bir şey konuşmak ya da düşünmek istemiyordu. Hepsi bu kadardı. O baloncuğun içinde kaldığı, sağa sola bakmadığı sürece Peggy'yi düşünmek zorunda kalmayacaktı.

Ne yazık ki, bu süreçte kızından kazanmayı başardığı azıcık sevgiyi ya da oyuncularıyla kurmuş olabileceği her türlü arkadaşlığı kaybetmişti. Artık adamlarıyla samimi olmaya inanmıyordu. Mentor ve mentee arasındaki çizginin bulanık olması asla işe yaramazdı. Ancak sadece yirmi dört saattir içinde yaşadığı net öngörü, korkunun arzu edilen bir alternatif olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

"Peggy ile nasıl gitti?"

Alice'in soruyu soruş şeklinden Elliott, yolculuklarının bitmesine saniyeler kalana kadar soracak cesareti bulamadığını anlayabiliyordu. Saygısı en önemli olan insanlardan daha fazla korku. "Bilmiyorum," diye cevap verdi düz bir sesle.

Kendinden büyük bir parçayı yolda bırakmıştı ve Peggy'nin fikrini değiştirmekten başka hiçbir şey bu boşluğu dolduramazdı. Özellikle de antrenmanların onsuz yapılması konusunu görüşmek üzere yardımcı koçuyla yaptığı ve hattın diğer ucunda sinir bozucu bir kekemeliğe neden olan telefon görüşmesi. Evet, futbol öncelikler listesinde Peggy, Alice... ve Kyler'ın ailesine yardım etmenin çok altına düşmüştü. Alıcıdan ne kadar hoşlandığını daha önce hiç fark etmemişti ve belki de bu çılgıncaydı ama umutsuzca ihtiyacı olan birine el uzatmanın yanı sıra, Elliott bu ortak zaferin Peggy ve kendisi için gidişatı değiştirmeye yardımcı olup olamayacağını merak etmekten kendini alamıyordu. Belki birlikte çalışmak ona aralarındaki güzel zamanları hatırlatabilirdi. O zamanlar

Birbirlerine üzüntü ve kafa karışıklığı yerine rahatlık ve mutluluk sunabilirlerdi. Umut etmek için çok fazlaydı ama Elliott alabileceği her şeyi alırdı.

"Ondan henüz özür dilemedin," dedi Elliott Alice'e, arabayı yoldan çekip toprak yolda uzun ve engebeli bir yolculuğa başlarken.

Alice, "Evet, şey, sen de onu biraz oyalıyordun," diye patladı. "Tişörtünü çıkarıp lastik değiştiriyorsun. Senin garip şimşeklerini çalmak istemedim."

Elliott, Peggy'nin yol kenarında yaptığı açıklamanın etkisinden hâlâ kurtulamamış olsa da, Alice'in mini laf kalabalığı karşısında gülümsemeyi başardı. "Seni affetmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Birkaç vuruşluk sessizlik geçti. "Bilmiyorum. Önce seni affedip affetmediğini görmek için bekliyordum." Ona doğru baktı. "Affedecek mi?"

Elliott dikiz aynasından arkasındaki Suburban'ın sarsılmasını izlerken, yeni lastiğin mümkün olduğunca sıkı takıldığını kendine hatırlattı. "Bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Sonra ne olacak?" Alice sessizce sordu. "Diyelim ki seni serbest bıraktı. Benimle yeni anne konuşması yapacak mısın?"

İlk tepkisi konuyu değiştirmek oldu ama soru şaka olarak sorulmamıştı. Ve Alice'in endişelerini daha fazla bir kenara itmek istemiyordu. "Kendimizi aşmayalım, tamam mı? Şu anda sadece benimle konuştuğu için şanslıyım." Kamyonu yarım daire şeklindeki araba yolunun etrafından dolaştırdı ve parka çekti, ikisi de yolcu penceresinden üç katlı çiftlik evini inceliyordu. Alice dışarı çıkamadan Elliott uzanıp onun kolunu yakaladı, söylenecek daha çok şey olduğunu hissediyordu ama ne söyleyeceğinden emin değildi. Alice onun elini bırakmaması üzerine kaşlarını kaldırıncı Elliott elini çekti ve koltuğuna geri oturdu. "Oradaki tavsiyen... Peggy'nin kendimde olmadığımı görmesine izin vermen. Bu beni onun aklına soktu, bu yüzden neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum." Omuzlarını devirdi ve bu konuşmaya tanık olmadığı için Tanrı'ya şükretti. "Başka neyin var?"

Alice titrek bir kahkaha attı. "Benden kız tavsiyesi mi istiyorsun?"

"Hayır." Anahtarları kontaktan çekerek kalçasının üzerine bıraktı. "Pekâlâ, belki de öyleyimdir."

"Vay canına." Alice hızla yere baktı, bileğini saran lastik saç bandıyla oynuyordu. "Ya sana bilerek kötü tavsiyeler veririm, çünkü etrafımda yeni birini istemiyorum?"

O zaman durum netleşti. Fedakârlık, şimdiye kadar sadece din ve futbol açısından tarttığı ve uyguladığı bir şeydi. Zevk ve gösterişi feda etmek ve kilisesi için mütevazı bir hayat yaşamak. Futbol için evdeki saatlerini, zamanını ve bazen de sağlığını feda etmek. Peggy'nin hayatına geri dönmesi buradaki nihai hedefti, ama bu Alice olmadan gerçekleşemezdi. Soğuk damarlarında dolaşıyor, sorumluluk göğsüne ağırlık yapıyordu. Alice'in hak ettiği gibi bir ebeveyn olamamıştı ve genç bir kızı başarılı bir şekilde yetiştirmenin tam olarak nelere bağlı olduğunu öğrenmesi uzun zaman alacak olsa da, şimdi başlamak zorundaydı. Yarın çok geç olabilirdi. Ve zaten hayatındaki pek çok insan için çok geç kalmıştı.

"Bunu yapmayacaksın, Alice." Dikiz aynasından Peggy'nin Suburban'dan inişini izledi ve derin bir nefes aldı. "Ama eğer bana hayatımızda başka birinin olmasına hazır olmadığını söylersen -bu çok uzak bir ihtimal- Kyler'la olan bu durumu çözeriz... ve eve gideriz. Sadece biz."

Bu sözü vermek çok canını yakmıştı ve Alice'in cevap vermesini beklerken havadaki her zerrenin döndüğünü duyabiliyordu. "Bunu gerçekten yapar mısın?"

Kadının yüz ifadesindeki kuşkuyu bakmadan bile hissedebiliyordu ama dönüp bir kez başını salladı ve ona bunu kastettiğini gösterdi. "Evet."

"Huh," dedi sonunda, sanki boğazına bir şey takılmış gibi bir sesle. Yolcu penceresinden o kadar uzun süre dışarı baktı ki, adam onu şaşırtana kadar kendi dünyasına dalıp gittiğini düşündü. "şey... biliyorsun. Dn okuldan çıktığında herkes senin hakkında bir şeyler öğrenmek istedi. İnternetteki biyografinde olmayan şeyleri." Kollarını kavuşturdu ve koltuğa yerleşti. "Belki de ona kimsenin bilmediği bir şey söylemelisin. Bu onu özel hissettirebilir. Belki de. Bilmiyorum."

Elliott kaşlarını çattı, yıllar boyunca soyunma odasındaki konuşmaları hatırladı. "Kadınların kendileri hakkında konuşmayı sevdiklerini sanırdım."

"yle." Alice gözlerini devirdi. "Ama sen de bir şeylerden vazgeçmek zorundasın. Ve bu futbolla ilgili olamaz. Futbol yok."

"Yeterince adil." Gülümsemeye alıştı. "Teşekkür ederim, Alice."

Omuz silkip kulaklıklarını toplamaya başladı ve yolcu tarafındaki kapıyı iterek açtı... tam o sırada başka bir araç gümbürdeyerek bahçeye girdi ve onu bir polis arabası takip etti. Buruşuk takım elbiseli ve kararlı ifadeli adam daha son model Buick'ten inmeden Elliott kimin geldiğini biliyordu.

Banka.

OceanofPDF.com

Yirmi Birinci Bölüm

Eğer futbol oynuyor olsalardı, Elliott bundan sonra olanları bir karmaşa olarak adlandırırdı.

Tüm Tate klanı verandaya yığıldı - en önde Kyler - ne pahasına olursa olsun bölgelerini savunmaya hazır görünüyorlardı. Elliott'ın alıcısı koçunun orada dikildiğini görünce bir an duraksadı ama bariz şaşkınlığına rağmen oyun yüzünü değiştirmede. Peggy'nin isteği üzerine bankanın adını ve iletişim bilgilerini almak için yolda Kyler'ı aramış ama ailesinin müstakbel kurtarıcılarını taşıyan Suburban'a katılacağını söylememiştir. Kyler, Elliott'tan çok fazla ayrıntı öğrenmeye çalışmaması gerektiğini bildiği için bilgileri okumuş ve öylece bırakmıştı.

Muhtemelen Kyler'ın annesi olan bir kadın, "Bize biraz daha zaman tanımalısınız memur bey," diye seslendi. "Birlikte çocuk bezi kullanıyorduk, sen ve ben. En azından bunu yapabilirsin."

Memur ensesini kaşıdı, toprağın altına girmek ister gibi bir hali vardı. "Bunun benim elimde olmadığını biliyorsun Jess."

Bunun üzerine Jess parmaklarını Kyler'ın omzuna gömdü. "Hiçbir şey kanunun kontrolü dışında değil," diye cevap verdi neredeyse kendi kendine. "Öyle mi?"

"Her şey yoluna girecek anne," dedi Kyler, sesi sabitti. "Sadece-"

"Selam! Selam. Tamam, bekle."

Peggy'nin boğuk sesini duyan Elliott dikkatini aileye çevirdiğinde, Peggy'nin üst yarısının Suburban'ın içine gömüldüğünü ve tatlı, domalmış poposunun iki polis memuruna ve bankacıya gösterildiğini gördü. Birbirlerine rahatsız edici bakışlar attılar ve bakmamaya çalıştılar. Ama başaramadılar, hem de çok başarısız oldular.

Peggy doğrulup döndüğünde Elliott çoktan ilerlemeye başlamıştı, yüzünde bukleler, ağzını süsleyen heyecan verici bir gülümseme vardı. Bir elinde,

Elinde bir dizüstü bilgisayar vardı, karşısındaki de kulağına bir cep telefonu dayamıştı. Bu telaşlı dağınık haliyle bile yenilebilir görünüyordu. "Bay O'Leary," diye nefes aldı bankacıya hitaben. "Nasılsınız?"

"Şey, ben-"

"Bu sabah ofisinizde değildiniz. Etrafta koşuşturuyordun. Anlıyorum." Elliott dizüstü bilgisayarı Peggy'nin elinden almaya çalışınca küçük bir çekişme başladı ve Peggy yumuşadı. "Tamam, sadece... orada kal ve onu tut."

Elliott ona göz kırptı. "Sanırım bunu başarabilirim."

Sanki hiç tanışmamışlar gibi ona baktı. "Tamam."

O sırada Sage ve Belmont, destek vermek için tamamen hazır görünerek Suburban'ın arkasına doğru ilerlediler. Belmont'un homurtusu Peggy'yi sersemlikten kurtarmış gibiydi.

"Bay O'Leary-" diye başladı Peggy.

"Hepiniz kimsiniz?" Kyler'ın annesi verandadan bağırdı. "Gerçekten misafir için hazırlanmamıştım."

Peggy döndü ve el salladı. "Bana bir dakika verin, açıklayayım."

Bir süre geçti. "Şimdi neyi açıklayacaksınız?"

"Anne," diye araya girdi Kyler, hâlâ sabırla bekliyordu. "Bu Koç Brooks."

Verandadan bir koro halinde cevaplar geldi ama derin, erkeksi bir cevap diğerlerinin önüne geçti. "Futbol izlemeye pek fırsatımız olmuyor -çiftlik zamanımızı alıyor, görüyorsunuz- ama sizinle tanıştığımıza sevindik, Koç."

Elliott Suburban'ın üstünden bir baş selamı gönderdi, bir kez olsun fark edilmemiş olmanın keyfini çıkarıyordu. "Oğlunuz çok iyi bir alıcı."

Elliott otuz metre öteden bile Kyler'ın kaşlarının saç çizgisine kadar yükseldiğini görebiliyordu. "Teşekkür ederim, Koç."

"Diğer herkes kim?" Jess bilmek istiyordu. "Manzaraya karışmaya çalışan genç olan kim?"

Alice'ten tanıdık bir inilti. "Ben Koç Brooks'un çocuğuyum." Uzun uzun iç geçirdi. "Karışmaya çalışmıyorum... Sadece WiFi şifrenizi tahmin etmeye çalışıyordum."

Kyler, Alice'e doğru bir dizi sayı saydı ve Elliott onun gruba fısıldadığını duydu. "Ve şuradaki güzel sarışın da Koç'un kız arkadaşı, ama ikisi de bu fikre pek sıcak bakmıyor gibiydi. Aralarında bir husumet varmış gibi görünüyordu.

Bu konuda hiçbir şey."

Oldukça ilgi çekici mırıltılar ortaya çıktı.

Elliott, Kyler'a doğru seslenerek, "Artık buna hevesliyim," dedi ve yüz mil çapındaki herkesi gözle görülür bir şekilde şoke etti. Özellikle de tanıştıklarından beri bir kez bile şaşkın şaşkın baktığına şahit olmadığı Peggy'yi... ve bu hiç de umurunda değildi. Hayır, diye karar verdi Elliott, Peggy'yi davranışlarıyla şaşırtmayı çok seviyordu. Muhtemelen beklediği gibi tahmin edilebilir bir pislik olmaktan daha iyiydi.

"Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum..." Peggy parmaklarını ona doğru sallayarak sözünü kesti. "Dönüşüm."

Yalnız olmayı çok isteyen Elliott sesini alçalttı. "Bunu birlikte çözebiliriz."

"Konumuza geri dönebilir miyiz?" O'Leary, birisinin girişindeki Pause düğmesine basmış olmasından biraz daha fazla rahatsız olmuş görünerek bilmek istedi. "Bugünkü tek randevum bu değil."

Peggy nefes nefese, "Elbette değil," dedi ve adamın koluna dokunmak için bir adım öne çıktı. "Belli ki çok talep görüyorsunuz, bu yüzden bunu sizin için gerçekten kolaylaştıracam. Benim için cep telefonunuza cevap verir misiniz? Sadece bir saniyenizi alır."

"Cep telefonum." O'Leary takım elbisesinin ceketini sıvazladı, Peggy'nin elini zorunluluktan çözdü ve bu sırada Elliott'ın boynundaki düğümleri çözdü. O'Leary hayal gücünden yoksun bir küfür savurarak Buick'e doğru geri döndü ve sürücü tarafına eğildi. Elliott'ın bulunduğu noktadan bankacının torpido gözünü karıştırdığını ve sonunda telefonuna cevap verdiğini görebiliyordu. Sadece bir merhabadan sonra, bankacı sürücü tarafındaki açıklıktan geri çekildi ve çıkarken kafasını çerçeveye çarptı.

"Aaron başardı," dedi Peggy, Suburban'ın yan tarafına yaslanarak. "Umalım da O'Leary doğru siyasi partinin bir üyesi olsun."

Elliott onu daha yakına çekme, onun yerine kendisine yaslanmasını sağlama dürtüsünü kontrol etti. "Kiminle konuşuyor?"

Peggy nefesini dışarı üfledi. "Senatör Glen Pendleton."

Kyler, Elliott'un arkasına geçip sağında yer aldı. "Başkanlık için yarışan Senatör Pendleton mı?"

"Tam da o." Peggy Kyler'a doğru gülümsedi. "Hey. Bu Gül Adam'ın ta kendisi."

Alıcı kıkırdayarak Peggy'ye doğru hareket etmeye başladı ve Elliott

yan çizerek ilerlemesini engelledi. "Olduğun yerde iyisin."

"Evet, Koç."

Elliott, Kyler ile Peggy arasında gidip gelen alaycı gülümsemeyi kaçırmadı ve her ne kadar saf dostça bir takdir gibi görünse de kaslarının gerilmesine neden oldu.

"Dinle Peggy," dedi Kyler toprak yolda kıpırdanarak. "Bağış toplama organizasyonunda neler yaptığını duydum. Sabahtan beri takım arkadaşlarımdan ve diğer öğrencilerden telefonlar alıyorum. Ve ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum." Başını salladı, bakışları o kadar duygu doluydu ki Elliott gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Aileme bundan bahsetmedim. Paranın zamanında gelmemesi ihtimaline karşı onları umutlandırmak istemedim. Ama ne olursa olsun, denediğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Peggy omuzlarını dikleştirdi. "Bu gerçekleşecek. Buraya kadar hayır demek için gelmedik." Elliott son derece kararlı Peggy karşısında nefesini tutmaya çalışırken, Peggy başını eğerek Belmont ve Sage'i işaret etti. O'Leary'nin sahneye geri dönmesi için tam zamanında kardeşini ve en iyi arkadaşını tanıtmayı başardı. Sanki bir işaretmiş gibi, Tate ailesi bir araya gelerek herkesi O'Leary ve Peggy'nin etrafında büyük bir küme halinde bıraktı.

Bankacı kolundan çıkardığı mendille alnını sildi. "Bu iyi bir numaraydı..."

"Peggy Clarkson, hizmetinizdeyim," diye cıvıldadı.

"Bayan Clarkson." Ses tonu isteksizdi. "Daha önce bir senatörle konuşma zevkine eriştiğimi söyleyemem ama kendisine de söylediğim gibi, bu konuda söz hakkı yok ve işverenimi memnun edecek şekilde tamamlamam gereken bir işim var. Yoksa kendimi Tate'lerle aynı durumda bulabilirim."

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Peggy, görünüşe göre yılmamıştı. "Kimse işinizin zor olduğuna itiraz etmiyor. İnsanlar muhtemelen sürekli oyalamaya çalışıyorlar. Ama bu özel bir durum, çünkü yarın bu saatlerde borcun tamamını ödeyebileceğiz."

Peggy dizüstü bilgisayara uzanırken Kyler'ın ailesinden nefesler yükseldi ama O'Leary onun ilerlemesini durdurdu. "Kitaptaki her hikâyeyi dinledim Bayan Clarkson ve bu riski göze alamam. Özür dilerim. Binanın derhal boşaltılması gerekiyor."

Dizüstü bilgisayarı işaret etti. "Ama eğer sadece-"

"Üzgünüm, zaman çoktan tükendi."

Pekâlâ. Elliott'ın içinde bir motor kükredi, biraz tanıdıktı ama genellikle kötü bir karar ya da sahada kaçırılan bir fırsattan sonra yaşadığı haklı öfkeden çok daha kişiseldi. Artık yeterdi. Küçük bir pislik Kyler'a sadece birkaç saatlik bir fark yüzünden aile çiftliğini kaybettiremezdi. Ve Peggy'nin sıkı çalışmasını mahvedip onu üzmeyeceğinden de emindi.

Dışarıdan sakın görünen Elliott dizüstü bilgisayarını Kyler'a uzattı ve oyuncusunun yavaş bir ısıklık çaldığını ve ardından "Herkes saklansın" dediğini duydu.

Elliott, O'Leary'ye yaklaştı, diğer adamın başını geriye eğmek zorunda kalacağı kadar yakın durdu, sadece yarı kızgın, yarı gergin olacak kadar. "Şimdi beni iyi dinle," dedi alçak bir hırıltıyla. "Eminim annen her gün işe takım elbise giyip izci saç kestirdiğin için seninle gurur duyuyordur ama o burada değil. Sadece sen ve ben varız. Ve benim artan kızgınlığım. Bu da gerçekten kıskırtmak istemeyeceğin bir şey." Yaklaştı, adam bir adım geri çekilince memnun oldu. "Sırf bu gece mojito içerken ya da bugünlerde dünyanın en büyük puştları ne içiyorsa artık, aynı saç kesimine sahip, otuzbirci arkadaşlarına anlatacak güzel bir hikâyen olsun diye bu ailenin geçim kaynağını elinden alacak değilsin." Elliott onu tartmak için arkasına yaslandı. "Beni geçmeye niyetin yoksa yapacağın şey şu." O'Leary polisi işaret etti, kekeme olduğu belli olan ağzı açtı. "Sana yardım etmeyecek. Bayan Tate ile aynı okula gittiğini duymadın mı? Orada asla anlayamayacağın bir sadakat var. Ama eğer orta yaş krizinden önceki arabana binip annenin evine doğru lastik yakmazsan, bu sadakati test edeceğiz ve kimin üste çıkacağını göreceğiz." Elliott ona sert bir gülümseme verdi. "Ya da yarına erteleyip tatsız bir şeyden kaçınabilirsin. Ve bu tatsız bir hal alır. Ben böyle bir adamım işte. Peki ya sen?"

O'Leary, Elliott'ın konuşması sırasında üç beden küçülmüş, öfkesi yerini kendini korumaya bırakmıştı. İçinden mırıldanan adam saatini kontrol etti ve Elliott'ın araç tarifini tartıyormuş gibi arabasına baktı. Sonunda yüzünde ekşi bir ifadeyle aileye döndü. "Tamam." Herkes nefesini tutmuş olmalıydı, çünkü Elliott'ın etrafında sanki bir rahatlama rüzgârı esiyordu. "Bir gününüz var."

Elliott'ı gülümsetmekten başka bir işe yaramayan bir tezahürat yükseldi, ama bu

Biri sırtına atlayıp kulağına teşekkür ıgıllıkları atmadan önceydi. Ardından Kyler ve onu takip eden yarım düzine tanımadığı akrabası, Elliott ayakta duran ve her taraftan kucaklanan bir köpek yığınının ortasında kalana kadar üzerine üşüştü.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Bu kadar yeter."

Herkesin başının üzerinden, hâlâ Suburban'ın yanında duran ve ağzında şaşkın bir gülümsemeyle onu izleyen Peggy'yi gördü. Onun kendisinden hoşnut olabileceğine dair bu küçük ipucu bütün bu lanet yolculuğa değmişti. Ama Peggy kendini silkeleyip arkasını döndüğünde, Elliott savaşın daha yeni başladığını hatırladı.

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

Elliott'tan ayrılmakla ilgili sorun şuydu: Hâlâ ona lanet olası bir ağaç gibi tırmanmak istiyordu. Bu bitmek bilmeyen ihtiyaç Bates'lerin çiftliğine gelmeden önce de vardı, ama o solgun bankacıyı korkutup geri çektikten ve okulun ilk gününde onu bir anaokulu öğrencisine dönüştürdükten sonra? Peggy'nin iç çamaşırları da muson yağmurundan geçmiş olabilirdi. Hepsi Bates'lerin mutfağına doluştuğunda, büyük ada için minnettardı, çünkü bacaklarının arasındaki ıslak noktanın görüldüğünden emindi, ki bu hayatında hiç olmamış bir şeydi.

Tanrım. Koç Elliott Brooks'u iş başında görmüştü. Tanrı biliyor ya, elinde ponponlarla saha kenarından ona özlem duymuştu. İsteddiği zaman çok korkutucu olabiliyordu. Ama onu hiç yakından görmemişti. Sırt kaslarının şiştiğini hiç görmemiş, sesinin o kadar alçak ve kirli bir perdeye düştüğünü duymamıştı ki, sanki bir gitar yutmuş gibi midesindeki telleri tıngırdatmıştı. O'Leary'ye haddini bildirirken, onun içine de girmiş olabilirdi - abartmıyorum.

Farkı yaratan da onun davasıydı. Önemli bir şey için savaşıyordu. İkisi için de. O parlak anlarda aynı takımdaydılar... ve bunu sevdiği için kendinden nefret etmişti. Birlikte başardıkları şeyle gurur duyduğu için.

Mutfak adasının karşısında, Elliott'ın Kyler'ın büyükannesinden gelen üçüncü tur yanak öpücüklerini bir buz heykeli kadar sıcak bir şekilde kabul edişini izledi, onun mütevazı bir cevap verdiğini duydu... ve lanet olsun ki daha da ıslanmadıysa. Tam sayılan yerde gerçek bir tufan vardı ve işte buradaydı, mermer bir mutfak armatürünün arkasında herhangi bir uyarılma belirtisini saklıyordu. Ya da belki de hiç saklamıyordu, çünkü Elliott'ın bakışları adanın üzerinde gezindi ve meme uçlarını okşadı. Elbette utanç verici küçük noktalar halindeydiler. Ahlaksız bir kadındı. Ona izin bile vermemeliydiler.

Evin içinde.

Peggy hızla kollarını kavuşturdu ve Belmont'u aradı; Belmont ön kapının yanında duruyordu, Sage ise onun elini tutmanın ne kadar akıllıca olacağını düşünüyormuş gibi görünüyordu ama harekete geçmeye korkuyordu. Bu ikisinin arasında bir şeylerin hızlıca çözülmesi gerekiyordu, çünkü Peggy en iyi arkadaşının içindeki gergin enerjiyi hâlâ hissedebiliyordu ve bu kargaşanın Belmont'un üzerinde yoğunlaşmasının daha iyi mi yoksa daha kötü mü olacağına karar veremiyordu.

Yakınlarda, oturma odasında, Alice kanepede oturmuş telefonuna bakıyordu. Karşı tarafta, aynı yaşlarda bir kız -muhtemelen Kyler'ın kız kardeşi- kendi telefonuna bakıyordu ama arada bir kızlar birbirlerine ilgi dolu bakışlar atıyordu.

Peggy'nin dikkati, Kyler'ın annesinin onu kucaklayıp Peggy'nin çapraz kollarını göğsüne sıkıştırmasıyla dağılmıştı. Kadına tekrar sarılırsa, zavallı kadını ucube meme uçlarıyla bıçaklama ihtimali vardı, bu yüzden geri çekilirken titriyormuş gibi yaptı. "Sadece biraz üşüdüm."

"Isıtıcıyı çalıştır, Lyle!" Kyler'ın annesi sırtışını kesmeden seslendi. "Kurtarıcılarımızı donarak öldürmeyelim."

Kyler'ın babası al yanaklı Lyle, iri yarı oğluna hiç benzemiyordu. Klasik anlamda yakışıklı olmasa da, sevimli bir şekilde tombuldu ve gülümsemek isteyeceğiniz türden bir tavra sahipti, özellikle de bankadan kısa bir erteleme aldıkları için. Karısının emrini yerine getirirken adımları esnekti, sonra adanın etrafında toplananlara döndü, dirseklerine dayanarak Peggy'ye başını salladı. "Şimdi, hediye edilen atın ağzına bakmak benden uzak olsun, ama o dizüstü bilgisayarda ne pişirdiğinizi açıklamanın bir sakıncası yoksa, yardım etmek için ne yapabileceğimi bilmek isterim."

"Elbette," diye nefes aldı Peggy, kollarını açması gerektiğini fark ettiğinde sinirleri boğazına yakın bir yerde toplanmıştı. Ama muhtemelen hava trafik kontrolörü değneği olarak kullanılabilecek meme uçlarını ortaya çıkaramadan, omuzlarına sıcak bir şey düştü. Elliott'ın ceketini mi?

Ona minnettar bir bakış atmak için döndüğünde, adam yavaşça göz kırptı... ve bacaklarının arasında daha fazla ısı toplandı. Bu uzun bir öğleden sonra olacaktı.

"Şimdi iş konuşmaya başlamadan önce," dedi Jess, sessizlik için iki elini kaldırarak. "Uyku ve yemek düzenini sağlayalım."

"İşte başlıyoruz," dedi Lyle, karısının belini çimdikleyerek ve bir feryat kopararak. "Şimdi yemek işini bana bırak. Arka taraftaki ızgaraya biraz biftek atabilirim ve bir orduya yetecek kadar mısır ve patatesimiz var."

"Uyku düzeni mi?" Peggy ciyakladı, konuşmanın Belmont'un temkinli ifadesini karanlık bir kaş çatmaya dönüştürdüğünü fark etti. "Yerel bir motel buluruz diye düşünmüştüm-"

"Bunu duymayacağım! Aklından bile geçirme!" Jess haykırdı. "Bu grup yakında eve dönecek." Nereden geldikleri bilinmeyen çeşitli aile üyelerini işaret etti, hepsi de gelişmeleri izlemekten memnun görünüyordu. "İki misafir odamız ve bir çekyatımız var. Koca oğlanı çekyata, Sage ve Alice'i bir odaya, Elliott ve Peggy'yi de çift oldukları için diğer odaya yerleştiririz diye düşündüm-"

"Oh. Vay canına." En içten gülümsemesini takındı ve Elliott'ın kelimelerle ifade edilemeyecek kadar memnun görüldüğünü fark etti. "Biz bir çift değiliz. Ben Sage ve Alice'le kalacağım."

"Araba benim için gayet iyi," diye gürledi Belmont.

"Alice de benim odamda kalabilir," dedi telefon saplantılı genç kanepeden, başını hızla aşağı eğmeden önce. "Sakin görünüyor ya da her neyse."

Alice'in ağzı bir karış açık kaldı, sonra kapandı ve boynu kızardı. "Teşekkürler."

Sanki az önce odanın öbür ucunda bir ergenlik atılımı gerçekleşmemiş gibi, Jess iki elini kalçalarına dayadı. "Kyler, Koç ve Peggy'nin bir çift olduğunu söylemiştin."

Kyler kızarmış yüzünü ellerinin arasına gömerek, "Ben de bu konuda hiçbir şey söylememeni söylemiştim," diye mırıldandı. "Bırak istedikleri yerde uysunlar anne."

Jess, Peggy ile Elliott arasında spekülatif bir bakış fırlatarak, "Yeterince iyi," dedi. "Oldukça ilginç bir çift, hepsi bu."

Elliott gülmeye başladı. Ses o kadar zengin, beklenmedik ve erkekçe çıkmıştı ki, boğazındaki güçlü kaslar kasıldı ve muhtemelen Peggy de dahil olmak üzere mutfaktaki bütün kadınların gözleri fal taşı gibi açıldı. Zengin ses kaybolduğunda, dikkati Peggy'nin üzerindeydi. "İlginç olan o. Bana iki kez baktığı için şanslıyım." Ciddileşti. "Ona bunu tekrar nasıl yaptırabileceğimi bulmaya çalışıyorum."

"Dur, Elliott," diye fısıldadı Peggy, öfkeden ciğerleri tıkanmıştı. Yabancıların önünde bu kadar rahat konuşan bu adam kimdi? Onu tanııyordu. Adam

onun Elliott'ı değildi. O... onun olabileceğini hayal ettiği her şeydi. Daha da iyisi. Milyonlarca kez daha iyi. Ve bu duygunun birinin ayakları altında ezilmesinin nasıl bir his olduğunu bildiğinde umut korkunç bir şeydi. Aynı adam ona birçok kez ilham vermişti. Peggy omurgasını dikleştirerek dizüstü bilgisayarını, şu anda herhangi bir bağış toplayıcısından çok aşk hayatıyla ilgilenen aileye bakacak şekilde çevirdi. "Aslında, yardım edebileceğiniz bir yol var..."

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Elliott, Tates'lerin verandasında bir ileri bir geri yürüyor, içeriden iki şeyden birine işaret eden bir tezahürat duyduğunda özellikle kimseye başını sallamıyordu. Ya açık artırma için yeni bir eşya bağışlanmış ya da tekliflerden biri satın alınmıştı. Sage makyajını tazeledikten sonra yirmi dakika önce bilgisayarıyla aşağıya inmiş ve mutfak masasına kamp kurmuştu; yüz mil çapındaki tüm Tate akrabaları da gösteriyi izlemek için hemen onun etrafında toplanmıştı. Jess bodrumdan bir beyaz tahta bile çıkarmış ve canlı bir çetele tutabilmeleri için yemek odasının pencere kenarına koymuştu. Kadın üçüncü kez minnettar gözyaşlarına boğulduğunda, Elliott verandaya kaçmıştı.

Üst kattaki pencereden süzülen öfkeli müziği duyabiliyordu ve Tiz genç kız kahkahaları, Alice'in yeni en iyi arkadaşıyla gayet iyi anlaştığını gösteriyordu. Belmont yürüyüşe çıkmış, Sage'in etrafında bu kadar çok insanın toplanmasından dolayı endişeli görünüyordu. Elliott'ı Peggy'nin kendisine tahsis edilen yatak odasından çıkmasını beklemesi için bıraktı. Peggy, Tates'lerin yerel işletmelerini müzayedeye dahil etmek için bir plan yaptıktan sonra kibarca izin istemiş ve yakında gelişmeleri kontrol etmek için geri döneceğini söylemişti. Yine de sezgileri ona Peggy'nin mümkün olduğunca uzun süre yatak odasında kalacağını ve kendisinden kaçmayı umduğunu söylüyordu.

Boş ver onu. Üzerinde çalışacak fazla zamanı yoktu. Yarattığı bu durumda sabırlı olması gerektiğini tamamen anlamış olsa da, onun kendisine gelmesini beklemek işe yaramayacaktı.

Elliott paravan kapıyı açıp yemek odasının önünden geçti, merdivenlere yöneldiğini Sage ve Kyler'ın annesi dışında kimse fark etmemiş gibi görünüyordu. Bu basit jestten cesaret alması ne kadar saçmaydı, değil mi? Ama bulabileceği her müttefike ihtiyacı vardı. Daha Peggy'nin yatak odasının kapısına varmadan duyuları

onun sessiz "girmeyin" mesajını aldı. Havada asılı duruyordu, kristal kadar netti.

Elliott çenesini sertleştirerek hayali engeli aştı ve yatak odasının kapısını açtı. Böylesine eski bir evde kapının gıcırdayarak girişini işaret etmesini beklerdi ama kapı hiç ses çıkarmadı ve ona rahatsız edilmemiş bir Peggy'ye bakabileceği değerli saniyeler verdi.

Görünmez parmakları onu görünce midesine saplandı. Ne ağzında çapkın bir ifade vardı, ne de kıvrımlarını ustalıkla sergiliyordu. Yatağın üzerinde yüzüstü uzanmış, çenesini yumruğuna dayamış, bir dergiye benzeyen bir şeyi okuyordu. Dudakları okuduğu şeyle aynı anda hareket ediyordu ve bu alışkanlığının farkında olmadığını fark ettiğinde parmakları karnındaki tutuşunu sıkılaştırdı.

"Peggy," diye sordu Elliott, Peggy bir solukla tepki verip diz çökme pozisyonuna geri döndüğünde pişmanlık omuzlarına çökmüştü. Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi ileri uzandı ve günlüğü kararlı bir hareketle kapattı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Ona bakmadı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Kadının ne kadar yumuşak görüldüğünü fark etmemeye çalıştı ama başaramadı; gömleği üzerine yatıldığı için buruşmuştu, çenesi elinin üzerine dayadığı için kızarmıştı. Gözlerinde hızla uzaklaşan uzak bir bakış vardı - bir şeyler... kapalıydı- ve o gelgiti yakalayıp kıyıya geri getirmek istedi.

İşte fırsat buydu. Onunla arkadaş olma şansı. Bunu iliklerine kadar hissetmişti.

Elliott odaya girdi ve vücudunun hatlarına sinen gerilime rağmen kapıyı arkasından kapattı. "Ne okuyordun?"

"Oh, bu..." Bir avuç sarı bukleyi yüzünden uzaklaştırdı. "Bu annemin günlüğü. Bizim için geride bıraktı."

Yatağın ayak ucunda durdu, moleskin günlüğü ile Peggy'nin arasına baktı. "İçinde seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Hayır. Neden öyle dedin?" diye sordu çok hızlı bir şekilde, bağdaş kurmadan önce. "Bilmiyorum. İlk girişten sonrasını okumadım."

Yukarı çıktığından beri bol bir etek giymişti ve Elliott'ın, kumaşın kendisine doğru tırmandığı, açıkta kalan kalçalarına bakmamak için büyük bir çaba göstermesi gerekti- "Neden olmasın?"

Adamın sesindeki çalkantılı asfalttan dolayı kaşlarını çattı ama bir şey yapmadı.

Yorum. "Annenizin sizin hakkınızdaki gizli düşüncelerini bilmek ister miydiniz? Eğer seçme şansın olsaydı?" Parmakları soluk sarı yatak örtüsünü çekiştirirdi. "Çünkü o düşünceler, annenin seni nasıl gördüğü, her zaman doğrudur. Hoşuna gitse de gitmese de. O seni herkesten daha iyi tanıyor."

Elliott annesini düşündü. Yemek hazırlarken omzunun üzerinden gönderdiği zoraki gülümsemeleri, bir şeyleri açıklamak zorunda kalmadan önce derin derin iç çekişini. "Bu doğru olabilir. Ama bizim onları nasıl gördüğümüzü bilselerdi, onlar da aynı derecede korkmazlar mıydı sence?" Omuz silkmesi sarsıntılıydı. Bunlar bilmediği derinliklerdi ama devam etmek için kendini zorladı. "Çocuklar anlayışlıdır. Ben daha yeni yeni farkına varmaya başlıyorum. Senin annen de -bizim annelerimiz de- yazdığımız bir günlüğü okurken muhtemelen iki kere düşünürdü."

Peggy dikkatini ondan söz konusu nesneye çevirdi. "Kahretsin, Elliott. Son zamanlarda sürprizlerle dolusun, değil mi?"

Her ne kadar cazip gelse de, bu ifadeyi alıp avantajını kullanma dürtüsüne direndi. "Tam olarak ne okumaktan korkuyorsun?"

"Neden önce sen gitmiyorsun?" Sanki sorarak kendini şaşırtmış gibi vücudu biraz sarsıldı. "Annen senin hakkında ne yazardı?"

Evet. Kesinlikle derinlere inilmemiş. "Bu konuda çok düşünmemiş olmam beni piç mi yapar?"

"Şimdi bunu bir düşün," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi.

Geçmişte ona ulaşmaya çalıştığı ve onun dikkatini seksle dağıttığı onca zaman? O anda aynı şeyi yapmak için kökleşmiş dürtüsünü yenmek zorundaydı. Vücudunu yastıklara gömmek ve yatak yaylarını test etmek için. Adam mutfakta onu o kadar tahrik etmişti ki hayır demekte zorlanacaktı. Özellikle de sertleşirse. Bu onun zayıflığıydı ve bu sabahki konuşmalarından sonra nedenini biliyordu. Cezalandırılmayı hak ettiğini düşündüğünü biliyordu. İşte tam da bu yüzden yaşadığı sürece bunu ona karşı asla kullanmayacaktı. Bu sessiz yemin Elliott'ı yatağın ucundaki yerinde sabit tutuyordu. "Bence bana bakıp babamın bir kopyasını görürdü. Ve hayal kırıklığına uğrardı." Bu sözleri yüksek sesle söyledikten sonra rüzgârın yelkenlerini terk etmesi beklenmedik bir şeydi. "Yine de bunu uzun zaman önce kabullendim. Artık endişelendiğim bir şey değil."

Peggy'nin gözleri gümüş dolarlar kadar iriydi. "Hâlâ hayatta mı?"

"Evet." Peggy'ye biraz daha yakın olma ihtiyacına boyun eğdi ve bir gıcırtı korosu eşliğinde yatağın kenarına oturdu. "Pek konuşmuyoruz."

Peggy dizlerinin üzerine kalktı. "Oh, ama fikrini değiştirmek için zamanın var. Keşke buna sahip olsaydım. Keşke anneme daha fazlası olduğumu gösterebilseydim."

"Neyden daha fazla, bebeğim? Sen bir harikasın." Kollarını odayı kapsayacak şekilde açtı. "Şu anda hepimiz buradayız çünkü senin bir fikrin vardı. Verandadaydım ve..."

Kısa bir duraklama. "Ve ne?"

Duygusal, özentili bir şair gibi görünmeden düşüncelerini yüksek sesle söyleyip söyleyemeyeceğini öğrenmenin tek bir yolu vardı, o da bunu yapmaktı. "Düşünüyordum da, yaptığın bu şey -bir anda tasarladığın bu bağış toplama fikri- bu aile için nesiller boyunca bir dalgalanma etkisi yaratabilir." Bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Ne kadar inanılmaz ve özverili olduğunun farkında mısın diye merak ediyorum Peggy. Karşılığında hiçbir şey istemeden kendinden çok şey veriyorsun. Keşke zamanda geriye gidebilseydim ve orada olmana minnettar olduğumu bilmeni sağlayabilseydim. Bunu kabul etmeme bile izin vermedim." Göğsünde her zaman var olan zonklama daha da şiddetlendi. "Kahretsin, bunu kabul etmemenin bir nedeni de benim."

"Elliott-"

"Her şeyimi ortaya koymaya hazırım," dedi günlüğü işaret ederek, "benim görmeyi reddettiğim şeyi o gördü. Çünkü senin gibi harika birini yetiştirebildiğine göre, bilge bir kadın olmalı."

Alt dudağı titrediğinde, uzanıp başparmağını yanağının kıvrımında gezdirmekten kendini alıkoyamadı. Gözleri kapandı ve dizlerinin üzerinde hafifçe sallanarak onun dokunuşuna doğru eğildi. Yatağın etrafındaki hava beklentiyle ağırlaştı, sanki ev bundan sonra ne olacağını görmek i ç i n b e k l i y o r d u . Çelikten yapılmış bir iradeyle, onunla daha fazla temas kurma dürtüsünü kontrol etti. Her ne kadar onu yatağa sürüklemek ve cehenneme kadar öpmek istese de, sabırlı olması gerekiyordu.

Peggy yüzünü onun avucuna çevirdi ve Elliott'ın kasları gerildi. Ve kabarık dudaklarını orta parmağının etrafına emdiğinde, siki sertleşti ve kot pantolonunun fermuarına doğru itildi. "Bu iyi hissettiriyor, bebeğim."

Alnı kırıştı ve geri çekildi. "Bu işe yaramayacak."

Kalbi şahdamarına çarptı. "Sen fikrini değiştirene kadar özür dilemeye devam edeceğim. Daha işim bitmedi."

"Hayır, bu-" Yüzünü tavana doğru eğdi. "Özrünü kabul ediyorum, tamam mı? Artık geçmişe tutunmayacağım. Zaten bu yüzden Cincinnati'ye geldim. Ama bundan daha fazlası var. Denemeye istekli olsam bile..." Söylemesi gereken her neyse onun için zordu ve o mücadele ederken ten tene temas etmemek işkence gibiydi ama kendini olduğu yerde kalmaya zorladı. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Sen olmadıkça nasıl zevk alamayacağımı..."

"Yaptığımız şeyin yanlış olduğunu hissettirmedğim sürece. Yanlış olanın sen olduğunu mu?" Görüntüler netleşirken bir avuç çivi yuttu. Karanlıkta ona söylediği sözler. Sert sözler. "Sana bir daha böyle davranmaktansa ölürüm daha iyi."

"Biliyorum." Bir omzunu kaldırdı ve bıraktı. "Belki de sorun budur. Senden başka bir şeyi nasıl kabul edeceğimi bilmiyorum."

"Buraya gel ve beni dene," diye homurdandı, havayı farkındalıkla gererek. Peggy ve kendisi de. Birkaç saniye içinde ikisi de bir mil koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Zorlamamaya kararlıydı ama şimdi durum bambaşka bir hal almıştı ve evet, kesinlikle panik ensesinden yukarı tırmanıyordu. Sağlıklı bir seks yapabileceklerini düşünmüyordu ve hayvani bir açlık, onun yanıldığını kanıtlama ihtiyacıyla damarlarındaki kanı ısıtıyordu. "Gel kucağıma otur."

İçindeki çekişme çok açıktı. İpin bir tarafında, paylaştıkları kimyasal çekim öncelik için savaşıyordu ama diğer tarafta teslim olmayı reddeden bir şüphe vardı. Yırtık ifadesi bunların hiçbirini saklamıyordu. Sonunda dizlerinin üzerinde yatağın üzerinde yürümeye başladığında, Elliott tuttuğu nefesini bıraktı.

Duman gibi pürüzsüz. Akışkan. Vücutları her zaman birlikte böyle hareket etmişti ve şimdi de bir istisna değildi. Bacaklarını Elliott'ın kucağına uzattı ve oturdu, eteği Elliott'ın ellerinin yapmak istediği gibi kalçalarına doğru tırmanıyordu. Elliott onun kalçalarından tuttu ve yavaşça, yavaşça yaklaştırdı, kalkmış sikiyle karşılaştığında göz kapaklarının titremesini izledi. "Sen etraftayken asla başka türlü olmaz," diye mırıldandı ağzına karşı. "Ama senin için daha fazlası var Peggy. Seksten daha fazlası. Seni kötü bir kız gibi hissettirmekten daha fazlası."

Bacakları adamın etrafında sarsıldı ve inledi. "O zaman neden

Bana bu kadar çok seslendiğini duyuyor musun?"

"Bilmiyorum." Sağ kolunu kadının sırtına doladı ve onu aletinin üzerinde salladı. "Belki bir gün sana böyle seslenirim ve sorun olmaz, çünkü gerçekten ne düşündüğümü bilirsin. Tatlı ve doğru olmaktan başka bir şey olmadığını. Her santiminle."

Sanki onu engellemeye çalışıyormuş gibi gözlerini sıkıca kapattı.

Elliott bunu kabul etmedi. Sol elini kızın kalçasında aşağı yukarı kaydırды ve her vuruşta biraz daha yukarı kaldırdı. "Yukarı çıktığında külotunu değiştirmek zorunda kaldın mı bebeğim?" Başparmağını iç çamaşırının hemen altına soktu, bir yay çizerek amının birkaç santim ötesinde durdu. "Yenilerini giydiğinde, eminim klitorisini biraz ovmuşsundur. Orta parmağınla sadece bir kez. Belki iki kez. Ama durdun çünkü başkasının evinde, güneşin altında kendini parmakladığın için kendini kötü hissettin. Doğru mu anladım?"

"Evet," diye nefes aldı ve başını yana eğerek Elliott'a dişlerini boynunun yan tarafına geçirmesi için bir fırsat verdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum, çünkü başkasının mutfağında ıslak ve azgın olsan da, özünde iyi bir kızsın." Onun bu söz üzerine geri çekildiğini hissetti, sadece bir dokunuşla. Ama daha bitirmemişti. "Ve biliyorum çünkü amın ıslandığında, o gerçek, ağrıyan, kaygan ıslak türden ıslandığında, sikimi tutmak istiyorsun. Öyle değil mi?"

Ağızları o anda birbirini buldu. İkisi de öpüşmeyi başlatmamıştı; bu sadece daha fazla ertelenmeyi reddeden bir cazibeydi. Dudakları birbirine kayarak açıldığında, dilleri alaycı yalamalarla birbirine sürtündüğünde, kasıklarında cevap veren bir kavrama hissetti. Sadece Peggy'nin ona hissettirdiği türden, normalde onu yatağa çivilemesine ve kot pantolonunun fermuarını indirmesine neden olacak türden.

"Bu, nasıl yaparsak yapalım harika olamayacak bir şey gibi mi geliyor?" Sıcacık amcığı ereksiyonunun üzerinde sert bir şekilde kıvrılırken inledi. "Sana ne dediğim ya da önce kışına şaplak atıp atmadığım önemli değil. Beni duyuyor musun bebeğim? Bacaklarını açtığında ve ben içine girdiğimde hiçbir şey cennet gibi hissetmeni engelleyemez. Tam da benim için sıcak tuttuğun o daracık noktaya."

Öne doğru atılarak kızın ağzını öyle bir şiddetle yuttu ki kızın başı geriye düştü, kolunun üzerine eğildi, bacakları kalçalarına yapıştı, vücudu kavislendi. Göğüslerinin cazibesi göğsüne baskı yapıyordu,

Elliott onun ağzını serbest bırakıp diri meme uçlarıyla ziyafet çekmeye, dünyanın dönmesini engellemekten daha fazla karşı koyamadı. Dili kadının gömleğinin pamuğuna değiyor, dişleri gömleği ıslatıyordu.

"Elliott, lütfen... lütfen sadece..." Tekrar oturur pozisyona geçti, lezzetli ağzını onunkinin üzerine eğdi, onu becerme ihtiyacı artana kadar dilinin sıcak, aceleci vuruşlarını yaptı, kırılma noktası ateşlenen bir mermiden daha hızlı yaklaşıyordu. "Sadece yap şunu. Bana duymak istediklerimi söyle. Dua et."

İnkâr ve pişmanlık kafatasına bir-iki yumruk indirdi. "Hayır, bebeğim. Buna ihtiyacımız yok."

"Evet." Kulak memesini dişlerinin arasına aldı ve çekiştirerek bir şehvet şimşegini doğruca onun kucağına fırlattı. "Seviyorum."

Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerindeki çatışmanın içinden geçti. Tanrım, bunu ondan almayı, yükünü hafifletmeyi o kadar çok istiyordu ki. "Peggy-"

"Hayır. Bana iyi ve güzel olduğumu söylemeyi kes. Senden bunu istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü o zaman asla bırakmam." Ağzı kapandı ama bir an sonra açıldı ve sesi bu kez daha yumuşak olsa da, yine de göğüs kafesini paramparça eden hızlı bir toptu. "Ve buna ihtiyacım var, Elliott. Yeniden yirmi iki yaşındaki kızmışım gibi fantezilere kapılamam. Futbol ve kilise var ve başka hiçbir şeye yer yok. Milyonlarca kez söyledin. Kısa sürede en başa döneriz."

"Bana bak. Bana bak." Başparmaklarını kızın yanaklarında daireler çizerek ovuşturdu. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Orada öylece oturdu, zaman ve canlılık içinde asılı kaldı. Daha fazlasını mı bekliyordu? Başka ne olabilirdi ki...

"Bu gece benimle çık."

Tek bir sarışın kaşını kaldırdı. "Ha şimdi mi?"

Tanrım. Son zamanlarda bir kadına çıkma teklif etmemişti... hiç bir kadına çıkma teklif etmiş miydi? Karısıyla kilisede tanışmıştı ve buluşmalarının çoğu bu duvarlar arasında gerçekleşmişti. Peggy ile geçirdiği zaman evinin içinde, arabasında, yurt odasında. Görülmeyecekleri her yerde. Randevular onun uzmanlık alanı değildi. Yine de kendini sorgulayacak zamanı yoktu. Peggy'yi kaybediyordu. Bu kelimenin tam anlamıyla onun Hail Mary geçişiydi.

son bölge. "Bu gece için buradayız. Seni bir yere götüreyim." "Bir randevu gibi," dedi yavaşça. "Nereye?"

"Seninle olabileceğim her yerde, Peggy."

Kızın gözlerinde garip -belki de isteksiz- bir ışık belirdi ama Alice kızın yanıtını duymadı çünkü kapı arkalarından açıldı ve ardından Alice'ten başkası tarafından söylenmeyen bir "Oh olsun" sesi duyuldu.

Herkes aynı anda kıpırdandı, Peggy onun kucağından atladı, Elliott vücudunun üst kısmını kapıya bakacak şekilde çevirdi, tam zamanında Alice'in şaşkın ifadesini ve koridorda hızla uzaklaşan siyah giysili figürünü yakaladı. Elliott iç çekerek dikkatini tekrar Peggy'ye çevirdi. Ellerini ağzının üzerine kapatmış, omuzlarını gözlerine yakın bir yere kaldırmıştı. "Kahretsin doğru," dedi, sözcükler boğuk boğuk çıkıyordu.

Elliott ayağa kalktı. "Peşinden gideceğim."

Peggy ellerini bıraktı ve eteğini düzeltmeye çalıştı. "Ben yapabilir miyim? Peşinden gidebilir miyim yani?" Doğru kelimeleri arıyor gibiydi. "Sadece ona hiçbir şey olmayacağına dair güvence vereceğim-"

"Yapmayacaksın." Emri ikisine de biraz fazla sert geldi, Peggy iki elini birden kalçalarına vurarak karşılık verdi. "Ya da ne istersen söyleyebilirsin ve yalan olması için daha da çok çalışırım."

Teninde bir kızarıklık uyandı. "Zaten yeterince sıkı çalışıyorsun." "Fark etmen ne güzel." Elliott aralarındaki mesafeyi ortadan kaldırdı, Kalçalarındaki ellerden birini kaldırdı ve sırtını, avuç içini, parmaklarını öptü. "Bu gece seninle yalnız kalmak istiyorum. Bunu kabul edersen gitmene izin vereceğim."

Yer değiştirdi, gözleri adamın ağzının hareketlerine odaklanmıştı. "Oh, başka türlü yapmayacak mısın?"

Elliott birleşen ellerini kadının sırtının alt kısmına götürerek onu öne ve göğsüne doğru itti. "Hayır." Eğildi ve kızın dudaklarının kenarını bir o yana, bir bu yana yaladı. "Yapmayacağım."

Titrek bir nefes verdi. "Güzel. Ama mısır tarlaları olmasın. Yılın bu zamanında oralarda katil hindiler gizlenir."

"Öyle mi?" Arayıcı bir gülümsemeyi paylaştılar. "Çıktığın bu yolculuk hakkında bana anlatacağın çok şey var, değil mi? Hepsini duymak istiyorum. Aklından geçen her düşünceyi bilmek istiyorum."

"Böylece strateji oluşturabilirsin, Koç?"

"Belki." Onu öpmek için duyduğu ilkel ihtiyaca boyun eğdi.

Hava. "Ama sonra bebeğim, sana iyi kızların nasıl herkesten daha iyi seviştiğini gösterebileceğim bir yer bulacağız." Ağzının her bir köşesine birer öpücük kondurdu. "Bu gece görüşürüz."

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Başka bir mısır tarlası. Çok güzel.

Peggy, Aralık ayının serin havası sayesinde sapsarı yarıya inmiş mısır ekinlerinden geriye kalanların arasından ilerledi. Alice'in ileride, çıplak bir kavak ağacının seyrek gölgesinde bağdaş kurmuş oturduğunu ve düz tarım arazisine baktığını görebiliyordu. Tıpkı o öğleden sonra okul salonunda olduğu gibi, Alice'e ulaştığında ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve bu kez, büyüleyebileceği bir dinleyici kitlesi ya da yüzünü saklayabileceği bir kapı yoktu. Sadece onlar vardı, bu çorak, yabancı yerde soyunmuşlardı. Genç kıza yaklaştıkça hafif esinti bile durgunlaşıyor, ona daha da az pelerin veriyordu.

Dönmeden, Elliott'ın üst kattaki yatak odasından kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Peggy'nin Alice'e herhangi bir veda sözü vermediğinden emin olmak için olsa bile, tarlada onlara katılmak istediğini hissedebiliyordu. Verdiği sözleri tutmaması için elinden geleni yapacaktı.

Çok kötüydü. Elliott'ın yanındayken net düşünemiyordu ama dışarıda, sert vücudu ona baskı yapmadan, sözleri kararlılığını yıkmaya çalışmadan kararını vermesi çok kolaydı. Olabildiğince hızlı ve uzağa koşması gerekiyordu. Göğsünde tutuşan bu umut kötü haberdi çünkü düşüş acımasız olacaktı. Bir gece daha. Elliott'la bir gece daha geçirdikten sonra yarınki bağış kampanyasına katılacak ve sonra da kendini tuğlalara vuracaktı. Belki Elliott'ın sonunda onları yürütmek istediğini bilerek ayrılmak kolay olmayacaktı ama artık kendisi için en iyisinin ne olduğunu bilme avantajına sahipti. Bu bilgi, arzuladığı tek dokunuştan, tek bir bakışıyla kalbini yerinden oynatabilecek tek adamdan daha önemli olmalıydı. Evet, kendini korumak daha önemli olmalıydı.

Öyle değil mi?

Rüzgar öyle bir şiddetle esti ki Peggy'yi bir adım geriye itti.

ayakları ot ve saman karışımında çıtırdıyordu. Alice'in kafası sesle birlikte Peggy'ye doğru döndü, kambur vücudu gerildi ve ağzından duyulabilir bir homurtu çıktı.

Peggy kendini toparlayarak son birkaç metreyi yürüdü ve Alice'ten güvenli bir mesafede oturdu; ikisi de göz temasından kaçınarak tarladaki döküntülerle oynuyor, kırılğan parçaları parmaklarının arasında eziyorlardı.

"Dinle," diye söze başladı Peggy, endişeli sinirleri onu kıpırdanma nöbetine sokmuştu. "Beni babanla öpüşürken yakaladığın için özür dilerim. Bunu asla unutamazsın."

Kızgınlığın yokuş aşağı kayan kayakçılar gibi Alice'in üzerinden yuvarlandığını hissedebiliyordu. "Sen ve babam benimle konuşurken aynı stratejiyi kullanıyorsunuz. Sanki bana bir yetişkin gibi davranırsan ben de sihirli bir şekilde öyle davranmaya başlayacağım."

"Ve bu seni rahatsız mı ediyor?"

Alaycı bir homurtu. "Oh, şimdi de okul danışmanı moduna girdik."

"Hey, biliyor musun?" Peggy şaka yapmadan güldü. "Sana bir tavsiye. Yetişkinler için beklentilerinizi düşürün. Biz de ne halt ettiğimizi bilmiyoruz. Daha yaşlı görünebiliriz ama hâlâ düşünüyoruz ve kendimizi okul tuvaletine kilitlemenin kendi versiyonu üzerinde kafa yoruyoruz." Soğuktan korunmak için ceketini vücuduna daha sıkı sardı. "Babanı öpmemeliydim. En başta onu hiç öpmemeliydim. Ve bunun tekrar olma ihtimali var."

"Neden?"

"Çünkü hiçbirimiz mükemmel değiliz? Çünkü bazen kalbiniz başınıza düşer? Bilmiyorum, Alice. Seç bakalım."

Tam bir dakika sessizlik oldu. "Kızgın olanın ben olmam gerekiyordu. Benim şimşeğimi çaldınız."

"Evet, ha?" Bu kez Peggy'nin kahkahası gerçekti ve beklenmedik bir şekilde karnından yuvarlandı. "Kusura bakma. Şimdi senin sıran."

Alice pozisyon değiştirdi, dizlerini göğsüne doğru çekti ve iki kolunu bükülmüş bacaklarının etrafına doladı. "Kalıyor musun yoksa gidiyor musun?" Ciddi gözleri Peggy'nin üzerindeydi. "Cincinnati yani."

"Gidiyorum." Kahretsin, çok hızlı cevap vermişti. "Baban bahsetti mi bilmiyorum ama annemin son arzusunu yerine getirmek için New York'a gidiyoruz. Ve Bel'in bana ihtiyacı var. Gerçek babasını arıyor - hepimizden farklı bir babası var - ve er ya da geç bir itici güce ihtiyacı olacak." İçini kaplayan korkunç soğukluğu görmezden gelmeye çalışarak

Peggy kolay bir omuz silkme hareketi yaptı. "Yani yakında arkamı göreceksin."

"Bu şekilde ifade etmek zorunda değilsin," diye mırıldandı Alice.

Peggy, Alice'in olduğu kadar kendisinin de iyiliği için küstahça davrandığını fark edecek kadar öz farkındalığa sahipti, ama aynı zamanda Alice'in onu umursamadığını düşünerek yolculuğunun son ayağından ayrılmak da istemiyordu. Ya da onu bir daha asla görmeme kararını zor bulmadığını. "Söylemeye çalıştığım şey, anlıyorum. Annem babamızdan boşandıktan sonra birileriyle çıktı. Kapıdan içeri girmeden önce her birinden nefret ederdik. Ve ne var biliyor musunuz? Muhtemelen bu konuda daha hassas davranmalı ve bizimle bu konuda konuşmalıydı."

Elliott'ın yatak odasında söylediği şeyi düşündü, tıpkı çocuklarının kusurlarını gördükleri gibi ebeveynlerin kusurlarını da görmekle ilgili. Buna rağmen onları sevmek. İlk fırsatta günlüğü okuyacaktı. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. İlk kez annesinin son sözlerini sayfalarda görmek, bir termit ordusunun mide zarını kemirmeye başlamasına neden olmamıştı.

"Babam bana senden bahsetti," dedi Alice yavaşça, düşüncelerini bölerek. "Ciddi olduğunu bu şekilde anladım. Benimle hiçbir şey hakkında konuşmaz."

"Görünüşe göre bunu değiştirmeye çalışıyor."

"Evet." Alice uzun süre Peggy'yi inceledi, ağzı sımsıkı kapanmıştı, ta ki Peggy nefesini bırakana kadar. "Sana taktığım isim için gerçekten özür dilerim," dedi sesi titreyerek. "Bunu söylerken bile ciddi değildim. Sadece şaşırmıştım. Babamın biriyle çıkmaması gerekiyordu. Ve sonra böyle görünmek zorundaydın, anlıyor musun? Sanki okulumdaki güzel amigo kızla çıkmak isteyen her erkek gibi oldu ve ben buna dayanamadım. Öz babam." Ceketinin kolunu gözlerinin altından geçirdi. "Tanrım, her yönden çok ezici olduğumu düşünüyor olmalı."

Peggy'nin boğazı ağrımaya başladı. Sadece babasının sevgisinin koşulsuz olduğunu anlamayan bu genç kız yüzünden değil, aynı zamanda ayrılma kararı hiç bu kadar akıllıca gelmemişti. Kendini ikisinin arasına sıkıştırmıştı ve kalıcı bir hasara yol açmadan bir an önce kurtulması gerekiyordu. "Bence yanlış yoldasın. Yetişkinler hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun? Hepimiz kendi sorunlarımızla uğraşıyoruz. Muhtemelen o da senin onu yetersiz bulmandan endişeleniyordur."

Alice alay etti. "Kral Yaratan mı? Ezici mi?"

"Evet." Peggy kararlı bir şekilde başını salladı, Elliott'a duyduğu sempati midesine taş gibi oturmuştu. "Ama ona biraz güvenmeye çalış. Çabalıyor."

Genç kız Peggy'nin duyamadığı bir şeyler mırıldandı, ama sanki *sen geldiğinden beri bir şey olmamış* gibiydi. Ama Peggy daha yorum yapamadan arkalarından ayak sesleri yaklaştı. Peggy'nin onun Sage olduğunu anlamak için arkasını dönmesine gerek yoktu, her bir adımı şiirsel ve düşünceliydi. Peggy'nin görüş alanına girdi ve akıcı hareketlerle kendini yere bıraktı. "Tate ailesi çok sevimli," dedi melodik sesiyle. "Ama beni kızartıyorlar."

Alice kıpırdandı ve acıma partilerinin üçüncü üyesine, tıpkı Peggy verandasına geldiğinde ona baktığı gibi temkinli bir şekilde baktı. "Siz ikiniz nasıl arkadaş oldunuz? Birbirinizin tamamen zıttı gibi görünüyor ve davranıyorsunuz."

Peggy ihtiyatlı bir elini boynunda gezdirdi. "Bu başka bir günün hikayesi."

"'Tamamen zıtlar' derken ne demek istiyorsun?" Sage başını öne eğerek konuştu.

Alice omuz silkti. "Benim okulumda, kafeteryada farklı masalarda yemek yiyor olurdunuz."

Sage'in merakı hâlâ tatmin olmamıştı. "Hangi masaya oturabilirim?"

Genç kızın ağzının bir ucu kıpırdadı ve Peggy'ye Elliott'ın iyi bir ruh halinde olduğunu hatırlattı. "Muhtemelen yıllık komitesi."

Sage dudaklarını büzdü ve biraz çöktü. "Yıllık ekibindeydim. Bu, okulda daha uzun süre kalabileceğim ve eve gitmekten kaçınabileceğim anlamına geliyordu." Sanki bu sözler ağzından izinsiz çıkmış gibi irkildi ve gözleri Peggy'ye dikildi. "Bilirsin işte. Çünkü bizim... berbat bir internet bağlantımız vardı. Okulunki çok daha iyiydi." Sage'in omurgası dikleşti, dudakları gülümsemek için kıvrıldı ama Peggy bir an bile kanmadı ve kendini Sage'e doğru fırlatmaktan, ona sımsıkı sarılmaktan ve asla bırakmamaktan başka bir şey istemedi. "Şunu bilmeni isterim ki," diye devam etti Sage, "yıllık komitesi en iyi saklanan sırdır. Öğrencilerin kitapta daha gurur verici resimlerinin yer alması için ne kadar istekli olduklarını biliyor musun?" Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten de çok istekliler."

Peggy gülmemek için kendini zor tuttu ama sevinci göğsüne ulaşmadı. "Sage, seni gizli dolandırıcı." Bir elini Alice'in dizine koyarak sinirlenmiş gibi yaptı. "Kiminle seyahat ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu Alice, bana inanmalısın. Karanlıktaydım."

"Seninle ilgili başka bir sır daha nedir?" Alice yüzünde çiçek açmak üzere olan bir gülümsemeyle sordu. "Peggy'nin bilmediği başka bir şey."

Sage'in bir an boşluğa bakarken yüz hatlarının taşa dönmüş gibi görünmesi Peggy'nin kemiklerini soğuk bir elin titretti. "Düğünleri planlıyorum çünkü... çocukken Güney'deki evimde bir düğüne gizlice girmiştım." Rüzgâr bir tutam saçını yüzüne savurdu. "Ve o güne kadar gördüğüm ilk güzel şeydi. Ve gerçekten uzun bir süre boyunca gördüğüm son güzel şeydi."

Peggy elini Sage'e doğru uzattı ama Sage hızla ayağa kalktı ve ellerini çırparak sakın ifadesini geri kazandı. "Geri dönmem gerekiyor. Daha fazla ürün satılıyor olabilir."

En iyi arkadaşının gidişini izlemekten başka çaresi yoktu, minyon vücudu devasa Indiana göğü tarafından küçültülmüştü. O an bir yol ayrımı gibi hissediyordu. Yolculukları Kaliforniya'da kesişmişti ama Sage sözüne sadık kalırsa yakında farklı bir yöne doğru yola çıkacaktı. Çocukken eve dönmek istemediğine dair yanlışlıkla söylediği sözden sonra Peggy, Sage'in kötü bir şeyle karşı karşıya olup olmadığını merak etti. Başa çıkmak için Peggy'nin yardımına ihtiyaç duyacağı bir şey.

Peggy tam ayağa kalkıp Sage'in peşinden gitmeye hazırlanırken, Belmont Tate evinin gölgelerinden çıkıp Sage'i kucakladı. Peggy'nin hareket etmesini engelledi. Zamanın ilerlemesini durdurdu.

Sage'in yolculuğu her zaman Belmont'a geri dönecekti, değil mi? Onunki nereye varacaktı?

Yirmi Beşinci Bölüm

Elliott gezinen bir tip değildi. A noktasından B noktasına bir amaç uğruna gider ve yol boyunca mola vermezdi. Ne yazık ki A noktasındaydı ve B noktasına -Peggy ile randevusuna- ulaşmak için...tavsiyeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden Tate'in aile odasının önünde bir ileri bir geri volta atıyor, istenmeyen bakışları üzerine çekmeden eski alıcısının dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Tanrım, *tavsiye* kelimesi ağzına asit gibi oturmuştu. Ama başarılı bir akşam geçirmek için tek umudu, oyuncularından birinin onu doğru yöne yönlendirmesini istemektir. Lanet olası cevabı bilmeden oyuncularına soru sormak duyulmamış bir şeydi ama daha önce hiç çaresiz kalmamıştı. Ya da en azından kendi çaresizliğinin farkında olmamıştı. Kyler ailesiyle birlikte faturaları gözden geçirmekle meşguldü, sabah olduğunda ilk önce hangilerinin ödenmesi gerektiğine karar veriyordu. Masadaki gecikme bildirimlerinin çokluğu herkesi yeşile döndürmeye yeterdi ama bu bakiyeleri ödeme ihtimali evdeki havayı hafifletmişti. Televizyonun altındaki eski müzik setinden müzik sesi yükseliyor, bir yarışma programı sessizde oynuyordu. Saatler önce yola çıkması gereken aile üyeleri hâlâ evdeydi, akşam yemeğinden arta kalanlarla sandviç yapmaya başlamışlardı bile.

Sallanan mutfak kapısı.

Ancak tüm bu gürültü alıcısının dikkatini çekmeyi imkânsız hale getirmişti ve Peggy'nin onunla aşağıda buluşmasına sadece birkaç dakika kalmıştı.

İkinci kattan süzülen parfüm kokusu tenini geriyor, kemerini kasıklarına fazla oturmuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Daha önce yatak odasında yaptıkları öpüşme seansından sonra, randevularında yarı yarıya düzgün kalabilmek için kendine bir el işi yapmak için özel bir yer bulmak istemişti. Ama tıklım tıklım dolu evde duvarlar inceydi,

Alice'in Peggy'yi kucağına alıp içeri girmesinden sonra biraz ürktüğü için onu affedin.

Başının üzerinde, ayak sesleri antik zeminde ilerliyordu ve Peggy'nin üstsüz ve çıplak ayakla randevularına hazırlandığını hayal etti. *Randevuları.*

Elliott yumruğunu aile odasına açılan kemerli duvara vurunca herkesin dikkati ona yöneldi ve orada kaldı.

"Öne ve ortaya, Tate," diye bağırdı Elliott, kas hafızası Kyler'ı ayağa kaldırdığında memnuniyetle başını salladı, o daha komutu vermeyi bitirmeden Elliott'la fuayede buluşmak için koşmaya başladı.

"Ne oldu, Koç?"

Elliott çenesini verandaya doğru salladı, her iki adam da bir an sonra evden çıkıp kara akşamın içine daldılar. Evin kalabalık sıcaklığından sonra, kırılğan soğuğa girmek bir şoktu ve cırcır böcekleri etraflarında tembel notalar çıkarırken, Elliott dalgın bir şekilde Peggy'nin yeterince sıcak olup olmayacağını merak etti. Kyler'ın onu izlediğini ve ağzının bir köşesinde eğlence olduğunu fark eden Elliott ellerini arkasında kavuşturdu ve kendini durmaya zorladı. "Bağış toplama işinde ne durumdayız?"

"Yirmi üç bin daha bizi temize çıkarır." Kyler çenesini kaşıdı. "Bu sabah buna uzak bir ihtimal derdim ama Peggy'nin daha önceki fikri büyük fark yaratıyor. Bağış kampanyası duyuldu ve şimdi yerel kulüpler ve komiteler paralarını bir araya getirerek hatıra eşyaları satın alıyorlar. Sadece burada değil, Cincy'de de." Gülümsemeye çalıştı ama kaybetti. "Peggy ile içki içmek için açık arttırma savaşı yapılıyor-"

"Affedersiniz?"

Kyler ellerini kaldırdı. "Onun fikri, Koç. Benim değil. Peggy herkese hemen ödeme yaptıkları için teşekkür etmek amacıyla bir video yayınladıktan sonra mesaj panolarında biri bunu önerdi... ve o da yarın, herkes New York'a gitmeden önce gerçekleştiği sürece sorun olmayacağını söyledi."

Elliott gerçekten de dışarıda havanın soğuk olduğunu mu düşünmüştü? Paltosunun içi birdenbire yüz derece sıcak gibi geldi, çenesindeki acı verici bir sızı dişlerini gıcırdattığını söylüyordu. "Kimse bana söylemedi."

"Feminizm buna mecbur olmadıklarını söylüyor."

Elliott gözlerini kıstı. "Biraz ukalasın, değil mi Tate? Nasıl oldu da fark etmem dört yılımı aldı?"

Genç adamın gülümsemesi zayıfladı. "Saha dışında hiç konuşmadık ya da

Şimdiye kadar soyunma odasının dışında, ofisindeki bir sefer hariç."

"Pekala." Elliott Peggy'ye duyduğu kıskançlığı boğazından temizlemeye çalıştı ama işe yaramadı. Bütün akşam boyunca onu kimin içki içmeye götüreceğini merak edecekti. "Şu anda konuşuyoruz ve sen sadece beni kızdırıyorsun."

Elliott'ın yokuş aşağı giden ruh hali bile Kyler'inkini karartmaya yetmemişti. "Beni buraya bir şey sormak için mi getirdin?"

"Evet," dedi Elliott kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Sen buralarda büyüdün. Bir kadını götürmenizi tavsiye edebileceğiniz bir yer var mı?"

Kyler topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, yüz hatlarından inançsızlık geçiyordu. "Bu konuşmayı filme alıp açık artırmayla satışa çıkarsak, sence en yüksek fiyata satılır mı?"

"Lanet soruya cevap ver, Tate."

"Yakaladım seni." Alıcısının verandanın parmaklığına doğru yürüyüp iki elini aşınmış tahtaya dayamasını izlerken, Elliott'ın bu çocuğu ne kadar sevdiği bir kez daha aklına geldi. Ama Kyler'a büyük bir saygı duysa bile gitmesine izin verir, Tate ailesinin parmağını bile kıpırdatmadan çiftliği kaybetmesine göz yumardı.

Ya burada kendini kandırıyorsa? Nereden başlayacağını bile bilmezken kendini toparlamaya, yeni bir başlangıç yapmaya çalışıyorsa? Peggy'yle arasını düzeltme telaşı ona düşünecek fazla zaman bırakmamıştı ama verandanın karşısındaki, birlikte çalışma fırsatı bulduğu en sadık oyuncularından birine bakınca... ve birkaç gün öncesine kadar onun hakkında hiçbir şey bilmediğini fark edince, bu tam bir felaketti. Bir adam bir gecede taştan bir heykelden sıcak kanlı bir müttefike dönüşmezdi. Ya işleri yıllardır aynı gri rutinin içinde yaşayan adamdan daha da berbat etmeyi başarır mı?

Bana bugün yaptığın iyi bir şey söyle. Bir zamanlar Peggy onun asil işler yapabileceğini düşünmüştü. Hala buna inanıyor muydu?

Kyler parmağını havaya kaldırarak döndü. "Anladım, Koç. Şimdi beni vurmak isteyeceksiniz ama bana bir şans verin."

Şüpheden boğazı hâlâ biraz daralmış olan Elliott, alıcısının devam edebilirsiniz şeklinde yorumladığı bir işaretle sadece homurdandı.

"Marengo Mağarası." Kyler ellerini ceplerine soktu. "Ben şeyimi aldım..."

Kyler sözlerini havada asılı bırakınca Elliott kaşlarını çatı. "Sen aldın

Neyiniz?"

Genç adam bir hayalet gibi bembeyaz kesilmişti. "Bir keresinde kız arkadaşımı oraya götürdüğümü söyleyecektim ama o artık benim kız arkadaşım değil."

Her iki adam da yer değiştirdi, romantik temalı bir konuşma yapmaktan pek de hoşnut değillerdi. Elliott burnunu çekerek ve verandanın ışığına ani bir hayranlıkla bakarak, "Görünüşe göre bundan pek memnun değilsin," dedi.

"Hayır, öyle olduğumu söyleyemem. Çocukluğumuzdan beri birlikteydik. Ta ki ben okula gidene ve o da benimle gelmeyene kadar." Kyler neredeyse boğulacaktı. "Peggy ile randevuna odaklanalım, tamam mı?"

"Hmm."

Kyler minnettar bir şekilde başını salladı. "Bu mağarada yürüyüş turları düzenliyorlar ama müdüre bir yirmilik verirsene sana birkaç fener ayarlar ve seni oraya yalnız gönderirler. Kadınlar..." Genç adam geçmişte yaşadığı bir anıyı tekrarlıyor gibiydi, boynunun kenarları kızarmıştı. "Tanrı onları korusun, ama mağarada korkuyorlar, anlıyor musun? Bunun rahatlatıcı olduğu biliniyor. Bir çeşit."

Yüce Tanrım. "İncil'de buna aldatma denir."

"Indiana'da biz buna iyi iş diyoruz."

Elliott güldü. Kyler'ı neredeyse aydan birkaç metre uzağa fırlatacak kadar içten bir kahkaha. "Yol tarifini yaz," dedi sersemlemiş Kyler'a. "Peki ya Tate?"

"Evet, Koç?"

"Takım arkadaşlarından birine bu konuda tek kelime edersen, ortaokulda yediğin kahvaltıyı kusana kadar seni tribünlerde koştururum. Anlaştık mı?"

Kyler göğsünü kabartarak selam verdi. "Sırrın benimle güvende, Koç."

Elliott kapıya doğru baktı, Peggy'nin içeri girmesi için sabırsızlanıyordu ama midesi tam olarak rahatlamamıştı. Henüz değil. "Ve Tate..." Yumruğunun içine öksürdü. "Eğer bu eski kız arkadaşını özlediysen, benden al. Gidip onu getir ve bekleme."

Genç adam başını salladı, gözleri perişandı. "Gelip gelmeyeceğini bilmiyorum. Onu domuz bağıyla bağlayıp bagajıma yüklemem dışında."

Elliott'ın Kyler'a bir ders vermeden gitmesine imkân yoktu. Birinin ona öğretmiş olmasını dilediği bir ders. "Her şeyi düzeltmek için bir günün daha olduğunu hayal et... o seni bir daha düşünmeden önce. Bu gerçekleştiğinde, sonsuza dek umutsuz olabilir. Bu konuda bana güven."

Mümkünse Kyler'ın yüzündeki renk daha da soldu ve Peggy evden çıkmak için o anı seçti. Her zamanki gibi sezgileri kuvvetli olan Peggy, ne hakkında olduğunu bilmediği halde konuşmanın ciddiyeti karşısında taş kesilmiş gibi kısa bir süre durdu. Elliott, sanki bir kızı baloya götürren bir çocukmuş gibi ani bir sinir patlaması yaşadığını inkâr edemezdi, ki durum hiç de öyle değildi. Harika bir kadını bir mağaraya götürüyordu ve görünüşe göre onu dehşete düşürmeye çalışıyordu.

Bacakları yasadışı olmalıydı. Her biri en az bir mil uzunluğunda olan bu bacaklar koyu mavi taytlarla sarılmıştı ve paltosunun altından dökümlü bir üstlük görünüyordu. Saçlarını toplamış, daha önce hiç görmediği bir şekilde arkadan kıvrımıştı. Öyle bir şekilde ki, parmakları onu karıştırmak ve tekrar serbest bırakmak için sabırsızlanıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, bakışlarını Kyler ile onun arasında paylaştırarak. "Turta gibi," diye cevapladı Kyler, kapıya doğru aralarında ilerleyerek.

İçeri girmeden önce eğildi ve Elliott'a ağzının kenarından bir şeyler söyledi. "Bu randevu için sana talimatlar yazmam gerekiyor mu? Ona iyi görüldüğünü söyle."

"Geri döndüğün ilk antrenmandan korkmaya başlamalısın." Elliott bir an tereddüt etti, sonra bir küfür savurarak cüzdanını çıkardı ve kredi kartlarından birini aldı. Sesini alçaltarak plastiği Kyler'a uzattı. "Ne kadar harcaman gerektiği umurunda değil, Peggy ile randevu benim."

Kyler'ın kahkahaları onu eve kadar takip etti ve Elliott'ı verandada Peggy ile yalnız bıraktı. Tam da olmak istediği yerde. "Saçının bu halini seviyorum." Ona doğru ilerledi, dudaklarının bir nefesle nasıl açıldığını, parmaklarının çantasının askısını nasıl sıktığını fark etti. "Eğer seni öpmeme izin verirsen, boynuna ulaşmak çok kolay olacak."

Yüzü bayıltıcı bir sırtışla değişti. "Baştan çıkarma genellikle randevunun sonuna saklanır."

Elliott gözlerini kıstı, Kyler'ın eve girerken talimat verme teklifini duyduğundan emindi. "Kendini beğenmiş yirmili yaşlardaki bir çiftin bana bir randevuya nasıl çıkacağımı söylemesine ihtiyacım yok."

"Bundan emin misiniz? Doksanlı yıllardan çok uzaktayız." Ona kirpiklerini kırıştırdı. "Belki daha sonra bana bir karışık kaset yaparsın." Uzandı ve elini tuttu, gülümsemesi titrediğinde daha sıkı tuttu. "Sonrasında hâlâ buralarda olursan, sana bir milyon tane yaparım."

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

Bu kadar kolay hissetmemeliydi. Yolcu koltuğunda otururken, Elliott'ın becerikli elleri onları kayalık patikadan aşağı yönlendirirken, Peggy başını koltuk başlığına yaslamıştı. Peggy'ye nereye gittiklerini söylememiş, yeni, gizemli çizgisini canlı tutmuştu. Telefonundan gidecekleri yerin çalışma saatlerini kontrol ettikten ve bir saat içinde kapanacağını öğrendikten sonra, önce bir şeyler yemek yerine doğruca oraya gitmeye karar vermişlerdi.

Bu Peggy için sorun değildi. Her ikisi de Tates'lerde akşam yemeği yememişlerdi ama Jess, Peggy'nin bir bisküvi yemesi için ısrar etmişti. Bu iki bisküviye dönüşmüştü, çünkü çok lezzetliydi. Bu yüzden yemeğe oturmak için acelesi yoktu. Yine de Elliott'ın onu nereye götüreceğini çok merak ediyordu. Gizemli olmak onun kişiliğinin tam tersiydi... ve itiraf etmeliydi ki, adamın ağzındaki baklayı çıkarmak yerine göz kırpması? O zamandan beri midesi düğüm düğüm olmuştu.

Sage ve Alice'le birlikte sahadan döndükten ve en iyi arkadaşını konuşmak için yalnız bırakmaya çalıştıktan sonra, bu gecenin veda gecesi olmasına karar vermişti. Bu gece, yarın ayrılmayı ve hemen başlaması gereken iyileşme sürecini düşünmeyecekti. Doğru kararı verip vermediği konusunda endişelenmeden kendi kendine eğlenecekti - Elliott'ın tadını çıkaracaktı. *Öyleydi...* şimdi, midesinde bir türlü dinmek bilmeyen korkunç kramp hissine rağmen bu karara inanmak zorundaydı. Kendine güvenmesi gerekiyordu.

Ama önümüzdeki birkaç saat boyunca anı yaşayacaktı.

Marengo Mağarası Yürüyüş Turları yazan bir tabelanın yanından geçtiklerinde Peggy koltuğunda biraz daha dik oturdu. "Beni bir mağaraya mı götürüyorsunuz?" Geçtikleri yeşillik giderek daha da sıklaşmıştı. "Yarasalar gibi mi?"

Elliott parmaklarını direksiyona vurdu. "Yarasaları düşünmemiştim. Belki de kadınlar bu yüzden korkuyordur."

"Hangi kadınlar?"

"Bu kötü bir fikir, değil mi?" Kafasını gösterge paneline vurmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Bir çocuktan son kez tavsiye istiyorum."

Bir şey göğüs kafesinin içini gıdıkladı. "Kyler'a beni nereye götüreceğini mi sordun?"

"Evet," diye itiraf etti, ona yan gözle bir bakış göndererek. "Dürüst olmak gerekirse... sen maceraperestsin. Okyanusa atlamak için ülkenin bir ucundan diğer ucuna giden birisin. Bir oyuncu koçunu taklit eden türden birisin." Dudakları Peggy'ninkilerle aynı anda seğirdi. "Senin de hoşuna gideceğini düşünmüştüm ama yemeğe gidebiliriz-"

"Haklıymışsın." Kalbinin yakınındaki o fırça kanatlar kesinlikle şaşkınlıktan yapılmıştı. O sabahtan beri aynı tepkiyi yarım düzine kez vermeyi başarmıştı. Bir çırpıda Indiana'ya gitmeyi kabul etmesi, yol kenarında ve yatak odasında yaptığı konuşmalar... Bankacıya karşı koyma şeklinden bahsetmiyorum bile. Elliott onun hakkındaki beklentilerini tersine çevirmekten kendini alamıyordu. "Haklıydın. Böyle şeylere bayılıyorum." Kamyonun ilerleyişini izlemek için arkasını döndü. "Şu anda dünyadaki herkes akşam yemeği yiyor. Ama bahse girerim sadece küçük bir yüzdesi bir mağarada keşfe çıkıyordur."

"Yarasalar ve diğerleri?"

Düklerini kaldırdı. "Getir onları."

Elliott gözlerini yoldan ayırmakta zorlanıyor gibi görünüyordu. Ama bunu anlayabilmesi için, Elliott'ın da ona bakıyor olması gerekirdi. Ki öyleydi. Elliott'ın ellerinin direksiyonda gıcırdadığını duyan Peggy gözlerini kaçırmak için kendini zorladı ama her santiminde bir canlılık hissediyordu. Heyecanlı.

Eğimli bir toprak tepenin üzerinde bulunan küçük park alanına girdiler ve Elliott kamyonun arkasına geçip kız fırsat bulamadan onun kapısını açtı. Elini uzattı ve Elliott elini tuttu, avucunda ve bileğinde kıvılcımlar uçuşuyordu. Tanrım, onun enerjisini hissedebiliyor, düşüncelerinin çatırdadığını hissedebiliyordu. Bakışları kızın ağzına indiğinde açlığı tanıdıktı, eli kızın inişini kolaylaştırmak için kalçasına dayanmıştı. Ama aşinalık burada sona eriyordu. İfadesinde en ufak bir metanet belirtisi yoktu, gözlerinin etrafında her zamanki gerginlikten eser yoktu. Ona odaklanmıştı, söylediği ve yaptığı her şeyi katalogluyordu. Onun

dikkati Peggy'ye yakın zamanda bu ilgiyi başka yöne çevirmeyeceğini söylüyordu. "Sen bana böyle bakarken düşünemiyorum," diye mırıldandı.

"Elimde değil." Ellerini kamyonun üzerinde onun üzerine doğru uzattı ve tıraş losyonu kadının hislerinde bir hareketlenmeye neden oldu. "Asla yapamadım. Ama şimdi o kadar çok şey görüyorum ki, alabildiğim kadarını almaya çalışıyorum."

Her şey bir nefeslik boşlukta kaydedildi. Kemer tokasının hafifçe karnına sürtünmesi, aralarındaki boy farkı. Ceketini açtı ve etkileyici bir şekilde bilenmiş kasları gömleğinin altında belirginleşiyor, parmaklarını altına kaydırıp oynaması için onu cezbediyordu. "Yine, randevuyu tersten yapman konusunda ısrar etmek zorundayım," diye nefes aldı, onun incelemesi altında nabızı hızlanıyordu. Çok yoğun. Çok ateşli.

"Öyle mi?" Yavaşça öne doğru eğildi, vücudunu kamyonla arasına sıkıştırdı, itti, itti, ta ki kızın nefesi kesilene kadar. "Geriye doğru pek çok şey yaptım," dedi kulağına karşı. "Ama amını yalamak bunlardan biri değil."

"Whuuu?"

Dudakları Peggy'nin boynunun hassas derisinde gezindi ve bacakları gerçekten titremeye başladı. "Sen o etekle yatakta diz çökerken aklıma geldi..." Uzun, hırıltılı bir emme. "Amigo kızlığından beri dilimi amına sokmadığımı."

"Oh huh." O gün bilmem kaçınıcı kez kalçalarının arası kayganlaştı. Baş geriye düştü ve bir gümbürtüyle kamyona çarptı. "Hatırlıyorum."

"Ben de öyle." Parmak uçları arabanın dış yüzeyinden aşağı kayarak kadının kalçalarına indi. O küt parmakların taytının bel bandında kıvrıldığını, onu ayak parmaklarının üzerine çektiğini ve karnını bir takla attırdığını hissedince nefesini tuttu. "Oda arkadaşın ders çalışıyordu ve gitmiyordu. Seni evime getiremedim." Adamın siki kadının kalçalarındaki çentiğe oturdu ve ikisi de inledi. "Stadyumun otoparkında bir saat boyunca seni yaladım, değil mi bebeğim? Tertemiz, beyaz amigo kız ayakkabıların omuzlarımda sallanırken."

"Evet." Adamın gelir gelmez onu arabanın şoför mahallinden çıkarıp arka koltuğa itişini, başının eteğinin altında kayboluşunu hâlâ hatırlıyordu. Islak külotunun görüntüsünü aklıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi yalayıp yutarken, Peggy'nin şimdiye kadar seviştiği ilk kadın olduğunu söylemişti. Bunu onunla yapmanın hayalini kuruyordu. Sadece onunla. Ve bir kez başladığında, *bayılmıştı*. Tanrım, sonra

Orgazmlarının sayısını unutmuştu, onu durdurmak için yalvarması gerekmişti, dili ve dudakları her açıyı, her hızı, beceriyi mükemmelleştirene kadar her *yeri* test etmişti. Bu beceriyi daha sonra Peggy onun ağzına bakarken bile ıslanana kadar sürekli geliştirmişti.

"Maç kıyafetlerini giyyordun. Üzerinde takım adının yazılı olduğu polo tişörtünü. Çok hoşuma gitmişti... çünkü sen de aynı görünüyordun ama kimse senin nasıl biri olduğunu bilmiyordu. Benim bildiğim gibi değil."

"Hiç kimse."

Ağzı onunkini doymak bilmez bir sahiplenmeyle ele geçirdi, dili öyle bir amaçla hareket ediyordu ki onunkinin üzerinde kayıyor, uyarılmışlığı bir davet gibi bacaklarının arasına bastırıyordu. Çenesinin ve yanaklarının kaba erkekliği, ağzını çalıştırırken pürüzsüz tenini törpüledi, başını eğdi ve aldı, sundu, verdi, tadını çıkardı. Kendini tutmasına gerek yoktu çünkü adamın ezici vücudu bunu onun için yapıyor, ayak parmakları toprağa degecek şekilde onu yerden yükseltiyordu.

"Uh... afedersiniz, millet."

Elliott sinirli bir sesle Peggy'nin ağzından ayrıldı ve el feneri tutan yeni gelene öldürmek için tasarlanmış bir bakış fırlattı. "Evet?"

Işık huzmesi alçaldı ve Peggy, parlak turuncu bir Day-Glo yelek ve şapka giymiş olan bu kişinin on yedi yaşından büyük olamayacağını gördü. Elliott'ın omzuna çılginca vurdu, ta ki Elliott onu ereksiyonunun üzerindeki tüneğinden indirene kadar, yeni gelen kişi bariz bir rahatsızlıkla kıpırdandı.

"Şey..." Peggy toplanmış saçlarının kenarlarını düzeltti. "Mağarayı gezmek için hâlâ vaktimiz var mı?"

"Rehberli turlar sona erdi..."

Elliott gürleyen bir küfürle elini cebine attı ve çalışana yaklaştı, aralarında geçen konuşmalar duyulamayacak kadar boğuktu. Sonra Peggy'ye elini uzattı ve elini tuttuğunda ona göz kırptı. "Bize kask verecek ve kendi başımıza bakmamıza izin verecek."

Kalbi hâlâ kafasının içinde çarpan, külotu artık rahat edemeyeceği kadar yapışmış olan Peggy, Elliott'ın arkasına geçerek ona doğru şüpheli bir bakış fırlattı. "Yalan söylemeyeceğim, bu biraz planlanmış gibi geliyor."

Çenesindeki gerginlik dereceli olarak gevşedi, bakışları Peggy'nin önünden aşağı kayarak her ikisinin de öpücüğün etkisinden kurtulamadığını kanıtladı. "Rüşvetin etkinliği hakkında içeriden bazı bilgilere sahip olabilirdim."

Peggy dilini şaklattı. "Elliott Brooks. Bu hafta çok fena bir itirafta bulunacaksın."

"Şu anda, itiraf etmeyi önemsedğim tek kişi sensin," diye cevap verdiğinde sesi anlamla doluydu.

Bir ofise getirildiler ve Turuncu Yelek tarafından baretlerin yanı sıra mağaranın bir haritası ve nasıl güvende kalacakları ve kasklarındaki ışıkları nasıl kullanacakları konusunda hızlı bir eğitim verildi. Onlar daha dışarı çıkmadan çocuk bilgisayarın başına geçmişti bile, muhtemelen iki yaşlı insanı öpüşürken yakaladığını tüm arkadaşlarına haber vermek için. "Kesinlikle kasabanın dedikoducusu olacağız."

Elliott onu kendi tarafına çekti. "Birkaç dakika daha geç kalsaydık o bağış parasının bir kısmını kefalet için kullanıyor olacaktık."

Peggy'den bir kahkaha yükseldi. "*Kingmaker Hapse Atıldı*. Manşetleri şimdi görebiliyorum." Yüzünü onun omzuna çevirip kokusundan biraz alma isteğine boyun eğdi. "Bu senin sokak itibarın için iyi olurdu."

"Şampiyonluklarınız varsa sokak itibarına ihtiyacınız yoktur."

Peggy'nin ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım. Ne kadar Kanye'ce bir söz." Ona kalçasıyla vurdu. "Bana Kanye'nin kim olduğunu sormayacak mısınız?"

"Hayatımı ağırlık odalarında, soyunma odalarında ve bir futbol stadyumunda yaşıyorum ve Kanye'nin kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Boğazını temizledi... ve tüm güce tek bir kişinin sahip olamayacağına dair popüler bir şarkıdan birkaç satır okudu.

Tanrım, gülmek iyi hissettirdi. Elliott'la birlikte. Geçmişten çalınan anlar ona bunun birlikte ilk gülüşleri olmadığını hatırlatıyordu. Ama bu gece ilk kez Elliott'ın güldükten sonra kendini kapatmasından korkmuyordu. Aslında kendi kendine güldüğünün farkında bile değildi, onun ağzına bakmakla o kadar meşguldü ki.

Mağaranın girişinde durdular ve Elliott onun ışığını açmak için uzandı, kendi ışığını açmadan önce parmakları bir an onun boynunda kaldı.

"Eğer mağara insanları tarafından saldırıya uğrarsak, çıkışı bulmak için ayrılmamızı önerme, tamam mı?" diye mırıldandı. "İşte o zaman insanlar ölmeye başlar."

"Eğer biraz korkmuş gibi davranırsan bunu kabul ederim." Elliott gülümsedi ve bir tutam saçını kaskının altına sıkıştırdı. "Kazanamadığım sokak itibarımı telafi etmek için bu gece ikinci aşamaya geçmeliyim."

"Oh, erkekçe bir puan sistemi mi var? Hiç bilmiyordum."

"Artık biliyorsun."

"Şimdi biliyorum." Birbirlerinin üzerinde kolayca zıplamaları kalçalarının sıkılmasına neden oluyordu. "Mağarada hızlı bir tur, Elliott," diye nefes aldı. "Sonra beni bir yere götür ve büyük bir vuruş yap."

Boğazının derinliklerinden gelen alçak bir hırıltı. "Futbol koçları genellikle beyzbol metaforlarından nefret eder." Elini tuttu ve avucunu Fransız öpücüğü kondurmak için ağzına götürdü. "Ama bunu aşıyorum."

Gülüştü kararsızdı. "Çok özverili."

Elliott'ın parmakları saçlarından aşağıya, köprücük kemiğinin ve kalçasının üzerinden geçti. Aşağıya. Ta ki sıcak elini kalçalarının birleştiği yere koyana kadar. "Bu gece ne kadar özverili olmam gerektiği hakkında hiçbir fikrin yok," diye homurdandı, dilini boynunun çukurunda döndürmek için eğildi. "Seni yememden bıktığında beni bırakmak zorunda kalacaksın."

"Elliott."

"Aferin kızıma. Şimdi ismimi çalış."

Kız bu küstah talimatlara cevap veremedi. Elliott onun elini tuttu ve eğimli patikadan mağaraya inmesine rehberlik etti. Zifiri karanlıktı, nemliydi ve hafif yosun, durgun su ve küf kokuyordu ama hiç de rahatsız edici değildi. Bir köşeyi dönüp solda ışıklı bir giriş görene kadar, farlarının sağa sola gönderdiği ışınlar dışında hiç ışık yoktu.

Devasa mağara görüldüğünde Peggy kısa bir süre durdu. Doğanın yarattığı yapıyı oluşturan kaya parçaları olağanüstü bir şeydi. Mağaranın köşesine yerleştirilmiş devasa bir spot ışığı her yöne gölgeler saçıyor du . Tavandan kayalık zemine kadar, sanki geçmişte bir noktada mağara erimeye başlamış, topraksı maddesini aşağıya, aşağıya damlatmış... ve sonra yarı yolda donmuş gibi görünüyordu. Duvarlar tamamen hareketsiz olsa da her yerde aktif bir hareket hissi vardı.

"Vay canına, hayal ettiğim şey bu değildi," diye fısıldadı Peggy.

"Sen ne-" Peggy onu susturunca sözünü kesti. "Ne?"

"Bir futbol takımını yönetmiyorsunuz. Donuk bir kükrete altında tutmaya çalışın."

"Yoksa mağara insanlarını mı uyandırırım?" "Aynen öyle."

Peggy, Elliott'ın elini bıraktı, böylece devlerden birinin etrafında dönebildi.

Tavandan aŖađıya doğru sarkan asılı damlalar, yanları süsleyen tüm yarıkları ve kaya labirentlerini inceliyor.

Bir Ŗey söylemek için Elliott'a döndüğünde, onun rahat gülümsemesi kaybolmuŖtu.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

Elliott, tek seçenek bu olmadığı sürece nadiren iki sayılık atışlara giderdi. Ama arada bir, beyaz bir şimşek çakması sinir uçlarını yakıyordu. Belki oyuncularının ya da seyircinin enerjisiydi, belki de savunmanın zırhında henüz kimsenin görmediği bir çatlak vardı. O derin içgüdüsel ruloyu aldığı ve iki sayıya gittiğinde, kararının arkasındaki nedeni asla açıklayamazdı, bu yüzden yardımcı koçlarının ve maç sonrası muhabirlerin nadiren herhangi bir manevra için açıklama istemeleri iyi bir şeydi. Onun söylediklerini yazıyorlardı ve hepsi bu kadardı.

O akşamki tüm hafifliğine ve Peggy'nin ona karşı -Tanrı'ya şükürler olsun ki- rahat görünmesine rağmen, orada sinir uçları alev alev yanarak duruyordu. Bu an çok acildi. Elliott'ı iki sayılık atışlar yapmaya teşvik eden aynı altıncı his, zihninin en uzak bölgelerinde, bir futbol maçının kenarlarında karşılaştığı her şeyden çok daha güçlü, tiz bir düdük çalıyordu. *Bir etki yarat. Sayılsın. Beklemeyin.*

Sanki ilahi bir takdir -ya da belki üst kattaki adam- onun zihinsel dişlilerinin gıcırdadığını duymuş gibi, mağaranın köşesindeki spot ışığı Peggy'nin boynuna taktığı yüzüklerin üzerine düşerek onları parlattı, ışıldattı. Onları ayıran mesafenin ötesinde, gümüş nesnelerin birbirine çarptığını duyabiliyordu, sanki işitme yeteneği on katına çıkarılmıştı.

Elliott, Peggy'nin mağaranın içindeki yolculuğunu durdurduğunu ve onu izlediğini fark etti, bir şekilde meraklı ve... aynı zamanda bilgili. Bu onu şaşırtmamıştı. Onunla tek bir hece bile konuşmadan çok önce, tam bir sessizlik içinde konuşmamış mıydı? Zaman akıp gitmiş, aralarındaki bağ tıpkı içinde durdukları yapı gibi kilitlenmiş ve kalıcı hale gelmişti.

"Ne oldu?" Peggy mırıldandı, bakışları küçük bir havuzun kenarına doğru kaydı. "Burası bana bir mağara insanının başkasının derisini giyerek tam arkamda durduğunu söylediğin yer mi?"

Kahretsin, onu seviyordu. Onu milyon yıl geçse de tarif edemeyeceği bir yoğunlukla seviyordu. Eğer bir başkası göğsünün içinde değişen ve büyüyen şeyi hissettiğini iddia etseydi, Elliott onun deli olduğunu düşünebilirdi. Ama şimdi değil. Şimdi anlıyordu.

"Bana nişanlı olduğun adamlardan bahsetmeni istiyorum." İkisi de uzun, ağır vuruşlar boyunca ne kıpırdadı ne de konuştu. "İnan bana, bunu söylediğim için kimse benden daha fazla şaşırılmış olamaz."

Parmaklarını ceketinin kenarlarına doladı. "Neden yaptın?"

Elliott, Peggy'nin yanından geçip havuzun kenarından dolanarak tam önünde dururken adımları amaçlıydı. Nabızı, çığlık atan insanlarla dolu bir arabayı dev bir tepeden aşağı bırakan ahşap bir hız treninin hızlı tik takları gibi atıyordu. Peggy'nin eski erkek arkadaşlarını duymak istiyor muydu? Tabii ki hayır. Bu fikir şimdiden tüylerini diken diken etmeye başlamıştı. Ama mesele de buydu, değil mi? "Yüzükleri takıyorsun çünkü kendini suçlu hissediyorsun," diye açıkladı. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ve artık bunu yaşamayı istemiyorum."

Peggy bir kakhaha attı, ama gözlerinin içi gülüyordu. "Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Biliyorum." Kapıyı kapattı. "Bu yüzden bana suçluluk duygusunu vereceksin. Tam burada, hemen şimdi. Onu bana teslim edeceksin ve ben de senin için taşıyacağım."

"Bu işe yaramayacak." Geri çekildi, sonra durdu. "Karşılığında seninkini bana vermezsen eşit bir denge olmayacak." Onun devam etmesini bekleyen Elliott, kadının yüzünde uçuşan her duyguya uyum sağlamıştı. "Hâlâ tespih taşıyorsun."

"Evet."

Çenesini ayarladı. "Ayrıldığımızda, bana baktığında kendi suçunu gördüğünü söylemiştin. Günahlarını." Bakışları tavana kaydı. "Şimdi böyle hissetmediğine emin misin?"

Bu sözleri söylediğinde yüzünde beliren dehşeti hatırlayınca, acısını haykırmak istedi. "O gün söylediklerim gerçeğin yanlış yarısıydı Peggy. Suçluydum, evet. Ailemin bana ihtiyacı olduğunda ortada yoktum. Alice için *hâlâ* yeterince iyi olamadım." Bir adım öne çıktı. "Eğer daha sonra gelseydin, kafamdaki saçmalıklar

seni de beraberinde sürükledi. Bunu asla bilemeyeceğiz. Ama başarısız olduğum kişi için daha az şey hissettikten ve hemen ardından senin için deliye döndükten sonra, bana hissettirdiklerini suçluluk duymadan kabul edemezdim. Bu yüzden onunla savaştım. Bu seni uzaklaştırmak için bir bahane değil. Tanrım, hayatımın sonuna kadar o günü geri almak isteyeceğim. Ama anlamanı istiyorum, başarısızlık benimdi. Sen bunun hiçbir parçasını hak etmedin."

Parmak eklemlerini bir an ağzına bastırdı, söylediği her şeyi açıkça düşünüyordu. "Yine de geri döndüğümde bana hâlâ kızgındın."

"Hayır." Sesi iki bıçağın keskinleşmesi gibiydi. "Çok korkmuştum. Sensiz geçen yıllarımı hiçbir şey hissetmemek için savunma yaparak geçirdim. Ve sen içeri girdin ve direncimdeki her deliği buldun, tıpkı her zaman yaptığın gibi."

"Konuyu futbol metaforlarına getirdin, değil mi?"

Kadın titrek bir kahkaha attığında, Elliott'ın rahatlaması onu neredeyse yere serecekti. Hiç vakit kaybetmeden cebine uzandı, tespih tanelerini çıkardı ve Peggy'ye uzattı. "Sen her zaman benim her bir parçama sahip oldun. İyi ve kötü. Şu andan itibaren, her şeyin çok çok iyi olmasını sağlayacağım Peggy. Dene ve bana güven." Ona hayır demesi için bir nefes bile vermeye hazır olmayan Elliott daha da yaklaştı. "Sıra sende."

Onu geçmeye çalıştı ama adam kollarından tutarak ilerlemesini durdurdu. Kızın yaydığı kapana kısılmışlık hissinden nefret ediyordu. Ama ilerlemenin hiçbir zaman bir tür fedakârlık olmadan gerçekleşmediğini öğreniyordu. Bir tür çalışma. Çıkışa doğru koşmaya çalışmayacağını umarak, Elliott ellerini Peggy'nin ensesine doğru kaydırды ve gelişigüzel onarılmış kolyeyi çözdü. Doğrusu, Elliott'ın büyük bir kısmı o yüzükleri alıp olabildiğince uzağa fırlatmak, bir daha asla görülmemek üzere takırdayarak yuvarlanmalarını dinlemek istiyordu. Onun dışında biri bu bağlılık sembollerini onun parmağına takmıştı.

-Kendisinin bile yapamayacak kadar aptal olduğu bir şeydi bu ve onları görmekten nefret ediyordu. Yine de bunun yerine mücevheri avucuna yerleştirdi ve elini mücevherin etrafına kapattı.

Uzun, kekeleyerek bir nefes verdi ve ipten ilk yüzüğü çıkardı. Mütevazı bir pırlantanın bulunduğu sade bir gümüş yüzük, Elliott'a sanki onunla alay ediyormuş gibi göz kırptıyordu ama Elliott midelerini kemiren acıya rağmen Peggy'nin omzunu sıktı ve bekledi. "Bu muhasebeci Peter'dan. Boyu küçük ama... Padres'e olan bağlılığı büyük." Yutkunması duyulabiliyordu. "Padres formasını her yerde giyerdi, restoranlarda bile. Ve

koştu ve ekipmanlarını giyen herkese beşlik aktı. Gerçekten iyi bir adamdı." Elliott istenmeyen görüntüler yerine kelimelere odaklandı. ile Peggy tam karşısında duruyor, nefes alıyor ve cennetin en yüksek noktası gibi kokuyordu, onu kesinlikle bir randevuda hayal edemezdi ve soğukkanlılığını koruyamazdı, ihtiyaı olan destek olamazdı.

"şimdi yüzüğü ne yapacağım?" Peggy fısıldadı.

"Onunla ne yapmak istiyorsun?"

Parlak altın kahverengi gözleri onu mahvetti. "Bir daha asla görme."

Elliott başıyla onayladı ve yüzüğü alarak cebine koydu. "Tamamdır. Artık benim Peggy. Bizi üç yıl boyunca birbirimizden mahrum bıraktım ve bu başarısızlıklar benim. Bunlar yaşandığında benimdi. Ve şimdi de benim."

Başını tekrar eğerken alnı kırıştı,  yüzüğü de ipten kaydıldı ve bir avuç elmas gibi uzattı. "Sırada başı Morris vardı. Hayatında bir gün bile öğleden önce uyanmamıştı. Ama evlenme teklif ettiğinde saat sabahın on bir on beşiydi, yani sanırım değişmeye çalışıyordu." Elliott'a yüzüğü vermek için boştaki elini kullandı. "Sonra Carlos vardı, avukat ve tam bir adrenalin bağımlısı. Çok fazla selfie çekerdi. Bu... bu bozulması en zor nişandı çünkü bildiğini söyleyebilirdim. Bunun olacağını biliyordu." Elliott nc yüzüğü kabul etti, bunun Peggy'ye yardım etmesi ve çektiği dayanılmaz acının boşa gitmemesi için dua ediyordu. Bu acıyı hak etmişti. Bunu biliyordu. Ama bu, aklını daha az siktiği anlamına gelmiyordu. "Sonuncusu Samson'dan, bir bisiklet dükkânı sahibi." Elliott'a baktı. "Bunun için gerçekten suçlanamam. nc buluşmamızda annesinin önünde bana evlenme teklif etti. Annesi her şeyi videoya kaydediyordu. Hayır diyemedim."

"Hayır," diye onayladı Elliott sert dudaklarının arasından. "Senin gibi iyi kalpli biri için bu çok zor olurdu."

Titrek bir kahkaha attı. "Bu küçük tören senin için çok mu zor?"

Elliott, "Az önce beni yöneten kadının -zihnimi ve bedenimi- eski nişanlılarının listesini dinledim," diye homurdandı. "Hiçbir şey bu kadar zor değildir."

Hiddetinden sersemlediği belli olan kadın uzun süre adamın yüzünü inceledikten sonra uzanıp son yüzüğü de cebine soktu ve diğerlerinin yanına bıraktı. Sonra ipi cebine soktu ve iki elini de ne yapacağını bilmiyormuş gibi yanlarına bıraktı

artık. "Onları geri postalayacak mısın?"

"Evet," diye zorladı. "Ne yapmamız gerekiyorsa."

Peggy'nin bakışları uzaklaşarak suya indi. "Daha iyi hissetmeyi beklemiyordum ama hissediyorum." Ağzı seğirdi. "Belki de kendini daha kötü hissettiğin içindir."

Aynı anda hem gülmek hem de tüm mağarayı balyozla paramparça etmek istemesi inanılmazdı. "Buradan çıkmaya hazır mısın?"

Kirpiklerinin altından ona gönderdiği bakış, daha önce orada olan karanlığın çoğu olmadan baştan çıkarıcıydı. "Daha hazır olamazdım."

Elliott, kadının sesindeki ipeğin törpülenmesine siki tepki verince bir iniltiyi bastırdı. Elini tutmak için uzandı, onu mümkün olduğunca hızlı bir şekilde mağaradan dışarı sürüklemeye hazırdı-

Bir yarasa tepelerinden aşağıya düştü ve bir sıçramayla suya indi. Peggy'nin tiz bir çığlıkla kendini ona doğru fırlatırken sergilediği zıplama yeteneğini şişeleyebilirlerdi, soyunma odasında stoklayabilirdi. Peggy yerden ayrılıp bacaklarını aynı anda yukarı çekerek Elliott'a hızlı düşünmekten başka çare bırakmadı ve onu havada göğsüne yaslayarak yakaladı. Yüzünü adamın boynuna gömdü ve omuzlarını tokatladı. "Yüce Tanrım. Git hadi. Git, git, git amına koyayım."

Tanrım, Peggy'ye sarılmaktan daha iyi bir şey yoktu. Lanet dünyadaki hiçbir şey. Ve alıcısına çok şey borçluydu. "Onları getirmeye ne oldu?"

"Yalan söyledim."

Kahkahası mağara duvarlarında yankılandı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Vay canına. Sizi dik bir yokuştan yukarı taşıyabilen ve hiç terlemeden kamyonetinin yolcu koltuğuna oturabilen bir adam vardı. Hatta bu görevden zevk alıyor gibiydi, ona yaklaşan herkese hırlayacakmış gibi tutuyordu. Göğsü yerinden oynatılamaz bir nesne, kolları ise demir bantlar gibiydi. Attığı her adımda karnındaki ağırlık biraz daha aşağı iniyor, kalçalarına doğru gıdıklanıyordu.

Peggy biriyle yatmak için bu kadar çaresiz olduğu bir zamanı hatırlamıyordu. Ve bunun Elliott olması gerekiyordu. Şimdi olmalıydı. Kamyon yola doğru geri geri giderken, avuçlarını bacaklarında gezdirerek terden kurtulmaya çalıştı. Nefesini de zar zor kontrol edebiliyordu ve eğer hemen durup soyunmazlarsa camları buğulandıracaktı.

Bu çok kötü. Çok kötü. Çok kötü.

Çünkü bu gecenin kolay olması gerekiyordu. Kapanışa doğru son bir adım. Mağaraya inip suçluluk duygusunu teslim etmeyi ve karşılığında Elliott'inkini almayı kesinlikle beklemiyordu. Kurtulmak için can attığını bilmediği Elliott'a yüksek sesle bir şeyler söylemeyi beklemiyordu. Ama öyle olmuştu. Serbest bırakma ihtiyacıyla diyaframını geriyorlardı ve şimdi kendini bir bahar esintisi gibi hissediyordu.

"Orada iyi misin?"

Başını sarsakça salladı. "Beni nereye götürüyorsun?"

Muhtemelen ses tonundaki nefessizliğe tepki olarak elleri direksiyon simidinde esnedi. "Akşam yemeği istemiyorsun."

"Hayır."

Sanki onun bir dayanağa ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibi, koltuğun diğer tarafına uzandı ve sıcak bir elini kalçasına koydu, bu da onu neredeyse bir orgazm sarmalına soktu. Bu gerçek olamazdı. Uzun zamandır kendini çok boktan hissediyordu ve şimdi

hepsi gitmişti. Gitmişti. Nabzını bile kontrol altına alamıyordu. Yüksekliğini korumak için Elliott'a hemen ihtiyacı vardı. Hem de hemen.

"Burada seçeneklerimiz sınırlı," dedi alçak bir sesle.

"Herhangi bir yer." Başını koltuğa yasladı. "Umurumda değil."

Kamyon hızlandı. Yola çıktıklarında, Elliott aracı düzeltmeden önce savruldu. Sonra geldikleri yönün tersine doğru hızlanmaya başladılar. "İleride bir otoban var, bu da genellikle bir motel anlamına gelir." Yumruğunu direksiyona vurdu. "Seni böyle bir yere getirmekten nefret ediyorum."

Göğsünün mü yoksa bacaklarının arasının mı daha çok acıdığından emin olamayan Peggy, adamın elini daha yukarı çekerek ortasına götürdü. "Dekora dikkat etmeyeceğim."

"Siktir, bebeğim," diye inledi. "Sırılsıklam olmuşsun."

Cinsel hayal kırıklığı tanrıçası onun çığlıklarını duymuş olmalıydı, çünkü ufukta bir neon tabela yanıp söndü ve Elliott gaza basarak onları bir dakikadan kısa bir sürede otoparka getirdi.

"Burada bekle," diye emretti ve kamyondan inip kapıları çarparak kilitledi. Sanki yerinde kalmasını söylemesine gerek varmış gibi. Tezgâhtar Peggy'ye şöyle bir bakacak ve iyi ecstasy haplarını nereden aldığını soracaktı. Elliott'ın ön büroda kayboluşunu izledi, bu sırada neredeyse kapıyı menteşelerinden söküyordu. Karanlık kamyonda tek başına kalınca da vücut ısınıp düşürmek için ceketini çıkardı ve gözlerini kapatıp yüze kadar sayarak bacaklarının arasındaki kaygan etten başka bir şeye odaklanmaya çalıştı. *Acele et, acele et, acele et.*

Yolcu tarafındaki kapı açıldığında, nemli bedeninin üzerinden geçen soğuk hava dalgası onu serinletmek için hiçbir şey yapmadı. Elliott bir kolunu beline doladı ve onu arabadan dışarı çekti, kapıyı bir darbeye kapattı ve mağara otoparkında yaptığı gibi onu kapıya doğru itti. Ancak bu sefer naz yapmaya bile kalkışmıyordu, bacakları adamın beline dolanıyor, elleri onu öpmek için saçlarını karıştırıyordu. Dilleri arasındaki ilk karşılaşmaya Elliott'ın agresif bir kalça pompalaması eşlik etti ve Peggy yarı çığlık, yarı nefes nefese bir sesle ayrıldı. "Devam et. Tanrım, boşalmama bir tane daha kaldı. Lütfen."

"Hayır." Kirli sakalı kızın boynunu, kulağını tırmalıyordu. "Hayır, seni içeri alıyorum. Dilimin üzerinde oluyor."

Elliott döndü, Peggy onun önüne yapıştı ve elindeki anahtar şingirdayarak onları kapı sırasına doğru götürdü. Elliott kapının kilidini açarken neredeyse bir öpüşme turuna daha giriyorlardı, ağızları birbirine çok yakındı, nefesleri hararetli bir şekilde dışarı fırlıyordu ama içeri girmeyi başardılar. Elliott kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı, iki adım attı ve Peggy'yi en yakın yüzeye yatırdı. Parmaklarını soğuk, sert büroya doğru kıvırdı... büro mu? Evet, diye hayal meyal hatırladı, parmak uçları çekmecelerin kaba kaplamasıyla karşılaştı. Elliott gömleğini çıkarırken onu inceledi... ve umutsuzca dışa doğru iterek kalçalarını araladı.

Dışarıdaki titrek motel tabelasının ışıltısı ucuz perdelerin arasından içeri süzülüyor, aksi takdirde zifiri karanlık olan odayı aydınlatıyordu. Ama Elliott'ın göğsü çıplak kaldığında Peggy'nin algılayabildiği tek şey buydu... ve Elliott onu belden aşağısını, taytını ve külotunu çıkarırken göğsü kabarıyor, sonra da dilini sağ uyluğunun iç kısmına doğru ilerletiyordu. Parmakları ağzından önce kadının merkezine ulaşarak onu ayırdı ve umutsuzca ilgilenilmesi gereken sinir demetini ortaya çıkardı.

Elliott tam da bunu yaparken "Evet," diye feryat etti. Kıyamete sadece bir dakika kalmış gibi ona bakıyordu. Sert dili klitorisinin üzerinde gezinerek onu okşarken, orta parmağı nemden içeri doğru kaydı. "Evet."

"Bu kadar ıslakken bana evet demene gerek yok," diye inledi, dilini girebildiği kadar içine soktu ve yavaşça dışarı çıkardı, kirli sakalı hassaslaşmış etiyle buluşup sıyrılanaya kadar, hareketi birkaç kez hızlıca tekrarlamadan önce, başparmağı klitorisinin üzerinde gezinirken. "Yolcu koltuğumda kıpırdanıp duruyorsun, sanki ben senin sırlısklam amına dilimi sokmuşum gibi. Onu yalamayı ne kadar sevdiğimi hatırlıyor muydun?"

Elliott iki parmağını Peggy'nin içine soktu ve Peggy'nin kalçaları masanın üzerinde sarsıldı, çıplak poposu tekrar yüzeye çarparak, "Aman Tanrım. Evet, hatırlıyorum."

Elliott bir kez daha klitorisine sert dilli işkencesine başlarken, bir çığlık boğazının içini parçalayana kadar yukarı ve geri, daireler çizerek, hızlı, yavaş, yanlara doğru hareket ederken, bir sisin içinden onunla göz teması kurdu. Ayaklarının kemerleri adamın omuzlarının eğimi etrafında kıvrıldı, yumuşadı, sürtündü, ta ki artık bacaklarını yukarıda tutacak gücü kalmayıncaya ve bir kez daha açılıncaya kadar.

"En sevdiğim kısmı sonrasıydı. Sen delirecek kadar boşaldıktan sonra..." Şişmiş memesini uzun süre emdiğimde bacakları titriyor, bir dizi duvara çarpıyordu. "Sonra seni kendime doğru kaydırırdım ya da ters çevirirdim, her ne için yalvarıyorsan, ve amın benim için çok parlak olurdu. Sikimin darbelerine hazır olurdun. Muhteşem."

"Ohhh." Parmakları adamın saçlarına gömüldü ve sıkıca kavradı. "Bunu tekrar yap. Sakın durma. İhtiyacım var. İhtiyacım var-" Elliott parmaklarını derine itip hızla sallarken, ağzı klitorisine en tatlı emme miktarını uyguladığında ve belinin altında his patladığında yalvarışları bir çığlıkla sona erdi. "Elliott. Yüce Tanrım."

Elliott ayinde geçirdiği onca saat boyunca bazı rahiplik özelliklerini ozmoz yoluyla almış olmalıydı, çünkü sırtının dikleşmesi, gözlerinin kafasının içinde geriye yuvarlanması, onun üzerinde bir şeytan çıkarma ayini yapıyor olabilirdi. Ve belki de şeytanlardan kurtuluyordu çünkü Elliott'la daha önce hiç böyle her şeyi kapsayan bir zevk yaşamamıştı. Aralarında her zaman bir engel vardı. Hayaletler. Pişmanlıklar. Ama artık yok. Artık yok.

Yarı kör gözleriyle, kalçalarının arasındaki kaslar sıkılıp Elliott'ın parmaklarını sağarken, odanın ilk kez bir tür baş aşağı, rüya gibi bir nitelikte yüzdüğünü gördü. Ağzından dökülen kelimeler sanki başka bir boyuttan söylenmiş gibiydi. Bir orgazm daha vücudunu sarstı ve inledi, ter yanlarından aşağı yuvarlandı ve masanın üzerinde geriye doğru kaymasına neden oldu, ancak Elliott daha fazla işkence için onu daha da yaklaştırdı. Ve bu sonsuzdu, ağzının hareketleri kalbinin atışında, özel etinin kasılmasında, karnının çukurundaki derin ürpertilerde kaybolan bir ritimle çalışıyordu.

Kafatası boyunca iğne ucu kadar acılar belirdi ve Peggy kendi saçını çektiğini fark etti, Elliott'ın adını haykırmaktan boğazı düğümlenmişti. Ne kadar zamandır ağzını onun üzerinde kullanıyordu? Kaç kez orgazm olmuştu?

Aciliyet Peggy'nin üzerine çöktü ve ayağa kalktı, Elliott onu tekrar yatırmaya çalıştığında ellerini savurdu, ağzı bacaklarının arasına Fransız öpücüğü kondururken açılıp kapandı.

"Elliott-" Dilini kızın memesine değdirirken başını kaldırıp baktı ve kızın inleyip masanın üzerinde sallanmasına neden oldu. "Elliott."

Adam bir itiraz sesiyle kadının bacaklarını daha geniş bir alana itti, ama kadın adam yumuşayıp doğrulana kadar adamın tutuşuna karşı mücadele etti, göğüs kolları

Terlemişti, gözleri hatırladığı o şehvetle parlıyordu... ama bir fark vardı. Adam onun çıplak alt yarısını incelerken ve bakışlarını yüzüne doğru takip ederken gözlerinde akıl almaz bir derinlik vardı. Nabzının atışları gürültülü bir şekilde kulaklarında çınlamaya başladı, göğsündeki organ aynı anda hem isyan ediyor hem de adam onu izlerken karşılaştığı şeye seviniyordu.

Elliott'tan bir fener gibi on bin vatlık duygu yayılıyordu. Peggy'nin içgüdüğü hâlâ oradaki anlamdan kaçınmaktı, bu yüzden gömleğinin eteklerini tuttu, başının üzerine kaldırdı ve fırlattı. Elliott buna karşılık sert bir ses çıkardı ve göğüsleri ortaya çıktığında kot pantolonundaki şişkinliği düzeltti. "Sen lanet olası bir sanat eserisin Peggy. Tepeden tırnağa." Elini uzattı ama beklendiği gibi göğüslerine dokunmak yerine avucunu kalbinin üzerine koydu. "Ve işte en güzel kısmı da burası. Beni içeri almanı istiyorum."

Dizleri orgazmdan mı yoksa onun hareketinden mi hâlâ mobilyanın ahşap kenarına çarpıyordu? Bilmiyordu. Bilmiyordu. Ama sözcükler üretmiyor gibiydi, kaburgalarının içindeki basınç bir balon gibi patlayacağından endişelenene kadar genişliyordu. Ağzını açtı ve bir mırıltıdan başka bir şey çıkmadı.

Elliott öne atılarak aralarındaki boşluğu yok etti. Dudakları onunkilerle kenetlendi ama öpüşmediler. "Henüz hazır değil misin? Tamam, tamam. Tamam," diye mırıldandı, sesi her şeyle doluydu. Şehvet. Yoğunluk. Adamın pantolonunun fermuarını açtığını ve henüz içine bile girmemiş olduğunu hatırlatan metalik sesin getirdiği endişeli hırıltıyı duydu. Prezervatif ambalajının yırtılması. "Aramızda olduğunu ikimizin de bildiği şeyle savaşılamayacak kadar güçsüz düşene kadar seni becereceğim. Hâlâ. Burada. Hiç ayrılmadım. Gücünü hiç kaybetmedi."

Peggy'nin kendini koruma güdüsü, kafasındaki yoğun ihtiyaç örtüsünün altından çılgılık attı... ve kaçması için yapılan uyarıyı duydu. Kaçtı da. Ama Elliott'ın kalçaları alçak bir hırıltıyla bacaklarının arasına girdiğinde ve ereksiyonunun kıvrımlarından kayarak girişine doğru bastırdığını hissettiğinde, dünyada kalçalarının açılmasını engelleyebilecek hiçbir alarm yoktu. Bu onu kollarını Elliott'ın boynunun arkasına dolamaktan ve o ilk vahşi hamleyi almaktan alıkoyabilirdi.

"Ohhhh," diye bağırdı onun omzuna, doymanın inanılmaz hissini özümsemeye çalışarak. O kadar doluydu ki, birkaç saniye boyunca rahatsızlığın eşiğinde gezindi, sonra bu his azaldı ve tırnaklarının adamın omuzlarına battığını gördü, boynuna vuran nefeslerini hissetti. Onlar

Daha önce pek çok kez olduğu gibi birbirlerine kenetlenmişlerdi, ancak şimdi aralarında parazit vardı, gizemin yokluğundan kaynaklanan elektriklenmiş bir bağlantı. Bütün kartlar oynanmıştı ve hepsi masanın üzerinde yüzüstü duruyordu. O ve Elliott o anda o kadar çok oradaydılar ki, o motel odasına nasıl düştükleri apaçık ve sorgulanamazdı. Bir an için bile olsa başka bir sonuç olamazdı. Ama nihai olanı o mu kontrol ediyordu?

Elliott onun kulağına, "Hey," diye fısıldadı. "Hemen buraya, yanıma dön Peggy. Sensiz boğulacağım, bunu sen de biliyorsun. Eğer yanımda olmazsan, yüzeyin altına kayacağımı hissedebiliyorsun. Değil mi?" Kalbini hissedinceye kadar vücutlarını birbirine bastırdı, kalbinin acımasız hızını, kendisinininkiyle nasıl eşleştğini hissedebiliyordu. "Beni bırakma."

İki anlamlı üç kelime, hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istemesine neden oluyordu ama vücudunun talepleri hızla varlığının tek odak noktası haline geliyordu. Birleştikleri yerde sıcak bir zonklama başlamıştı ve bacaklarını Elliott'ın belinin etrafında her yukarı kaldırdığında, aciliyet daha da artıyordu. Göğsündeki alçak, sürekli gümbürtü ona duyularını yeniden döndürmeye ne kadar hazır olduğunu söylüyordu, ereksiyonu onun içinde çelik gibi sağlamdı.

"Elliott." Kendi sözleri onu o kadar şaşırttı ki, konuştuğunun farkına bile varmadı. "Söyle bana..."

"Sana ne söyleyeyim?" Kulağına doğru nefes aldı, lobunu öptü ve dişlerinin arasına aldı. "Duyalım bakalım bebeğim. Beni daracık amının içine aldığı anda aklından geçen her şeyi bilmek istiyorum."

Kelimeler sanki başından beri ondan saklanıyorlarmış ve o onları geri çekmeden önce kaçmaları gerekiyormuş gibi aceleyle çıkmıştı. "Beni özlediğini söyle."

Elliott başını kaldırdı, bakışları Peggy'nin üzerinde odaklandı, yüz ifadesindeki inançsızlık bir şömine ateşi gibi çatırdıyordu. Peggy daha rahat bir nefes alamadan, Elliott onu masadan kaldırıp yatağa doğru götürdü, yatağın ortasına yatırdı ve vücudundan hiç çekilmeden, kaslarıyla yumuşaklığı bastırarak üzerine çıktı. Elliott'ın üzerindeki ağırlığının ağırlığı ilahi bir şeydi ve Elliott'ın bir şeyler söylemeye hazırlandığını fark etse de, Elliott'ın vücudunun derinliklerine pompalayıp orada kalmasını engelleyemediğini, Elliott'ın nefesi kesilirken onu gerdiğini de hissedebiliyordu.

"Seni özledim mi?" İnanılmaz bir soruyla ağzını şakağına dayadı. "Beni ruhsuz bıraktın. Gittiğinden beri geçen günleri zar zor hatırlıyorum. Tek bir şey bile hissetmeden geçip gittiler. Çünkü sen

benim için hissediyorsun. Beni uyuşmaktan alıkoyan tek şey sensin. Hayatımda iki kez beni tekrar yaşayan, nefes alan bir adama d6nüştürdün ve seni özlemek... seni özlemek Peggy, bunu karşılamaya başlamıyor bile. Sen beni canlandırıyorusun."

Dudakları yüzünün yan tarafında gezindi ve onunkilerle birleşti. Göğsünde çarpışan tepki fırtınasını seslendirmek imkânsızdı. Onun sözlerinin güzelliğıyle eşleşmenin bir yolu yoktu, bu yüzden ona ağzıyla gösterdi. Onun için sevdiğı şekilde açıldı ve yemesine izin verdi. Yıkımından zevk alıyordu.

Elliott göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede tadını çıkarmaktan saldırganlığı, açlığı geçti. Kalçaları kargaşayla hareket etmeye başladı, öpücüğü sadece onun bildiğı bir yerden gelen iniltiye uyum sağılamak için durakladı. "Bebeğim... Seni bu şekilde parçalayacağım. Beni çok uyanık tutuyorsun. Kalp atışlarını, küçük nefes alışlarını duyabiliyorum... aletimin içine batışını. Kes beni."

Adam Elliott'ın üzerine düştü, o kadar güçlüydü ki Elliott ciğerlerine nefes alamadı. Yine de adamın içindeki çaresizlik onun anlayışını, sezgilerini ateşledi ve beyni komut vermeden önce harekete geçti, Elliott sırt üstü yuvarlanana kadar tüm gücüyle itti. Sessiz neon ışığında kasları gerilmiş, çenesi sıkılmış, göğsü kabarmıştı. Onu hiç bu kadar kontrolsüz görmemişti ve cevap veren bir vahşilik yükseldi, ikinci bir deri gibi onu sardı. "Beni kıracağından mı endişeleniyorsun?" diye fısıldadı, eğilip göğsünü öperken bir iniltiyle kendini oturttu. "Seni kıracağımdan endişelenmiyor musun?"

"Yapabilirsin," dedi Elliott, sesi titriyordu, elleri kadının kalçalarında geziniyordu. "Yapabilirsin."

İçinde kopan fırtınanın iki tarafı vardı. Güç. Güç çünkü uzun zamandır tam tersi olmuşken sonunda bu adamın tepesindeydi. Ancak fırtınanın bu tarafı artık gerçekte bir tatminden yoksundu, bu yüzden diğere yarısına odaklandı. Kendini kaybetme ihtiyacı. Her şey mağarada başlamıştı, kendini toparlamaya yönelik bu uçuş, bu kendine dönüş. Ve bunun tadını çıkarmak istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Niyetli ifadesinden kafasındaki her düşünceyi okuyabildiğini anladığı Elliott'ın içinde.

Elliott bacaklarının arasına olabildiğince derine gömüldüğünde, demir atmış, merkezlenmişti ve elleri kutlama için havaya kalktı, saçlarının tellerine dolandı, kalçalarının taklit etmeye başladığı yavaş daireler çizerek hareket etti. Onun

Göz kapakları ağırlaştı ve Elliott'ı görmesini engellemek için elinden geleni yaparak kaygan bir şekilde yukarı ve geri çekilmeye başladı. "Bu hissi seviyor musun?" diye fısıldadı, içinde güven oluşuyor ve güçleniyordu. "Sikinin üzerinde aşağı yukarı kaymam hoşuna gidiyor mu?"

"Siktir," diye inledi Elliott dişlerinin arasından. "Beni biraz daha hızlı kır, bebeğim. Lütfen. Hatırlıyorsun... Amını yaladıktan sonra ne kadar sertleştiğimi hatırlıyorsun."

"En iyi kısmı da bu," dedi ağzının bir köşesi kalkarak. "Buna ne kadar ihtiyacın olduğunu görmek, ama çok güzel hissettirdiği için dayanmaya çalışıyorsun."

"Güzel mi?" Elliott'ın kahkahası acı doluydu, alt bedeni Peggy'yi daha yükseğe itmek için altından kalktı, kalçalarını pompaladı ve denge için omuzlarını tutmak zorunda kalana kadar onu zıplattı. "Gülümseyerek beni nasıl sıktığınızı tarif etmenin bir yolu yok. Seni özleyip özlemediğimi bir daha sor."

Göbek deliğinin birkaç santim altında bir titreme başlamış, uyluklarına ve baldırlarına... her yere yayılmıştı. Şehvetinin merkez üssü olan klitorisini akılsızca ona sürtüyor, kıvranıyor ve dalgalanıyor, onu paramparça edeceğini bildiği bir şeye doğru koşuyordu. Ve buna ihtiyacı vardı, o kadar çok ihtiyacı vardı ki, mazoşistti. Gıcırdayan dişlerinin arasından "Beni özledin mi?" diye sordu.

Elliott pozisyonlarını değiştirdi, bir elini ağırlığını desteklemek için kullanırken, diğer elini nemden kayganlaşmış vücutlarının arasına uzanmak ve tam da dokunması gereken yerde onu okşamak için kullandı. Açık ağzı, dudaklarının ırzına geçmeden önce boynunun yanından yukarı, saçlarına, yüzünün yan tarafına doğru sürüklendi. Peggy inlediğini duydu ve bunda şaşılacak bir şey yoktu, çünkü tepesinde beliren adam o anda olağanüstüydü, vücudu bir makineydi, yontulmuş yüzü kararlılık, kavurucu sıcaklık... ve hayranlık maskesiydi. Onun için. Gözlerinden fişkıran şefkatte, kalçalarının ölçülü vuruşlarında, onu serbest bırakmaya doğru sürüklemek için tasarlanmış her harekette bu vardı.

Orta parmağı vücutlarının birleştiği yerde hızını artırdı, nem onu kayganlaştırdı, çok kayganlaştırdı. "Peggy..." Adam bir iniltiyle sustu, gözleri sımsıkı kapandı ve kadın onun son bir kez daha içini dışına çıkarmaktan başka bir seçenek bırakmamak için savaştığını biliyordu, her ne kadar ağzıyla içini dışına çıkarmış olsa da. "Eğer bir daha hiç gitmeseydin, hayatımın geri kalanını seni özleyerek geçirirdim," diye nefes nefese kaldı. "Üç yıl boyunca seni özlemek... taşı ve sonsuza dek içinde debeleneceğim."

Peggy'nin ağzından ağlamakla hıçkırmak arasında bir ses çıktı. Düşünmedi, sadece kollarını adamın sırtına doladı ve onu üzerine çekti, vücutları en sıkı kucaklaşmalarda kilitlendi, Elliott'ın yüzü boynuna gömüldü ve kalçalarının beşiğinde artan bir güçle sallandı. Peggy'nin aklını başından alan şey, kulağına dolan nefesleri ve adını haykırışlarıydı. Bacakları adamın beline dolandı ve sıkıştı, sırtı yataktan aşağı eğildi. "Elliott," diye çığlık attı, kadınlığının iç duvarları onun sert, tahrik edici etinin etrafında kenetlendi.

"Evet," diye bağırdı, zirveye ulaştığını gösteren bir vahşilikle ona çarptı, yüzü boynunun sağındaki yorgana gömüldü ve kükredi, kükredi, titreşimin omurgasından aşağıya doğru dalgalandığını hissedecek kadar yüksek sesle. Bacaklarını yukarıda tutmaya çalıştı ama enerjisi tükendi, her iki alt uzvu da ağır bir şekilde yatağa düştü. Yine de Elliott sağ dizini kavradı, onu genişçe tutarken, koca vücudu sarsıntılarla sarsıldı. "Tanrım, Peggy."

Ona daha sıkı sarıldı, titremesi durup dizini bırakana kadar omuzlarına öpücükler kondurdu, vücudundaki gerginlik azaldı. Ama bir saniye bile hareket etmeyi bırakmadı, elleri kalçalarının yanlarını yatıştırdı, dudakları saçlarına boğazının düğümlenmesine neden olan kelimeler fısıldadı.

"Çok güzel. Çok güzel. Beni çok iyi aldın, bebeğim. Tanrım, çok tatlıydın. Her yerin sadece benim için tatlıydı, değil mi? Tatlı ve sıkı. Sıcak. Sadece benim için."

Bu gece verandaya çıktığında, Cincinnati'den ayrılacağına ve bir daha asla geri dönmeyeceğine dair aklında hiçbir soru işareti yoktu, ama panik göğsüne bir hırsız çetesi gibi girdi, güvenli tuttuğu şeyleri soydu, kilit kombinasyonlarını döndürdü ve doğru numaralara indi. Aralarındaki an o kadar dürüsttü ki. Yarın gün ışığında, karanlıkta Elliott'a mırıldandığı için pişman olabilirdi ama yine de parmaklarını onun saçlarına geçirdi. Başını kaldırdığında gözlerinin akışkan ve... sevgi dolu olduğunu gördü. "Elliott?"

Onun dudaklarını usulca öptü. "Evet,

Peggy." "Ben, um-"

Odanın öbür ucunda, Elliott'ın cep telefonu çaldı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Gitmek zorundasın," dedi Peggy, Elliott'ın kamyonetinin konsolunun karşısından. "Başka seçeneğin yok."

Elliott dişlerini birbirine geçirdi. Sadece haklı olduğu ve Cincinnati'de acilen varlığına ihtiyaç duyulduğu için değil, aynı zamanda yine gardını almış olduğu için. Bu gece bir şekilde Peggy'ye ulaşmayı başarmıştı. Onu gülümsetmeyi başarmış, ona baktığında gözlerine şüphe ve güvensizlik yerine o ışıltıyı geri getirmişti. Ve yardımcı koçundan gelen bir telefonla, onun kalkanının tekrar yerine oturmasını en ön sıradan izlemişti.

Yardımcı koç, Temple'ın oyun kurucusunun son dakikada bir sakatlık geçirdiğini tüm moteldeki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle açıklarken, onun yastığı kaldırıp kendini örtmesini izlemek dayanılmazdı. Paniğe kapılmak için bir neden olmayabilirdi ama ikinci yedek oyun kurucu solaktı ve sahanın ilgili tarafını tercih ediyordu, bu da Elliott'ın ekibinin takım yarın sabah toplanmadan önce yeni bir savunma stratejisi üzerinde görüşmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bearcats ekibi telaş içindeyse Temple koçunun stresini ancak hayal edebilirdi ama açıkçası şu anda hiçbir şey umurunda değildi, kamyonetinin yolcu koltuğunda ölüm gibi kıpırdamadan oturan kız dışında.

"Gitmek istemiyorum Peggy. Bunu biliyorsun, değil mi?" Gözlerini yoldan ayırıp şöyle bir baktı. "Takıma, okula karşı bir sorumluluğum var, onlara kazanmaları için en iyi şansını vermek zorundayım."

Kelimelerin içi boştu. Baskı, Peggy'siz olmanın getirdiği hoş bir dikkat dağınıklığı olmuştu. Tüm enerjisini bir kenarda harcayarak üstesinden gelmesini sağlamıştı. Ama şimdi onunla olan şansının elinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu ve ne pahasına olursa olsun kazanma ihtiyacıyla uzlaşmak zordu. Belki de en *büyük* bedeli. Kazanmak kızını da kendinden uzaklaştırmıştı, değil mi?

Şimdi Peggy'yi bu yüzden kaybedecekti - onu geri kazanmaya daha yeni başlamışken. Onun kaybının gerçek zamanlı olarak gerçekleştiğini hissedebiliyordu, bir dağın ağır çekimde aşınmasını, kayaların denize yuvarlanmasını izlemek gibi.

Bunu yardımcı koçlarıma bırakabilirdim. Burada kalıp onun benim için herhangi bir maçtan ya da şampiyonluktan daha önemli olduğunu kanıtlayabilirdim. Çünkü öyle. O benim hayatımın geri kalanı ve yarın sadece bir duman ve bir hatıranın var olacağı yerde oturuyor.

Ve Elliott bunu yapardı. Kamyonu kenara çeker, onu kucağına sürükler ve kalbinden kurtulmak için zorladığı her şiirsel olmayan kelimeyi itiraf ederdi. Alice'e verdiği söz olmasaydı, bunu hiç tereddüt etmeden yapardı.

Söz veriyorum ayarlayacağım. Temple maçı için.

Bu sözü, ne olursa olsun tutmak niyetiyle vermişti. Ve Alice henüz ona hayatlarında başka birine hazır olduğunu söylememişti. Tanrım, hatırlayabildiği kadar uzun bir süre onu kontrol ettikten sonra, kızının onayı olmadan devam edemezdi. Bu sadece kızıyla olan ilişkisine onarılamayacak kadar zarar vermekle kalmaz, Peggy'nin hayatlarındaki varlığıyla yaktığı kıvılcımı da söndürürdü. Buna izin veremezdi. İkisinin de olmasına izin veremezdi.

Hay sikeyim. Göğsü parçalanıyordu. Tates'lerin çiftliğine giden araba yoluna saptığında, acı dayanılmaz hale gelene kadar şiddetlendi. Yardımcı koçuyla konuştuktan sonra Alice'i aramış ve yola çıktığında eşyalarını hazır etmesini söylemişti. İleride, verandanın ışığının yandığını, insanların paravan kapının diğer tarafında toplandığını görebiliyordu. İşte bu kadar. Peggy'yi bırakacak, arabayla uzaklaşacak, yarını maçla meşgul olarak geçirecek... ve sonra gidecekti. Her şey parmakların şıkırdamasından daha hızlı olacaktı.

Neredeyse eve varmışlardı ve Peggy hâlâ ona cevap vermemişti, Elliott'ın paniği ağzının toz gibi kurummasına neden oldu. "Beni duydun mu? Mükemmel bir dünyada, o eve senin elini tutarak girerdim ve bir odayı paylaştığımız anlaşılırdı." Dudakları bir nefesle açılıp ona dikkatini verdiğinde bile tatmin olmadığını hissetti. "Gitmek istemiyorum bebeğim. Ama-"

"Elliott. Bana bak." Peggy onun yüzünü işaret etti. "Seninle kafa oyunu oynamıyorum. Gerçekten açıklama yapmak zorunda değilsin. Yapman gereken bir iş var diye sızlanıp ayağımı yere vuracağımı mı sanıyorsun? Ulusal bir

Televizyonda yayınlanan, büyük bir iş mi? Ben yapmam. Yapmazdım."

"Yapabilirsin." Motoru durdururken sesi alçaktı. "Bu hakka sahip olduğunu hissetmeni istiyorum. Buna hakkın olduğunu bilmeni istiyorum."

Yüzündeki kuşkulu ifade tam olarak kaybolmamıştı, çünkü adam kısa süreli de olsa bir umut ışığının parladığını görebiliyordu. Kadının ne diyeceğini öğrenmeye fırsatı olmadı çünkü kamyonun içindeki sessizliği heyecanlı sesler böldü. Bir sürü heyecanlı ses. Ahşap basamaklara vuran ayak sesleri koroya katıldı ve her iki kapı da hızla açıldı. Peggy'nin yanında Sage ve Bayan Tate dururken, solunda Kyler ve Alice belirdi.

"Başardık," diye haykırdı Elliott'ın alıcısı, elini sıkmak için uzatırken. "Golü attık. Siz gelmeden yaklaşık iki dakika önce oldu. Buna inanamıyorum. Birinin babamı oturma odasının zemininden kaldırması gerekecek." Elleri dağınık saçlarını toplamak için yukarı kalktı. "Vay canına. Sadece vay canına."

"Son dakikada bir bağış aldık." Konuşan Sage'di ve Elliott onun yumuşak sesini duyabilmek için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Geçen yılki Super Bowl'da maçı kazandıran futbol topu." Ellerini kavuşturdu ve çenesinin altına sıkıştırdı. "Borçları kapatmak ve amigo kız programına büyük bir pay vermek için yeterli paramız olacak, Peggy."

"Bu..." Peggy nefesini tutup kamyonundan dışarı fırladı ve arkadaşıyla Bayan Tate'i coşkulu bir şekilde kucakladı. "Bu inanılmaz. İnanılmaz."

Elliott Peggy'nin dönüşümüne o kadar odaklanmıştı ki Kyler'ın hâlâ elini sıkmak için uzattığını fark etmesi bir anını aldı. Genç adamın elini tuttu ve Kyler onu kamyonetten çıkarıp sırtını sıvazlayarak kucakladığında şaşkınlığa uğradı. "Tanrım, Tate," diye homurdandı Elliott. "Kendini kontrol et."

"Ah, hadi ama. Bu bir kutlama." Geri çekildi ve komplocu bir göz kırptı. "Mağara numarası işe yaradı mı?"

"Henüz bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi Elliott, gerçeği söylemekten başka bir şey yapamayacak kadar kafası karışmıştı. "Dinle, her şeyin bir anda olup bittiğini biliyorum..." Alnının tam ortasında bir zonklama başladı. "Ama bir son dakika gelişmesi oldu-"

"Kim pırzola yiyor?" Lyle verandanın tepesinden bağırdı. Ve böylece, tüm Tate klanı üniversiteye rakip olacak kadar yüksek sesle tezahürat yaptı

maç günü stadyum. Elliott, Alice, Kyler, Jess, Peggy ve Sage dışında hiç kimse verandadan eve girmek için zaman kaybetmedi, hepsi de bir kutlamadan daha fazlasının gerçekleştiğini hissediyor gibiydi.

"Ne oldu Koç?" Kyler sordu.

Elliott boğazındaki yumruyu yuttu. "Teçhizatını alıp benimle Cincinnati'ye gelmeni istiyorum, Tate. Yarın erkenden ekibi çağıracağız." Dikkati kamyonun diğer tarafındaki Peggy'ye kaydı. "Sana yol hakkında bilgi veririm."

Genç adam başını sallayarak onu geçip eve doğru ilerlediğinde Kyler'a duyduğu saygı bir kat daha arttı. "Bana beş dakika ver, Koç."

Böylece Alice onun önünde durmuş, spor ayakkabılarının içinde bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Sanırım gidip ceketimi alacağım. Yarın seninle kenarda durmayı kaçırmak istemiyorum."

"Ben de senin kaçırmayı istemiyorum."

Omuzları çöktü, fikrini değiştirmede için rahatladığı her halinden belliydi. Bu da kararını çok daha önemli hale getiriyordu. Öz kızı onun kararını uygulamasını beklemiyordu. Omzunun üzerinden Peggy, Sage ve Jess'in heyecanla haberler hakkında konuşmaya başladıkları yere doğru bir bakış attı. "O... onlar da bizimle geliyor mu?"

Elliott yüz hatlarını düzgün tuttu. "Sabahleyin gelmelerini bekliyorum."

Alice uzun süre sessiz kaldı. "Tamam."

Kızı onu geçip evin merdivenlerini koşarak çıktığında, Elliott ciğerlerine oksijen topladı ve döndü. Sage ve Jess tekrar içeri girmişlerdi ve Peggy de kamyonun paltosunu aldıktan sonra onları takip etmeye hazırlanıyordu. "Bekle," diye emretti, kastettiğinden daha sert bir sesle. "Sadece bekle."

Kamyonun etrafında dönmesini beklerken huzurun resmiydi. Ceketini sıkıca kavramış olması dışında. Bu ona az da olsa bir şans veriyor muydu?

Elliott'ın Peggy ile konuşmaya niyeti vardı ama on birinci saatte kalan acıyı onarmak ve bir geleceği mümkün kılmak için ne söyleyebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Belki de böyle bir kelime bile yoktu. Ama bunların hiçbir önemi yoktu, çünkü yaklaşır yaklaşmaz kalbi ellerinin kontrolünü ele geçirdi. Elleri omuzlarına dolandı ve onu kendine çekti.

yaklaştı, ağzı onun şaşkın dudaklarına indi ve aldı. Geçmişte onsuz yaşadığı her saniye için aldı. Gelecekte onsuz yaşayabileceği her saniye için. Kız onun saldırısı altında bir adım geri çekildi ama adam ona yer bırakmadı, onu takip etti ve yuttu, göğsüne yaslanana kadar onu daha da yakınına topladı.

Peggy'nin direnmeyi bırakıp kendini teslim ettiği anı hayatının en coşkulu anlarından biri olarak hatırlayacaktı. Omuzlarını itmek mi yoksa çekmek mi gerektiğinden emin olamayan elleri onu daha da yaklaştırdı, açık ağzına daha iyi erişebilmesi için başı geriye doğru eğildi. Onun tadına doyamıyordu. Sanki bir saatten kısa bir süre önce birbirlerinin aklını başından almamışlar gibi, ihtiyacı yeniden başını kaldırdı ve canlı bir şey gibi kükredi.

Bu kez Peggy onun omuzlarını ittiğinde, her ikisinin de nefes alabilmesi için ağzını serbest bıraktı. "Elliott, ne-"

"Beni yok sayma Peggy." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve yakınına eğildi, soluk soluğa aldıkları nefeslerin buğusu havada birbirine karışıyordu. Ne kadar yutkunursa yutkunun, kalbini göğsünde ait olduğu yere geri getiremiyor gibiydi. "Zaman bize karşı. Belki de hep öyleydi. Ama senden bunu benimle birlikte yenmeni istiyorum."

"Nasıl?" Göz kapakları yarıya kadar düştü. "Elimizde hiç kalmadı. Havadan daha fazlasını üretemem."

"Sen mi?" Bu tek kelimeye bile inanamıyordu. "Sen, Peggy, her şeyi yapabilirsin. I-"

Arkasından merdivenler gıcırdadı. Elliott başını kaldırdığında Alice'in merdivenlerde durmuş, onu ve Peggy'yi hayranlıkla izlediğini gördü. Ve bu konuşmayı bir seyirciyle yapamazdı, özellikle de sonunu bilmediği, ne isteyeceğini bilmediği bir zamanda.

"Yarın akşam bağış gecesi var. Ondan önce gitmeyeceğine söz ver. Senden bir şey istemeye hakkım yok. Ama bana bunu verebilir misin?"

Başını güçlü bir şekilde salladı. Tanrıya şükür. "Evet."

"Tamam." Rahatlama hafif ve kısa süreliydi, çünkü kamyonetine binmeye ve sevdiği kadını arkada bırakıp gitgide küçülmeye hazırlanıyordu. Karnına saplanmış bir bıçak gibiydi, onu büküyor ve parçalıyordu. Kadının kokusunu son bir kez içine çektikten sonra, uzaklaşmadan önce dudaklarını kadının alnına bastırdı.

O daha motoru çalıştırmadan Peggy evin içindeydi.

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

Peggy verandanın en üst basamağına oturdu ve rüzgârın uğultusunu, cırcır böceklerinin birbirlerine seslenişini dinledi. Arkasında ev nihayet sessizliğe bürünmüştü, Tate'ler muhtemelen aylardır ilk kez kafaları rahat bir şekilde uyuyorlardı, yarın hâlâ bir evleri olacağından emindiler. Peggy, çok ihtiyaç duyduğu havayı almak için dışarı çıkmadan önce, bağış toplama web sitesindeki fonların bir çek hesabına aktarılmasını ayarlamış ve sabah kullanılabilir olarak görüneceğine dair güvence almıştı. Yine de bu endişenin zihninde giderilmiş olması onu hiçbir şekilde rahatlatmamıştı. Olamaz.

Kucağında Miriam'ın günlüğü duruyordu ve içinde bulabilecekleri onu daha da ağırlaştırıyordu. Gözlerini kapadı ve annesinin sesini, yatıştırıcı ama ateşli alaycılığını, bir sır verirken ya da bir tavsiyede bulunurken ağzının kenarından konuşma şeklini gözünde canlandırdı. Ve şu anda Peggy'nin dünyadaki her şeyden çok tavsiyeye ihtiyacı vardı. Miriam bir tür medyum olmasaydı, Peggy'nin o anda içinde bulunduğu durum hakkında hiçbir fikri olmazdı, ama belki, sadece belki, annesi Peggy'yi doğru yöne itecek kelimeleri yazabilirdi.

Ailesinden geriye kalanlarla birlikte New York'a gidebilirdi. Yakında kendisine şiddetle ihtiyaç duyacağından şüphelendiği Sage'den bahsetmiyorum bile. Cincinnati'de Sage'in güvenini kazanmaya çalıştıktan sonra hiçbir ilerleme kaydedememişti. En iyi arkadaşını ne zaman yalnız bırakmaya çalışsa, Sage başka bir yerde olmak için sorunsuzca bahaneler uyduruyordu. Bu bir başından savma değildi, sadece Sage'in "*hazır değilim*" deme şekliydi. Peggy New York yolunda kalmaya devam ederse, sonunda düğün planlayıcısının gizemini çözebilecek miydi?

Diğer seçeneği ise geride kalıp bir adım atmaktı. Elliott'la aralarındaki bağa inanmak. Ruhunun, aklının makul gördüğünden çok daha uzun süredir inanmaya devam ettiği bir bağ. İçindeki bir şey

Üç yıl önce mücadeleyi bırakıp gitmiş olmasına rağmen içgüdüleri mücadeleyi bırakmasına izin vermemişti. Belki de Cincinnati'ye kapanış yapmak için geldiği konusunda kendine yalan söylüyordu. Belki de Elliott'a olan aşkı ölmeyi reddettiği için gelmişti ve buraya geri dönüp onu sarsması gerektiğini biliyordu. O her zaman inatçı bir orospu çocuğu olmuştu. Bir zamanlar ona ayak uydurmuştu ama şimdi inatçı olmak -bu fikir onu tepeden tırnağa incitse de çekip gitmek- ikisini de yıkabilirdi.

Alice onu etrafında istemiyordu. Peggy üzüntü yumağını yutmaya çalıştı ama başaramadı. Elliott'ın kızı babasıyla yeniden bağ kurmaya başlamıştı ve yeni akışlarını bozacak bir yabancıya ihtiyacı yoktu. Kararındaki en büyük etken bu olmalıydı. Çünkü o da Alice'e biraz aşık olmuştu ve onu hiçbir şey için incitmezdi. Bir dolap dolusu Chanel için bile.

Elliott'ı şimdiden özlemekten boğazının ağrıdığını ve yarın New York'a gitmek üzere yola çıktığında daha da kötü olacağını fark eden Peggy, tuttuğu nefesi üfledi ve günlüğü çevirerek açtı.

Evet, Peggy'm pek çok tarafı parlak ve renkli olan bir Rubik Küpü. Ancak her zaman doğru zamanda yerine oturan renk bloğu onun gücüdür. Peggy'yi zor durumda sayacak ya da onun adına savaşması için ağabeylerinden birini çağırmasını bekleyecek insanlar var. Ve öyle de olur. Bu ikisi kız kardeşleri için her türlü savaş alanına girebilirler, hatta bir kavganın ortasında bile (ne zaman bir kavganın ortasında değiller ki?).

Ama Peggy Dünya gibidir. Dış kabuğu tatlı görünebilir ama yüz bin millik kaya gibi sert bir irade ve bir ordu generalininkine rakip olabilecek bir iç çekirdek tarafından desteklenmektedir. Arada bir istediğini elde etmek için o güzel dış katmanı kullanmak onu zayıf mı yapar? Hayır, bu onun cephaneliğini incelediği ve ne zaman ülkesinin bayrağını sallayacağını ve ne zaman bazukasını çekeceğini bildiği anlamına gelir.

Peggy'nin kalbine işaret parmağındaki gibi karanlık bir nokta koyan şeyle yüzleşme zamanı geldiğinde, umarım Peggy bir savaş sırasında her zaman yeni silahların geldiğini fark eder. Takviye kuvvetler gelir ve durum değişir. İnsanın kendini yeni rollere, yeni deneyimlere alıştırması zaman alır ve bazen bu, bir tankta daha rahatken bir helikopteri uçurmak anlamına gelir. Ama Peggy'nden daha uyumlu kimse yoktur. O benim Rubix Küp'ümdür ve bir şey olduğunda kendini doğru kalıba sokar.

Savaş çağrısı duyulur.

Peggy günlüğü titreyen elleriyle kapattı, serin ve sakinleştirici bir varlık omuzlarına yaslandı. "Teşekkürler anne," diye fısıldadı Indiana gecesine.

* * *

Üç sayı farkla kaybediyorlardı. Bitime bir dakika kalmıştı ve Bearcat'ler Temple'ın kırk yarda çizgisinde bir top kaybı kurtarmıştı. Her şeyin çılgınlık ve çılgınca kararlarla dolu bir tünel olması gerekirken, Elliott kendini topladı ve nefes aldı.

Kazanmak her zaman maaşını hak ettiği anlamına geliyordu. Diğerleri yerine kendi programını seçen oyuncular hayal kırıklığına uğratmadığı anlamına geliyordu. Son zamanlarda ise kazanmak, her ne kadar kanıtı ona kendini boş hissettirse de, sporu kişisel sorumluluklarına tercih etmesinin boşuna olmadığını bir kanıtıydı. Ama saha kenarında dururken, tezahürat yapan kalabalığa, ısıklara, ayaklarını yere vuranlara, amigolara, saha kenarı muhabirlerine, boş konuşanlara, biri her gol attığında ateşlenen topa bağarmaktan boğazı düğümlenmişti... Kazanmak farklı bir şey ifade ediyordu.

Çünkü kızı bir metre arkasında duruyor ve ağzından çıkan her kelimeyi dinliyordu. Kolları kollarına göre çok uzun olan dev bir Bearcats tişörtünün içine gömülmüştü. İki sağlık eğitmeninden ona göz kulak olmalarını istemişti ve ikisi de yanıt olarak sinince Elliott ikisiyle de daha önce hiç konuşmadığını fark etti. Bu yüzden ellerini sıkmış ve isimlerini sormuştu. Bu kadar basitti. Şimdi onlar Alice'in yanında ona coşkulu bir başparmak işareti göndermeden arkasını dönemiyordu.

Öcü olmamak hoşuna gidiyordu.

Peggy Cincinnati'de ortaya çıkmasaydı herkesi kendinden uzaklaştırmaya daha ne kadar devam edecekti? Sonsuza kadar mı?

Evet. Elliott bundan emindi. Kızının ve Kyler Tate gibi diğer oyuncuların hatırı için o sert adam olmaya geri dönmeyecekti. Ne olursa olsun, Peggy'nin hayatlarını nasıl sarstığını onurlandırmak için yaşayacaktı. Yine de içi boş mu yoksa bütün olarak mı yaşayacaktı? Peggy'nin hak ettiği iyi adam olmayı ne kadar istese de, Peggy ile birlikte yaşayacağını biliyordu.

O gittikten sonra içim kanadı.

Kazanmak sadece Alice'i gururlandırmak istediği için önemli değildi, aynı zamanda zihninin arkasındaki o altıncı his yeniden ateşleniyordu. O ve kızının bu zafere birlikte ihtiyacı vardı. Bunun bugün olmasına ihtiyaçları vardı. Hemen şimdi. Skorbord saatinde sadece bir dakika kaldığından emindi. Peggy'nin tehlikede olduğundan emindi. Cincinnati'ye dönerken Alice'in içindeki çatışmayı hissetmişti ve şimdi de kulaklığına konuşurken ve oyun kurucusuna oyunu işaret etmek için parmaklarını doğru miktarda kaldırırken bile bunu hissediyordu. Elliott uzun zamandır maç kaybedecek bir pozisyonda olmamıştı ama işaretini verip takımının dizilişini izlerken içine bir s ü k û n e t ç ö k t ü . Gerginlik kenar çizgisindeki oyuncuları bir emniyet kemeri gibi sarmış, eldivenli elleri birbirlerine uzanmış, dualar fısıldanıyordu. Hücum koordinatörü bir elini omzuna vurdu ve Elliott'ın duymadığı bir şey söyledi, çünkü aklı Peggy'deydi. O da izliyor muydu? Tanrım, onun o anda yanında olması, beyzbol ve futbolu karıştırması için bu dünyadaki son günlerini verebilirdi

referanslar, göz kırparak her şeyi perspektif içine çekiyor.

Sahada snap gerçekleşti, top havalandı... ama Elliott, Kyler'ın karşılamayı yapıp yapmadığını izlemek yerine dönüp Alice'e baktı. Alice'in yüzü kazağının kollarına gömülmüştü, gözleri kazağının üstünden dışarı bakıyordu. Ama son saniyede babasının bakışlarıyla buluştu... ve kalabalık esasen aklını yitirirken öylece kaldılar. Kükreme sağır ediciydi ama kafasındaki bir şey onu boğdu, kaos etrafında patlak verirken neredeyse sessiz hale getirdi. Kollarını açtı ve Alice koşarak içeri girdi, kollarını boynuna doladı, ilkokuldan beri yaptığını hatırlayamadığı bir şekilde ona sarıldı.

"Özür dilerim," dedi Elliott. "Daha iyisini yapacağım, tamam mı?" "Tamam, ben de. Ben de."

Kalabalığın ilk patlaması dinmiş ve "Tate, Tate, Tate" tezahüratları on mil öteden duyulabilecek kadar yüksek bir sesle başlamıştı. Ama göğsünde Kyler ve Indiana'daki oturma odalarında kendinden geçmiş olduğunu bildiği ailesi için kaynayan gururla bile, kızının boynuna dökülen gözyaşları Elliott'ın tüm dikkatini çekmişti.

Alice, yüzü ve gözleri kıpkırmızı olmuş bir halde adamın kucağından çekip çıktı. "Tanrım, tabii ki bir grup futbolcunun önünde bok gibi görünüyorum," diye hıçkırdı ve kazağının koluyla gözyaşlarını sildi.

Elliott sert dudaklarını zorlayarak, "Harika görünüyorsun," dedi. "Harika."

Uzun süre ikisi de kargaşayı izledi. Oyuncuları hâlâ sahadaydı, köpekler Kyler'ın üzerine yığılmıştı ve bir kez olsun onlara yetişkin adamlar gibi davranmalarını hatırlatarak soyunma odasına gitmelerini emretmedi. Sadece o anı yaşamalarına izin verdi. Koç ekibi maçın her saniyesini çılgınca el kol hareketleri yaparak özetliyordu. Her zamanki gibi herkes ondan uzak duruyordu, sadece iki antrenör ona garip bir şekilde sırtını sıvazlamak ve kendilerine özgü başparmak hareketini yapmak için uğramıştı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Geri kalanlarla daha sonra ilgilenecekti.

"Baba," dedi Alice, onun dikkatini tekrar çekerek. Başını salladı ve bir avuç dolusu gözyaşı döktü. "Peggy de burada olmalı."

Yutkunamadı, ciğerlerine hücum eden umudun etrafında iyi bir nefes alamadı, bu yüzden tek başarabildiği kısık bir "Evet" oldu.

Alice gözlerini devirdi ama Alice onun alt dudağının titrediğini fark etti. "Peki, git getir onu."

* * *

Bir erkek Peggy gibi bir kadına öylece evlenme teklif etmez. Özellikle de iliklerine kadar planlamacı biriysen. Maç bittikten ve soyunma odasındaki geleneksel konuşmasını yaptıktan ve medya odasında bir açıklama yaptıktan sonra Elliott Alice'i eve götürdü. Ona sormasına gerek kalmadan teyzesini aradı ve Elliott meşgul olacağı için geceyi burada geçirmek istediğini söyledi. Bu varsayım üzerine biraz rahatsız edici bir göz teması kurduktan sonra -ki Elliott bu varsayımın doğru çıkması için Tanrı'ya dua etti- Alice toparlanmak için odasına kapandı.

Elliott'ın bu akşamki bağış gecesinde bir konuşma yapması gerektiği gerçeği, Indiana'ya gitmenin ve futbol maçının karmaşası içinde kaybolmuştu, bu yüzden Peggy için doğru kelimeleri bulmanın yanı sıra bazı konuşma noktalarını da not alıyordu. Gerçi her iki konuşma da birbirine karışmaya başlamıştı çünkü kafası Peggy ile doluyken futbol koçunun konuşmasına konsantre olamıyordu.

Elliott'ın eline kramp girdiğinde sandalyesinde arkasına yaslandı ve sanki bugün bunu yeterince yapmamış gibi saate baktı. Bir saat. Bir saat içinde orada olması gerekiyordu. Bu akşamki maçın önem açısından hiçbir önemi yoktu. Ama o hazırды. Adrenalin, bir yarış arabasının yakıt hattındaki benzin gibi damarlarında dolaşıyordu ve sadece şu düşünceyle bile hızlanıyordu

Peggy'yi görmek. Seyircilerin arasında ya da odanın diğer ucunda onun yüzünü bulmak ve böylesine muhteşem, dinamik bir kadının bir zamanlar onu istemiş olduğunu bilerek var olmak. Karanlıkta onun altında olduğunu ve mağarada yüklerini ona verdiğini. Karşılığında da onunkileri almıştı. Ona bakmak ve o anları hatırlamak istiyordu, çünkü bir daha böyle bir şansı olup olmayacağını kim bilebilirdi ki?

Kapı çaldı ve Elliott ayağa fırladı, Alice'in teyzesi Tabitha'nın biraz erken gelmesine sevinmişti, böylece düzgün bir şeyler giymek için zamanı olacaktı. Tanrım, hâlâ oyun kıyafetleri içindeydi. Peggy onu oyun kıyafetleri içinde seviyordu, değil mi? Kapıyı açtığında ağzının bir ucunda bir gülümseme belirdi ve Alice'in teyzesinin diğer tarafta olduğunu gördü. Fuayeye adım attığında, Alice onunla iletişim kurup planlarını kendi başına yaptığından beri çok sık karşılaşmadıkları için, yolları kesiştiğinde her zaman olduğu gibi gülümsemesi biraz kısılmıştı.

Elliott koridordan Alice'e seslendi, o da şarkı söyler gibi bir sesle bir dakika içinde çıkacağını söyledi. Tabitha çantasının askısına tutunarak ona baktı ve bu hareket Elliott'a Judith'i hatırlattı. Belki de kadının -en azından Alice ve Tabitha için yeni bir kadını- eve getirme görevi Elliott'ta bir görev duygusu uyandırmıştı ama düşüncelerini toparlayamadan kendini konuşurken buldu. "Alice'in hayatının bir parçası olmaya devam ettiğin için teşekkür ederim." Bir nefes verdi. "Benim en büyük hayranım olmadığını biliyorum ve nedenini de anlıyorum. Ama kızım için yaptıklarını takdir ettiğimi bilmeni istedim."

Tabitha şaşırdıysa bile, bu yüzüne yansımadı. Parmaklarını akıcı bir hareketle çantasının askısında gezdirdi, ağzında bir gülümseme belirdi ve Elliott onun bir şeye hazırlandığı izlenimine kapıldı. "Rica ederim," dedi sonunda. "Ama bunu kız kardeşim için yapıyorum. Birisi onun anısını canlı tutmak zorunda."

Elliott çenesine aldığı darbeyi gözünü kırpmadan savuşturdu. "Bunu kabul ediyorum. Alice'in annesini hatırlamasına yardımcı olmak için yeterince şey yapmadım. Bu değişecek."

"Evet, Alice telefonda burada bazı değişiklikler olacağından bahsetti." Tabitha'nın ifadesi daha da kısıldı. "Kasabaya geleli üç gün olmuş bir kadınla ilgili bir şey. Bu oldukça düşüncesizce bir hareket, öyle değil mi? Sendeki bu değişimin iyi yönde olduğundan emin değilim."

Elliott yürüdükleri yolu görebiliyordu ve onları geri döndürmek için hiçbir şey yapamazdı. Yapmak da istemiyordu. Yeni bir köşeyi dönmek eksikliklerini kabul etmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Bunu bir erkek gibi karşılayacaktı. "Şehre döneli üç gün oldu ama benimle daha uzun süredir birlikte. Hızlı mı hareket ediyorum? Evet, öyle. Ama tekrar gitmesine izin veremem."

Bir kızgınlık parıltısı. "Kız kardeşim hayattayken bu coşku neredeydi?"

Kalbine kazınmış olanları Tabitha'ya asla yüksek sesle söylemeyecekti. Peggy için ruhunda yanan duygular Judith için var olmamıştı. Evliliğin ve babalığın o ilk günlerinde, Peggy'nin içinde uyandırdığı şeyin mümkün olabileceğine inanmamıştı bile. Öyle bir aşk ki, ne yapıp edip bunu kanıtlamak için yanıp tutuşmanıza neden oluyordu. Öyle bir aşk ki, gücünün yokluğunda sizi üç yıl boyunca uyutabilirdi. Ya da onun başka biriyle birlikte olma fikri sizi çılgına çevirebilirdi. "Tek söyleyebileceğim üzgün olduğum. Bunun asla yeterli olmayacağını biliyorum."

Kahkahası mizahtan yoksundu. "Akşam yemeklerini tekrar atlamaya başlamadan önce bunu ne kadar sürdürebileceğini düşünüyorsun, Elliott? Eve geç gelmeye ve hemen gitmeye başlamadan önce. Onun doğum gününü de unutmaya başlamadan önce?" Kendisinin solgunlaştığını hissedebiliyor, midesinin derinliklerindeki cehennemde şeytanların kıkırdadığını duyabiliyordu. "İnsanlar bir gecede değişmez. Çok geçmeden aynı düzene geri döneceksin ve o da aynı şekilde mutsuz olacak. Bir yıl veriyorum. Umarım-"

"Umarım ne?" diye sordu uyuşmuş dudaklarının arasından.

Tabitha içini çekti. "Asla bir başkasının kötülüğünü istemem ama bu kadın gerçekten burada kalmayı uygun görüyorsa... Umarım neye bulaştığını biliyordur." Çantasını omzunda daha yukarı kaldırdı ve bir eliyle kapının koluna vurdu. "Kız kardeşimin öldüğü gün yaptığı son üç telefon görüşmesi senin ofisindi, Elliott. Ve tüm mesajlar cevapsız kaldı." Elliott'ın bu lanet hatırlatmanın etkisinden kurtulması için zamanı olmamıştı ki, kadın tabutuna son çiviye çaktı. "Bunun yerine beni ya da başka birini arasaydı hâlâ hayatta olur muydu diye sık sık merak ediyorum."

Alice'in yatak odasının kapısının açılıp çarpılarak kapanma sesi Elliott'ı karanlık transından çıkardı. Sırt çantası ve cep telefonu ile hokkabazlık yaparak koridorda ilerlerken her iki yetişkin de yüzlerine donuk gülümsemeler yapıştırmayı başardı. "Hazır."

Elliott sert bir şekilde başını salladı, her şey birbirinden kopuk bir şekilde hareket ediyor gibiydi

ve onun etrafında durur. "Tamam. Seni sabah alırım."

"Ben onu bırakırım. İyi geceler," dedi Tabitha ön kapıdan çıkmadan önce ve Alice'in takip etmesi için kapıyı açık bıraktı.

Alice, Elliott'a dönmeden önce bir süre teyzesinin ardından baktı. Cep telefonunu kot pantolonunun arka cebine soktu ve ona sarılmak için eğildi, Elliott da ona karşılık verdi, dengesi bozulmuş olsa da onu terk etmediği için minnettardı. "Sana şans dilemek isterdim ama bu sanki her şeyi berbat etme ihtimalin varmış gibi bir izlenim yaratıyor."

İkisi de geri adım atarken, "Teşekkürler," demeyi başardı. "Ama yine de şansımı deneyeceğim."

Birden on iki yaşından çok daha bilge görünmeye başladı. "Sence ben de seninle gelmeli miyim? Her zamankinden daha tuhaf görünüyorsun."

Gülümsemek için kendini zorladı. "Ben iyiyim. Nasıl gittiğini sana haber veririm." Kapı kapandığında, Elliott koridorda bir hayalet gibi ilerledi, Kendini oturma odasında bulduğunda oraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Bir gecede Peggy'nin hak ettiği adama dönüşmeyi gerçekten bekliyor muydu? İşe alım videolarını izleyebilmek için karısının telefonlarına cevap vermeyi geciktiren adamdan Peggy'ye sadık bir kocaya dönüşmeyi?

Hayır. Gerçek şu ki, bir adam değişmezdi. Zaman ve çaba olmadan olmaz. Çalışmadan ve terlemeden... Kendinin bir parçasını teslim etmeden.

Cebinde, yazdığı konuşma yirmi kilo ağırlığındaydı, şimdi içi boş sözler. Çünkü rotasını değiştirebileceğini ve farklı bir adam olabileceğini kanıtlayamamıştı. Yeterince fedakârlık yapmamıştı. Ve fedakârlık değişim demekti.

Ne gerekiyorsa yapmaya hazır mıydı?

Otuz Birinci Bölüm

Elliott gelmiyordu.

Bu gerçek on dakika önce ortaya çıkmıştı ama aptal kalbi sabit atışını sürdürüyordu. Dün gece onu öpüş şekli... İnsanlar öyle öylesine öpüşmezlerdi, değil mi? Elliott gibi adamlar değil. Tates'lerin evinin dışındaki o an doğanın bir gücüydü, ama devasa oditoryumun önündeki kürsü boşken geçmeye devam eden dakikaların heyelanı altında aşınıyordu.

Genelde sadece mezunlar ve misafirleri katılırdı ama Elliott konuşma yapmak için anlaştığından beri, bir de internet üzerinden bağış toplama kampanyasının yarattığı heyecan eklenince bilet satışları tavan yapmıştı. İnsanlar sardalye gibi duvara dizilmiş, kameralı telefonlar hazır bekliyordu. Peggy'nin eski amigo kız arkadaşlarından biri mutlu bir şekilde sunuculuk yapıyor ve ön sırada oturup ilgiyi bir sünger gibi emen dekanı bir şampiyon gibi oyalıyordu. Ancak odada belirgin bir sabırsızlık hakimdi, mırıltılar havada uçuşmaya başlamıştı ve birdenbire mezunlar komitesinin her üyesi Peggy'ye bakıyor ve bileklerine vuruyor gibi göründü.

Elliott son kez kalbini paramparça ettiğinde çığlık atmış, bir şeyler kırmış ve genel olarak yüzyılın kavgasını başlatmıştı. Bu seferki çok belirgin ama çok sessiz bir parçalanmaydı. Sanki biri kalbinin üzerine bir havlu koymuş ve oluşan çatlakları kimse duymasın diye topuğunu yavaşça kalbinin üzerine indirmişti.

Sanki Belmont ve Sage'in bir tür Peggy Alarmı varmış gibi, oditoryumun arka tarafından girerken gözleri ona takıldı. Ve sadece ona baktılar. Bekliyorlardı. Ona hiç sempati göstermediler, çünkü onu yeterince iyi tanıyorlardı. Her türlü şımartmanın onu hareket halindeki bir araçtan atmakla eşdeğer olacağını biliyorlardı. Ama Belmont'un

Belli etmese de Suburban'ın anahtarlarını tutuyordu. Anahtarlar kıvrılmış elinin içindeydi ve kalçasına yaslanmıştı.

Peggy kürsüye bir kez daha baktı, keşke yine yirmi iki yaşında olsaydım da oraya fırlayıp kürsüyü tekmeleyerek yan yatırabilseydim diye düşündü. Mikrofona küfürler yağdırıp çenesini kaldırarak dışarı çıkmayı. Ama şimdi bu eylemlerin ne olacağını görebiliyordu - yıllar önce ne olduklarını - korku. Ama artık korkmuyordu. Elliott onu yine terk etmişti ve o orada bütün ve kendinden emin bir şekilde duruyordu. Bir Clarkson. Annesinin kızı. Arabulucu, bomba, yalancı. Ve bu konuda gayet iyiydi.

Ama bu, göğsünün tam ortasında onarılması uzun zaman alacak, dumanı tüten bir krater olmadığı anlamına gelmiyordu. Belki de geçen seferkinden

f ı s ı l d a d ı k t a n sonra hıncahınç dolu salonun içinden geçmeye başladı, insanların ayak parmaklarına bastıkça özür diliyordu; keder onu sakarlaştırıyordu. Dikkatini Belmont ve Sage'e odaklamıştı, çünkü gerçekten de başka

Gezegende rahatlatıcı bir manzara ve neredeyse oradaydı... neredeyse orada... "İyi akşamlar."

Elliott'ın sesi Peggy'yi olduğu yerde durdurdu. Derisinin her santimetresinde tüyler diken diken oldu, ağzı şoktan açık kaldı. Ama arkasını dönmedi. Hem ona bakıp hem de kapıya doğru yürümeye devam edemezdi. İkisinden biri olmalıydı, değil mi? Onu orada dururken görüp nasıl dışarı çıkabilirdi? Nasıl?

Elliott mikrofonu ayarlarken salonda iğne atsan yere düşmezdi, bu da bir geri bildirim cızırtısı yarattı. "Özür dilerim," dedi, sesi çakıllı gibiydi. "Bu tür şeyleri çok sık kullanmıyorum. Genelde sadece bağırırım."

"Ve biz dinliyoruz!" diye seslendi oyuncularından biri bir masadan. Kalabalıktaki kahkaha dalgası Peggy'nin ortasına doğru ilerledi. Kalbi belirsizlik içindeyken, bir şakayla açılış yaptığı için onunla gurur duyabilmesi inanılmazdı.

Elliott yakasını düzelterip cebinden bir kâğıt parçası çıkarırken Peggy omzunun üzerinden arkasına bakmaktan kendini alamadı. Elliott notlarında ne yazdığına bakarken sessizlik iyice koyulaştı ve sonunda onları geldikleri yere geri itti. Elliott öne doğru eğildi ve mikrofona "Bir kadını seviyorum," dedi. "Ben... bir kadını seviyorum."

Başının tepesinde başlayan bir karıncalanma aşağıya doğru yayıldı ve onu

Sinir uçları nabız gibi atıyordu. Yakınlarda boş bir sandalye olsaydı içine düşerdi ama titreyen bacaklarından başka onu tutacak hiçbir şey yoktu. Bu yüzden yeni doğmuş bir geyik gibi orada öylece dururken, kalabalık fısıldaşıyor, başları Kral Yaratan'ın bahsettiği meçhul kadını bulmak için dönüyordu.

"Bu ışıklar o kadar parlak ki, burada olup olmadığını anlayamıyorum. Ya da beni yine terk etti mi?" Elliott gözlerini kıstı, onu seyirciler arasında bulamamaktan duyduğu hayal kırıklığı açıkça ortadaydı, ama eli sallamak için kalkmıyor, ses telleri görevini yapmıyordu. Belki de ona hiç haber vermek istemiyordu, çünkü konuşmayı kesebilirdi ve umutsuzca her kelimeyi duymaya ihtiyacı vardı.

"Yine de bu belirsizliği hak ettim," diye devam etti Elliott. "O yüzden bununla yaşayacağım ve dışarıda bir yerlerde beni duyuyor olmasını umacağım." Peggy nefes almaya bile cesaret edemeden sahneye doğru döndü. "Anı yakalamak ve sevdiklerinizin nasıl hissettiğinizi bilmesini sağlamakla ilgili bir konuşma yazdım ama tüm bunlar beni ikiyüzlü biri gibi gösteriyor. Ve bir aptalın üstüne bir de ikiyüzlü olmayacağım." Derin düşüncelere dalmış gibi görünerek kürsüye bir yumruk vurdu. "Bir aptal, kendisini güldüren birini iten türden bir adamdır. Onu düşündüren. Daha çok denemek, daha çok sevmek ve daha çok yaşamak istemesini sağlar. Yaşamak. Peggy Clarkson benim için bunu yaptı. Hayatımda iki kez. Hak ettiğimden iki kat fazlasını. Ve içimde uyandırdığı bu kalp onu seviyor. Tamamen durana kadar onun için atacak."

Bir nesne dizlerinin arkasına doğru itti. İçine düşerken bunun bir sandalye olması için dua etti ve gitmeden önce Belmont'un elinin omzundaki o tanıdık, anlaşılması zor sıkılığıyla karşılaştı. Duygular boğazında toplandı ve yutulmayı ya da temizlenmeyi reddetti. Gözlerindeki yaşların parıldayan pelerini arasından, birkaç eski ponpon kızdan ve Kyler'dan kendisine doğru yönelen bakışları dalgınca kaydetti. Kyler hemen oradaydı, yakındaki bir masada bilmiş bilmiş gülümsüyordu ama bunları fark etmesi için gereken süre çok uzundu. Elliott'a ihtiyacı vardı.

"Bazı hatalar yaptım. Ailemle ilgili. Peggy'mle." Peggy'den sahiplenici bir şekilde bahsetmesi odadaki kadınların iç çekmesine neden oldu. Kendisinden de bir iç çekiş. "Deliliğin tanımının aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç beklemek olduğunu söylerler. Bu yüzden şimdiye kadar yaptığım gibi devam etmeyeceğim. Hayatımda ihtiyaç duyduğum kadından, ona hiçbir şey vermeden değişiklik yapmasını istemeyeceğim.

Geri dön. Gerçek olduğumu bilmesini istiyorum. Neyin önemli olduğunu bildiğimi ve onu mutlu etmek için savaşağımı. Bir futbol maçını kazanmak için verdiğim mücadeleden daha fazla. Onu uzaklaştırmak için savaştığımdan daha fazla."

Peggy, Elliott'ı odadaki herkesten daha iyi tanıyordu, bu yüzden bir sonraki bölümün geldiğini gördü. Buna izin vermemek için başını sallayarak ayağa kalkarken midesinin titrediğini hissetti. Ama adam onun sessiz yalvarışlarına kulak tıkadı.

"Önümüzdeki sezon izin alacağım." Salonun enerjisi sadece büyülenmişlikten tam bir şoka ve bazı durumlarda dehşete düşmüş bir paniğe fırlarken Elliott'un yüz ifadesi değişmedi. Cep telefonları çantalarından çıkarılıyor, parmaklar tuş takımlarının üzerinde bulanık bir şekilde hareket ediyor, insanlar masalarından bağırarak sorular soruyor ve dekan yerde hasta olacaktı gibi görünüyordu. "Yeterince tanımadığım bir kızım var ve bir gün öyle ya da böyle umursamayı bırakacak. Bir de sevdiğim kadın meselesi var." Hırçın bir ses çıkardı. "Onun mutluluğunu hayatıma yerleştirmeli ve sürekli orada tutmalıyım. Bunun gerçekleşmesi için her maçtan, her şampiyonluktan vazgeçebilirim. Eğer o buradaysa-"

"Ben buradayım."

Sözcükler kendini tutamayıp ağzından bir haykırıyla fırladı ve salondaki tüm gözlerin dikkatini üzerine çekti. Elliott hariç, çünkü o lanet spot ışıkları arasında onu bulamadığı açıktı. Gerçi kızın gitmediğinin doğrulanması Elliott'ın geriye doğru sendeleyerek podyumdan uzaklaşmasına neden oldu ama sonra tekrar ileri atıldı. "Bebeğim, seni göremiyorum," diye homurdandı mikrofona. "Bırak seni göreyim."

Peggy sahneye doğru iki adım attı, kalbi bulutların üzerinde bir yerlerdeydi, ama zaman içinde sadece kendisinin duyabileceği bir tıkırtı oldu. Belmont ve Sage'i bulmak için arkasını döndüğünde öncesinden sonrasına bir değişiklik oldu. Ama onlar artık girişte durmuyorlardı. Gitmişlerdi. Ve büyük bir kısmı onların peşinden koşmak, Suburban'a binmek ve sonsuza dek onların konforunda yaşamak istiyordu. Çok daha büyük bir kısmının ise Elliott'a ihtiyacı vardı. Kelimelerin ya da nedenlerin ötesinde. Uzun zamandır ona ihtiyacı vardı ve sonunda o da ona ihtiyacı olduğunu fark etmişti. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Belmont ve Sage'e, her neredeseler. "Birbirinize sahipsiz."

Sonra Peggy döndü ve artık ayakta olan kalabalığın arasından Elliott'a doğru ilerledi. Yavaş bir alkış başladı, sahneye yaklaştıkça hızlandı, ta ki bir fırtına sesi gibi etrafındaki havada patlayana kadar. Peggy, Elliott'a görüldüğü anı biliyordu çünkü

İri göğsü kabardı, omuzlarındaki gerginlik azaldı. Merdivenleri ancak yarılarmıştı ki, Elliott uzanıp onu kollarına alarak kalan yolu da tırmandırdı.

Peggy onun boynuna doğru nefes alarak, "Buraya geldiğimde seni hâlâ seviyordum," dedi. "Seni şimdi seviyorum. Sonsuza kadar."

Tutuşu sıkılaştı ve bu kez dua okumaya başladığında kalbi doğru yerdeydi. Çift zamanlı olarak onunkine çarpıyordu. "Benimle evlenecek kadar mı Peggy?" Geri çekildi ve rahatlama, hayranlık ve olası bir kaybın kalıntılarıyla dolu gözlerle onun yüzüne baktı. Sonra dizlerinin üzerine çöküp pantolonunun cebinden bir yüzük kutusu çıkardı ve seyirciler ısıklık çalıp alkışlarken, cep telefonları yanıp sönerken ona uzattı.

"Bu yüzden mi geç kaldın?" Yarı güldü, yarı hıçkırdı.

Başını ciddi bir şekilde salladı. "Hak ettiğin her şeyi almadan buraya gelemezdim. Evlen benimle Peggy. Evlen...bizimle."

Alice. Alice'i de kastediyordu. Sadece bir adamla evlenmeyecekti. Bir aileye katılacaktı. Üvey anne olacaktı. Cincinnati'den önce bu fikir onu korkutabilirdi ama şimdi bu şansı o kadar çok istiyordu ki, bir daha asla uzaklaşmayı hayal bile edemiyordu. İkisinden de. "Beni istiyor mu?"

Elliott'ın yüzü ciddiyetle kazanmıştı. "Evet."

Peggy'nin bacakları jölere döndü ve yere çökerek Elliott'ın önünde diz çöktü... ve parmağını uzattı. "Bir yıl tatil, ha?" diye fısıldadı. "Ne yapacağız?"

Yüzüğü kızın parmağına geçirdi ve onu kucaklayarak dudaklarına vaat dolu bir öpücük kondurdu. "Son üçü telafi edeceğiz ve sonraki otuzu planlayacağız."

"Bana uyar Koç," diye nefes aldı. "Bu harika bir konuşmaydı."

Elliott onu kollarına aldı ve sahnenin dışına taşıdı. "Alış onlara."

Sonsöz

Elliott Peggy'yi kontrol etmek için bir kez daha arkasına dönerse boynu tutulacaktı. Ortaokul oditoryumuna girdiğinde boş bir koltuk bulmaya hazırlanıyordu, ama ön sıraya kukuletalı ve ceketli bir öğrenci tarafından oturtulmuştu. Şimdi yanındaki koltuk koca salondaki tek boş koltuktan ve Alice'in gösterisi her an başlayabilirdi. Perde açılmaya hazırlanırken ışıklar çoktan sönmüştü ama Peggy'den eser yoktu.

Kendi talihine hâlâ inanamazken geç kalması için iyi bir zamandı. Belki de onu sahneden indirdiğini ve yatağında uyuyarak geçirdiği iki geceyi, mutfağında kahvaltı ettiğini, o sabah Alice'i okula bırakmak için onunla birlikte geldiğini hayal etmişti. Gerçekte Cincinnati'de kalmayı ve karısı olmayı asla kabul etmediği için beyninin bir başa çıkma mekanizması olarak yarattığı ayrıntılı bir rüyaydı. Öyle olmalıydı, değil mi? Gezegendeki en olağanüstü kadının ön sırada yanında oturmasını hak ediyor olamazdı.

"Özür dilerim, affedersiniz, özür dilerim."

Peggy sıradaki diğer ebeveynlerin yanından geçerken Elliott ayağa fırladı ve üst dudağındaki teri kurulamak için gömleğinin kolunu kullandı. "Buradasın," dedi Elliott huysuzca, Peggy'nin kucağında tuttuğu dev çiçek buketine bakarak ama dikkatini Peggy'nin yüzünden uzun süre uzak tutamayarak. "Tanrım, gittikçe güzelleşiyorsun, değil mi?"

Etraflarından bir iç çekiş sesi yükseldiğinde Elliott yüksek sesle konuştuğunu fark etti. Ama Peggy'nin gözleri yumuşadığında ve parlak yeşil elbisesinin kenarlarını havalandırarak küçük bir dönüş yaptığında kaymaya değerdi. "Bu elbiseyi seveceğini biliyordum çünkü futbol sahası renginde. Çok kolaycısın, Koç."

"Fark etmedim bile." Elini uzatırken dudaklarında bir gülümseme belirdi,

Bir elini beline doladı ve onu öpmek için kendine çekti. "Ama şimdi sen söyleyince..."

Onun ağzına karşı güldü. "Çiçekleri eziyorsun."

"Geç kalmanın nedeni çiçek almaksa, sihirli güçleri olsa iyi olur." Sinirlerinin ortaya çıkmasına izin verdi, çünkü artık aralarında saklanacak bir şey kalmamıştı. "Ben de bir arama ekibi göndermek üzereydim."

Yüz ifadesinden sempati okunuyordu. "Diyelim ki sihirli güçleri var. Ne dilerdiniz?"

Elliott alnını Peggy'ninkine sürterek, "Seninle bin yıl," diye mırıldandı. "Bunu düşünmek zorunda bile kalmazdım."

"Dileğim kabul edildi," diye fısıldadı, sesi biraz soluksuz çıkıyordu. "Bin yıl kısmı hariç."

Elliott kendi koltuğuna çöktü ve Peggy'yi kucağına çekti, ikinci koltuğa ihtiyaç duymayacaklarını zaten biliyordu çünkü onu bir saniye bile bırakmayacaktı. Ve kimin izlediği umurunda bile değildi. Her halükarda kaybetmiş olmanız gereken bir kadının sevgisini kazandığınızda, onunkinden başka hiçbir algınız için endişelenmeye ara vermiyordunuz. "Ah, bilmiyorum," dedi saçlarına doğru. "Eğer parmağına bir yüzük takacak kadar şanslıysam, her şeyin mümkün olduğuna inanmak zorundayım. Birlikte geçireceğimiz bin yıl bile."

Başını kaldırıp ona baktı, memnuniyet gözlerini parlatıyordu. "Denemekten bizi alıkoyacak hiçbir şey yok. Belki de bir şeyi yeterince çok istersen, o şey gerçekleşir."

Kalp atışları daha önce arkasında duyduğu tüm kalabalıklardan daha hızlı atmaya başladı. "O zaman olmuş bilin."

Bir süre sonra perde açıldı ve Alice oyuncu arkadaşlarıyla birlikte sahneye çıktı. Sesi sadece biraz titreyerek açılış konuşmasını yaptıktan sonra seyirciler arasında Peggy ve Elliott'ı buldu ve gülümsedi.

* * *

Her şekilde, değişim düşmandı. Bir şeyler değiştiğinde domino etkisi yaratırdı. Belmont, yeni keşfettiği rotasında yuvarlanırken ve yeryüzü yeni bir şekil, yeni bir bakış açısı kazanırken, kiremitlerin çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Bu yüzden, yeni bir durum ortaya çıktığında ve ona gemiye binmekten başka seçenek bırakmadığında yapmaya çok alıştığı şeyi yaptı ya da

Bir şey kaybetmek... çünkü her zaman kaybedilecek bir şey ya da biri vardı, değil mi?

Sage'e odaklandı.

Ve tıkırtılar kesildi, kanı damarlarından çıkmak için öfkelenmeyi bıraktı ve kokusu boğazının arkasına tekme attı ve kalbini kaplayana ve kemiklerini daha az kırılğan hissettirene kadar aşağı, aşağı, aşağı indi. Onun yanındayken kırılğan olmalarına izin veremezdi çünkü onlara ihtiyacı olabilirdi. Kaldırmak, taşımak ya da onun adına savaşmak için.

Belmont gözlerini açtı -ne zaman kapatmıştı ki? - ve Sage'i yerden iki ayak yüksekte tuttuğunu fark etti, Sage'in kaygan vücudu onunla Suburban arasında sıkışmıştı. Ağzı Sage'in omzunda açıktı, son zamanlarda çok sık yaptığı gibi, küçük bir tat çalmaya çalışıyordu. Ondan ya da ona ait herhangi bir şey. Ama değişim felaketi kapısının eşiğinde belirdiğinde bile, ağzı o örneği almaya cesaret edemedi. Hayır, beyni ateşlendiğinde ve domino taşları kendi kıvrımlı yollarına düşmeye başladığında bile, lanet olası dilini ağzının içinde ve onun teninin parlayan mükemmelliğinden uzak tutmayı hatırladı.

Mükemmellik. Onu bu kadar yakınında tutarak ne yapıyordu? Kendini kontrol edemezse onu bir dal gibi kırabilirdi. Sorun şu ki, bu ritüelden geçmedikleri sürece sakinleşmeyi başaramıyor gibiydi. Kendisi için kuma çizdiği çizgiyi aşmadan bedenlerini birbirine kaynaştırmaya çalışma ritüeli. Tut. El üstünde tutmak. Normalliği korumak için onun lütfundan yeterince faydalanmak ama onu kullanacak ya da ondan faydalanacak kadar değil. Tanrı korusun. Tanrı ona bir şey olmasını yasakladı.

Sadece bu kadardı. Onun başına gelmişti. Ailesi, Sage'in biraz fazla huzursuz olmaya başlayıp onları tedirgin ettiğinde onu New Mexico'ya geri gönderdikleri gerçeğini önemsiz göstermeye çalışmıştı. Ve şimdi sadece ikisi vardı. Sadece o ve pelüş bir yastığın üzerinde taşımak istediği ve... bir eliyle elbisesini ortasından yırtmak isterken diğer eliyle kalçalarına tırmanmak istediği kadın. Bacaklarının arası nasıl görünüyor, kokuyor ve nasıl bir his veriyordu? Onu oradan öperse gülümser miydi? Yoksa kızarmıydı?

Dur. Dur. Asla olmayacak. Ona bir baksana. Tam bir felaketti. Programındaki en ufak bir değişikliği ya da Sage'le önlerindeki yeni, gidilmemiş yolları kaldıramıyordu. Sage onun elindeyken ona dokunabilecek tüm bilinmeyenler. Bu yüzden onu bir o yana bir bu yana salladı.

Banliyö ve ona katılana kadar bire on, bire on sayan yaz rüzgârı sesini dinledi. Kalp atışları yavaşlamaya başladı, tıpkı bir kavanoz balın içine doğru uçan arıların kanat çırpışları gibi. Endişeyle başa çıkmaya çalışırken birkaç kez eroin kullanmıştı ve iniş böyle hissettirmişti. Uyuşuk ve korkunç ve güzel ve geçici ve sonsuz. Ama eroinin diğer tarafında Sage hiç olmamıştı, onun ağır çekim kelebeği, esintide dans ediyor ve onu akıl sağlığına doğru çağırıyordu. Sage, Sage, Sage.

"Artık iyiyiz," diye fısıldadı Belmont'un boynuna, sesinin yatıştırıcılığıyla onu neredeyse yere yıkacaktı. "Biz iyiyiz, Belmont."

"Biz değil," diye mırıldandı. "Ben. Seninle ilgili iyi olmayan hiçbir şey yok."

Akşam rüzgârının onun kokusunu yavaşça, hırıltılı bir şekilde içine çekişini gizlemesine minnettardı. "Benim için iyi olmayan pek çok şey var," diye mırıldandı, ela gözleri onu derinliklerine hapsederek. "Sadece onları görmek istemiyorsun."

"Orada olmayan bir şeyi göremem," diye ısrar etti.

Bakışları, adamın ensesini diken diken eden bir parıltıya büründü. "Sana hoşuna gitmeyecek bir şey söylemek zorundayım, Belmont. Anlamaya çalışmana ihtiyacım var."

Kafatasının arkasında dairesel bir testere dönmeye başladı ve inkârını keskinleştirdi. Kadın onu kesecekti ve o da bunu sonsuza dek uzatacaktı. Sonsuza kadar. "Bu halim pek çok açıdan yanlış olabilir. Ama doğru olan yanımda? Seni iyi hissetmemene neden olan her neyse onu yok eder, Sage. O parçam tam olarak ne yaptığını biliyor. Sadece senin sormanı bekliyor. Ya da işaret vermeni. Ya da sadece..." Kahretsin, ağzına baktı, alt dudağından daha hızlı çatlayan çift kemerli üst dudağına. Konsantre olduğunda hep yaladığı o dudağa. "Sana ne verebileceğimi söyle."

Gözlerini sıkıca kapattığında dünyası kendini askıya aldı. Bir şey vardı. Bir şey geliyordu. Beklentinin etkisiyle kalbi yavaşladı. Ela gözleri tekrar ona odaklandığında, neredeyse onu bu ıstıraptan kurtarması için yalvaracaktı ama cep telefonu çaldı. Cep telefonu mu? Olamazdı. Kurtarma işiyle ilgilenen herkese bir sonraki duyuruya kadar burada olmayacağını bildiren bir mesaj kaydetmiş ve lanet şeyi Kaliforniya'da kapatmıştı.

Hayır, bekle. Sage'in hasta olduğunu düşündüğünde yerel hastaneleri aramak için tekrar açmıştı. "Cevap ver," dedi Sage şimdi. "İşin bittiğinde burada olacağım."

"Hayır. Şimdi konuş benimle."

Sage başını salladı. "Önemli olabilir. Peggy beklememizi istiyor olabilir ya da..." Sözlerini yarıda kesti, ikisi de kız kardeşinin Cincinnati'de temelli kalacağını biliyordu. Uzaklaşmaya başladığında ikisi de bunu onun omurgasında görmüştü. "Babanla ilgili olabilir."

Senin kadar önemli değil. Hiçbir şey senin kadar önemli değildir. Ama Sage omuzlarına dokunup kıpırdandığında, onu yere bırakmaktan ya da kendini utandırmaktan başka çaresi yoktu. Sage... kıpırdıyor. Telefonunu çıkararak bu duyguyu hatırlamaktan kendini alıkoydu. Aaron mı? Kardeşi mi? "Ben sadece..." Sage için Suburban'ın kilidini açıp onu içeri kilitlemeden önce telefona sert bir "Bekle," diyerek cevap verdi. Onu görüş alanında tutarak birkaç adım geri gitti ve telefonu kulağına dayadı. "Evet."

Aaron'ın kuru yanıtı "Ben de seni özledim," oldu.

Belmont bu durumda genellikle bir bahane uydurarak konuşmadan mümkün olduğunca çabuk uzaklaştı. Kardeşlerinden çok fazla sır saklamış, o kadar çok şey gizlemişti ki, uzun bir süre onların yanında kaldığında, ihmal ettiği yalanların baskısı iç dünyasını zorluyordu. Ama Iowa'dayken Aaron'la aralarında nadiren de olsa bir rahatlama olmuştu ve bunu henüz bırakmaya hazır değildi. Aaron'ın bu rahatlığa ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Ve Belmont'un içinde de kardeşlerine bakmak için bir ihtiyaç vardı. Sadece öyleydi. "Her şey nasıl gidiyor?"

Aaron'un böylesine sıradan bir soru karşısında duyduğu şaşkınlığı hissedebiliyordu. "Harika. Gerçekten harika. Ama..." Tahtaya vuran bir kalem. "Nasıl olduğunu görmek için aramıştım."

Belmont gözlerini kıstı ve arabanın içinde Sage'in kafası sanki camın arkasından onun şüphesini hissetmiş gibi döndü. *Benden ne istiyor?* "Neden?"

"Çünkü sen benim kardeşimsin, Bel. Bir nedene ihtiyacım yok." Cevap vermedi, sadece Aaron'ın hattaki enerji değişimini dinledi. "Sage ile işler nasıl?"

Iowa'dayken Aaron'la Sage hakkında konuşmuştu çünkü Sage New Mexico'da onlara katıldığından beri içinde bir aciliyet hissi oluşmuştu. Sanki New York'tan başka bir yere gidiyorlardı ve nereye, neden gittiklerini anlamaları için bir son tarih vardı. Ve ona nasıl bu kadar çok şey hissettirebildiğini. Hem de çok fazla. "Bilmiyorum," dedi Belmont yavaşça, Sage'in dikkati dağılmıştı, kaşlarının çatılışını izliyordu.

Koltuk. "Sadece ona yanlış şekilde dokunmamaya çalışıyorum."

Aaron bir an sessiz kaldı. "Yanlış olan ne, Bel?"

Kafasındaki görüntüleri kelimelere dökmek mümkün değildi. Onun için değil. İki haftadır zar zor uyuduğu bir kadını bedeniyle bütünleştirmeyi bu kadar çok istemesini nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Cennete girmesine izin verilse bile, onu nasıl memnun edeceğini bilecek deneyime sahip olmadığının acı bir şekilde farkındaydı. Ya da kendini bir canavar gibi onun üzerine atacak ve onun ne kadar narin olduğunu unutacaktı. "Ona herhangi bir şekilde dokunmam yanlış olur. Ben hatalıyım."

"Bu. Bu konuda yanlışlıyorsun." Aaron'ın sesi hiç duymadığı kadar sabırlıydı. Kız arkadaşı Grace'in bir etkisi mi? Belmont Grace'i severdi. Normalin diğer tarafındaydı ama yine de ona yakın değildi. "Hepimizin senin etrafında nasıl döndüğümüzü görmüyor musun? Görmüyorsun, değil mi?" Bir süre geçti. "Bu yolculuğun nereye gittiğini görmüyorsun. Zamanım vardı. Şimdi görüyorum."

"Hayır, sanırım bir dolambaçlı yol olacak," dedi Belmont sesini çıkarmadan, Sage bir kez daha ona yan gözle bakınca içi sıkıştı. "Sonunda bana ihtiyacı olacak." Rüzgâr Suburban'ın etrafını sarmış ve hafif bir çiseleme başlamıştı. Dikkatli sürmesi gerekiyordu. "Peggy Cincinnati'de kalıyor."

"Ne?"

Belmont telefonu kapattı ve karanlığın içinden geçerek Suburban'a gitti, sürücü tarafına tırmandı. Motoru hemen çalıştırmadı ve duyulan tek ses onların yavaş nefes alışları, yavaş nefes verişleri ve yağmur damlalarının pıtırtiları oldu. "Bana söylemek istediğin şey neydi?"

"Hiçbir şey." Sage avucunu onun yanağına koydu. "Peggy için üzgün ve mutluluğun bir karışımını yaşıyordum. Önemli bir şey değildi."

Bu ona ilk yalan söyleyişiydi.

Belmont midesindeki düğümlenmeyi kucaklayarak motoru çalıştırdı. Nedenini öğrenmek için hazır olmalıydı.

Sage Alexander tanıştıkları günden beri Belmont Clarkson'a aşıktır. Ama her ne kadar ülke çapındaki yolculuğunun geri kalanında ona katılmak istese de, evde ona ihtiyaç vardır. Belmont'un onu takip edeceğini ya da onu kurtarmak için en büyük korkularıyla yüzleşmeye gönüllü olacağını hiç beklemiyordu.

Kırılmayacak Kadar Güzel'in önizlemesi aşağıdadır.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Belmont Clarkson'ı sarsmak Sage Alexander için kolay olmayacaktı.

Birkaç nedenden
dolayı. Birincisi, o
istemedi.

Dışarıdan bakan biri için Belmont'un Sage'e duyduğu bağımlılık tek taraflı gibi görünüyordu. San Diego'dan New York'a kadar süren yolculuk boyunca, kendisine doğru fırlatılan birkaç sempatik bakışla karşılaşmıştı. Diğer Clarkson kardeşlere, ki hiçbiri otoyolda tıkırdayan Suburban'da kalmamıştı, Belmont'un Sage'i sadece kaygıları için bir koltuk değneği olarak kullandığını düşündürüyordu. Konfor alanının sınırına biraz fazla yaklaştığı her seferinde Sage, Belmont'un büyük kollarına sarılıyor ve rahatlayana kadar sallanıyordu. Sage'in güvenceye olan ihtiyacını da görmediler. Belmont'un kollarında geçirdiği o anları bir istifçi gibi biriktirdiğini, demir atmış olma hissini, yanağının altındaki sert göğsünü, kulağının dibinde atan kalbini ezberlediğini fark etmediler.

Büyürken, bu teselli anları hiç olmamıştı, bu yüzden Belmont'unkini kabullenmeye izin vermişti. Şimdiye kadar. Artık durması gerekiyordu. Ne yazık ki, birbirlerine giderek artan bağımlılıklarını kesmek, Belmont'un kaçış kapısını kaynakla kapatmak anlamına geliyordu... kendinden kaçmak için. Ve yırtılması gereken bu yara bandı on kat deriyi de beraberinde götürecekti. İstila ettiği kemiklere kadar.

Tren istasyonundan sadece beş mil uzaktaydılar. Belmont'u kenara çekip onu orada bırakmaya ikna etmek için beş mil. New York'a tek başına gitmeye devam edecekti.

Sage gözlerini kapadı ve mutlu olduğu yere gitti. Pembe ve kırmızı gül yapraklarıyla kaplı uzun, beyaz saten koridor koşucuları. Kızlarını mihraba doğru yürüten gururlu babalar, yeni tıraş olmuş yüzler. Neşeli şarkılar

Org müziği cemaati ayağa kaldırıyor ve gelini hayranlıkla izlemelerini sağlıyordu. Gözlerini kısarsa, Sage kendini arka salonda, elinde pano, kontrol listesini işaretlerken görebilirdi.

Ama artık yok. Artık peri masalları, çiçek aranjmanları ve uçuşan elbiseler yoktu. Eve döndüğünde ilgilenmesi gereken bir sorumluluğu vardı. Bunu yapabilmek için Belmont'un gitmesi gerekiyordu. Panik göğüs kafesinde bir asansör gibi yükseldi ve boğazının dibine yerleşti. O iyi olacak mıydı? *O iyi olacak* mıydı? Peggy için planladığı o ilk düğünden beri Sage ve Belmont birbirlerinin iletişim ihtiyacını beslemişlerdi. Bunu kesmek, güçlü bir meşenin su kaynağını kesmek gibi olurdu. Yine de başka yolu yoktu.

Eğer Belmont onun nereye ve neden gittiğini bilseydi... çılgına dönerdi. Açıklamak için onu sakinleştirmek mümkün olmazdı. Onu yardım etmekten vazgeçirmek mümkün olmazdı. Ve Belmont'u herkesten daha iyi tanıyordu. İsteddiği yardımın onu öldüreceğini biliyordu.

"Belmont," diye fısıldadı Sage. "Bir sonraki çıkıştan çıkabilir misiniz lütfen?"

Her zaman olduğu gibi, kadın konuşur konuşmaz alarma geçmiş, elleri direksiyonda sıkışmış, sırtı dikleşmişti. Çok yoğun. Çok fazla. Enerjisi Suburban'ın etrafında çivili bumeranglar gibi dönüyor, hepsi de ondan uzak durmaya dikkat ediyordu. Belmont aracı yavaşlatarak, "Açsın," dedi.

"Hayır." Belmont'un gözleri bu hareketi yakalayacak ve orada kalacak kadar keskin olsa da, elbisesini avuçlarının arasında evirip çevirdi. "Hayır, beni tren istasyonuna götürmeni istiyorum."

Cincinnati'de, Peggy'yi geride bırakmalarından hemen önce, neredeyse her şeyi itiraf etmişti. Neredeyse tüm iskeletlerini ortaya çıkaracaktı. Ama ikisi dengeyi korumuştı. Birkaç hafta içinde üçüncü kardeşini kaybettikten sonra çok dengesizleşmişti. İtiraf etmekten çekinmek Sage'e kendine gelmesi için yeterli zamanı kazandırmıştı. Tanrı'ya şükür. Ama Belmont'un bu anı izlediği, beklediği hissinden kurtulamıyordu. Adam her şeyi görmüştü.

Sage sadece ondan daha iyi hazırlanmış olmasını umuyordu.

Otoyoldan çıkarken Belmont'un gözleri seğirdi. "Ne yapıyorsun, Sage?"

Güneşli sürücü tarafındaki camda acımasızca güçlü silueti beliren Belmont'u bir kez daha takdir etmek için bir an durmaktan kendini alamadı. Eğer bu Belmont'u son görüşüyse, onu aklına getirecek bir görüntüye ihtiyacı vardı.

birlikte. Kimsenin dokunamayacağı ya da lekeleyemeyeceği, hafızasına yerleştirip güvende tutabileceği mükemmel bir hayal. Gittiği yer neredeyse her şeyi bulandırabilirdi ama zihnine ulaşamazdı. Buna izin vermezdi. Hiçbir zaman da vermedi.

Belmont çekiciydi. Evet, öyleydi. O yanlarından geçerken kadınların gözlerinde beliren bakışlar bunu açıkça ortaya koyuyordu. Kimyasal bir tepki uyandırıyor. Sanki kaba işaret parmağını göbek deliğinize sokmuş ve bükmüş gibi midenizde başlıyordu. Kurtarma teknesinde saatlerce çalışarak geliştirdiği kasları olmasaydı, boyu onu iri yarı gösterebilirdi. Cildi tuzlu su ve güneş ışığıyla yıpranmış, her türlü hava koşuluna uygun bir dokuya sahipti ama içindeki parıltı cildinin en ufak bir şekilde matlaşmasını engelliyordu. Koyu renk saçları yüzünün ve yakasının etrafında dalgalanıyordu, bir tarzı yoktu ama gür, davetkâr ve dağınıklığı içinde muhteşemdi. Belmont'u ilk gördüğünde aklına uzak yerler gelmişti. Çimenli bozkırlar, sis ve trençkotlar. Hiç tanık olmadığı ama kitaplarda okuduğu şeyler. Türünün tek örneği. Her nedense, köşelere sıkıştırmak, endişelendirmek, göz teması için yalvarmak için onu seçmişti. Ve şimdi onu hayatta tutmak için aralarındaki bağı yok etmek zorundaydı.

"Ben eve gidiyorum," dedi Sage, parmaklarını kıpırdanmayı durdurmaya zorlayarak. "New York'ta benim için hiçbir şey yok. Ailemi görmek istiyorum."

"Ben de seninle geleceğim." Sesi sakindi ama başını çevirirse gözlerinden çıkan kıvılcımların onu yakacağını biliyordu. "Senin yolunun dışında bir yer bulacağım. Beni onlarla tanıştırmak zorunda değilsin. Sadece bana ihtiyacın olursa orada olacağım."

Sage başını salladı ve durup beklemek zorunda kaldıkları kırmızı ışığa lanet okudu. Bu iş ne kadar uzun sürerse, kendini göstermesi de o kadar imkânsız hale gelecekti. Temel şimdiden çatırdamaya başlamıştı. Yaklaşan cesaret sınavında Belmont'un da yanında olması için neler vermezdi. *Tanrım, neler* vermezdi. "I..." Akan suçluluk nehrine karşı barikat kurdu. "Senden biraz uzak kalmaya ihtiyacım var, Belmont."

Suburban, sanki frenleme gücünü kaybetmiş gibi birkaç santim öne doğru yuvarlandı. "Sana nedenini sormayacağım. Son zamanlarda sana çok ihtiyacım olduğunu zaten biliyorum." Sonraki kısmı kendi kendine söyledi. "Çok fazla olduğunu görebiliyordum."

Çok fazla *değildi*. Tam olarak arzuladığı şeydi. Bu da asıl sorunun bir parçasıydı. "Öyleydi. Bana bu kadar güvenmen çok fazla." Yuvarlandı

Dudaklarını içeri çekti ve anılarının acısını, derinden aşık olduğu adamı incitmekten duyduğu nefreti tattı. "Babam... o da aynı şeyi anneme yapıyor. Ve tam tersi. Kendileri için endişelenecek enerjileri kalmayana kadar destek için birbirlerine bağılılar. Ya da bir şey başarma arzusu. Teşvik yok, sadece olan için bahaneler *var*." Başını iki yana salladı. "Ve ben böyle olmak istemiyorum. Ben gerektiğinde raftan çekip alabileceğiniz pelüş bir hayvan değilim."

Döndüğünde yüzü kaskatı kesilmişti. "Sage..."

"Bana bir kadın gibi davranmıyorsun." Bu gerçek güvensizliği ağzından kaçırdı ve ateşe olabildiğince körükle gitti. "Erkekler kadınlara sarıldıklarında, bu genellikle romantik eğilimleri olduğu içindir. Ama sen beni bırakıp öyle hızlı uzaklaşıyorsun ki, bazen kendimi bir ucube gibi hissediyorum."

Arkalarında bir arabadan bip sesi geldi ve Belmont gaza çok sert basarak arabayı ileri doğru salladı. Fiziksel ilişkilerini gündeme getirerek onu gözle görülür bir şekilde şoke etmişti. Ya da eksikliğini. Gezegendeki bir kez bile öpüşmeden birbirlerinin kollarında yüzlerce saat geçiren tek insan onlar olmalıydı. Belmont'u önemsiyordu. Acısının nereden kaynaklandığını bilmiyordu ama ona saygı duyuyor ve sempati duyuyordu. Bazen kırık bir nabız paylaştıklarına yemin ediyordu. Ama o kırmızı kanlı bir kadındı ve adam ona bir keşiş gibi davranıyordu. Kasıtlı ya da değil, bu canını yakıyordu.

Durun. Beş dakika sonra var olmayacak sorunları çözmeye çalışmayı bırak. Göğsünün ortasındaki ağrı daha da şiddetlendi. "Önemli olan... bu beni yıpratıyor. Ne zaman her şeyi bırakıp sana sarılmamı isteyeceğini bilememek. Ya da seni sakinleştirmemi." Yüzünü örtme dürtüsüne direndi. Yalanları saklamak için. "Artık bunu yapamam. Beni boğuyorsun."

Konuşmasını bitirdiğinde Belmont'un elleri direksiyonda titriyordu. Sage onun acısını görmemesi için arkasını döndü. Böylece Belmont'tan arabayı durdurmasını isteyerek kucağına atılıp ondan af dilemek zorunda kalmayacaktı. "Kaliforniya'ya döndüğümüzde kendimi tekrar kontrol altına alacağım. Sadece tüm bu değişimler oluyor." Boğaz kasları kasıldı. "Değişimle aram pek iyi değildir."

"Kaliforniya'ya geri dönmeyeceğim."

Kendini hazırlaması iyi olmuştu, çünkü Belmont frene bastı ve Suburban'ı savurarak caddenin ortasında durdu. Sadece birkaç blok ötede tren istasyonunu görebiliyordu. En iyi ihtimalle üç dakikalık bir yürüyüş. Tek yapması gereken arabadan inmek ve Belmont'un onu takip etmediğinden emin olmaktı. miydi

Bu mümkün müydü? "Sage," diye başladı Belmont, sabırsızlığı yüzünden okunmaya başlamıştı. Sage onun ipinin koptuğunu gözlerinin penceresinden görebiliyordu. "Scrapbooking yapıyordun. Parmaklarının her yerinde yapıştırıcı var. Ve kâğıt kesikleri. Kâğıt kesiklerinden *nefret* ediyorum. Ama seni sıkıştırdığımı bildiğim için kenara çekip bandajlamadım. Son 200 mil boyunca yapmak istediğim tek şey bu olmasına rağmen."

Yan tarafındaki keskin acıyı hissetmeden bir daha nefes alabilecek miydi? "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Çünkü sen sadece bir şeyler yolunda gitmediğinde albüm yaparsın." Karşı şeritten geçmek zorunda kalan arabaların korna seslerini duymazdan geliyordu. Onları da fark etmedi çünkü Belmont hipnotize ediciydi, her özelliği ona yalvarıyor, sesi zihninin derinliklerinde yankılanıyordu. "Sadece buraya gel ve kulağıma fısılda. Seninle o her neyse onun arasında duracağım. Zamanına karşı bu kadar açgözlü olmamı telafi edeceğim. Telafi edeceğim. Ben etraftayken Sage'e hiçbir şey dokunamaz."

Sakın kırma. Henüz kırılma. "Yanlış bir şey yok. Bana olan güvenin dışında. Günün her dakikası boğulmayacağım bir yere gitmem gerek." Kadın kapının koluna dokundu ve adam sarsıldı, mavi gözleri gideceğinin işaretine sabitlenmişti. "New York'a git, Belmont. Annenin istediği gibi Yeni Yıl Günü'nde kız kardeşlerin ve Aaron'la sahilde buluş. Ben senin endişen değilim. Hiçbir zaman da olmadım."

"Kendini benden uzaklaştırabilirsin ama endişeyi uzaklaştıramazsın." Sesi somut ve kırılmazdı. "Sakın deneme. Saçının her teli için korku duyma hakkıma göz dikiyorum."

"Senden bunu hiç istemedim," diye yarı hıçkırdı, yarı fısıldadı.

"Sen *yaptın*." Konsolun diğer tarafına uzandı, parmakları kalçasının hemen üzerinde geziniyor, elbisesinin altındaki teni dağlıyordu. "Kalbin benimkini istedi. Ve benimki zaten yalvarıyordu."

Sage sıkılmış dişlerinin arasından, "Dur," diye itti. "Sadece dur. Ağzından çıkan her kelimenin kulağa ne kadar... ne kadar *kafa karıştırıcı* ve ileriye dönük geldiğini göremiyor musun?" Tabuta son çiviye çakarken boğazının arkasında asit yükseldi. Kendisi kaçıp ruhunu kurtarıırken onu Suburban'da oturmaya devam ettirecek olan çiviye. "Sen ne hissedersen hisset, Belmont, benim için aynı şey geçerli değil. Sana yardım etmeye çalıştım çünkü Peggy benim en iyi arkadaşım ve seni seviyor. Ama benim için iyi değilsin. Normal ve mutlu bir hayat yaşamamı engelliyorsun."

Yüzünün rengi soldu. "Özür dilerim Sage." Yavaşça elini geri çekti ve eliyle birlikte kutsanmış sıcaklığı da geri çaldı. "Git. Gitmek zorundasın."

Şimdi, elbette, Belmont'tan ayrılma korkusu onu sırtından bıçakladığı için göz kırpmayı bile başaramıyordu. "Tamam. Ben gidiyorum."

"Sen..." Sesi güçlü olmaktan çıkıp donuklaşmıştı. "Peggy'yi kontrol et, lütfen. En azından Peggy'yi kontrol et. Ve şu kesikleri sarın."

"Evet," diye nefes aldı Sage, arabadan çıkmak için çabaladı. Arka kapıya doğru sendeleyerek ilerlerken hiçbir şey görmedi, sadece kulaklarında uğuldayan rüzgârı duydu. Bagajını almak için kolay kısmıydı. Zor olan, ön camdan içeri bakmadan tekrar geçmekti. Sonunda bunu başaramadı.

Belmont'u son gördüğünde, gözlerinin arkasında bir savaş yaşanmıştı. Ve iki taraf da kaybediyordu.

"Doğru olanı yapıyorsun." Nefesi kesildi, bavulunun tekerlekleri kaldırımındaki bir çatlağa takıldı. "Doğru olanı yapıyorsun."

Bazen doğru olan şey en acı verici olandı. Bazen içinizi kemirir ve sizi sonsuza dek mahveder, öyle ki tek bir saniye bile hatırlatma olmadan geçmez.

Sage bu dersi çok iyi biliyordu.

Yazar Hakkında

Tessa Bailey aslen Carlsbad, Kaliforniya'dan. Lise mezuniyetinin ertesi günü yıllığını, yırtık kot pantolonunu ve dizüstü bilgisayarını alıp dört günden kısa bir sürede New York'a gitti. En değerli yaşam deneyimlerini, amcasının sahibi olduğu Manhattan'daki bir bar olan K- Dees'te garsonluk yaparken edindi. Bu dört duvar arasında kocası ve en iyi arkadaşıyla tanıştı ve klasik rock'ın büyüsunü keşfetti, aynı zamanda Kingsborough Community College ve Pace Üniversitesi'nde İngilizce programına devam etmeyi başardı. Gazeteci olarak iş gücüne katılma girişimleri birkaç kez sekteye uğradı, ancak romantizm yazarlığı dikkatini çekmeye devam etti.

Şu anda Long Island, New York'ta kocası ve kızıyla birlikte yaşıyor. Ciddi derecede uykusuz olmasına rağmen, aşık olan insanlar hakkında yazma hayalini yaşamaktan inanılmaz derecede mutlu.

Daha fazla bilgi

edinebilirsiniz:

TessaBailey.com

Twitter @mstessabailey

Facebook.com/TessaBaileyAuthor

OceanofPDF.com

Ayrıca yazar: Tessa Bailey

Romancing the Clarksons Serisi

*Başla
Çıkılamayacak
Kadar Sıcak
Evcilleştirilemeye
cek Kadar Vahşi*

Görev Hattı Serisi

*Ona Ait Olanı Korumak
Onlara Ait Olanı Korumak
Görevliyi
Sınırların Dışına
Çıkarma Riski,
İddiasını Ortaya
Koyarken Sorun
Çıkmasını İstiyor
Daha Riskli İşler*

Serve Serisi

*Kader
tarafından
sahiplenildi
Kader tarafından
açığa çıkarıldı
Kader
tarafından
yönlendirildi*

Broke & Beautiful Serisi

Kovala

Beni

İhtiyacım

Var Yap

Beni

Çizgiyi Aşmak Serisi

*Her Şeyi
Riske Atmak
Kaynama
Noktası
Ham Kefaret*

Made in Jersey Serisi

*Çökmüş Kaba
Ritim Aşağı
Atılmış Çalışılmış
Sıkı Sarılmış*

Bağımsız Başlıklar

*Düzeltilemeyen Baş Nedime'yi
Yemlemek
Off Base*

OceanofPDF.com

TESSA BAILEY'NİN ROMANLARI BEĞENİ TOPLADI

OceanofPDF.com

EVCİLLEŞTİRİLEMeyecek KADAR VAHŞİ

"4 Yıldız! Yoğun aşk sahneleri ve tamamen yüklü cinsel gerilimiyle tanınan Bailey, hayal kırıklığına uğratmıyor. Ne kahraman ne de kadın kahraman göründükleri gibi olmadıkları için, sonsuza dek mutlu olmaya giden yolları tam bir zevk."

-RT Kitap Yorumları

"HJ Tavsiye Ediyor! Karakterler kendine özgü ve hikaye iyi yazılmış. Bu büyüleyici serinin bir sonraki kitabını okumak için sabırsızlanıyorum!"

-HarlequinJunkie.com

"Bu seriyi okudukça, kendimi daha çok keyif alırken buluyorum. *Evcilleştirilemeyecek Kadar Vahşi kahkahalar*, kalp ve unutulmaz karakterlerle dolu."

- JoyfullyReviewed.net

"Eğer bolca müstehcen konuşmanın ve düşünceli ama tamamen sevimli bir kahramanın olduğu seksi bir çağdaş aşk romanı arıyorsanız, bu kitaba kesinlikle bir şans verin."

- DirtyGirlRomance.com

"Tessa Bailey bu kahramanla duygu derecelendirmesini pencereden dışarı fırlatıyor - içim burkuldu. Bu kitaba BAYILDIM."

-LightningCityBookReviews.com

"*Evcilleştirilemeyecek Kadar Vahşi*, gerçekten okunmaya değer bir çağdaş aşk romanı ve herhangi bir erkeğin, hatta politik arenada çalışan yirmi yaşlarında beyaz yakalı bir erkeğin bile ağzı bozuk bir Bailey kahramanı olabileceğinin kanıtı."

-StraightShootinBookReviews.com

OceanofPDF.com

İŞLENEMEYECEK KADAR SICAK

"Bailey, mizah ve hissedilir cinsel gerilimle eğlenceli ve baharatlı bir hikâye yaratıyor."

-*Publishers Weekly*

"5 yıldız! En İyi Seçim! Hararetli anlar, seksi karakterler ve patlayıcı sahnelerle dolu. Kitap bir patlama ile başlıyor, bu yüzden kesinlikle bir oturuşta okumak için biraz zaman ayırmanızı tavsiye ederim, çünkü bir kez okumaya başladığınızda durmayacaksınız."

-HarlequinJunkie.com

"Tessa Bailey hayal gücünüzü büyüleyecek. Konusu eğlenceli; karakterler sempatik ve renkli; romantizm ise kadercı ve iç açıcı."

-TheReadingCafe.com

"*Too Hot to Handle*, Bailey'nin yazımında sevdiğim kuru mizaha, kitaplarından beklediğim ateşli romantizme ve sizi okumaya devam ettirecek doğru miktarda endişeye sahip."

-TheBookDisciple.com

"*Ele Alınmayacak Kadar Sıcak* komik, seksi ve akıllı. Bir kitapta olmasını istediğiniz her şey var. Okumak için yarışacaksınız çünkü çok çok iyi!!!"

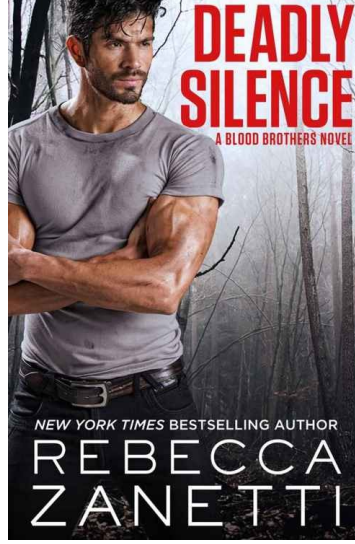
-AllRomanceReviews.com

"Hanımlar, yumurtalıklarınızı koruyun çünkü Edepsiz Konuşmalar Kraliçesi, dört Clarkson kardeşin HEA'ya giden yolculuklarını konu alan yepyeni serisiyle tekrar karşınızda."

- DirtyGirlRomance.com

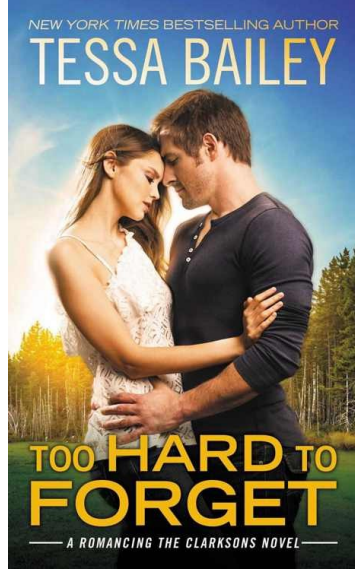
OceanofPDF.com

Forever Romance ile Aşık Olun

ÖLÜMCÜL SESSİZLİK Rebecca Zanetti tarafından

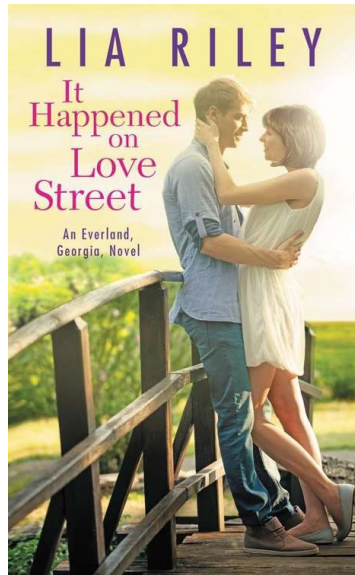
Maya Banks, Shannon McKenna ve Lisa Jackson hayranları, *New York Times* çoksatan yazarı Rebecca Zanetti'nin bu seksi ve gerilim dolu aşk romanına bayılacaklar. Paralegal Zara Remington, özel dedektif Ryker Jones ile ilişkisini sıradan tutmak istemektedir. Ancak gizli bir askeri örgüt onları avlamaya başladığında, ona karşı gerçek hisleri ortaya çıkar - tam da hayatları tehdit altındayken.

UNUTMAK ÇOK ZOR

Tessa Bailey tarafından

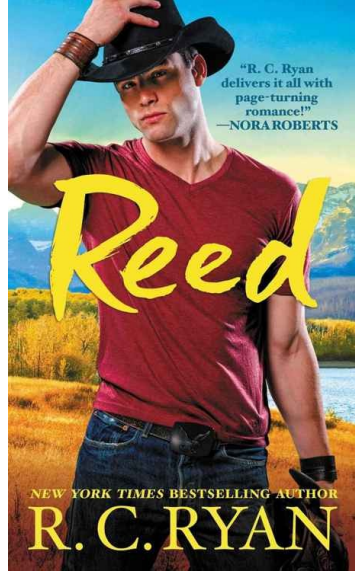
"Edepsiz Konuşmalar Kraliçesi" Romancing the Clarksons serisinin üçüncü kitabıyla geri döndü! Peggy Clarkson mezun olduğu üniversiteye tek bir amaçla geri dönüyor: Kendisini diğer herkes için mahveden Elliott Brooks'la yüzleşmek ve onu sonsuza dek unuttuğunu kanıtlamak. Ancak bu sefer Elliott'ın onun gitmesine izin vermeye niyeti olmadığına bir sürprizle karşılaşacaktır.

AŞK SOKAĞINDA OLDU

Lia Riley tarafından

Avukat Pepper Knight, kendini Everland, Georgia'da işsiz güçsüz bulur ve yardım için kasabanın seksi veterineri Rhett Valentine'a başvurur. Ama ona aşık olmaya başlayınca bir karar vermek zorunda kalır: Küçük bir kasabada aşk için büyük şehir hayallerinden vazgeçebilecek midir? Kristan Higgins, Jill Shalvis ve Marina Adair hayranları için.

REED

Yazan R.C. Ryan

Linda Lael Miller ve Diana Palmer geleneğinden gelen R.C. Ryan'ın son romanı. Kovboy Reed Malloy, Glacier Ridge'in kadınlara düşkün erkeğidir ve şimdi gözünü güzel Allison Shaw'a dikmiştir. Ancak aileleri arasındaki gizli bir kan davası aşklarını ve hayatlarını tehdit etmektedir. R.C. Ryan'ın Western romantizm serisi Montana'lı Malloylar'ın sınırsız finali.

OceanofPDF.com

Hachette Digital tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız ve uygulamalarımız hakkında haberler almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Kaydolun

Veya bizi hachettebookgroup.com/newsletters adresinde ziyaret edin

OceanofPDF.com

